

Създадена от

ДИМ И КОСТ

ЛЕЙНИ ТЕЙЛЪР

ЕГМОНТ

ЛЕЙНИ ТЕЙЛЪР СЪЗДАДЕНА ОТ ДИМ И КОСТ

Превод: Анелия Янева

chitanka.info

Кару рисува в скицниците си изумителни създания, които може и да са измислени, но може и да са истински. Тя говори много езици и не всички са човешки. Яркосинята ѝ коса не е боядисана. Има странни татуировки, две от които са на дланите ѝ, но не помни кога и как ги е получила. Коя е тя? *Какво* е тя? Това е въпросът, чийто отговор е решена да открие.

Навремето беше невинна, просто едно малко момиченце, което си играеше с перушина на пода в бърлогата на дявола. Сега загуби невинността си и не знаеше как това може да се поправи.

Лейни Тейлър е автор на модерен, мащабен и великолепно написан фентъзи роман, начало на трилогията за историята на Кару и Акива — една любов и една надежда, които се раждат сред ужаса на хилядолетна война.

Лейни Тейлър завършила Калифорнийския университет в Бъркли. Автор е на три книги от серията Dreamdark и сборника от три фантастични новели Lips Touch: Three Times, финалист на National Book Award 2011. „Създадена от дим и кост“ е първата част от новата ѝ трилогия и също е сред финалистите на престижните литературни награди Children’s Choice Book Awards за 2012 година. Романът излиза в САЩ през 2011 година и незабавно печели любовта на читателите и привлича интереса на филмовите продуценти. Правата за книгата са продадени в над 30 държави, а „Юнивърсъл Пикчърс“ откупват правата за екранизация. „Създадена от дим и кост“ се нарежда на челно място и в редица класации, сред които „Топ 10 книги за 2011“ на „Амазон“, „Най-добри книги за 2011“ на „Пъблишърс Уикли“ и „Забележителни детски книги за 2011“ на „Ню Йорк Таймс“.

В момента писателката живее в Портланд, Орегон, със съпруга си, илюстратора Джим ди Бартоло, и дъщеря им Клементин Пай.

Повече информация за автора и книгата може да откриете на адрес egmontbulgaria.com

*На Джейн,
заради цялата нова вселена от възможности.*

*Имало едно време
един ангел и един дявол, които се обикнали.
Това не завършило добре.*

1

СПЛАШВАНЕ

Докато крачеше по покритите със сняг павета, Кару нямаше никакви злокобни предчувствия за този ден. Той приличаше на всеки друг понеделник, обичаен със своята неизменна понеделничност, както и със своята януарничност. Студен и тъмен — посред зима слънцето не изгряваше преди осем — но и очарователен в същото време. Сипещият се сняг и ранният час се бяха наговорили да придадат на Прага призрачна осанка и тя приличаше на дагеротипна фотография^[1], сребриста и леко размазана.

Шумът от преминаващите по крайбрежния булевард трамвай и автобуси подсказваше, че това е ден от двайсет и първи век, но зимното умиротворение из притихналите улички сякаш принадлежеше на друга епоха. Сняг, камъни и бледо осветление, звукът от стъпките на Кару и струйката пара над нейната чаша с кафе, а тя — сама и унесена в делнични мисли: училището, поръченията. От време на време горчиво хапеше бузата си отвътре, щом сърцето ѝ се свиеше от неочаквана болка, каквито обикновено са сърдечните спазми, но тя не им обръщаше внимание, непоколебима, готова да премине и през това.

В едната си ръка държеше чашата с кафе, с другата се загръщаше в палтото. Папката ѝ за рисунки висеше окачена през рамото, а по косата ѝ — разпусната и пауновосиня — се трупаше дантела от снежинки.

Просто още един ден.

И тогава.

Ръмжене, бързи стъпки, някой я сграбчи изотзад и я притисна здраво към широки — мъжки — гърди, докато ръцете рязко смъкнаха шала и нечии зъби — зъби — опряха шията ѝ.

Ухапване.

Нападателят ѝ я *хапеше*.

Раздразнена, тя се опита да се освободи, без да разлее кафето, но все пак част от него се разплиска върху мръсния сняг.

— За бога, Каз, разкарай се! — сопна се тя и се извъртя, за да застане лице в лице с бившето си гадже. Светлината от лампата падаше меко върху красивото му лице. „Тъпа красота — помисли си, докато го отблъскваше. — Тъпо лице“.

— Откъде разбра, че съм аз? — попита той.

— Винаги си ти. И номерът никога не минава.

Казимир с това си изкарваше хляба — като внезапно изскачаше отнякъде — а сега беше видимо разочарован, че не успя да изтръгне поне едно слабо ахване от нея.

— Ти не подлежиш на сплашване — оплака се той и направи нацупена гримаса, която според него беше неустоима.

Доскоро тя наистина не можеше да ѝ устои. Обикновено се повдигаше на пръсти и ближеше нацупената му долна устна, ближеше я до забрава, после я захапваше и стискаше със зъби, преди да потъне в целувка, от която се топеше като размекнат на слънце мед.

Но тези дни отминаха.

— А може би просто ти не си страшен — отвърна и продължи.

Той я настигна и с ръце в джобовете закри редом с нея.

— Аз съм страшен. Какво ще кажеш за ръмженето? Ами ухапването? На всеки нормален човек би му спряло сърцето. Само не и на теб, имаш лед вместо кръв.

Когато тя не отговори, той добави:

— Двамата с Йозеф започваме нов маршрут. Вампирска обиколка из „Старе Место“^[2]. Туристите ще ни се лепят като мухи.

„Наистина ще е така“, помисли си Кару. Туристите плащаха добри пари и за „призрачната обиколка“ на Каз, при която по мръкнало ги развеждаха на групи из лабиринта от улички на Прага със спирки по местата на предполагаеми убийства, а от входовете изскачаха „призраци“ и ги караха да пицят. Самата тя няколко пъти се беше дегизирала като призрак, носеше високо вдигната окървавена глава и стенеше, докато писъците на туристите накрая не преминаваха в смях. Забавно беше.

Каз също беше забавен. Някога, но вече не.

— Успех тогава — каза безразлично с вперен напред поглед.

— Може и теб да включим — продължи Каз.

— Не.

— Може да се направиш на секси вампирка съблазнителка...

— Не.

— Която подмамва мъжете...

— Не.

— Може да носиш своята пелерина...

Кару се наежи.

С тих гласец Каз взе да се мазни.

— Нали още я пазиш, скъпа? Не съм виждал нещо по-красиво от тая черна коприна до бялата ти кожа...

— Млъквай! — изсъска тя и се закова наред Малтийския площад. „Божичко“, помисли си. Каква тъпачка е била да хлътне по този красив, красив уличен актьор, да се дегизира заради него и да му подарява спомени като този. Непоправима тъпачка.

Самотна тъпачка.

Каз посегна да махне една снежинка от миглите ѝ.

— Пипни ме само, и ще ти плисна кафето в лицето! — срязва го тя.

Той отпусна ръка.

— Кротко, кротко, моя свирепа Кару. Кога най-после ще престанеш да се ежиш? Нали вече ти казах, че съжалявам.

— Ами продължавай да съжаляваш. Само че върви да го правиш на някое друго място — говореха на чешки и отскоро заученото ѝ произношение идеално се съчетаваше с неговия роден акцент.

Той изпъшка, раздразнен, че Кару все още не приема извинението му. Това не се вписваше в неговите планове.

— Хайде де! — продължи да се мазни. Гласът му беше едновременно дрезгав и мек, смесица от чакъл и коприна, като на някой блус певец. — Писано ни е да сме заедно, ти и аз.

Писано. Кару съвсем искрено се надяваше, че ако ѝ е „писано“ да бъде с някого, това не е Каз. Погледна го — красивия Казимир, чиято усмивка някога я претегляше като магнит и я държеше здраво залепнала за него. Навремето, да бъде с него ѝ се струваше велико, сякаш той правеше цветовете по-ярки, а усещанията — по-наситени. Но, както установи по-късно, мястото до него беше *общодостъпно* и когато нея я нямаше, там се настаняваха други момичета.

— Накарай Светла да стане своята вампирка съблазнителка — каза тя. — Тази роля вече я е играла.

Той си придаде огорчен вид.

— Не искам Светла. Искам теб.

— Уви, не съм на разположение.

— Не говори така — продължи той, посягайки към ръката ѝ.

Тя се дръпна назад и болка прониза сърцето ѝ, въпреки усилието да запази хладнокръвие. „Не си заслужава — каза си. — Ни най-малко.“

— Ясно ли ти е, че на това му викат преследване?

— Уф! Не те преследвам. Просто и аз имах път насам.

— Да бе! — изсумтя Кару. Намираха се само няколко сгради преди нейното училище. Бохемският лицей по изкуствата беше частна гимназия, помещаваща се в розов бароков дворец, на който му се носеше славата, че тук, по време на нацистката окупация, двама млади чешки националисти прерязали гърлото на командир от Гестапо и написали „свобода“ с кръвта му. Краткотрайна и храбра съпротива, преди да ги заловят и набучат на шиповете на дворния портал. В днешно време учениците се събираха около същия този портал да пушат и да чакат приятелите си. Каз обаче не беше ученик — вече навършил двайсет, той беше с няколко години по-голям от Кару — пък и тя не знаеше някога да е ставал от леглото преди девет.

— Защо изобщо си буден?

— Имам нова работа — отговори той. — Тя започва отрано.

— Какво, да не провеждаш *сутрешни* вампирски обиколки?

— Не е това. Различно е. Нещо като... *разбулване* — сега той се хилеше. Злорадстваше. Предизвикваше я да попита каква е новата му работа.

Тя нямаше намерение да пита. Вместо това, с отлично изиграно безразличие, каза:

— Хубаво, забавлявай се тогава на новата си работа — и се отдалечи.

— Не искаш ли да разбереш каква е? — провикна се след нея Каз. Продължаваше да се хили. Усети го по гласа му.

— Не ми пука — извика през рамо и мина през портала.

* * *

А трябваше да попита.

[1] Дагеротипията е първичен метод за снимане, наречена на името на френския художник Луи Дагел (1787–1851), един от създателите на фотографията. — Б.ред. ↑

[2] Старе Место, или Старият град, е историческото сърце на Прага с множество средновековни и барокови сгради и с двете си най-големи забележителности — Староместкия площад и Староместното кметство. — Б.ред. ↑

НЕЩО КАТО РАЗБУЛВАНЕ

В понеделник, сряда и петък първият час на Кару беше рисуване по натура. Когато влезе в студиото, приятелката ѝ Зузана вече беше там и разполагаше триножниците им пред подиума, на който щеше да застане моделът. Кару смъкна папката и палтото, размота шала и оповести:

— Преследват ме.

Зузана повдигна едната си вежда в дъга. Много я биваше да извива само едната си вежда и Кару ѝ завиждаше. Нейните собствени вежди не можеха да действат самостоятелно една от друга и това съсипваше изразителността на гримасата ѝ, когато искаше да покаже недоверие или презрение.

На Зузана и двете ѝ се получаваха идеално, но този път нейното изражение беше доста по-умерено, просто хладно любопитство.

— Не ми казвай, че Кретена пак се е опитал да те стресне.

— Сега е на вампирска вълна. Ухапа ме по врата.

— Артисти! — промърмори Зузана. — Пак ти казвам, пусни му ток на тоя загубеняк. Трябва да го отучиш да се мята върху хората.

— Нямам електрошок — Кару премълча, че няма и нужда от електрошок, можеше да се защити отлично дори без него. За тази цел получи по-специално обучение.

— Тогава си купи. Сериозно ти говоря. Лошото държание трябва да се наказва. Освен това, ще е забавно, не мислиш ли? Винаги ми се е искало да пусна ток на някого. Бззз! — Зузана наподобиха конвулсии.

Кару поклати глава.

— Не, малка насилнице, не мисля, че ще е забавно. Ти си ужасна.

— Не аз съм ужасната. Каз е ужасен. Само не ми казвай, че трябва да ти го напомням — тя остро погледна Кару. — Нали и през ум не ти минава да му прощаваш.

— *Не* — заяви Кару. — Но се опитай *него* да убедиш в това.

Каз не можеше дори да си представи как някое момиче доброволно ще се лиши от неговите чарове. През месеците, докато бяха заедно, тя само подгръ суетата му, като го гледаше с блеснали очи и му поднасяше на тепсия... всичко. А това, че тичаше сега след нея, помисли си Кару, е чисто и просто високомерие — за да си докаже, че може да има, която си поиска. И че той дърпа конците.

Може би Зузана има право. Май наистина трябва да му пусне ток.

— Скицника — разпреди Зузана, протегнала ръка като хирург, който чака да му подадат скалпел.

Приятелката на Кару беше доста надарена в гръдната обиколка в сравнение с пропорциите и височината си. Дори на високите ботуши с платформи едва надвишаваше метър и петдесет, докато Кару беше метър шейсет и осем, но имаше вид на по-висока, също както става при балерините с техните дълги шии и грациозни крайници. Но едва ли има много балерини с яркосиня коса и цяло съзвездие татуировки по ръцете и краката, а Кару можеше да се похвали и с двете.

Единствените татуировки, които се показаха, докато вадеше скицника и го подаваше на Зузана, бяха тези около китките. Опасваха ги като гривни — по една дума на всяка ръка: *истинска* и *история*.

Щом Зузана взе скицника, двойка ученици, Павел и Дина, я наобиколиха, надзъртайки през рамото ѝ. Скицникът на Кару беше култ в училището и всеки ден се предаваше от ръка на ръка, за да му се възхищават. Този — деветдесет и втори поред в нейния живот — беше превързан с ластик и щом Зузана го махна, скицникът се разтвори широко, всяка негова страница така натежала от грунд и бои, че ластичната превръзка едва ги удържаше. Листата се разгърнаха като ветрило и персонажите на Кару, нейна запазена марка, започнаха да се мяркат по страниците, изключително странни и великолепно пресъздадени.

Тук беше Исса, змия от кръста надолу и жена нагоре, с гола овална гръд като рисунките в „Кама сутра“, с качулка и зъби на кобра и лице на ангел.

Жиrafoвратият Туига, приведен над нея, с монокул, залепен на кривогледото му око.

Ясри, с клон на папагал, човешки очи и ореол оранжеви букли, изскочили изпод кърпата на главата ѝ. Носеше поднос с плодове и

стомна вино.

И, разбира се, Бримстоун — най-голямата знаменитост в скицника. Тук беше изобразен заедно с Кишмиш, кацнал на единия от завитите му мощни овнешки рога. В необикновените истории, които Кару разказваше в своя скицник, Бримстоун отговаряше за желанията. Понякога тя го наричаше Търговеца на желания, друг път му викаше просто „заядливо“.

Рисуваше тези създания още от малко момиче, а приятелите ѝ свикнаха да говорят за тях като за истински същества.

— Какви ги свърши Бримстоун тоя уикенд? — попита Зузана.

— Обичайното — отговори Кару. — Купуваше зъби от убийците. Вчера успя да се уреди със зъб от нилски крокодил от оня ужасен сомалийски браконьер, но идиотът се опита да го обере и беше почти удушен от змийския си нашийник. Извади късмет, че е още жив.

Зузана откри илюстрациите към тази история на последните изрисувани страници: сомалиеца — с изхвъркнали очи, докато тънката като камшик змия се стяга около врата му, подобно на гарота^[1]. Хората, обясни в началото Кару, са принудени да слагат някоя от змиите на Исса около врата си, преди да влязат в дюкянчето на Бримстоун. Така много лесно могат да бъдат укротени, ако се опитат да мамят — чрез задушаване, което невинаги е смъртоносно, или чрез ухапване по гърлото, което задължително има фатален край.

— Как успя да измислиш всичко това, маниачка такава? — попита Зузана с ревнива почуда.

— Кой казва, че съм го измислила. Пак ти повтарям — всичко е истина.

— Аха. Също и че това е естественият цвят на косата ти.

— Защо? Наистина е така — и Кару прокара един дълъг син кичур през пръстите си.

— Ясно.

Кару сви рамене, събра косата си на тила в раздърпан кок и го закрепил с една от четките за рисуване. Това действително беше естественият цвят на косата ѝ — чист ултрамарин, сякаш току-що изстискан от тубичката. Тя обаче винаги подправяше тази истина със странна усмивка, сякаш казваше нещо абсурдно. С течение на времето откри, че тази небрежна усмивка е напълно достатъчна, за да може да говори истината, без риск да ѝ повярват. Така беше много по-лесно,

отколкото да плете мрежи от лъжи. Усмивката стана част от самата нея: Кару със странната усмивка и откаченото въображение.

В действителност, не въображението, а животът ѝ беше откачен — синята коса, Бримстоун и всичко останало.

Зузана подаде скицника на Павел и взе да прелиства страниците на собствения си огромен скицник, търсейки чист лист.

— Чудя се кой ли ще позира днес.

— Сигурно Виктор — отговори Кару. — От доста време не е идвал.

— Знам. Надявам се да е умрял.

— Зузана!

— Какво?! Той е най-малко на осем милиона години. Защо по-добре не рисуваме някой скелет, вместо тая отвратителна торба кокали.

В класа се редуваха да идват десетина модели на всякаква възраст и с всякаква външност. Изборът варираше от огромната мадам Свободник, чиято плът напомняше по-скоро пейзаж, отколкото човешка фигура; и стигаше до елфоподобната Елиска с талия като на оса — любимката на момчетата. Древния Виктор беше най-недолюбван от Зузана. Тя твърдеше, че сънува кошмари всеки път, след като го рисува.

— Прилича на разбинтована мумия — Зузана сви рамене. — Кажи ми, какво начало на деня е това да зяпаш стар гол мъж.

— По-добро от това да те нападне вампир — отговори Кару.

Всъщност тя нямаше нищо против да рисува Виктор. Първо на първо, той беше толкова късоглед, че нямаше опасност да срещне погледа на никой в стаята, което си беше голямо предимство. Независимо че от години рисуваше голи тела, Кару продължаваше да се чувства като на тръни, докато екипира по-млади мъже. Боеше се, че вдигне ли очи от пениса на модела — задължителен обект за обстойно проучване, не можеше да остави тази част от рисунката бяла — ще срещне неговия поглед. В повечето случаи Кару усещаше как страните ѝ пламват и се скриваше зад триножника.

Както се оказа малко по-късно, тези инциденти просто бледнееха пред унижението, което я чакаше същия ден.

Тъкмо остреше молива си с бръснач, когато Зузана избъбри със странен, задавен глас:

— Божичко, Кару!

Още преди да е вдигнала поглед, тя вече знаеше.

Разбулване, каза той. О, колко хитро го е измислил! Тя вдигна очи от молива и видя Каз до госпожа Фиала. Стоеше бос, само по халат, с дълга златна коса, която само допреди минути беше разчорлена от вятъра и искряща от снежинките, но сега беше вързана на конска опашка. Лицето му смесваше по съвършен начин чертите на славянски ангел и деликатна чувственост; скули, изсечени като полиран диамант, и устни, които ти се иска да докоснеш, за да провериш дали наистина са меки като кадифе. Кару знаеше, че е точно така. Тъпи устни.

Из стаята се надигна приглушен говор. „Нов модел, о, божичко, разкошен...“

На фона на глухото мърморене една реплика се открои ясно:

— Това не е ли гаджето на Кару?

„Бивше“, нарани се да ги среже тя. Много, ама много *бивше*.

— Май е той. *Погледни* го само...

Кару го гледаше с непроницаемо хладнокръвие — поне се надяваше да е така. „Не се изчервявай — заповяда си тя. Не се изчервявай!“ Каз гледаше право към нея, събрал буза в усмивка, със сънливи и леко развеселени очи. Щом се увери, че е приковал погледа ѝ, стана толкова нагъл, че даже ѝ намигна.

Около Кару се надигна хихикане.

— Това проклето копеле... — ахна Зузана.

Каз се качи на подиума. Продължи да гледа право в Кару, докато развързваше колана; гледаше я и докато халатът се свличаше от раменете му. След това бившето гадже на Кару се изправи пред целия клас, красив като любовна мъка, гол като Давид. А върху гърдите му, точно над сърцето, се виждаше нова татуировка.

Представляваше сложно изписана буква К.

Нова вълна от хихикане. Учениците вече не знаеха кого по-напред да гледат — Кару или Казимир — и непрекъснато местеха поглед от единия към другия, очаквайки да се разрази драма.

— Тишина! — нареди притеснена госпожа Фиала и запляска с ръце, докато смеховете утихнаха. Чак тогава Кару се изчерви. Не успя да го предотврати. Най-напред пламнаха гърдите и шията ѝ, после лицето. Очите на Каз не се откъсваха от нея и трапчинките му станаха още по-дълбоки от задоволство, когато видя нейното смущение.

— Моля, едноминутните пози, Казимир! — каза Фиала.

Каз зае първата поза. Тя беше динамична, каквито се очаква да бъдат едноминутните пози — извит торс, стегнати мускули, изпънати крайници, наподобяващи движение. Тези подгряващи скици имаха за цел да наблегнат на движението и свободата на линиите и Каз се възползва от възможността да се поперчи. Кару си даде сметка, че не чува усърдно драскане на молив върху лист. Нима всички момичета в класа го бяха зяпнали глупаво, както правеше и тя навремето?

Тя сведе глава и взе подострения молив — с радост би го използвала и за други цели. После започна да рисува. Бързи, плавни линии, всички скици върху един и същи лист; тя ги наслаждаше една върху друга, за да приличат на изображение на танц.

Каз наистина беше грациозен. Прекарваше достатъчно време пред огледалото, за да знае как да въздейства чрез тялото си. Това беше неговият инструмент, както обичаше да казва. Гласът и тялото са оръдията на актьора. Е, Каз беше лош актьор — нали затова се зае с призрачните обиколки на Прага, като само от време на време се включваше в нискобюджетни продукции на „Фауст“. Затова пък се оказа чудесен модел за рисуване. Кару го знаеше от личен опит, толкова пъти го беше рисувала досега.

Още от първия път, когато го видя... разбулен... неговото тяло ѝ напомняше за Микеланджело. За разлика от някои ренесансови художници, които предпочитаха хилави модели, Микеланджело беше обсебен от силата, рисуваше широкоплещести каменоделци и успяваше да им придаде едновременно похотливост и изящество. Точно това беше Каз: похотлив и изящен.

И лъжовен. И нарцистичен. И, откровено казано, доста скучен.

— Кару! — англичанката Хелън шепнеше дрезгаво, опитвайки се да привлече вниманието ѝ. — Това той ли е?

Кару не ѝ обърна внимание. Продължи да рисува, сякаш всичко беше наред. Просто обикновен учебен ден. И какво, ако моделът има нагли трапчинки и не сваля очи от нея? Тя продължаваше да не му обръща внимание, доколкото ѝ позволяваха силите.

Когато звънецът удари, Каз спокойно вдигна халата и го облече. Кару се надяваше, че няма да реши да се разходи из студиото. „Стой си на мястото“, опитваше се да му внуши тя. Но той не го направи. Вместо това, бавно пое към нея.

— Здравсти, Кретен — обади се Зузана. — Не си ли много скромнен?

Без да ѝ обръща внимание, той попита Кару:

— Харесва ли ти новата ми татуировка?

Учениците се надигаха един по един да се поразтърчат, но вместо да се пръснат кой да пуши, кой към тоалетната, се навъртаха наблизко, за да чуят всичко.

— Разбира се — отвърна Кару с безгрижен тон. — *К* като *Казимир*, нали така?

— Шегаджийка. Много добре знаеш какво означава.

— Добре, тогава — тя зае поза на мислител, — знаем, че има само един човек, когото истински обичаш, и неговото име започва с *К*. Но се сещам за едно по-добро място за неговата буква от сърцето ти. — Тя взе молива и върху последната рисунка на *Каз* изписа едно *К* — точно върху класически скулптирания му задник.

Зузана се разсмя, а *Каз* стисна челюсти. Като повечето суетни хора, той мразеше да му се подиграват.

— Аз обаче не съм единственият човек с татуировки, нали така, Кару? — попита. После хвърли поглед към Зузана. — На теб показвала ли ги е?

Зузана изви подозрително вежда към Кару.

— Не знам за коя точно говориш — хладнокръвно излъга Кару. — Имам много татуировки. — За доказателство тя показва не *истинска* и *история*, нито змията, увила се около глезена ѝ, нито някое от останалите скрити произведения на изкуството. Вместо това, протегна ръце пред лицето на приятелката си, обърнати с дланите нагоре. В средата на всяка от тях беше татуирано по едно око в наситено индиговосиньо, превръщайки ръцете ѝ в хамси^[2], древните символи за закрила срещу зли очи. Знае се, че татуировките по дланите бързо избледняват, но тези на Кару не се променяха с времето. Тя ги имаше, откакто се помнеше, и единственото, което можеше да каже за произхода им, беше, че сигурно са ѝ по рождение.

— Не тия — обади се *Каз*. — Говоря за оная над сърцето, на която пише *Казимир*.

— Нямам такава татуировка — опита да си придаде озадачен вид и разкопча няколко копчета на жилетката си. Отдолу носеше памучна

блуза и дръпна деколтето, за да покаже, че наистина няма никаква татуировка върху гърдите. Кожата на това място беше бяла като мляко.

Каз примигна.

— Какво? Как успя да...?

— Идвай с мен! — Зузана грабна Кару за ръката и я повлече навън. Докато се промъкваха между триножниците, очите на всички, пламнали от любопитство, бяха вперени в Кару.

— Кару, да не сте скъсали? — прошепна на английски Хелън, но Зузана я накара да млъкне с повелителен жест, после изкара Кару от студиото и я замъкна в дамската тоалетна. Там, все още извила вежда като дъга, попита:

— Какво беше това, по дяволите?

— Кое?

— Кое ли?! Че ти направо прегази момчето!

— О, я стига! Никого не съм прегазила.

— Както и да е. За каква татуировка на гърдите говореше той?

— Нали току-що ти показах? Там няма нищо — тя не намери за необходимо да добави, че преди наистина имаше нещо. Предпочете да се престори, че не е била чак такава глупачка. Пък и дума не можеше да става да обясни как точно се е отървала от татуировката.

— Хубаво. Само това оставаше — да си татуираш името на тоя идиот. Изобщо, на него може ли да му се вярва за нещо? Сигурно си въобразява, че щом разлюлее мъжките си атрибути като звънче пред теб, пак ще хукнеш подир него.

— Естествено, че така си мисли — отвърна Кару. — Нали това е целта на романтичните жестове.

— Достатъчно е да кажеш на Фиала, че те преследва, и тя ще изрита задника му отгук.

Кару също си го мислеше, но поклати глава. Със сигурност можеше да открие по-добро решение, за да разкара Каз от училището и от живота си. Притежаваше способности, каквито повечето хора нямат. Все ще измисли нещо.

— Е, момчето поне става за рисуване. — Зузана застана пред огледалото и нагласи кичурите тъмна коса върху челото си. — Заслужава да му го признаем.

— Аха. Жалко, че е такъв великански задник.

— Огромно тъпо отвърстие — съгласи се Зузана.

— Ходеща и говореща дюза.

— Дюза — разсмя се Зузана. — Това ми хареса.

Тогава една мисъл осени Кару и по лицето ѝ пробягна едва доловима злодейска усмивка.

— Какво? — попита Зузана, щом я забеляза.

— Нищо. Най-добре да се връщаме.

— Сигурна ли си? Не си длъжна да ходиш там.

Кару кимна.

— Нищо подобно.

Каз постигна целта си с тази хитра тактика на дребно. Сега идваше нейният ред. Докато крачеше към студиото, тя посегна да докосне огърлицата около врата си — няколко реда преплетени наниз с ръчно правени африкански мъниста във всички цветове. Е, поне изглеждаха като ръчно правени африкански мъниста. Но всъщност бяха много повече. Не чак толкова много, но достатъчно за онова, което беше намислила Кару.

[1] Инструмент за мъчения, използван в миналото, във вид на обръч с винт за изтезание и задушаване. — Б.ред. ↑

[2] Хамса е символ за защита срещу уроки, зли очи, магии и клетви. Формата му е на човешка длан. Разпространен е както в еврейския, така и в арабския свят. Много често може да се срещне със стихове от Корана или на иврит около нея. — Б.пр. ↑

3

ДЮЗАТА

За останалата част от сеанса госпожа Фиала поиска от Каз да застане в отпусната поза и той се разположи на лежанката, ако не в съвсем лъстив, то в подчертано съблазнителен вид: коленете малко по-раздалечени от необходимото, усмивката — на ръба на похотливостта. Сега това не предизвика кикот, но Кару определено усети как атмосферата в стаята се нажежава. Май всички момичета и поне едно от момчетата в класа имаха нужда от разхлаждане. На нея обаче това не й подежда. И когато Каз я стрелна изпод лениво спуснатите си клепачи, тя твърдо отвърна на погледа му.

Зае се да го скицира и се постара да го направи възможно най-добре. Така всичко си идваше на мястото — връзката им тръгна от рисуването и трябваше да завърши пак с него.

Когато го видя за първи път, той седеше през две маси от нея в „Бара на мустакатите“. Носеше завити мустаци на злодей, които сега й се виждаха като някакво пророчество, но нали това все пак беше „Барът на мустакатите“. Тук всички бяха с мустаци — Кару реши да изпробва тънки китайски мустачки в стил Фу Манчу^[1], които взе от автомата за безалкохолни напитки. По-късно същата нощ ги залепи на лист от скичника си, деветдесети поред, и по образувалата се издутина можеше лесно да открие страницата, откъдето започна тяхната история с Каз.

Тогава той пиеше бира с приятели, а Кару, безсилна да откъсне очи от него, започна да го скицира. Тя непрекъснато рисувахе нещо, не само Бримстоун и останалите създания от нейния таен живот, но също хора и сцени от обичайния свят. Соколари и улични музиканти, православни свещеници с дълги до кръста бради, случайно срещнати красиви момчета.

Обикновено, със завършване на рисунката приключваше всичко, нейните модели дори не разбираха, че са били скицирани. Този път обаче красивото момче улови погледа ѝ и в следващия миг тя го видя

да се усмихва изпод фалшивите мустаци и да приближава към нея. Колко беше поласкан от рисунката ѝ само! Показа скицата на приятелите си, хвана я за ръка, за да я накара да се включи в тяхната компания, и продължи да я държи така: пръстите му, вплетени в нейните, дори след като отдавна седеше на масата им. Така започна всичко: тя боготвореше красотата му, той се къпеше в нейното обожание. Горедолу по същия начин продължи и след това.

Естествено, той също ѝ повтаряше, че е красива — правеше го през цялото време. Ако не беше истина, едва ли изобщо щеше да я заговори. Каз определено не беше от хората, които търсят *вътрешна* красота. А Кару, казано накратко, беше прекрасна. Мека като каймак и дългокрака, с дълга лазурносиня коса и очи на звезда от нямото кино. Имаше походка на сърна и усмивката на сфинкс. Нейното лице беше не просто красиво, то трептеше от живот. Очите ѝ постоянно сияеха и пръскаха искри. Имаше обичай да накланя глава като птица и да свива устни, докато тъмният ѝ поглед танцува, което вещаеше тайнственост и мистериозност.

Около Кару *наистина* витаеше някаква тайнственост. Никога не споменаваеше семейството си, не говореше за себе си и ловко отклоняваше нежеланите въпроси — единственото, което приятелите ѝ знаеха за нея, бе, че вероятно се е пръкнала от главата на Зевс. С нея обаче никога не скучаеха. От джобовите ѝ непрекъснато изпадаха странни предмети: древни бронзови монети, зъби, мънички нефритени тигри с размер на нокът. Понякога, докато се пазареше за чифт слънчеви очила с уличен търговец от Африка например, проличаваше, че отлично говори езика на йоруба^[2]. Веднъж, както я разсъбличаше, Каз попадна на скрит в ботуша ѝ нож. Явно това беше причината да не се поддава на сплашване, както и за белезите по корема ѝ: три ярки вдлъбнатини, които можеха да са единствено следи от куршум.

— Коя си ти? — питаше я понякога очарован Каз, на което Кару сериозно отвърщаше: „И аз самата не знам“.

Защото наистина не знаеше.

Сега тя нанасяше бързо щрихи върху листа и не се притесняваше да среща погледа на Каз, докато мести очи от модела към рисунката и обратно. Искеше да гледа лицето му.

Държеше да види момента, в който изражението му ще се промени.

Едва след като успя да улови позата, тя вдигна лявата ръка — с дясната продължи да рисува — към огърлицата на врата си. Взе едно от мънистата между палеца и показалеца си и го задържа така.

После си пожела нещо.

Съвсем мъничко желание. Все пак тези мъниста бяха най-дребните по стойност желания — скупита. Също като при парите, желанията имаха определена номинална стойност, а най-дребните от тях се равняваха на пенита. Даже по-малко от пени, защото, за разлика от монетите, желанията не можеха да се събират по няколко. Можеш да трупаш пенита, докато стане долар. Това обаче бяха и си оставаха само скупита — дори цял наниз от тях, като нейната огърлица например, не стигаше за някое по-голямо желание, а само за множество мънички, почти безполезни желания.

Колкото да си пожелаеш, да речем, нещо като сърбеж.

Кару пожела Каз да го засърби и мънистото се стопи между пръстите ѝ. Свърши си работата и изчезна. Досега никога не беше пожелавала сърбеж. За да се увери, че действа, най-напред го насочи към място, където той не би се притеснил да се почеше: лакътя. Все така самоуверен, той небрежно потри лакът във възглавницата, почти без да променя позата. Кару се подсмихна и продължи да рисува.

Няколко секунди по-късно взе друго мънисто между пръстите си и пак пожела сърбеж, този път по носа на Каз. И това мънисто се изпари, огърлицата взе да се скъсява неусетно, а лицето му внезапно потрепна. В продължение на няколко секунди той се удържаше да не помръдне, но накрая се предаде и си почеса крадешком носа с опакото на ръката, после отново зае позата. От похотливото му изражение не беше останала и следа — Кару нямаше как да не го забележи. Наложиха се да прехапе устни, за да не се ухили широко.

„О, Казимир — помисли си тя, — не ти трябваше да идваш тук днес. Защо просто не си поспа.“

Следващият сърбеж от нейния злодейски план трябваше да атакува по-тайно място и тя срещна погледа на Каз в мига, в който той го почувства. Челото му се сбърчи от внезапно напрежение. Тя вирна леко глава, сякаш го питаше: „Нещо не е наред ли, скъпи?“

Този път избра място, където не върви да се почешеш пред хора. Каз пребледня. Бедрата му взеха да помръдват: вече беше невъзможно да остане неподвижен. Кару му даде кратка почивка и продължи да

рисува. Но в мига, в който той взе да се отпуска и... спря да се стиска... тя атакува отново и едва потисна смеха си, когато чертите на лицето му се изопнаха.

Следващото мънисто се стопи между пръстите ѝ.

После още едно.

„Това — помисли си тя — не ти е само за днес, а заради всичко сторено.“ Заради разбитото сърце — тази болка беше като юмрук в стомаха, спохождаше я нечакана и силна като за първи път; заради изречените с усмивка лъжи и спомените, от които не можеше да се отърве; заради срама, че е била толкова наивна.

Заради самотата, която е още по-страшна, когато се е върнала с нова сила след кратко затишие — все едно душата ти е нахлузила още мокър бански, лепкав и противен.

„А ето ти сега — помисли Кару, вече без усмивка — и заради онова, което няма как да се поправи.“

Заради нейната девственост.

Онзи първи път — с черната пелерина и нищичко под нея — тя се чувстваше толкова пораснала, също като чехкините, с които излизаха Каз и Йозеф, хладни славянски красавици с имена като Светла и Франтишка. Тях сякаш нищо не можеше нито да ги разтърси, нито да ги разсмее. Наистина ли искаше да заприлича на тях? Дълго време се преструваше, че е същата, играейки ролята на момиче — *на жена* — на което от нищо не му пука. Приемаше девствеността си като бreme, което не ѝ позволяваше да се откъсне от детството, а после изведнъж изчезна.

Не очакваше да съжалява за това и отначало наистина не почувства нищо. Самият акт не се оказа нито разочарование, нито вълшебство; беше просто това, което е в действителност: нов вид близост. Споделена тайна.

Или поне тя така си мислеше.

— Изглеждаш някак различно, Кару — каза Йозеф, приятелят на Каз, при следващата им среща. — Като че ли... *сияеш*?

Каз го перна по рамото, за да млъкне, и доби едновременно глуповат и самодоволен вид. Кару разбра, че се е похвалил. Даже на момичетата. Рубинените им устни се свиха многозначително. Светла — онази, с която го хвана по-късно — даже отбеляза със сериозна физиономия как пелерините отново излизали на мода, а Каз леко

промени цвета на лицето си и отклони поглед — единственият признак, че си дава сметка за допуснатата грешка.

Кару не сподели за случилото се дори със Зузана: първо, защото то беше само между Каз и нея, и второ, защото я беше срам. Не каза за това на никого, но Бримстоун — по необяснимия начин, по който *научаваше всичко* — се досети и се възползва от случая да ѝ дръпне едно необичайно конско.

Ето това вече беше интересно.

Гласът на Търговеца на желаниа беше толкова дълбок, че приличаше по-скоро на загатване за звук: неясен тон, промъкнал се в най-ниския регистър на слуха.

— Не са ми известни много правила за това как да живееш — започна той. — Но ще ти кажа едно. То е съвсем просто. Не поемай нищо ненужно вътре в себе си. Никакви отрови и химикали, никакъв дим, изпарения или алкохол, никакви остри предмети, никакви игли, които не са от първа необходимост — наркотици или татуировки — както и никакви несъществени... пениси.

— *Несъществени пениси?* — повтори тогава Кару, развеселена от израза, въпреки тъгата. — В такъв случай, има ли и такива, които са *съществени*?

— Когато се появи същественият, ти ще го разбереш — отвърна той. — И престани да се прахосваш, дете. Чакай любовта да дойде.

— Любов — веселието ѝ се изпари на мига. Нали си мислеше, че именно *това* бе любов.

— Тя рано или късно ще дойде и ти ще я познаеш — обеща ѝ Бримстоун и на нея толкова ѝ се искаше да му повярва. Той все пак живееше на този свят от стотици години. До този момент Кару никога не беше свързвала Бримстоун с любовта — само като го погледнеше, човек разбираше, че изобщо не е идеалният пример — но се надяваше след толкова векове да е натрупал някаква мъдрост и да има право.

Защото сред всичко останало на този свят именно това жадуваше сирачето в нея: *любов*. Едно беше сигурно обаче — нямаше да я получи от Каз.

Върхът на молива се прекърши, толкова силно го беше натиснала върху рисунката. В същия миг приливът на гняв се трансформира в скорострелен залп от сърбежи, които едва не превърнаха огърлицата ѝ в примка за бесене. Каз започна да се гърчи върху подиума. Кару се

освободи от огърлицата и впи очи в него. Той вече беше стигнал вратата, все още с халат в ръка — в бързината не успя да се облече — отвори я и изхвъркна навън, трескаво търсейки скришно място, където да се отдаде на унизителното страдание.

Вратата се хлопна след него, а класът остана да мига в недоумение срещу празната лежанка. Госпожа Фиала гледаше ококорено над очилата към вратата, а Кару се засрами от себе си.

Май този път прекали.

— Какво му стана на Кретена? — попита Зузана.

— Представа нямам — отвърна Кару, забила поглед в рисунката. Върху листа се беше излегнал Каз с цялата си чувственост и елегантност, сякаш очакваше любовница. От това можеше да излезе хубава рисунка, ако не я беше развалила. Щрихът беше размазан и унищожаваше целия финес на линиите, които преминаваха в хаотични драсканици, заличаващи неговия... *несъществен пенис*. Зачуди се какво ли би си помислил за нея сега Бримстоун. Винаги я беше порицавал заради безразсъдното прахосване на желания, с последното, от които така удебели веждите на Светла само за една нощ, че те заприличаха на гъсеници и поникваха още по-гъсти всеки път, щом ги изскубеше с пинсетите.

— Изгаряли са жени на кладата и за по-малко от това, Кару — каза ѝ тогава той.

„Какъв късмет, че не живеем в Средновековието“, помисли си тя.

[1] Популярен герой от романите на английския автор Сакс Ромър, станал символ на гения на злото. — Б.ред. ↑

[2] Йоруба е народ, населяващ главно части от Западна и Югозападна Нигерия, Бенин и Того. — Б.пр. ↑

4

ОТРОВНАТА МАГЕРНИЦА

Остатъкът от учебния ден мина без произшествия. Два часа по химия и цветознание, последвани от рисуване на етюди и обяд. После Зузана отиде в часа по изработване на кукли, а Кару — в часа по живопис, тричасови занимания, след приключването, на които навън цареше същият непрогледен зимен мрак, в който бяха пристигнали сутринта.

— „Отровата“? — въпросително рече Зузана, щом излязоха от вратата.

— Искате ли питане — отвърна Кару. — Умирам от глад.

Двете сведоха глави пред ледения вятър и поеха към реката.

Улиците на Прага приличаха на приказка, останала почти незасегната от двайсет и първи век — а защо не двацети, или деветнайсети, има ли значение. Това беше град на алхимици и мечтатели, покрит със средновековен калдъръм, по който навремето са ходели големи^[1], мистици и армии на завоеватели. Високите сгради сияеха в златистожълто, карминено и гълъбовосиньо, украсени с гипсови орнаменти в стил рококо и увенчани с еднакви червени покриви. Бароковите куполи бяха оцветени в нежната резеда на стара мед, а готическите камбанарии се издигаха нагоре, сякаш готови да понижат някой паднал ангел. Вятърът носеше спомени за вълшебства, революции, цигулки, а павираните улички криволичеха като ручейчета. Тук гангстерите носеха моцартови перуки и рекламираха концерти с камерна музика по ъглите, от прозорците висяха марионетки и превръщаха целия град в куклен театър с невидими кукловоди, скрити зад кадифените завеси.

Над всичко се извисяваше замъкът на хълма, чийто силует стърчеше остър като трън. Нощем го осветяваха и той се очертаваше на фона на небето, окъпан в зловещо сияние. Тази вечер обаче небето

беше надвиснало ниско, с натежал от снега търбух, образувайки прозрачен ореол около уличните лампи.

Скрита в дъното на Дяволския канал, „Отровната магерница“ беше място, където не можеш да попаднеш случайно. Трябваше да знаеш точно къде се намира, да се провреш под необозначената каменна арка на ограденото със стена гробище, отвъд което мъждукаха осветените от лампи прозорци на кафенето.

За жалост, туристите вече не разчитаха единствено на случайността, за да попаднат тук. Последното издание на пътеводителя „Лоунли Планет“ го извади на бял свят:

Църквата на този средновековен манастир била опожарена преди близо триста години, но крилото с килиите на монасите оцеляло и сега е превърнато в най-необикновеното кафене, което може да видите по света. Вътре е пълно с класически статуи, всичките оборудвани с противогази от Първата световна война от частната колекция на собственика. Легендата разказва, че в далечното Средновековие готвачът на манастира бил обзет от внезапна лудост и убил всички монаси, като пусал отрова в казана с гулаш, откъдето идва зловещото име на кафенето и коронното ястие в неговото меню — гулаш, разбира се. Отпуснете се на някой от тапицираните с кадифе дивани и протегнете крака върху ковчега отпред. Черепите зад бара може да са на отровените монаси, но може и да не са, знае ли човек...

Затова през последната половин година около арката непрекъснато се навъртаха туристи с раници на гърба, издирващи мрачните потайности на Прага, които после да опишат в пощенските картички до близки и познати.

Тази вечер обаче момичетата завариха кафенето тихо и спокойно. В ъгъла двойка чужденци правеха снимки на децата си, дегизирани с противогази. Още няколко мъже висяха на бара, но повечето от масите ковчези, оградени с ниски кадифени дивани, бяха свободни. Римски статуи с човешки ръст заемаха всяко свободно кътче от заведението —

богове и нимфи с откършени ръце и криле, а в средата стоеше копие на огромната статуя на Марк Аврелий на кон от хълма Капитолия.

— Слава богу, Чумата е свободна — каза Кару, отправяйки се към статуята.

Както всички останали статуи в заведението, масивната фигура на императора и неговият кон носеха контрасти и всеки път напомняха на Кару за онзи конник на Апокалипсиса, който сее мор и чума с протегнат напред ръка. Любимата маса на момичетата се намираще в неговата сянка и имаше предимството да предлага едновременно усамотение и гледка към бара — между краката на коня — така че можеха да забележат веднага, ако някой интересен посетител влезе вътре.

Всяка се освободи от тежката папка и двете окачиха палтата си на каменните пръсти на Марк Аврелий. Едноокият собственик вдигна ръка за поздрав иззад бара и те му помахаша в отговор.

Момичетата идваха в кафенето вече две години и половина, още откакто бяха на петнайсет и за първа година в лиця. По онова време Кару току-що беше пристигнала в Прага и още не познаваше никого. Наскоро беше научила чешки (благодарение на изпълнено *желание*, а не защото го беше изучавала; тя колекционираше чужди езици и Бримстоун винаги ѝ подаряваше по един за рождения ден) и неговото произношение все още оставяше необикновен вкус в устата ѝ, също като нова подправка.

Преди това учеше в интернат в Англия. Макар че овладя безупречно британския английски, тя запази американския си акцент от детството и съучениците ѝ мислеха, че е американка. В действителност обаче, не принадлежеше към никоя националност. Всичките ѝ документи бяха фалшифицирани, а произношението ѝ на всички езици, с изключение на родния, който нямаше човешки произход, беше подправено.

Зузана беше чехкиня, потомък на няколко поколения куклени актьори от Чешки Крумлов, малко градче близо в южната част на Бохемия. По-големият ѝ брат беше всял потрес в семейството, записвайки се в армията, но Зузана беше роден кукловод и продължаваше фамилната традиция. Също като Кару, по онова време и тя не познаваше никого в училището, докато някаква щастлива случайност в началото на първия срок не събра двете в екип, който

трябваше да нарисува фреска за местното основно училище. В продължение на седмица прекарваха всяка вечер, покачени върху скелето, след което им стана обичай да ходят в „Отровната магерница“. Така започна приятелството им, а когато завършиха фреската, собственикът на кафенето ги нае да изрисуват сцени със скелети върху тоалетните чинии на заведението. В замяна, двете можеха да вечерят безплатно при него цял месец, с което ги спечели за клиенти и занапред, и няколко години по-късно те продължаваха да идват тук.

Поръчаха си по една купичка гулаш и го изядоха, обсъждайки скандалната случка с Каз, космите в носа на учителя по химия, за които Зузана твърдеше, че могат да се сплетат на плитка, и идеите си за курсова работа. Скоро разговорът им се прехвърли върху красивия нов цигулар в оркестъра на Кукления театър в Прага.

— Той си има гадже — жално каза Зузана.

— Какво? Ти пък откъде знаеш?

— Постоянно пише есемеси през почивките.

— И това ли ти е доказателството? Не е убедително. Може пък тайно да воюва срещу престъпността и да праща вбесяващи гатанки на враговете си — предположи Кару.

— Да бе, сигурно е точно така. Много ти благодаря!

— Искам само да обърна внимание, че може да има и друго обяснение, освен съществуването на гадже. Пък и откога стана толкова срамежлива? Защо просто не го заговориш?

— И какво да му кажа? *Чудно свириш, красавецо*, така ли?

— Точно така.

Зузана изсумтя. Тя работеше като помощник-кукловод в почивните дни и беше хлътнала по цигулара няколко седмици преди Рождество. Макар изобщо да не беше от стеснителните, още не се решаваше да го заговори.

— Сигурно ме мисли за хлапачка — оплака се тя. — Представа нямаш какво е да си с детски ръст.

— С размер на марионетка — поправи я Кару, без да изпитва каквото и да е състрадание към нея. Тя намираще миниатюрната фигура на Зузана за съвършена, също като някоя фея, която си открил в гората и искаш да отнесеш у дома в джоба си. Макар че в случая със Зузана феята май беше доста дива и сигурно хапеше.

— Да бе! Зузана — чудното момиче на конци. Вижте го само как танцува! — И Зузана взе да мята ръце, наподобявайки танц на марионетка.

Внезапно обзета от вдъхновение, Кару извика:

— Хей! Точно това трябва да бъде курсовата ти работа. Направи един огромен кукловод, а ти ще си неговата марионетка. И знаеш ли какво — можеш така да го измислиш, че при всяко твое движение да помръдва и той, сякаш те води. Някой правил ли е подобно нещо досега — да си куклата на конци, но всъщност твоите движения да направляват кукловода и неговите ръце?

Зузана тъкмо поднасяше парче хляб към устата си и замръзна в тази поза. По унесения поглед Кару разбра, че приятелката ѝ вече си представя сцената.

— Куклата трябва да е наистина огромна — каза най-накрая Зузана.

— Ще те гримирам като мъничка балерина марионетка.

— Сигурна ли си, че искаш да ми подариш идеята? Това си е твое хрумване.

— Какво — аз да се направя на огромна марионетка? Не, ти ще бъдеш марионетката.

— Благодаря, тогава. Ами ти имаш ли вече идея за твоята курсова работа?

Но Кару още нищо не беше измислила. Миналият срок, когато учеха история на костюма, тя изработи ангелски криле, за да ги носи върху ризница. Задвижваха се от система скрипци, които им позволяваха да се вдигат и спускат. Разгънати в цялата си дължина, те ѝ осигуряваха великолепен триметров размах. Тръгна да ги покаже на Бримстоун, но така и не успя да влезе при него. Исса препречи пътя ѝ в преддверието и — милата Исса! — *изсъска* насреща като атакуваща качулата кобра, каквато Кару я беше виждала само два пъти в живота си: „От цялата мерзост на света точно *ангел* ли избра да бъдеш?! Махни ги оттук! О, скъпото ми момиче, не мога да понеса да те гледам така“. Така завърши тази необикновена случка. Сега крилете висяха над леглото ѝ в малкия апартамент, заемайки цялата стена.

Този срок курсовата ѝ работа трябваше да представлява серия рисунки, но досега още нищо не ѝ хрумваше. Докато прехвърляше различни възможности в ума си, чу звънтенето на камбанката над

вратата в кафенето. Вътре влязоха няколко мъже, но погледът на Кару беше привлечен от една сянка, която се стрелна зад тях. По размер и форма приличаше на гарван, но съвсем не беше нещо толкова обикновено.

Това беше Кишмиш.

Кару бързо изправи гръб и крадешком погледна приятелката си. Зузана скицираше някои идеи за вида на куклата в бележника си и разсеяно отвърна, когато Кару смотолеве нещо като извинение. Момичето се отпрати към тоалетната, следвано от сянката, която летеше ниско и незабележимо.

Вестоносецът на Бримстоун имаше тялото и клюна на гарван, но крилете му бяха ципести като на прилеп, а стрелкащият се език — раздвоен. Изглеждаше така, сякаш е избягал от някоя картина на Йеронимус Бош^[2]. Стискаше бележка в ноктите си. Когато Кару я взе, забеляза, че малките му и остри като кинжали нокти бяха пробили дупчици в хартията.

Тя разгъна листа и прочете съобщението, което ѝ отне всичко на всичко две секунди, защото гласеше само: „Едно поръчение изисква незабавно внимание. Ела!“.

— Той никога не казва „моля“ — обърна се тя към Кишмиш.

Създанието наклони глава настрани и я погледна с едно око като гарван, сякаш питаше „Идваш ли?“.

— Идвам де, идвам — потвърди Кару. — Някога да съм отказвала?

Миг по-късно каза на Зузана само:

— Трябва да вървя.

— Какво? — Зузана вдигна поглед от тетрадката. — Ами десертът? — той вече беше поднесен върху ковчега: две чинии с ябълков щрудел и чай.

— Проклятие! — възкликна Кару. — Не мога. Имам поръчение.

— Ех, и ти с твоите поръчения! Какво изникна толкова неочаквано? — Тя хвърли поглед към телефона на Кару, който лежеше върху ковчега, и разбра, че не е било телефонно обаждане.

— Просто трябва да свърша нещо — отговори Кару и Зузана се отказа да разпитва. От опит знаеше, че няма да получи никакви подробности.

Просто Кару трябва да свърши нещо. Понякога това отнемаше няколко часа; друг път се губеше с дни и се връщаше изтощена и разчорлена; веднъж — бледа, веднъж — загоряла от слънцето, куцукаща или със следи от ухапване, а един път даже със силна треска, която се оказа малария.

— Къде успя да пипнеш тая тропическа болест? — заразително я Зузана, на което Кару просто отвърна: „О, представа нямам. Сигурно в трамвая. Онзи ден някаква старица се изкиха право в лицето ми“.

— Малария не се хваща *по този начин*.

— Знам, ама и онова беше здрава кихавица. Мисля да си взема мотопед, за да не се налага повече да се возя в трамвай.

С това приключи и разговорът им. Примирението, че никога няма да опознаеш напълно Кару, беше част от приятелството с нея. Затова сега Зузана само въздъхна и каза:

— Хубаво. Тогава и двата щрудела са за мен. Ако напълнея, ти ще си виновна.

И Кару напусна „Отровната магерница“, а гарваноподобната сянка се стрелна през вратата пред нея.

[1] Според юдейския фолклор голем е същество, направено от нежива материя и одухотворено от човека. Най-известният голем в европейската култура е този от едноименния роман на австриеца Густав Майринк. В книгата се разказва историята на пражки равин, който направил голем, за да има кой да брани еврейското гето от погроми, но създанието се обърнало срещу онези, които трябвало да защитава. — Б.пр. ↑

[2] Брабантски художник от XV-XVI в. Картините му, населявани от демони, полухора, полуживотни и машини; целят да всеят страх и да изобразят греховете и моралните падения на хората. — Б.пр. ↑

5

КЪДЕТО-И-ДА-Е

Кишмиш се устреми към небето и се изгуби сред плясък на криле. Кару се загледа след него с копнежа да го последва. Каква ли трябва да е силата на желанието, зачуди се тя, за да може да полети?

Сигурно трябва да е много по-мощно от онези, до които имаше достъп.

Бримстоун не се скъпеше на дребно. Той ѝ позволяваше да обновява огърлицата си с мъниста от неговите нащърбени и пълни догоре чаени чашки колкото пъти поиска. Плащаше ѝ с бронзови шинги за всяко изпълнено поръчение. Шингите бяха втората по големина номинална стойност на желанията и с тях можеше да се постигне много повече, отколкото със скупитата — веждите гъсеници на Светлана например, премахването на нейната нежелана татуировка, синята ѝ коса — но досега в ръцете ѝ не беше попадало по-мощно желание, с което да се получи истинска магия. Едва ли някога щеше да се добере до такова желание, освен ако не си го спечели сама, а тя знаеше твърде добре как хората печелят желания. Главно с преследване, ограбване на гробове и убийства.

А, да, имаше още един начин: особен вид самоосакатяване с помощта на клеци и силна воля.

Това нямаше нищо общо с вълшебните приказки от книгите. Тук не съществуваха магьосници, които се спотайват по кръстопътищата, преобразени като старици, и само чакат да възнаградят случаен пътник, разделил залька си с тях. От лампите не изскачаха джинове, нито говорещи рибки изпълняваха желания, за да им бъде пощаден животът. Имаше само едно място в целия свят, където можеше да се сбъдне всяко желание на човек: дюкянчето на Бримстоун. А той приемаше един-единствен вид заплащане. Не беше нито в злато, нито с гатанки, нито срещу добри дела или друга нелепица от вълшебните приказки; не търгуваше и с души. Неговото средство за размяна беше още по-необикновено от всичко изброено.

Той приемаше зъби.

Кару мина по Карловия мост и хвана трамвая в северна посока, към еврейския квартал, мястото на средновековното гето, сега нагъсто застроено с жилищни сгради в стил ар нуво, красиви като торти. Целта ѝ беше черният вход на гърба на една от тях. Простата метална врата не изглеждаше по-особено и сама по себе си не беше нещо необикновено. Ако някой я отвореше отвън, тя водеше към покрито с плесен перално помещение. Но Кару не я отвори направо. Почука и зачака, защото ако я отвореха *отвътре*, тя имаше силата да те отведе на едно много по-различно място.

Вратата се отвори и там се появи Исса, която изглеждаше също като рисунката в скичника на Кару — богиня змия от някой древен храм. Пръстените на змийското ѝ тяло се виеха в сенките на малко преддверие.

— Благословение, скъпа.

— Благословение — нежно отвърна Кару, целувайки я по бузата.
— Кишмиш върна ли се?

— Върна се — отговори Исса — и се стовари като ледена шушулка върху рамото ми. Влизай бързо. В твоя град е мразовито. — Тя беше пазителят на портала. Въведе Кару вътре и затвори вратата след нея. Двете се озоваха в помещение, не по-голямо от килер. Външната врата на преддверието трябваше да е плътно затворена, за да може да се отвори вътрешната, също като вратите в птичарниците, които не позволяват на птиците да излетят навън. Само дето тук не ставаше въпрос за птици.

— Как мина денят ти, милата ми? — По тялото на Исса имаше половин дузина змии — те се виеха около ръцете ѝ, пълзяха в косата ѝ, а една се беше усукала около тънката ѝ талия като верижка върху кръста на кюекиня. Всеки, пожелал да влезе вътре, трябваше да се подчини и да носи една от тях около врата си, преда вътрешната врата да бъде отворена. Всеки, освен Кару. Тя беше единственото човешко същество, което можеше да влезе в дюкянчето без такъв нашийник. На нея ѝ имаха доверие. Та нали израсна тук.

— Ама че ден беше! — въздъхна Кару. — Няма да повярваш какво направи Каз. Цъфна като модел в класа по рисуване.

Исса, естествено, не беше виждала Каз, но и тя го познаваше също толкова добре, колкото и Каз нея — от рисунките в скичника на

Кару. Но докато Каз си мислеше, че Исса и нейните съвършени гърди са еротичен детайл от фантазиите на Кару, Исса знаеше, че Каз е реален.

Тримата с Туига и Ясри бяха не по-малко пристрастени към рисунките на Кару от нейните приятели сред хората, но по съвсем различна причина. На тях им харесваше да гледат нормалния живот: туристите, сгушени под чадърите си; пилците, накацали по балконите; децата, играещи в парка. Специално Исса, беше обсебена от голите човешки тела. Според нея човешките форми — така обикновени без частите на същества от други видове — бяха пример единствено за пропилені възможности. Тя непрекъснато премерваше Кару с критичен поглед и даваше гласно мнението си със заявления от рода: „Мисля, че едни еленови рога много ще ти подходат, сладката ми“ или „Каква хубава змия би излязло от теб“, както някой човек би предложил на друг нова прическа или различен нюанс на червилото.

Сега обаче очите на Исса пламнаха от ярост.

— Нима е дошъл в училището ти? Гледай го ти, безсрамния му гризач! Ти нарисува ли го? Покажи ми! — Бясна или не, тя не би пропуснала възможността да види Каз разсъблечен.

Кару измъкна скицника и го разгърна.

— Задраскала си най-хубавото място — осъдително рече Исса.

— Повярвай ми, изобщо не е толкова забележително.

Исса се кискаше в шепата си, докато вратата на дюкянчето се отваряше приканващо пред тях и Кару пристъпваше през прага. Както обикновено, тя усети леко гадене при преминаването.

Вече не се намираше в Прага.

Макар да беше живяла в дюкянчето на Бримстоун, тя все още не знаеше къде точно се намира то; знаеше само, че тук можеш да попаднеш, от която и да е точка по света. Като дете, тя често питаше Бримстоун къде се намира това „тук“, но всеки път безцеремонно ѝ се отговаряше „Където и да е“.

Бримстоун не беше почитател на въпросите.

Независимо къде се намираше дюкянчето, тя винаги можеше да го познае по липсата на прозорци и хаотично отрупаните лавици. То наподобяваше сметище на някоя фея на зъбките, стига, разбира се, тази фея да обслужваше всички живи твари. Змийски зъби, кучешки зъби, набраздени слонски бивни, източени оранжеви резци на екзотични

гризачи от джунглата — всички те бяха събрани в тенекиени кутии и аптекарски стъкленици, нанизани на върви като гирлянди, повесени от куки в стената или запечатани със стотици в буркани, които можеш да разклатиш като маракаси. Таванът беше сводест като в крипта, а в сенките шетаха дребни същества, чиито тънки нокти дращеа и стържеа по камъка. Също като Кишмиш, и те бяха създания, съставени от несъответстващи части: мишескорпион, ракогекон, бръмбароплъх. Сред влагата около водосточните тръби вирееа охлюви с глави на водни жаби, а под тавана царуваха вездесъщите колибри с крила на нощни пеперуди, които кръжаха около фенерите и ги караха да се люлеят със скърцащия звук на медни вериги.

В ъгъла седеше Туига, надвесен над работата си, а неестествено дългият му врат беше извит във формата на конска подкова. Той чистеше зъбите и ги позлатяваше, за да бъдат нанизани после на корда. От кухненския кът, царството на Ясри, се носеше шумно тракане.

В най-отдалечения лъв ъгъл, разположен зад масивен дъбов тезгях, стоеше самият Бримстоун. Както обикновено, Кишмиш беше кацнал върху десния рог на своя господар, а по тезгяха бяха разпилени табли със зъби и малки кутийки със скъпоценности. Бримстоун ги нижеше на огърлица и не вдигна поглед.

— Кару — каза, — бях написал, мисля, че поръчението изисква незабавно внимание.

— Точно заради това пристигнах незабавно.

— Което ти отне — той погледна джобния си часовник — четирийсет минути.

— Трябваше да прекося целия град. Ако искаш да се придвижвам по-бързо, дай ми криле и ще накарам Кишмиш да ми диша праха. Или просто ми дай един гавриел и аз сама ще си пожелаая да мога да летя.

Гавриел беше второто по сила желание, чиято мощ бе достатъчна за летене. Все така надвесен над заниманието си, Бримстоун отговори:

— Според мен едно летящо момиче не би останало незабелязано в твоя град.

— Това лесно може да се реши — каза Кару. — Дай ми два гавриела и ще си пожелаая да стана невидима.

Бримстоун вдигна крокодилските си очи, златистожълти, с тесни вертикални зеници. В тях не личеше и следа от смях. Той не би й дал дори един гавриел, Кару го знаеше. Тя ги поиска не с надеждата да

изпълни желанието ѝ, а заради несправедливото му обвинение. Нима не пристигна при него с изплезен език веднага щом я повика?!

— Мога ли да ти поверя гавриел? — попита той.

— Разбира се, че можеш. Що за въпрос?!

Тя почувства как я измерва от глава до пети, сякаш си припомняше всяко нейно желание, направено досега.

„Синя коса: лекомислие“.

„Заличаване на пъпки: суета“.

„Загасване на лампите, за да не се налага да става от леглото: мързел“.

— Огърлицата ти изглежда доста къса. Тежък ден ли имаше? — попита най-накрая той.

Стрелна ръка, за да скрие наниза. Твърде късно.

— Защо трябва винаги всичко да забелязваш? — Несъмнено старият дявол знаеше точно за какво е използвала скупитата и сега го вписваше във въображаемия си списък:

„Причиняване на сърбеж в цепката на бившето гадже: отмъстителност“.

— Подобна дребнавост не е на нивото ти, Кару.

— Той си го заслужаваше — отвърна, забравила първоначалното си притеснение. Както каза Зузана, лошото поведение трябва да се наказва. И добави: — Освен това, не питаш твоите купувачи за какво ще използват желанията, а съм сигурна, че те причиняват много поужасни неща от това да докарат сърбеж на някого.

— Очаквам да си по-добра от тях — отвърна просто Бримстоун.

— Да не искаш да кажеш, че в действителност не съм?

Търговците на зъби, които идваха в неговото дюкянче, с малки изключения, бяха едни от най-долните представители на човешкия род. Малцина бяха дългогодишните съратници на Бримстоун, от които на Кару не ѝ се повдигаше — една от тях беше оттеглилата се в пенсия търговка на диаманти, която на няколко пъти се представяше за нейна баба, за да я запише в училището. Повечето обаче бяха смрадлива бездушна пасмина с кървави полумесеци под ноктите. Те убиваха и осакатяваха. В джобовете им винаги имаше клещи, с които вадеха зъбите на мъртъвците, а понякога и на живи хора. Кару ги ненавиждаше и определено беше по-добра от тях.

— Тогава докажи обратното, като използваш желанията си за добри дела! — каза Бримстоун.

— Кой си ти, че да говориш за добро — разгневено попита тя и посочи огърлицата в огромните му ръце с дълги нокти. Крокодилски зъби — най-вероятно от Сомалия. До тях вълчи зъби, конски кътници и мъниста от хематит^[1]. — Чудя се, колко ли животни днес са избити по света заради теб. Да не говорим за хората.

Тя чу как Исса си поема дълбоко въздух от изненада и разбра, че трябва да млъкне, но продължи:

— Хайде да говорим направо! Ти въртиш сделки с убийци и дори не се налага да виждаш трупове, с които е покрит пътят им. Притаил си се тук като някой трол...

— Кару — прекъсна я Бримстоун.

— Само че аз съм ги виждала — купища мъртви създания с окървавени усти. Докато съм жива, няма да забравя ония момичета и кървавите им усти. И за какво е всичко това?! Какво правиш с тези зъби? Ако ми кажеш, може би ще се опитам да те разбера. Трябва да има някаква причина...

— Кару! — повтори Бримстоун. Не каза „Млъкни!“. Нямахше нужда. Тонът му беше достатъчно красноречив, а за да е още по-убедителен, се надигна от мястото си.

И Кару млъкна.

Понякога, май през повечето време, тя забравяше да види Бримстоун. Той ѝ беше толкова близък, че щом го погледнеше, виждаше в него не чудовище, а създанието, което по неизвестни причини я отгледа от пеленаче, и то с нежност. Въпреки това, от време на време я караше да онемява, особено когато заговори с този тон. Той проникваше като съскане дълбоко в нейното съзнание и я принуждаваше да прозре цялата ужасяваща истина какво всъщност е той.

Бримстоун беше чудовище.

Ако заедно с Исса, Туига и Ясри излезеха от дюкянчето, хората щяха да ги нарекат точно така: чудовища. Или пък демони, дяволи. Те самите наричаха себе си химери.

Могъщите ръце и масивният торс бяха единственото човешко нещо в тялото на Бримстоун, макар плътта, която ги покриваше, да приличаше повече на животинска, отколкото на човешка кожа.

Плочките на мускулите по неговата гръд бяха прорязани от стари белези, напълно изличили едно от зърната му. Гърбът и раменете бяха гравирани от зараснали рани, мрежа от сбръчкани щрихи. От кръста надолу той се превръщаше в нещо съвсем друго. Задницата, обрасла с избеляла златиста козина, се издуваше от лъвските мускули, но вместо с лъвски лапи, долните му крайници завършваха със странни ноктести пръсти, които биха подходжали повече на граблива птица или гущер, а защо не — както си го представяше Кару — и на дракон.

И накрая — главата. Тя грубо напомняше на овен, но не беше покрита с руно, а с гола плът, така, както останалата част от тялото му беше обрасла с твърда кафява козина. Надолу, към плоската овча муцуна и очите на влечуго, кожата постепенно преливаше в люспесто покритие, а от двете страни на лицето се извиваха спиралите на жълтеникави рога на овен.

Около врата му висяха нанизани на верижка монокли и техните рамки от потъмняло злато бяха неговото единствено украшение, ако не се брой другата огърлица, в която обаче нищо лъскаво не привличаше окото. На нея имаше само стара кост от ядец, наместен във вдлъбнатината между ключиците. Кару не знаеше защо го носи. На нея й беше забранено да го пипа, а това, естествено, още повече разпалваше копнежа й да го докосне. Когато беше съвсем малка, той я взимаше да я полюлее на коляното си. Тя често посягаше мълниеносно да сграбчи ядеца, но Бримстоун всеки път се оказваше по-бърз. Беше успяла едва да го докосне с върха на пръста си.

Вече пораснала, тя спазваше някакво благоприличие, но въпреки това, от време на време усещаше внезапен порив да посегне към него. Не и този път обаче. Стъписана от внезапното изправяне на Бримстоун, тя почувства как бунтарският й порив тутакси се изпарява. Отстъпи назад и промълви с тихо гласче:

— Ами, хм, какво беше това спешно поръчение? Къде искаш да отида този път?

Той й подхвърли кутия, пълна с разноцветни банкноти, които явно бяха евро. *Много евро.*

— В Париж — каза Бримстоун. — Позабавлявай се!

[1] Минерал с непрозрачен черен или червеникавокафяв цвят и метален блясък. Познат е още от древни времена като камък на

магьосниците, тъй като се смятало, че защитава от магии и поглъща лоши вълни, насочени срещу неговия собственик. — Б.пр. [↑](#)

6

АНГЕЛЪТ НА ИЗЧЕЗВАНЕТО

Забавление ли?

— Да бе! — промърмори на себе си Кару по-късно същата вечер, докато тътреше сто и петдесет килограмовата контрабандна слонова кост надолу по стъпалата на парижкото метро. — Това си е направо купон.

Когато си тръгна от дюкянчето на Бримстоун, Исса я изведе през същата врата, откъдето мина на идване. Щом стъпи на тротоара обаче, тя вече не се намираше в Прага. Озова се в Париж, просто ей така.

Въпреки че неведнъж беше минавала през този портал, всеки път изпитваше един и същи трепет. Порталът водеше към дузина градове и тя ги беше посещавала всичките — заради поръчения като последното, а понякога и за удоволствие. Бримстоун ѝ позволяваше да ходи и да рисува навсякъде по света, стига там да няма война. А когато ѝ се прияде манго, той отвори портала към Индия с единственото условие на връщане да донесе няколко плода и на него. Понякога успяваше да измоли позволение да пазарува из екзотични пазари по света като битпазара в Париж например, за да обзаведе апартамента си.

Всеки път, щом прекрачеше прага и вратата хлопваше зад гърба ѝ, връзката с дюкянчето се прекъсваше. Каквато и магия да действаше там, нейната сила се ограничаваше само до това място — *Където и да е*, както го наричаше Кару — и не проникваше от другата страна. Но и никой не беше способен да влезе с взлом в дюкянчето. Можеше само да разбие земната врата. Тя обаче нямаше да го отведе там, където се надяваше да попадне.

Дже Кару зависеше от прищявката на Бримстоун дали да я покани, или не. Понякога не я пускаше, колкото и дълго да хлопаше на вратата, макар че никога досега не беше прекъсвал връзката помежду им. Нито я беше оставял без поръчения. Тя се надяваше и занапред да продължи така.

Последното поръчение се оказа незаконен търг в някакъв склад в покрайнините на Париж. Кару беше участвала в няколко такива търга и всеки път ставаше едно и също. Плащаше се, разбира се, само в брой, а клиентите бяха все типове от подземния свят — диктатори в изгнание и криминални босове с претенции за начетеност. На тези търгове обикновено се наддаваше за най-разнообразни крадени музейни експонати — рисунки на Шагал, изсушен мъжец на някакъв обезглавен светия, чифт бивни на възрастен африкански слон.

Точно така, чифт бивни на зрял африкански слон.

Кару изпъшка, когато ги видя. Бримстоун не ѝ беше казал за какво я праща, спомена само, че ще го познае, щом го види. И наистина стана така. Е, как да не ти е кеф да влачиш тия бивни в градския транспорт!

За разлика от другите участници в търга, тя нямаше на разположение дълга черна лимузина, която да я чака отпред, нито двойка охранители, които да вдигат тежко вместо нея. Разполагаше единствено с огърлица скупита и чар, но нито едното, нито другото бяха достатъчно убедителни за таксиметровия шофьор, че да се съгласи да набута двуметровите бивни в багажника на колата. Ето защо се наложи Кару, мърморейки под нос, да ги влачи цели шест преки до най-близката станция на метрото, после да ги тътри по стълбите надолу и да ги промушва през въртележката на турникета. Добре поне, че бяха увити в платно и здраво превързани със скоч. Когато един уличен музикант заряза свиренето на цигулка и се провикна: „Ей, красавице, какво има вътре?“, тя отвърна: „Музикант, който задаваше много въпроси“ и продължи да ги влачи.

Можеше да бъде и по-зле, неведнъж е било още по-лошо. Бримстоун я беше пращал на лов за зъби из всякакви забравени от бога места. Веднъж, докато се възстановяваше от рани, получени при престрелка в Санкт Петербург, тя го попита: „Толкова ли малко значи животът ми за теб?“.

Съжали в мига, в който въпросът се откъсна от устните ѝ. Ако животът ѝ *наистина* значеше толкова малко за него, поне не искаше да чува потвърждението. Бримстоун не беше свършен, но беше нещо като единствен роднина, заедно с Исса, Туига и Ясри. И ако тя е просто поредната робиня, предпочиташе да не го узнава.

Отговорът му нито потвърди, нито разсея страховете ѝ.

— Твоят живот ли? Може би искаш да кажеш твоето *тяло*? Тялото ти е само опаковка, Кару. Виж, душата е друго нещо, но тя, доколкото ми е известно, не е изложена на непосредствена заплаха.

— *Опаковка ли?! —* Никак не ѝ се понрави да мисли за тялото си като за опаковка — нещо, което другите могат да разкъсат, претършуват и изпразнят, все едно изрязват купони за намаление от вестника.

— Предполагам, че и ти го възприемаш така — продължи той. — Съдя по начина, по който драскаш всякакви неща по него.

Бримстоун не одобряваше татуировките ѝ, което беше доста странно, след като на него дължеше първото си татуиране — очите върху дланите. Поне подозираше, че е така, макар да не го знаеше със сигурност, защото той отказваше да отговаря дори на най-прости въпроси.

— Все тая — въздъхна болезнено тя. Ама наистина *болезнено*. Страшно боли, когато си прострелян, и това за никого не е тайна. Естествено, не можеше да вини Бримстоун, че я е хвърлил неподготвена в такава опасност. Той се погрижи още от най-ранна възраст тя да бъде обучена в изкуството на войната. Никога не беше отваряла дума за това пред приятелите си: с тези умения не вървеше да се хвали — първо на това я научи нейният сенсей — и те щяха да се изненадат, ако разберат, че плавната ѝ, грациозна походка и изпънатият като струна гръб вървят ръка за ръка със смъртоносни умения. Смъртоносни или не, за зла участ разбра, че каратето стига до там, откъдето започва стрелбата с огнестрелни оръжия.

Възстанови се бързо, благодарение на лютия мехлем и, както подозираше, магията. След този случай обаче нейното младежко безстрашие беше уязвено и сега тръгваше на всяка следваща мисия с известно безпокойство.

Влакчето на метрото пристигна и тя набута товара си през вратата, опитвайки се да не мисли какво има вътре. Избягваше да мисли и за невероятния живот, който е бил прекъснат така без време някъде в Африка, макар и отдавна в миналото. Бивните бяха огромни, а Кару знаеше, че слонските бивни вече рядко стават толкова големи — браконьерите имаха грижата за това. Като избиваха най-едрият екземпляр, те променяха и генофонда на слоновете. Отвратително, но

ето че и тя се оказа въввлечена в тази кървава търговия и сега влачи контрабандни останки от застрашени видове из парижкото метро.

Натика тази мисъл в най-затънтеното кътче на съзнанието си и зарея поглед през прозореца, докато мотрисата летеше из непрогледния мрак на тунелите. Не можеше да си позволи да мисли повече за това. Каквото и да стореше, животът ѝ беше белязан с кръв и мръсотия.

Миналият учебен срок, когато изработи ангелските криле, тя се нарече Ангела на изчезването и това напълно ѝ подходеше. Крилете бяха направени от истински пера, които „зае“ от Бримстоун — през годините търговците го бяха снабдили със стотици. Като малка често си играеше с тях, докато не разбра, че за да ги има, са били избити много птици и цели видове са напълно заличени от лицето на земята.

Навремето беше невинна, просто едно малко момиченце, което си играеше с перушина на пода в бърлогата на дявола. Сега загуби невинността си и не знаеше как това може да се поправи. Ето го нейния живот: магия и позор, тайни и зъби и една дълбока, болезнена празнина вътре в нея, породена от някаква липса.

Кару непрекъснато се измъчваше от чувството, че не е цяла. Не разбираше добре откъде идва, но то я съпътстваше през целия ѝ съзнателен живот, сякаш нещо се е изтрило от паметта ѝ. Веднъж, още докато беше малко момиче, се опита да го опише на Исса: „То е все едно да стоиш наред кухнята, да знаеш, че си дошла за нещо, но не можеш да си спомниш какво е“.

— Така ли се чувстваш? — попита тогава Исса, свивайки вежди.

— През цялото време.

Тогава Исса само я придърпа към себе си и я погали по косата — по онова време още в естествения си, почти черен цвят — и рече неубедително:

— Сигурна съм, че не е нищо сериозно, миличка. Опитай се да не се безпокоиш.

Ясно.

И ето я тук сега. Влаченето на бивните нагоре по стълбите на метрото се оказа много по-трудна задача, отколкото смъкването им надолу. Когато стигна върха, Кару беше изтощена, изпотена в зимното си палто и страшно ядосана. Порталът се намираше на няколко преки от мястото и беше свързан с вратата към малкото хранилище на една

синагога, разположено в помощна пристройка. Когато най-накрая се добра до него, завари отпред двама ортодоксални равини, потънали в задълбочен разговор.

— Чудно — промърмори тя. Мина покрай тях и щом се скри от погледите им, се облегна на желязната врата да изчака, докато обсъждаха озадачено някакъв случай на вандализъм. Най-накрая си заминаха и Кару отново повлече бивните към малката врата. Почука. И този път, както винаги досега, докато чакаше пред портала в някоя глуха уличка по света, тя си представи какво би станало, ако я изоставят. Понякога на Исса ѝ отнемаше няколко минути да стигне до вратата и Кару всеки път очакваше порталът да не се отвори. Страхът да остане заключена отвън постоянно я глождеше — не само за през нощта, а завинаги. Представата за това я караше съвсем ясно да осъзнае своята безпомощност. Случеше ли се някой ден вратата да не се отвори, тя щеше да остане съвсем сама.

Миговете се точеха и докато чакаше, облегната безсилно на рамката на вратата, Кару забеляза нещо. Тялото ѝ се напрегна. Върху дървото имаше голям черен отпечатък от длан. Това нямаше да е чак толкова необичайно, ако не се виждаше ясно, че е прогорен. *Прогорен*, но в същото време контурът на дланта беше съвършено очертан. Явно точно това така оживено обсъждаха равините. Опипа следата с върховете на пръстите — беше вдлъбната навътре и нейната собствена длан спокойно легна в очертанията ѝ. Така изглеждаше съвсем мъничка. Когато се дръпна, кожата ѝ беше покрита със ситна пепел. Изгуби дланта си озадачена.

От какво ли беше този отпечатък? Дали не беше някой хитър белег? Случвало се беше търговците да бележат портала, за да го открият по-лесно при следващото си идване, но тези знаци обикновено бяха или петно боя, или надраскан с нож Х. Това тук беше доста над техните възможности.

За огромно облекчение на Кару вратата най-после се отвори със скърцане.

— Добре ли мина всичко? — попита Исса.

Кару стовари бивните в преддверието, но трябваше да ги сложи напърно, за да се поберат.

— Естествено — тя се свлече до стената. — Стига да можеше, щях да мъкна слонски бивни из Париж всяка нощ. Голям кеф е, да

знаеш.

ЧЕРНИЯТ ОТПЕЧАТЪК

В продължение само на няколко дни из целия свят се появиха черни отпечатыци от длан, дълбоко врязани в дърво или метал. Найроби, Делхи, Санкт Петербург и още няколко града. Това започваше да се превръща във феномен. В Кайро например собственик на пушалня за наргилета замаза с боя черния отпечатък върху задната си врата, но само няколко часа по-късно откри, че е избил през боята и е също толкова черен, колкото и в началото.

Намериха се и неколцина свидетели на този вандалски акт, но никой не повярва на онова, което твърдяха, че са видели с очите си.

— С гола длан — каза едно дете на майка си в Ню Йорк, сочейки през прозореца. — Само я опря и мястото започна да гори и да пуши.

Майка му изпъшка и се върна обратно в леглото. Всички знаеха, че момчето обича да послъгва. Толкова по-зле за него, защото този път казваше истината. Наистина видя как един висок човек опира длан на вратата и оставя отпечатък върху нея.

— Нещо със сянката му не беше наред — продължи момчето, отдръпвайки се назад. — Някак не пасваше.

Пиян турист в Банкок стана свидетел на същата сцена, макар този път отпечатъкът да бе оставен от жена с такава неземна красота, че той я последва запленил и малко по-късно видя как тя, според думите му, *отлита*.

— Тя нямаше криле — каза той на приятелите си, — но сянката й беше крилата.

— Очите му бяха огън — разказваше старец, зърнал един от тези странници от гълъбарника на покрива си. — Заваляха искри, когато отлетя.

Същото стана из глухите улички на Куала Лумпур, Истанбул, Сан Франциско, Париж. Появяваха се красиви мъже и жени с неестествени сенки, които бележеха с дланта си някоя врата и после се изгубваха в небесата, оставяйки след себе си горещи вълни и звук от

размаха на невидими криле. Тук-там падаше по някое перо, което приличаше на огнено пламъче и се превръщаше в пепел, щом докоснеше земята. В Делхи една монахиня от ордена „Сестри на милосърдието“ протегна ръка и взе в дланта си едно такова перо, сякаш беше дъждовна капка. За разлика от водните капки обаче, то пареше и прогори кожата ѝ, оставяйки съвършен отпечатък.

— Ангел — прошепна монахинята, наслаждавайки се на болката.

И не беше много далече от истината.

8

ГАВРИЕЛИ

Щом прекрачи в дюкянчето, Кару забеляза, че Бримстоун не е сам. Насреща му седеше някакъв търговец, долнопробен американски ловец, чиято приличаща на кюфте физиономия беше декорирана с най-огромната и мръсна брада, която някога беше виждала.

Кару се извърна към Исса и смръщи лице.

— Знам — съгласи се Исса, докато преминаваше прага, извивайки змийските си пръстени. — Дадох му Авиет. Тя всеки момент ще си сменя кожата.

Кару се разсмя.

Авиет беше коралова змия и сега се увиваше около дебелия врат на ловеца като красива яка, прекалено красива за външност като неговата. Даже избелели, нейните черни, жълти и пурпурни шарки приличаха на най-фина китайска мозайка. Но въпреки тази красота, Авиет беше смъртоносна; сърбежът от предстоящата смяна на кожата я правеше особено раздразнителна. Сега тя се виеше из гъстата брада на търговеца, напомняйки му непрекъснато, че трябва да пази поведение, ако му е мил животът.

— В името на всички онеправдани животни в Северна Америка — прошепна Кару, — не можеш ли да я накараш да го ухапе?

— Мога, но Бримстоун няма да е доволен. Както сама знаеш, Бейн е един от най-ценните търговци.

— Известно ми е — въздъхна Кару. Още отпреди тя да се появи на бял свят, Бейн снабдяваше Бримстоун с мечи зъби — гризли, черна и полярна мечка, — както и със зъби на рисове, лисици, планински лъвови, вълци, а понякога даже кучета. Славеше се като специалист по хищниците, които особено се ценяха в дюкянчето. Кару неведнъж беше натъртвала пред Бримстоун, че те представляват ценност и в другия свят. Колко ли купища леш е оставил след себе си, за да събере тези зъби?

Тя видя, поразена, как Бримстоун извади от сейфа два големи златни медальона, всеки с размера на малка чинийка и гравирани с неговия образ. Гавриели. Точно това ѝ трябваше, за да полети и да може да става невидима. Той обаче ги плъзна по тезгяха към търговеца. Кару сви вежди, когато Бейн ги прибра в джоба си и се надигна от стола, стъпвайки предпазливо, за да не раздразни Авиет. Минавайки покрай Кару, той я прониза с бездушен поглед, в който се четеше — можеше да се закълне в това — злорадство. После дори ѝ намигна.

Кару стисна зъби и не отрони дума, докато Исса изпращаше Бейн. Нали същата сутрин и Каз ѝ смигна от подиума за модели! Ама че ден!

Вратата се затвори и Бримстоун с жест я подкани да приближи. Тя помъкна опакованите в платнището бивни и ги стовари на пода пред него.

— Внимавай — излая той. — Даваш ли си сметка колко струват?

— Ами да, нали преди малко ги платих.

— Това е цената им в света на *човеците*. Тия идиоти щяха да ги нарежат на парчета, за да ги превърнат в дрънкулки и евтини украшения.

— А ти какво ще ги правиш? — попита Кару. Опитваше се гласът ѝ да звучи нехайно, та да приспи вниманието на Бримстоун и той най-накрая да разкрие загадката: какво, по дяволите, *прави* с всички тия зъби.

Той обаче само я измери отегчено с поглед, сякаш казваше: „Добър опит.“

— Какво? Нали сам го каза — аз не знам *нечовешката* стойност на бивните. Даже представа нямам каква е.

— Безценни са — и той започна да реже скоча с един извит нож.

— В такъв случай, добре че ми се намираха няколко скупита — каза Кару и се строполи върху току-що освободения от Бейн стол. — Иначе един от другите участници в търга щеше да ти измъкне безценните бивни изпод носа.

— Какво?

— Не ми беше дал достатъчно пари. А оня дребен негодяй, военнопръстърникът, качваше цената все повече. Добре де, не съм съвсем *сигурна*, че беше военнопръстърник, но около него определено

витаеше нещо *военнопрестъпническо*. Виждах, че е готов на всичко, за да се докопа до бивните, затова... А може би не трябваше — ти не одобряваш моята... дребнавост, нали така го каза? — тя му се усмихна сладко и разлюля оределите мъниста на огърлицата си. Сега тя имаше по-скоро размер на гривна.

На търга приложи върху мъжа най-новия си номер, пожелавайки му свиреп сърбеж във всички цепки, докато той не изхвъркна от стаята. Но Бримстоун несъмнено знаеше това, той винаги всичко знаеше. Няма да е зле да каже поне едно благодаря, каза си тя. Вместо това, той просто шляпна една монета върху тезгяха.

Жалък шинг.

— Това ли е всичко? Заради теб влачих тия неща през цял Париж и за какво — за един шинг, а брадатият си тръгна оттук с два гавриела!

Бримстоун не ѝ обърна внимание и измъкна бивните от опаковката. Туига дойде да се посъветва за нещо с него и двамата взеха да мърморят с приглушени гласове на техния си език, който Кару знаеше още от люлката. Него научи по нормалния начин, а не чрез желание. Това беше груб, гърлен език, пълен с беззвучни съгласни, повечето от звуците му се зараждаха дълбоко в гърлото. В сравнение с него, даже немски и иврит изглеждаха мелодични.

Докато двамата обсъждаха подредбата на зъбите, Кару се примъкна до чаените чашки със скупита и взе да попълва празните места в броеницата си с почти безполезни желания. Засега реши да я остави като гривна от няколко наниза. Туига замъкна бивните в своя ъгъл, за да ги почисти, а Кару се нареди да се прибира у дома.

У дома. Щом произнесеше мислено тази дума, в съзнанието ѝ зазвучаваше мелодия. Постара се апартаментът ѝ да стане уютен — напълни го с произведения на изкуството, книги, богато украсени фенери и го постла с персийски килим, мек като козината на рис. Тук, разбира се, бяха и ангелските криле, заели цяла една стена. Но нищо не можеше да запълни истинската празнина. Душният въздух вътре се раздвижваше единствено от нейното дихание. Когато оставаше сама, празнината в нея, онази липса, както я наричаше мислено, сякаш набъбваше. Присъствието на Каз за известно време я потуши, но не успя напълно да я прогони. Нямахте сила, която да го направи.

Тя си спомни своето малко детско креватче, което сега стоеше скрито зад високите шкафове за книги в дъното на дюкянчето и по

някакъв каприз ѝ се прищя да преспи тук тази нощ. Можеше, както едно време, пак да задреме под ромона на приглушените гласове, унесена от мекото шумолене на Исса и драскането на дребните странни зверчета, лудуващи в сенките.

— Сладкото ми момиче — изхвъркна от кухнята Ясри, понесла поднос с чай. Освен чайника, там имаше чиния сладки с яйчен крем във формата на рогчета, неин специалитет. — Сигурно си гладна — изписка тя с папагалски глас. После, поглеждайки бегло Бримстоун, добави: — Не е здравословно за такова голямо момиче все да тича насам-натам, без да си поеме дъх нито за миг.

— Ето, това съм аз: момиче за всичко — обади се Кару. После грабна едно сладко рогче и се тръшна на стола да го изяде.

Бримстоун едва благоволи да я погледне, после се обърна към Ясри:

— А дали е здравословно едно голямо момиче да кара само на сладкиши?

Ясри цъкна с език.

— С радост бих ѝ приготвила порядъчна храна, ако ме беше предупредил, че ще идва, грубиян такъв — след това продължи към Кару: — Много си слабичка, мила. Така не ти отива.

— Мхм — съгласи се Исса, поглаждайки косата на Кару. — Трябваше да бъде леопард, не мислите ли? Гладка и ленива, с напечена от слънцето козина и не толкова слаба. Добре охранено момиче-леопард, което лочи каймак от паничката.

Кару ядеше и се усмихваше. Ясри наля на всеки чай, така, както го обича — значи, четири захарчета за Бримстоун. Дори след толкова време, откакто го познаваше, Кару продължаваше да се чуди, че Търговеца на желания обича сладко. Наблюдаваше го и сега как, надвесен над нескончаемата си работа, ниже огърлици от зъби.

— *Oryx leucoryx*. — Тя веднага разпозна зъба, щом той го избра от подноса.

Това обаче не впечатли Бримстоун.

— Антилопите са детска игра.

— Тогава ми дай някоя трудна задача.

Той ѝ подаде зъб от акула и тя си спомни как в детството си седеше до него с часове и се учеше да разпознава зъбите.

— Акула мако — отсече тя.

— Дългопера или късопера?

— О! Тъъ... — тя затаи дъх, стиснала зъба между палеца и показалеца си. Бримстоун я обучи още от малка да разпознава произхода и състава на зъбите по техните едва доловими вибрации. Накрая обяви: — Късопера.

Той изръмжа, което при него беше равносилно на награда.

— Известно ли ти е — продължи тя, — че зародишите на тази акула се изяждат един друг още в утробата на майката?

Исса, която галеше Авигет, изцъка с отвращение.

— Истина е. Само зародишите канибали оцеляват, докато дойде време да се родят. Представяш ли си, ако и с хората беше така? — тя вдигна крака на тезгяха и две секунди по-късно под мрачния поглед на Бримстоун отново ги свали на земята.

Топлината на дюкянчето я приспиваше. Детското креватче я мамеше от тайното си кътче, също и юрганчето, което Ясри й уши и което остана все така меко след всички тези години, през които се гушеше в него. — Бримстоун... — колебливо започна тя, — как мислиш...

В този момент се разнесе силно тропане.

— О, скъпата ми — възбудено изтрака с клон Ясри, докато събираше приборите за чай.

Ударите идваха откъм задната врата на дюкянчето.

Зад работното място на Туига, в най-отдалечения и тъмен край на дюкянчето, където никога не светеше фенер, имаше втора врата. Кару не помнеше да са я отваряли в нейно присъствие. Нямахше представа какво може да се крие зад нея.

Отново се разнесе тропане, толкова силно, че зъбите в бурканите взеха да тракат. Бримстоун се изправи и тя знаеше какво се очаква от нея — също да стане и да си тръгне незабавно, — но въпреки това, остана небрежно отпусната на мястото си.

— Нека да остана — каза. — Ще съм съвсем тиха. Само ще си легна в старото креватче. Няма да надзъртам...

— Кару — прекъсна я Бримстоун, — знаеш правилата...

— Мразя правилата.

Той направи крачка към нея, готов да я измъкне от стола, ако не се подчини, но тя пъргаво скокна и вдигна отбранително ръце.

— Добре де, добре. — Наметна палтото, докато ударите продължаваха да кънтят откъм задната врата. Накрая грабна още едно рогче от подноса на Ясри и тръгна след Исса към преддверието. Вратата се затвори зад тях, заглушавайки тропането.

Кару не си направи труда да пита кой е зад другата врата — Исса никога не би издала тайните на Бримстоун. Вместо това, рече жално:

— Тъкмо се канех да помоля Бримстоун да пренощувам в старото си креватче.

Исса се протегна напред да я целуне по бузата и каза:

— Милото ми момиче, наистина би било хубаво. Може да почакаме тук, както правехме, докато беше още малка.

А, да. Когато Кару беше още съвсем малка, за да скита сама из улиците в света на хората, Исса я държеше в преддверието, докато при Бримстоун имаше посетител, дошъл от задната врата. Понякога с часове седяха свити в тясното пространство и Исса я забавляваше, като ѝ пееше, караше я да рисува — всъщност Исса първа ѝ показва какво е да рисуваш — или пък ѝ правеше корона от отровни змии, докато вътре Бримстоун не приключеше с онова, което се беше промъкнало през другата врата, каквото и да бе то.

— Може и да се върнеш — продължи Исса, — по-късно.

— Всичко е наред — въздъхна Кару. — Просто ще си вървя.

Исса стисна ръката ѝ с думите „Сладки сънища, милото ми момиче“ и Кару прекрачи в студа навън с прегърбени рамене. Докато се прибираше, часовниците по кулите из Прага започнаха да отброяват полунощ и този дълъг, пълен с преживелици понеделник, най-последен свърши.

ПОРТАЛИТЕ НА ДЯВОЛА

Акива стоеше на ръба на покривната тераса в Рияд, вперил поглед в една врата на улицата долу. На нея нямаше номер или надпис, както и на всички останали врати, но той знаеше, че точно тя му трябва. Усещаше горчивата аура на магията около нея, която му причиняваше болка зад очните ябълки.

Това беше един от дяволските портали към света на хората.

Разперил широките си криле, които се виждаха единствено на неговата сянка, той плавно се спусна пред нея и кацна, ръсейки дъжд от искри. Един уличен метач го видя и падна на колене. Акива не му обърна внимание и застана с лице към вратата, свил ръце в юмруци. В момента нямаше по-силно желание от това да извади меч и да връхлети вътре, за да сложи край на всичко още сега — един кървав край право в дюкяна на Бримстоун. Магията на порталите обаче беше изкусно направена и той добре знаеше, че не трябва да прилага сила. Ето защо свърши само това, за което беше дошъл.

Протегна ръка и опря длан плътно до вратата. Появи се меко сияние, разнесе се мирис на изгоряло и когато се дръпна, отпечатъкът на дланта му беше прогорил дървото.

Това беше всичко, поне засега.

Обърна се и се отдалечи по улицата, а минувачите раболепно се притискаха към стените, за да му направят път да мине.

Те не можеха да го видят в истинския му вид. Огнените му криле бяха невидими заради заклинанието и сега лесно можеше да мине за човек, но не си даваше много труд да се преструва. Минувачите виждаха само един висок мъж, красив — истински, чак спиращо дъха красив, какъвто рядко се среща в реалния живот — който вървеше сред тях с грацията на хищник, без да им обръща внимание, сякаш са статуи в градината на боговете. На гърба си носеше два кръстосани меч в ножници, а запретнатите над лактите ръкави откриваха загорели ръце с изпъкнали мускули. Ръцете бяха най-необикновеното в него,

гравирани с бели белези и мастиленочерни татуировки — прости, повтарящи се линии, пресичащи се като щрихи по горната част на пръстите.

Тъмната му коса беше късо подстригана и се връзваше като триъгълник в челото — вдовишки връх, както му казват. Златистата кожа преливаше в тъмнобронзово по гладките части на лицето — високите скули, челото, основата на носа — сякаш цял живот е стоял под светлина с цвят на гъст пчелен мед.

Но въпреки красотата, видът му беше смразяващ. Едва ли някой можеше да си го представи усмихнат — Акива вече дълги години не се усмихваше и едва ли някога пак щеше да го направи.

Но всички тези подробности оставяха само мимолетен спомен. Онова, което приковаваше хората, спрели да му направят път, бяха очите.

Очите му бяха като на тигър — кехлибарени и обрамчени в черното на тежките ресници и изтеглената с въглен очна линия, която като лъч на прожектор приковаваше вниманието към златото на ирисите. Ирисите бяха бистри и искрящи, хипнотизиращи и до болка красиви, въпреки че нещо в тях не беше както трябва, нещо липсваше. Човещина може би — онази доброжелателност, която притежаваше човешкият род, без в това да има и капка ирония. Завивайки зад ъгъла, една старица неволно се изпречи на пътя му и върху нея се стовари цялата мощ на погледа му. Старата жена ахна.

В очите му гореше жив огън. Тя беше сигурна, че всеки миг ще я подпали.

Изохка и се олюля, а той протегна ръка да я подкрепи. Жената почувства, че я блъска гореща вълна, и когато отмина, невидимите му криле я докоснаха. Разлетяха се искри. Докато се отдалечаваше, тя остана като прикована на мястото си със зяпнала уста, без дъх, парализирана от ужас. Тогава ясно видя крилете на сянката му да се разтварят. После, обгърнат от горещ вихър, който изтръгна забрадката ѝ, той изчезна.

След миг Акива се носеше в ефира, усещайки бегло боцкането на ледените кристалчета в редкия въздух. Той се освободи от заклинанието и крилете му, подобно огнени платна, разцепиха черните небеса. Носеше се вихрено към следващия град в света на човеците, за да открие следващата врата, покрита с горчилката на дяволската магия;

после следващата и по-следващата, докато не остави върху всички тях своя черен отпечатък.

В другия край на света Хазаел и Лираз правеха същото. Дамгосаха ли веднъж всички врати, щеше да настъпи началото на края.

И щеше да започне с огън.

10

МОМИЧЕ ЗА ВСИЧКО

В общи линии Кару успяваше да поддържа равновесието между своите два живота. От една страна, беше седемнайсетгодишна ученичка в художествена гимназия в Прага, от друга — момиче за поръчения на един нечовек, който в същото време беше най-близкото ѝ същество и заместваше семейството. Лека-полека откри, че седмицата е достатъчно дълга, за да остане време и за двата ѝ живота. Е, не всеки път успяваше да се справи, но обикновено ѝ се получаваше.

Точно тази седмица обаче не се очертаваше да е от най-спокойните.

Във вторник часовете в училище още не бяха завършили, когато Кишмиш кацна на перваза на прозореца и потропа с клюн по стъклото. Бележката, която донесе, беше още по-лаконична от предишната и гласеше само: „Ела“. И Кару се подчини, макар че ако знаеше къде ще я прати Бримстоун, едва ли би го направила.

Пазарът за животни в Сайгон беше едно от най-нелюбимите ѝ места по света. Затворените в клетки котенца, немски овчарки, прилепи, малайски мечки и лангури тук не се продаваха като домашни любимци, а за храна. Една старица, майка на местния касапин, пазеше зъбите им в погребална урна. Кару имаше задача да прибира добива на всеки няколко месеца, като всеки път трябваше да полива сделката с оризово вино, от което стомахът ѝ се бунтуваше.

Сряда: Северна Канада. Двама ловци от Атабаска и тяхната противна плячка от вълчи зъби.

Четвъртък: Сан Франциско. Млада русокоса херпетоложка и нейните запаси от зъби на гърмящи змии, останали от злополучните ѝ опити с животни.

— Нали ви е известно, че може и сама да идвате в дюкяна — каза ѝ Кару, ядосана заради автопортрета, който трябваше да предаде на следващия ден и който можеше да доусъвършенства през тези пропилені часове.

Имаше различни причини, поради които част от търговците не идваха лично в дюкянчето. Някои бяха лишени от тази привилегия заради лошите си обноси, други още не бяха достатъчно добре проучени, мнозина просто се страхуваха от змийските нашийници, но това едва ли важеше в случая — научната изследователка доброволно беше избрала да е целодневно в компанията на змии.

Херпетоложката сви рамене:

— Веднъж отидох. Имах чувството, че жената-змия направо ще ме убие.

Кару се опита да потисне усмивката си.

— Аха. — Всичко ѝ стана ясно. Исса не изпитваше дружески чувства към убийците на влечуги и нареждаше на своите змии да се увиват в полузадушаваша примка около вратовете им, когато изпаднеше в свирепо настроение. — Е, добре, тогава. — И отброи двайсетачките в солидна купчинка. — Но все пак имайте предвид, че ако дойдете лично, Бримстоун ще ви плати с желания, които са много по-ценни от това тук. — За огорчение на Кару, Бримстоун не ѝ се доверяваше да разнася желания от негово име.

— Може би следващия път.

— Вие решавате — Кару сви рамене и се сбогува с леко помахване, отправяйки се обратно към портала.

Докато преминаваше през него, отбеляза пътъом, че и на тази врата има черен отпечатък от длан. Канеше се да каже за това на Бримстоун, но го завари с един от търговците, а нея я чакаше недовършено домашно, затова просто си тръгна.

Работи върху автопортрета си почти цяла нощ и в петък беше гроги, затова се надяваше Бримстоун да не я привика пак. Обикновено не прашаше за нея повече от два пъти седмично, а досега вече бяха станали четири. Сутринта, докато рисуваше Древния Виктор както го е майка родила, само с една боа от пера — гледка, която едва не довърши Зузана — Кару не изпускаше от око прозореца. През целия следобед, докато работеше в студиото, се чувстваше като на тръни — очакваше Кишмиш пак да дойде, но той не се появи. След часовете остана да чака Зузана под стряхата, скрита от ситния ръмяз дъждец.

— Хора, това е Кару — обяви приятелката ѝ, щом я видя. — Хубаво я огледайте, защото това неуловимо създание все по-рядко се мярка напоследък.

Кару усети студенината в гласа ѝ.

— „Отровата“? — предложи с плаха надежда тя. След седмица като тази ѝ се искаше да отиде в кафенето, да потъне в дивана, да поклюкарства, да се посмее и да направи няколко скици, докато пие чай, за да си навакса пропуснатия нормален живот.

Зузана красноречиво изви едната си вежда.

— Какво, няма ли нови *поръчения*?

— Слава богу, не. Хайде, че измръзнах.

— Не знам, Кару. Сега пък аз може да имам някое тайно поръчение.

Кару задъвка бузата си отвътре, чудейки се какво да каже. Мразеше Бримстоун да има тайни от нея и ѝ беше още по омразно тя да има тайни от Зузана. Що за приятелство е това, щом е изградено върху лъжи и увъртания? Колкото повече растеше, толкова по-ясно си даваше сметка, че е почти невъзможно да завърже истинско приятелство: необходимостта все за нещо да излъже рано или късно се изпречваше на пътя ѝ. Докато живееше в дюкянчето, беше още по-зле — забрави за другарчета в игрите! Всяка сутрин излизаше за училище през портала в Манхатън, след часовете ходеше на тренировки по карате и айкидо, а вечер се връщаше обратно.

Порталът беше закованата врата на изоставена сграда в „Ийст Вилидж“^[1]. В пети клас приятелката ѝ Белинда я видя да влиза там, от което си направи заключението, че Кару е бездомна скитничка. Слухът за това бързо се разнесе, намесиха се учители и родители и тъй като Кару не можа да доведе своевременно Естер, нейната фалшива баба, беше предадена под опеката на социални грижи. Настаниха я в приют, откъдето избяга още първата нощ и повече никой не я видя. А после — училището в Хонконг и допълнителните предпазни мерки някой да не я види как влиза през портала. Това повлече след себе си нови тайни и лъжи и я лиши от шанса да си намери истински приятели.

Сега беше достатъчно голяма и нямаше риск да я надушат социалните, но с приятелствата продължаваше да е нащрек. Зузана беше най-близката приятелка, която е имала някога, и не искаше да я изгуби.

— Съжалявам за тази седмица — простена Кару. — Наистина беше същинска лудница. Заради работата...

— Работа ли? Ти откога *работиш*?

— Разбира се, че работя. Ти как мислиш, че я карам — само на дъждовна вода и фантазии ли?

Надяваше се да разсмее Зузана, но приятелката ѝ само я измери с присвити очи.

— Откъде бих могла да знам как си изкарваш прехраната, Кару? Помисли от колко време сме приятелки, а ти никога не си споменавала нито работата си, нито семейството, нито друго нещо...

Като пропусна покрай ушите си това за „семейството и другото нещо“, Кару отвърна:

— Е, не е точно *работа*. Просто изпълнявам поръчки за един човек. Правя доставки, срещам се с разни хора.

— Какво, да не е дилър на наркотици?

— Хайде, стига пък и ти! Мисля, че той е... колекционер.

— О! И какво колекционира?

— Разни неща. На кого му пука!

— На мен например. Любопитно ми е. Просто всичко звучи толкова *откачено*, Кару. Нали не си се забъркала в нещо откачено?

„Не, разбира се — помисли си Кару, — и дума да не става.“ После си пое дълбоко въздух и отговори:

— Честно, наистина не мога да говоря за това. Става въпрос за неговия бизнес, не за мен.

— Страхотно. Карай да върви тогава — Зузана се завъртя на пети върху високите си платформи и тръгна под дъжда.

— Чакай! — извика Кару подир нея. Тя искаше да говори за това. Искаше всичко да разкаже на Зузана, да ѝ се оплаче от отвратителната седмица, която преживя — слонските бивни, кошмарният пазар на животни, мизерните шинги, с които Бримстоун се заплати и зловещото тропане на задната врата. Вярно, можеше да нарисува всичко в скицника си, но това вече не ѝ стигаше. Имаше нужда да *говори*.

Разбира се, за такова нещо и дума не можеше да става.

— Моля те, нека отидем в „Отровата“! — замоли се тя със слаб и изтощен гласец. Зузана погледна през рамо и видя върху лицето на Кару изражение, което се появяваше от време на време само когато мислеше, че никой не я гледа. В него имаше тъга, безпомощност и най-лошото от всичко — изглеждаше толкова закономерно, сякаш това е

нейната истинска същност и всички други настроения са просто маски, с които я прикрива.

Зузана омекна.

— Дадено. Бива. Умирам за малко гулаш. Схвана ли? Умирам. Ха-ха.

Отровният гулаш беше тяхна отдавнашна шега и Кару разбра, че всичко пак си е постарому. Поне засега. Но колко ли щеше да продължи това?

Двете поеха бързешком под ситния дъжд, без чадъри, сгушени една в друга.

— Да знаеш — обади се по едно време Зузана, — че Кретена се навърта около „Отровата“. Мисля, че теб дебне.

— Страхотно! — простена Кару. Каз непрекъснато й звънеше и пращаше есемеси, но тя не му обръщаше внимание.

— Може да отидем на друго място...

— Не, няма да позволя на този разяден плъх да ми отнеме „Отровата“. Тя си е наша.

— Разяден плъх? — повтори Зузана.

Това беше любимата обида на Исса и можеше да бъде оценена по достойнство, ако човек познава хранителните навици на жената-змия, сведени главно до дребни космати създания.

— Точно така — потвърди Кару. — Руло с плъх. Кайма от мишки с трохи от хляб и кетчуп...

— Уф, млъкни!

— Предполагам, че вместо мишки, може да се използват и хамстери — продължи Кару. — Или морски свинчета. Знаеш ли, че в Перу ядат печени морски свинчета, нанизани на малки шишове като хапки...

— Престани! — настоя Зузана.

— Ммм, крекери с морско свинче...

— Млъкни незабавно, иначе ще повърна. Моля те.

И Кару млъкна, но не защото Зузана я молеше, а защото с крайчеца на окото долови познатото пърхане на криле. „Не, не и не“, каза си. Тя нямаше — не искаше! — да погледне натам. „Не, Кишмиш, не и тази вечер“.

Забелязала внезапното й млъкване, Зузана се поинтересува:

— Добре ли си?

Пак същото пърхане в светлия кръг на уличната лампа, попадаща едва в полезрението на Кару. Твърде недоловимо, за да привлече нежелано внимание, но несъмнено идващо от Кишмиш.

Проклятие.

— Всичко е наред — отвърна Кару и продължи да крачи решително към „Отровната магерница“. Какво друго ѝ оставаше след всичко, казано досега — да се плесне по челото и да се направи, че е забравила някое поръчение ли? Запита се какво би казала Зузана, ако можеше да види малкото зверче вестоносец на Бримстоун с неговите криле на прилеп, странно прилепени към перушинестото тяло. Доколкото познаваше Зузана, сигурно щеше да поиска да направи марионетка по негово подобие.

— Как върви курсовата ти работа с куклата? — попита Кару в опит да се държи естествено.

Зузана цялата светна и взе да ѝ разказва. Кару я слушаше с половин ухо. Мисълта за внезапната си демонстрация на открито неподчинение и надигащата се в нея тревога я разсейваха. Какво ли ще стори Бримстоун, ако тя не се яви? Какво би могъл да направи — да излезе и да я хване ли?

Усещаше, че Кишмиш продължава да я следи и преди да се шмугне под арката към вътрешния двор на „Отровната магерница“, го стрелна с остър поглед, сякаш искаше да каже: „Виждам те. Но няма да дойда“. Той озадачено наклони глава и вторачи в нея едното си око, но тя му обърна гръб и влезе вътре.

Кафенето беше препълнено, но Каз — слава на боговете — никъде не се виждаше. Около ковчезите се беше струпала пъстра тълпа местни работници, стопаджийи с раници и чуждестранни артистични типове, а заради гъстия дим от цигарите им римските статуи сякаш плуваха в мъгла, добили призрачен вид с противогазите на главите.

— Проклятие — изтърси Кару, когато видя тройка мърляви туристи с раници на любимата си маса. — Чумата е заета.

— Навсякъде е заето — допълни Зузана. — Дявол да го вземе тоя пътеводител „Лоунли Планет“! Ще ми се да се върна назад във времето и да удуша в някоя тъмна уличка проклетия автор на пътеписи, за да съм сигурна, че никога няма да открие това място.

— Много избухлива си станала напоследък. Само се заканваш да пуснеш ток на някого или пък да го удушиш.

— Такава съм си — съгласи се Зузана. — Честна дума, с всеки изминал ден все повече хора намразвам. Всички ме дразнят. Щом още отсега съм такава, какво ли ще бъде, като остареея?

— Ще се превърнеш в злобна старица, която стреля от балкона си по дечурлигата с въздушна пушка.

— А, не, въздушна пушка им е малко. Най-добре с лък. Или базука.

— Ти си истински звяр.

Зузана направи реверанс и отново притеснено огледа препълненото кафене.

— Гадост. Какво ще кажеш да отидем на някое друго място?

Кару поклати глава. Косите и на двете вече бяха вир-вода.

Освен това, нямаше намерение да излиза пак навън. Просто си искаше любимата маса в любимото кафене. В джоба на якето пръстите на едната ѝ ръка си играеха с шингите, припечелени от изпълнените през седмицата поръчения.

— Май оная компания се кани да тръгва — и тя кимна с глава към туристите с раници, разположени около Чумата.

— Не мисля — каза Зузана. — Чашите им с бира са още пълни.

— Напротив, тръгват си. — Един от шингите между пръстите на Кару се дематериализира. Миг по-късно стопаджиите се надигнаха от местата си. — Ето, нали ти казах.

В същото време в главата ѝ сякаш прозвуча коментарът на Бримстоун:

„Прогонване на непознати от маса в кафенето: себично“.

— Жалко — беше пък коментарът на Зузана, докато момичетата се промъкваха иззад огромния кон на статуята, за да заемат масата. — Тия изглеждаха сладури.

— Така ли? Да не искаш да ги викнеш обратно?

— И какво, ако го направя? — двете бяха обявили ембарго на стопаджиите с раници, които се носят, накъдето ги духне вятърът и след време започват да си приличат всички като капки вода с тия наболи бради и измачкани ризи. — Просто ми се видяха сладури. Освен това, имаха съвсем изгубен вид. Също като някои палета.

Кару усети как я жегва вина. Какви ги вършеше наистина — опълчи се срещу Бримстоун и си похарчи желанието, за да разкара някакви невинни стопаджии навън под дъжда! Тя се стовари на дивана.

Главата я болеше, косата ѝ беше прилепнала към скалпа, чувстваше се изтощена и не преставаше да се тревожи за Търговеца на желаня. Какво ли би казал за всичко това?

През цялото време, докато двете със Зузана поглъщаха гулаша си, погледът ѝ не се отместваше от вратата.

— Чакаш ли някого? — попита най-накрая Зузана.

— А, не. Просто... Притеснявам се Каз да не цъфне.

— Нека дойде — ще го тръшнем в тоя ковчег и ще заковем капака.

— Добре звучи.

Поръчаха си чай, който им поднесоха в стар сребърен сервиз. Върху захарницата и каничката със сметана бяха гравирани думите *арсеник и стрихнин*^[2].

— Е — подхвана Кару, — утре ще видиш цигулара в театъра. Каква ти е стратегията?

— Нямам никаква стратегия — отговори Зузана. — Ако можеше да си спестя всичко и направо да стигна момента, когато ми е вече гадже. Най-вече искам да пропусна оная част, в която той най-последно разбира, че аз съществувам.

— Я стига, нали не говориш сериозно?

— Напротив, наистина го искам.

— Искаш да прескочиш *запознанството ви*?! Онова пърхане на пеперуди в стомаха, биещото до пръсване сърце, изчервяването? Моментът, в който вашите две аури се сливат за първи път, сякаш невидими струни енергия ви обгръщат отвсякъде...

— *Невидими струни енергия*?! — повтори Зузана. — Да не си се превърнала в някоя от ония Ню ейдж откачалки, които носят кристали и разчитат аурата на хората?

— Много добре разбираш какво искам да кажа. Първа среща, сплетени ръце, първа целувка, целият този трепет и копнеж...

— О, Кару, бедната ми малка романтичка!

— Едва ли. Тъкмо се канех да кажа, че началото е най-хубавата част, когато всичко е още огън и пламък. После идва неизбежното, те свалят маските и под тях лъсват само едни задници.

Зузана сбърчи нос.

— Не може всички да са задници, нали така?

— Не знам. Сигурно. Може би само красивците са такива.

— Но той е красив. Божичко, дано не се окаже задник. Мислиш ли, че е възможно хем да не е гадна дюза, хем да няма гадже? Ама сериозно те питам. Какви са шансовете?

— Незначителни.

— Знаех си — Зузана драматично се просна на дивана и остана да лежи простряна като марионетка с отрязани конци.

— Знаеш ли, че Павел те харесва — продължи Кару. — А той със сигурност не е дюза.

— Така е, Павел е сладък, но от него не ми пърхат пеперуди в стомаха.

— Да-а, пеперуди в стомаха — въздъхна Кару. — Това ми е познато. Знаеш ли какво си мисля? Според мен пеперудите през цялото време са си в стомаха на всеки от нас...

— Нещо като бактерии ли?

— Не като бактерии, а като пеперуди и пеперудите на един човек реагират на пеперудите на друг на химическо ниво, нещо като феромони — когато неговите са близо до теб, твоите започват да танцуват. Няма спасение, просто химия!

— Химия, значи. Е, *на това* му се казва романтика.

— Просто знам, че е така, ясно? Тъпи пеперуди. — Запалена от идеята, Кару отвори скицника и започна да ги рисува: окарикатурени вътрешности и стомах, пълен с пеперуди. Латинското им име би трябвало да е *Papilio stomachus*.

— След като всичко е химия и от нас нищо не зависи, това значи ли, че Кретена все още кара твоите пеперуди да танцуват? — попита Зузана.

Кару вдигна поглед от листа.

— Не, за бога. Мисля, че от него пеперудите ми правят *бълок*.

Зузана тъкмо отпиваше от чая си и ръката ѝ хвъркна към устата в опит да го задържи вътре. Тя се разкиска, преви се одве и най-накрая успя да преглътне.

— Майчице, значи стомахът ти е пълен с пеперудена *бълокня*.

Кару също се разсмя и продължи да рисува.

— Стомахът ми е пълен по-скоро с мъртви пеперуди. Каз ги изстреби всичките.

После написа: „*Papilio stomachus*, нежни създания, чувствителни на студ и измяна“.

— Така им се пада — отсече Зузана. — Трябва да са били много тъпи пеперуди, за да си паднат по него. Ще си отгледаш нови, с повече акъл в главата. Нови, умни пеперуди.

Кару харесваше Зузана именно заради тази нейна способност да превърне всяка глупост в шеги и закачки.

— Речено — сторено! — и тя вдигна чашата с чай като за наздравица. — За новото поколение пеперуди, дано не са толкова глупави като предишните. — Може би вече съзряваха в своите малки пашкули. Кой знае. Трудно ѝ беше да си представи, че скоро пак ще изпита това вълшебно гъделичкащо усещане в стомаха си. „Най-добре да не го мисля“, каза си. Нямаше нужда от това. Така де, не искаше да е зависима от това. Копнежът за любов я беше превърнал в котка, която постоянно се търка в глезените на хората и мяучи: „Погали ме, погали ме, погледни ме, обичай ме“.

Много по-добре ще е да бъде котка, която гледа хладно от някой висок зид със загадъчно изражение. Котка, която не обича да я гаят и няма нужда от никого. Ех, защо не можеше да е котка!

„Стани като тази котка!!!“, написа тя и я нарисова в ъгъла на листа, хладна и надменна.

На Кару ѝ се щеше да е като ония момичета, които са си напълно самодостатъчни, чувстват се добре в своето усамотение и са ведри. Но не беше като тях. Чувстваше се самотна и се боеше от онази празнота вътре в себе си, сякаш тя можеше постепенно да се разрасне и да я погълне. Закопня за нечие присъствие, сигурно и стабилно. За нечий пръсти, които леко да пробягват по тила ѝ, и нечий глас, който да среща нейния в тъмното. За някой, който ще я чака с чадър, за да я изпрати до тях в дъжда, и ще светва в усмивка, щом я види да идва. Който ще танцува с нея на нейния балкон, ще спазва обещанията си и ще е посветен в тайните ѝ; ще създава свят само за тях двамата всеки път, когато ръцете им са една в друга, неговия шепот и нейното доверие.

Вратата се отвори. Тя хвърли поглед към огледалото и едва не изруга. Крилатата сянка отново беше тук, промъкваше се подир някакви туристи. Кару се надигна и се отправи към тоалетната, където прие бележката, донесена от Кишмиш.

В нея отново имаше една-единствена дума. Този път обаче тя гласеше „Моля“.

[1] Квартал в Манхатън, Ню Йорк. — Б.пр. ↑

[2] Арсеник и стрихнин — силно отровни вещества. — Б.ред. ↑

11

МОЛЯ

Моля?! Бримстоун никога не молеше. Препускайки през града, Кару усети, че сега е много по-уплашена, отколкото ако бележката беше заплашителна от рода на „Сега или никога“.

Исса също беше необичайно тиха, когато я пусна да влезе.

Какво става, Исса? Загазила ли съм?

— Шт. Просто влез и гледай днес да не го гълчиш много.

— Аз него?! — премигна Кару. А тя си мислеше, че ако има опасност някой да бъде сгълчан, това е само тя.

— Понякога си доста сурова с него, сякаш и без това не му е достатъчно трудно.

— Кое и без това му е достатъчно трудно?

— Животът. Работата. Работата е неговият живот. А той е безрадостен, неумолим. На всичко отгоре понякога ти го правиш още по-труден.

— Аз?! — Кару беше смаяна. — Да не съм попаднала по средата на някой разговор, защото изобщо не те разбирам, Исса...

— Тихо, казах. Просто те моля да си мила, каквато беше като малко момиче. Ти беше нашата радост, Кару. Знам, че не ти е никак лесно да водиш такъв живот, но се опитай да запомниш, винаги помни, че не само ти имаш грижи.

При тези думи вътрешната врата се отвори и Кару пристъпи през прага. Чувстваше се объркана, готова да се отбранява, но когато зърна Бримстоун, забрави за всичко.

Той се беше отпуснал тежко на тезгяха, масивната му глава лежеше върху едната му ръка, а другата стискаше ядеца, повесен на връвчица на врата. Кишмиш развълнувано подскачаше от единия рог на господаря си на другия, надавайки тревожно накъсано цвъртене. Кару замръзна на мястото си.

— Ти... добре ли си? — почувства се странно, когато го произнесе. Осъзна, че въпреки всички въпроси, с които го беше

отрупвала през живота си, никога не го е питала точно това. Нямаше причина — той почти никога не даваше израз на чувствата си, какво остава да покаже слабост или умора.

Той надигна глава, пусна ядеца и каза просто:

— Ти дойде — в гласа му прозвуча изненада и Кару, макар и виновна, почувства облекчение.

Опитвайки се поне малко да разведри атмосферата, тя отвърна:

— „Моля“ е магическа дума, както знаеш.

— Мислех, че сме те изгубили.

— Изгубили ли?! Искаш да кажеш, че си ме мислел за мъртва?

— Не, Кару. Мислех, че си възвърнала свободата си.

— Моята... — гласът ѝ секна. „Възвърнала свободата си“. — Това пък какво трябва да значи?

— Винаги съм знаел, че един ден пътеката на твой живот ще се разгърне пред теб и ще те отведе далече от нас. Така е редно, така трябва да стане. Но се радвам, че този ден не е днес.

Кару се втренчи в него.

— Сериозно ли говориш? Само защото отсвирих едно от твоите поръчения, ти реши, че това е краят и съм заминала завинаги. Божичко! За каква ме мислиш — че ще се изпаря просто така ли?

— Да те пуснем да си отидеш, ще е все едно да отворим прозореца, за да излети пеперуда. Никой не се надява пеперудата да се върне обратно.

— Не съм някаква побъркана пеперуда.

— Не. Ти си човешко същество. Твоето място е в света на хората. Детството ти е към своя край...

— Е, и? Значи вече нямаш нужда от мен?

— Напротив. Сега имам нужда от теб повече от всякога. Както ти казах, радвам се, че не днес е денят, когато ще ни напуснеш.

Тази мисъл беше съвсем нова за Кару — че ще дойде ден, когато ще напусне своето семейство химери и че дори има свободата да го направи, стига да пожелае. Но тя не го желаше. Е, може понякога да е отказвала някои от най-отвратителните поръчения, но това не я превръщаше в пеперуда, която се блъска в стъклото на прозореца, опитвайки се да излети. Затова сега дори не знаеше какво да каже.

Бримстоун побутна през тезгяха към нея един портфейл.

Поръчение. Почти беше забравила защо са я повикали. Ядосана, тя грабна портфейла и го отвори. Дирхами. Значи Мароко. Челото ѝ се набразди.

— Изил? — попита тя и Бримстоун кимна.

— Но времето за него още не е дошло. — Кару имаше уговорена среща с един осквернител на гробове всяка последна неделя от месеца, но сега беше петък, седмица по-рано.

— Време е — настоя Бримстоун. После махна с ръка към един аптекарски буркан на рафта зад себе си. Кару добре го познаваше — обикновено беше пълен с човешки зъби, но сега стоеше полупразен.

— О! — отрони тя. Погледът ѝ обходи целия рафт и тя с изненада установи, че повечето буркани също са опразнени. Не помнеше някога запасите от зъби да са били толкова оскъдни. — Леле! Ти май наистина имаш нужда от зъби. Да не се е случило нещо?

Напълно излишен въпрос. Сякаш можеше да разбере по каква причина му трябват повече зъби, когато изобщо не знаеше за какво служат те.

— Виж какво е събрал Изил — каза Бримстоун. — Предпочитам да не те пращам по други места за човешки зъби, ако това може да се избегне.

— И аз мисля така — Кару леко прокара пръсти по белезите от куршуми на корема си, сещайки се за Санкт Петербург и поръчението, при което всичко се обърка ужасно. Снабдяването с човешки зъби, колкото и голямо изобилие да имаше от тях по света, понякога беше... доста любопитна процедура.

Никога нямаше да забрави онези момичета в склада, все още живи, с окървавени усти, които ги чакаха още злочестия.

А може все пак да са се спасили. Колкото пъти се сетеше за момичетата, Кару винаги пришиваше към тази история измислен финал. Исса я учеше да се справя така с кошмарите, за да може да заспи отново. Можеше да понесе бремето на този спомен единствено ако сама себе си убеди, че е дала достатъчно време на момичетата да избягат от трафикантите. Пък току-виж наистина е станало така. Поне направи всичко, което зависеше от нея.

Много странно усещане е това да те прострелят. Колко неподготвена я свариха, всичко стана толкова бързо, че дори не успя да измъкне скрития в ботуша нож и да го използва.

И да го използва. И да го използва.

От години се обучаваше да се бие, но никога преди не ѝ се беше налагало да защитава живота си. Когато това се случи, в проблясъка на един-единствен миг осъзна, че знае точно какво трябва да направи.

— Потърси на Джемаа ел-Фна^[1] — каза Бримстоун. — Кишмиш там засече Изил, но беше преди часове, още първия път, когато те повиках. Ако имаш късмет, може още да е там — с тези думи той отново се наведе над подноса с маймунски зъби и по вида му личеше, че Кару може да тръгва. Това вече приличаше на стария Бримстоун и тя остана доволна. Онова ново създание, което казваше „моля“ и говореше за нея като за пеперуда, я безпокоеше.

— Ще го открия — увери го Кару. — Скоро ще се върна с джобове, пълни с човешки зъби. Ха! Бас ловя, че тази фраза днес не е произнасяна никъде другаде по света.

Търговеца на желания не отговори, но като стигна преддверието, Кару се поколеба.

— Бримстоун — каза, поглеждайки назад. — Искам да знаеш, че никога няма просто така... да те изоставя.

Когато вдигна очите си на влечуго, те гледаха мътно от изтощение.

— Не може да си сигурна как точно ще постъпиш — каза и ръката му пак посегна към ядеца. — А и аз не държа на това.

Исса затвори вратата зад нея, но дори след като се озова в Мароко, Кару все още не можеше да се отърси от образа на Бримстоун и от чувството, че се е случило нещо страшно и непоправимо.

^[1] Голям площад и тържище в сърцето на Маракеш, Мароко. — Б.пр. ↑

НЕЩО СЪВСЕМ РАЗЛИЧНО

Акива я видя да излиза. Тъкмо приближаваше вратата, беше на няколко крачки от нея, когато тя се отвори и отвътре излезе лютив талаз магия, от която целият настръхна. През портала прекрачи момиче с коса в неправдоподобния цвят на лапис лазули^[1]. Профучавайки покрай него, дори не го забеляза, очевидно погълната от някаква своя мисъл.

Без да пророни и дума, той я проследи с поглед, но завоят на малката уличка скоро скри от него развятата синя коса. Тогава се отърси от вцепенението, извърна се отново към портала и положи ръка върху него. Съскане на изгоряло, очертана от дим ръка — делото бе сторено — последната врата, която трябваше да дамгоса. По другите краища на света Хазаел и Лираз сигурно също бяха приключили и сега летяха към Самарканд.

Акива понечи да се издигне в пролетните небеса и да полети за последно в това дълго пътешествие към мястото на тяхната среща, преди тримата заедно да поемат към дома. Но внезапно усети спазъм да свива сърцето му, после още един и остана върху земята с поглед, вперен към мястото, където изчезна момичето.

Без да го е решавал, усети, че върви след нея.

„Как е възможно — запита се, когато някъде напред мерна светлината да играе по косата ѝ — момиче като нея да се забърка с химерите?“ Снабдителите на Бримстоун, които беше виждал, бяха все изпечени злодеи с празни погледи и воняха на кланица. Но тя?! Тя беше сияйна красавица, гъвкава и жива, макар че определено не това го заинтригува в нея. Всички от неговия вид бяха красиви до степен, в която красотата вече няма значение. Тогава, какво го теглеше след нея, когато отдавна трябваше да е излетял в небесата, след като мисията му беше почти приключена? И той самият не можеше да каже. Приличаше на някакъв недоловим шепот, който го мамеше все по-нататък.

Медината^[2] в Маракеш беше същински лабиринт, близо три хиляди слепи улички, оплетени една в друга като змии в сандък, но явно момичето добре познаваше пътя. Спря само веднъж, за да прокара пръсти по гънките на парче плат, а Акива забави крачка и свърна рязко встрани, за да я огледа по-добре.

Върху бледото ѝ красиво лице беше изписана неприкрита тъга — някаква безпомощност — но щом търговецът я заговори, тя се превърна в усмивка, сияйна като светъл лъч. Отвърна с лекота и накара мъжа да се разсмее, после двамата продължиха да си подмятат шеги. Нейният арабски беше богат и гърлен, с някакъв мъркащ завършек.

Акива я наблюдаваше с ястребова целеустременост. Само допреди дни за него хората бяха легенда, а ето че сега се озова в техния свят. Усещането бе все едно разгръщаше страниците на книга, но жива книга, с цветове и аромати, мръсотия и хаос, а момичето със синята коса прелиташе над всичко като фея във вълшебна приказка. Даже светлината я огряваше различно от останалите и въздухът сякаш се събираше наоколо ѝ като съдържано дихание. Сякаш цялото това място беше приказка за нея.

Коя ли беше тя?

Той не можеше да си отговори със сигурност, но някакво вътрешно чувство му подсказваше, че не е просто една от онези безмилостни разносвачи на смърт, подвластни на Бримстоун. Тя, сигурен беше, е нещо съвсем различно.

И без да откъсва поглед от нея, той продължи да я дебне, докато тя си проправяше път през медината.

[1] Скъпоценен камък, смесица от минерали, главният, сред които е лазуритът. Характерен е с наситеносиния си цвят. — Б.ред. ↑

[2] Старата част на града, заградена от крепостни стени. — Б.ред.
↑

ОСКВЕРНИТЕЛЯТ НА ГРОБОВЕ

Кару крачеше с ръце в джобовете, опитвайки да се отърси от тревогата за Бримстоун. И онова „да си възвърне свободата“ какво ли трябваше да означава? То пораждаше в нея неприятното усещане за неизбежна самота, сякаш е осиротяло животинче, отгледано от добри хора, което скоро ще върнат обратно в дивия пущинак.

Тя не искаше да я връщат в пущинака. Искаше да е *питомна*. Да има дом и семейство, завинаги.

— Вълшебни лекове, госпожице дама, за меланхолични черва — провикна се някой подир нея и тя неволно се усмихна, поклащайки отрицателно глава. „Ами за меланхолични сърца“, помисли си. Дали съществува лек за тях? Сигурно. Някъде сред тези шарлатани и натрапници съществуваше и истинска магия. Тя познаваше писари, целите облечени в бяло, които пишат писма до мъртвите (и ги доставят), а също и един стар разказвач на приказки, който подсказваше идеи на писателите срещу една година от техния живот. Кару беше виждала как туристите със смях слагат подписа си под тези договори, без нито за миг да повярват в съдържанието им, но тя му вярваше. Нима не беше виждала и по-необикновени неща?

Докато си проправяше път през града, той постепенно взе да разсейва настроението ѝ, с което пристигна. Нямаше как да остане мрачна на място като това. В някои от тези *дерби*, както казваха на кривите улички, светът изглеждаше като застлан с килими. В други висяха току-що боядисани копринени чилета, от които по главите на минувачите капеше алено и кобалтовосиньо. Из въздуха като екзотични птици пърхаха думи от различни езици: арабски, френски, номадски. Жените като квачки викаха децата да се прибират вкъщи да спят, а старци с фесове се излежаваха на групи по праговете и пушеха.

Трели на нечий смях, уханье на канела, на магарета и багри, навсякъде багри.

Кару си проправяше път през Джемаа ел-Фна, площадът, превърнал се в сърце на града — лудешки изобилен карнавал на човечеството: укротители на змии и танцьорки, прашни босоноги момчета, джебчии, злополучни туристи и сергии с храна, където се продаваше всичко — от портокалов сок до печени агнешки главички. Докато изпълняваше някои поръчения, Кару нямаше търпение да се върне обратно при портала. В Маракеш обаче обичаше да се скита безцелно и да спира начесто, да пийва ментов чай, да рисува, да търси из сука^[1] чехли с извити носове и сребърни гривни.

Но тази вечер нямаше да се помайва. Бримстоун очевидно беше загрижен час по-скоро да си получи зъбите. Тя отново се сети за празните буркани и взе да я човърка диво любопитство. За какво беше всичко това? *За какво?* Направи опит да овладее любопитството си. Все пак търсеше осквернителя на гробове — ако не друго, Изил беше поне доста поучителен пример.

„Не любопитствай!“, гласеше едно от основните правила на Бримстоун, а Изил не му се подчини. На Кару ѝ беше жал за него, защото го разбираше. И нейното любопитство приличаше на пожар, който се разпалваше още повече при всеки опит да бъде потушен. Колкото повече нейни въпроси Бримстоун оставяше без отговор, толкова повече искаше да научи тя. А в нея напиреха *купища* въпроси.

За зъбите, разбира се: за какво, по дяволите, служат?

За какво е другата врата? Накъде води?

Какво точно представляват химерите и откъде са дошли? Има ли и други като тях?

Ами тя самата? Кой бяха нейните родители и как така се е озовала под опеката на Бримстоун? Дали и тя не беше някакъв приказен персонаж, нещо като първородното дете в „Румпелшилцхен“^[2], разплата за стар дълг? Или пък майка ѝ е била един от снабдителите на Бримстоун и, удушена от змийския си нашийник, е оставила своето ревящо бебе на пода в дюкянчето? Кару имаше в главата си още стотици варианти на тази история, но истината си оставаше забулена в тайна.

Дали нямаше друг живот, който ѝ е писано да изживее? Понякога изпитваше непоколебима увереност, че наистина е така и че някакъв илюзорен живот ѝ се плези от място, недосегаемо за нея. Това усещане я връхлиташе непрекъснато, докато рисуваше или се скиташе, а

веднъж се случи даже докато танцуваше блус, плътно притисната в Каз — изведнъж почувства, че ѝ е писано да прави нещо друго с ръцете си, с краката си, с тялото си. Нещо друго. Нещо друго. Нещо друго.

Но какво?

Тя стигна площада и неговият хаос я погълна, а докато се промъкваше между мотопедите и акробатите, движенията ѝ постепенно се нагодиха към ритъма на мистичната гнава музика^[3]. Дим, плътен като стена и с мирис на печено месо, се стелеше на гъсти талази; от време на време току-що съзрели момчета ѝ прошепваха „хашиш“, а костюмирани продавачи на вода нареждаха напевно: „Фото! Фото!“. В далечината разпозна гърбицата на Изил, наобиколен от жени, които рисуваха с къна, и улични зъболекари.

Срещайки го веднъж месечно, тя сякаш наблюдаваше на забързан каданс процеса на едно падение. Когато беше още дете, той имаше репутацията на лекар и учен — порядъчен и благовъзпитан мъж с меки кафяви очи и копринени мустаци, които гиздеше и подреждаше, както птица перушината си. Идваше лично в дюкянчето на Бримстоун, за да върти търговия с него, но за разлика от останалите доставчици, го правеше така, сякаш идва на светско посещение. Флиртуваше с Исса, носеше ѝ малки подаръчета — изработени от семенни шушулки змийчета, обеци от кехлибарени зърна, бадеми. На Кару носеше кукли и миниатюрен сребърен сервиз за тях, като не забравяше и Бримстоун — беше му обичай да оставя шоколад или буркан с мед на тезгяха, преди да си тръгне.

Но това беше отдавна, още преди да се прегърби под тежестта на ужасния избор, който направи, преди да се превие, усуче и полудее. Вече не беше добре дошъл в дюкянчето, затова Кару излизаше да се среща с него на това място.

И този път, щом го видя, я обзе нежна жал. Беше превит почти надве и единственото, което го държеше да не падне по лице, бе неговата чепата тояжка от маслинов клон. Очите му бяха потънали в синини, а зъбите, които не бяха негови, изглеждаха несъразмерно големи за съсухреното му лице. Мустаците, някогашната му гордост, висяха сплътсени и проскубани. Всеки минувач би го съжалил, но за Кару, която знаеше как е изглеждал само преди няколко години, това беше истинска трагедия.

Когато я зърна, лицето му светна.

— Я гледай кой е дошъл! Красивата дъщеря на Търговеца, сладката посланичка на зъбите. Да не си дошла, за да почерпиш стареца с чаша чай?

— Здравей, Изил. Чаша чай ми звучи отлично — отвърна тя и го поведе към кафенето, където обикновено сядаха.

— Скъпа, мигар и този месец е минал незабелязано покрай мен? Съвсем съм забравил за срещата ни.

— Не е така. Аз дойдох по-рано.

— А, хубаво тогава, винаги е удоволствие да те види човек. Боя се обаче, че нямам много какво да пратя на стария дявол.

— Нали все нещичко си събрал?

— Да, само нещичко.

За разлика от останалите търговци, Изил нито ловуваше, нито убиваше; той изобщо не отнемаше живот. Преди, като лекар в зони на конфликти, той имаше достъп до убитите във войните, чиито зъби не бяха пострадали. После, когато лудостта го лиши от неговото средство за препитание, той започна да изравя мъртъвци.

— Шт, твар такава — изневиделица се сопна той. — Дръж се прилично, после ще видим.

Кару знаеше, че не говори на нея, и любезно се престори на разсеяна.

Стигнаха кафенето. Когато Изил се стовари на стола, той изскърца под него с огънати крака, сякаш товарът на този обречен мъж беше непосилен за него.

— Е — подхвана Изил, като се настани, — как са моите стари приятели? Как е Исса?

— Тя е добре.

— Липсва ми лицето ѝ. Рисувала ли си я наскоро?

Кару наистина я беше рисувала и му показва скиците.

— Красавица. — И той погали бузата на Исса с върха на пръста си. — Толкова е красива. И моделът, и рисунката. Много си талантива, скъпа моя. — А като видя сцената със сомалийския браконьер, изсумтя презрително. — Глупаци. Какво само е принуден да търпи Бримстоун, щом има вземане-даване с хората.

Веждите на Кару хвъркнаха нагоре.

— Хайде, стига! Проблемът не е, че са хора, а че са почти нечовеци.

— И ти си права. Сигурно всяка раса си има своите черни овци. Нали така, зверилище мое? — последното той подметна през рамо и този път във въздуха сякаш се надигна тих шепот.

Кару не можеше да се овладее и заби поглед в земята, където сянката на Изил лежеше накъдрена върху плочника. Виждаше ѝ се неучтиво да зяпа, сякаш не беше редно да забелязва... *състоянието* на Изил. Също както не е редно да се вторачваш, ако някой има лениво око или белег по рождение. Но сянката ѝ разкри онова, което оставаше невидимо, докато го гледаше право в очите.

Сенките обикновено казват истината. В сянката на Изил тя видя, че някакво създание, иначе невидимо за очите, го е яхнало. Личеше, че е много тежко, имаше гръден кош като каца, а ръцете му бяха увити около врата на Изил. Ето докъде го беше довело любопитството: сега тази твар го яздеше като муле. Кару не знаеше как се е стигнало дотук, беше ѝ известно единствено, че Изил си е пожелал познание и това е някакъв вид сбъждане на неговото желание. Бримстоун я предупреди, че прекалено силните желания могат да те отведат в погрешна посока, и очевидно пред нея стоеше едно от доказателствата за това.

Тя предположи, че невидимата твар, чието име бе Разгут, охранява тайните, които Изил е жадувал да научи. Каквото и да е узнал обаче, беше платил прекалено висока цена.

Разгут говореше нещо. Кару успяваше да долови само бегъл шепот, чийто звук напомняше леко мляскане на пълни устни.

— Не — каза Изил. — Няма да я питам това. Тя със сигурност ще каже „не“.

Кару наблюдаваше отвратено спора на Изил с невидимата твар, от която се виждаше само сянката. Най-накрая осквернителят на гробове каза:

— Добре де, добре, млъкни! Ще я попитам — после се обърна към Кару и извинително промърмори: — Той иска да усети вкуса. Само мъничко да опита.

— Вкусът ли? — тя примигна. Чаят им още не беше сервиран. — Вкусът на какво?

— На *теб*, дете на желанията. Само едно близване. Обеща да не хапе.

Стомахът на Кару се преобърна.

— А, не.

— Нали ти казах — измънка Изил. — А сега ще замълчиш ли, моля?

В отговор се разнесе ниско съскане.

Приблужи келнер в бяла джелаба^[4] и им наля ментов чай — вдигна чайника почти до главата си и с умела ръка насочи високата струя право в гравираните стъклени чаши. Без да откъсва поглед от хлътналите бузи на гробограбителя, Кару поръча сладкиши, после го остави на спокойствие да се наяде и да утоли жаждата си, преди да попита:

— Е, какво събра?

Той бръкна в джоба си, извади пълна шепа зъби и ги изсипа на масата.

* * *

Акива, който ги наблюдаваше, приклепнал в сянката на близкия безистен, рязко се изправи. Всичко около него сякаш замря неподвижно, без звук. Той вече не виждаше нищо друго, освен тези зъби и момичето, което ровеше из тях също като оня дърт вещер.

Зъби. Колко невинен вид имаха върху плота на масата — просто някакви дребни нечисти костици, изтръгнати от мъртъвците. Ако останеха в света, към който принадлежаха, нямаше да бъдат нищо друго. В ръцете на Бримстоун обаче се превръщаха в нещо много повече от това.

Мисията на Акива беше да прекрати тази мръсна търговия, а заедно с това да обезсили черната магия на дявола.

Той наблюдаваше как момичето сортира зъбите с опитна ръка, сякаш това му е работата. Отвращението, което изпита, беше примесено с нещо като разочарование. Момичето имаше твърде невинен вид за тази работа, но явно не беше така. Все пак не сбърка, като още в самото начало заподозря, че тя не е прост снабдител. Оказа се нещо много повече, щом седи тук и върши работата на Бримстоун. Но каква е точно?

* * *

— За бога, Изил — възкликна Кару, — тия са гадни. Направо от гробището ли ги носиш?

— Масов гроб. Добре го бяха прикрили, но Разгут го надуши. Винаги открива мъртвите.

— Голям талант, няма що! — Кару настръхна при мисълта как Разгут я гледа похотливо с надеждата да я вкуси. Съсредоточи се върху зъбите. По корените им бяха полепнали парчета изсушена плът и мръсотията, от която са били изровени. Въпреки мръсотията, личеше, че не са с високо качество: принадлежаха на хора, които са дъвчели твърда храна, пушили са лула и не са знаели за съществуването на пастата за зъби.

Тя ги събра от масата и ги пусна в недопития си чай, после разклати чашата, преди да ги изсипе обратно в подгизнала купчинка ментови листа и зъби, сега малко по-чисти. Започна да ги събира един по един. Резци, кътници, кучешки зъби — детски и на възрастни хора.

— Нали ти е известно, че Бримстоун не приема детски зъби.

— Май на теб не всичко ти е известно — сопна ѝ се той.

— Моля?!

— Понякога приема. Само веднъж. Един път поиска няколко детски зъба.

Кару не му повярва. Бримстоун категорично отказваше да купува млечни зъби, независимо дали са на животни, или на хора, но не видя смисъл да спори.

— Е — тя бутна настрани дребните зъбчета и се опита да не мисли за малките телца в масовия гроб, — на мен не ми е казвал, че иска детски зъби, затова ще трябва да ти ги върна.

След това поддържа в дланта си всеки от зъбите на възрастните, заслушана какво ѝ казва тяхното жужене. Накрая ги сортира в две купчинки.

Изил я наблюдаваше с безпокойство, местейки очи от едната купчинка на другата.

— Май доста са дъвчели, а? Лакоми цигани! Продължават да дъвчат и като мъртви. Никакви обноси. Изобщо нямат обноси за маса.

Повечето зъби бяха изтрити почти до корен, гнили и проядени, те не ставаха за Бримстоун. Кару продължаваше да сортира и едната купчинка стана значително по-голяма от другата, но Изил не знаеше

коя от тях какви зъби съдържа. Той кимна с надежда към по-голямата купчина.

Тя поклати глава и измъкна от портфейла няколко банкноти от дихрамите, които ѝ даде Бримстоун. Това беше прекалено щедро заплащане за няколко жалки зъба, но явно и то не отговаряше на очакванията на Изил.

— Само толкова ли след всичкото това копане — простена той. — И за какво — за няколко хартийки с образа на умрял крал. Мъртвите никога не ме изпускат от поглед — гласът му пресекна. — Не мога да продължавам така, Кару. Свършен съм. Вече нямам сили да вдигам лопатата. Ровя сухата земя като куче. Край с мен.

Жал прониза сърцето ѝ.

— Сигурно има и други начини да преживяваш...

— Не. Само мъртвите ми останаха. „Да умреш гордо, ако не си способен гордо да живееш...“^[5] Ницше го е казал, знаеш. Умен човек. С големи мустаци — той подръпна собствените си зацапани мустаци и направи опит да се усмихне.

— Да не ми казваш, че искаш да умреш, Изил?

— Само ако имаше начин да се освободя...

— И няма ли начин? — сериозно попита тя. — Все трябва да има нещо, което можеш да направиш.

Пръстите му взеха да потрепват, подръпвайки неспокойно мустаците.

— Не ми се ще да мисля за това, скъпа, но... има един начин, стига да ми помогнеш. Единствено ти сред онези, които познавам, си достатъчно смела и достатъчно добра... Ай! — ръката му се стрелна към ухото и Кару видя през пръстите му да се стича кръв. Тя отскочи назад. Сигурно Разгут го беше ухапал. — Ако искам, ще я попитам, чудовище такова! — кресна осквернителят на гробове. — Точно така, ти си чудовище! Не ме е грижа какъв си бил някога. Сега си чудовище!

Последва странно стълкновение, което изглеждаше така, сякаш възрастният човек се бори сам със себе си. Най-близкият келнер плесна смаяно с ръце, а Кару избута стола си назад, по-настрани от размаханите видими и невидими крайници.

— Стига! Престани! — извика с подивели очи Изил. Подпря се на една ръка, с другата вдигна тояжката и взе силно да налага гърба си и невидимата твар, кацнала на него. Удряше отново и отново, сякаш се

самобичуваше, докато накрая не падна с писък на колене. Стисна врата си с две ръце и тояжката се изтърколи настрани. По яката на джелабата му взе да избива кръв — онази твар сигурно пак го беше ухапала. Страданието, изписано по лицето му, беше непоносима гледка за Кару. Без да се замисля, тя се хвърли към него и го стисна за лакътя, решена да му помогне.

Грешка.

Тутакси почувства нещо на врата си: лигаво докосване. Тръпка на отвращение премина през цялото ѝ тяло. Това беше език. Разгут все пак успя да я вкуси. Долови гнусен премляскващ звук и залитна настрани, оставяйки гробограбителя все още на колене.

Вече започваше да ѝ писва. Тя събра зъбите и грабна скицника.

— Почакай, моля те! — проплака Изил. — Кару, моля те!

Молбата му бе толкова отчаяна, че тя се поколеба. Тътрейки се на колене, той изрови нещо от джоба си и ѝ го подаде. Клеци. Изглеждаха ръждиви, но Кару знаеше, че това не е ръжда. Това бе оръдието на неговия занаят, покрито с останки от мъртвешки усти.

— Моля те, скъпа — продължи той, — нищо друго не ми остава.

Тя веднага разбра какво иска от нея и ужасена отстъпи назад.

— Не, Изил! Божичко! Отговорът е не.

— Един бруксис ще ме спаси! Иначе не мога да се отърва. Вече използвах моите. Трябва ми друг бруксис, за да се отърва от глупавото си желание. Ти можеш да го направиш вместо мен. Моля те. *Моля те!*

Бруксис. Това беше желание, по-силно дори от гавриела, и за него имаше само една цена: единственият начин да се сдобиеш с такова желание бе в замяна на собствените си зъби. Всичките, като при това ги извадиш сам.

Мисълта как изтръгва един по един собствените си зъби замая Кару.

— Не ставай смешен — изсъска тя, ужасена, че се е осмелил дори да я попита. Но той все пак беше луд човек, а точно в този момент и изглеждаше така.

Тя отстъпи назад.

— Знаеш, не бих те молил за нещо такова, ако не беше единственият изход!

Кару бързо се отдалечи с наведена глава и продължи да върви, без да се обръща назад, въпреки надигналия се зад нея рев. Той се

открои сред царящия на Джемаа ел-Фна хаос и внезапно заглуши всички останали звуци. Приличаше на някаква влудяваща жалейка, сякаш виеше оплаквачка на мъртвец — тънък и пронизителен порой от звуци, каквито никога досега не беше чувала.

Това определено не идваше от Изил.

Все така неземеи, този вопъл се издигаше все по-високо, трептящ и яростен, докато накрая не се разби като вълни в скала, разпадайки се на думи от някакъв език — съскащ, без твърди съгласни. Модулацията предполагаше наличието на думи, но този език бе чужд дори за ухото на Кару, а в нейната колекция имаше поне двайсетина. Тя се обърна и видя, че хората около нея също гледат назад с източени вратове, а тревогата по лицата им преминаваше в ужас, щом виждаха откъде идва звукът.

После и тя го видя.

Създанието на гърба на Изил вече не беше невидимо.

[1] Традиционен арабски пазар. — Б.ред. ↑

[2] Герой от немския фолклор, персонаж в едноименната приказка на Братя Грим — джудже с магическа сила, което превърнало сламата в злато, за да помогне на момиче от народа да стане царица, като в замяна поискало нейната първородна рожба. — Б.пр. ↑

[3] Ритуална музика, смесица от африкански и суфистки религиозни песни и ритми. Използва се като акомпанимент към церемониал с екстатични танци. — Б.пр. ↑

[4] Традиционно облекло на арабското население в северноафриканските страни. Представлява широка дълга роба, носи се и от жени, и от мъже. — Б.ред. ↑

[5] Цитатът е по Фридрих Ницше, Залезът на кумирите. С.: Захарий Стоянов, 2004, с. 121. — Б.ред. ↑

СМЪРТОНОСНАТА ПТИЦА НА ДУШАТА

Макар и непознат за Кару, този език не беше чужд за Акива.

— Серафиме^[1], виждам те! — звънтеше гласът. — Познавам те! Брате мой, брате, аз изтърпях присъдата си. Ще направя каквото повелиш! Покаях се и вече достатъчно съм наказан...

Акива наблюдаваше с празен поглед създанието, което се материализира върху гърба на стареца.

Тялото му бе голо от глава до пети, с издут торс и тънки като тръстика ръце, обвити около врата на човека. Безполезни, краката се люлееха отзад, а отеклата глава с изопната пурпурна кожа сякаш бе препълнена с кръв и бе готова всеки момент да изригне в мощна струя. Видът му беше ужасяващ. А това, че говореше езика на серафимите, бе направо мерзост.

При вида на тази оскърбителна твар, Акива отначало замръзна, вперил поглед в нея. После смайването, че тя говори неговия език, се превърна в ужас заради онова, което изричаше.

— Те откришиха крилете ми, братко! — създанието гледаше право към Акива. Пусна едната си ръка от врата на човека и я протегна умолително към него. — Осакатиха краката ми, че да пълзя като насекомите по земята! Хиляди години минаха, откакто бях изгонен, хиляди години на мъки и изтезания, но ето те сега тук, дошъл си да ме отведеш у дома!

У дома?!

Не. Това беше немислимо.

Хората се дърпаха ужасени при вида на тази твар. Други извиваха очи, следвайки посоката, в която бяха отправени нейните жалби, и се вторачваха в Акива. Почувствал втренчените им погледи, той порази тълпата с огнените си очи. Някои отстъпиха, нашепвайки молитви. Погледът му накрая се спря на синекосото момиче, изправено на двајсетина крачки от него. Единствено то оставаше спокойно и сияйно наред развълнуваната тълпа.

И отвърна на погледа му.

* * *

Право в очертаните с черна линия очи върху лицето с бронзов загар. Очите с цвят на огън и поразяващата сила на мълния сякаш прогориха пътека във въздуха и възпламениха тялото ѝ. Кару се разтrese като ударена от гръм — това не беше страх или стъписване, а някаква верижна реакция, която плъпна в тялото ѝ като вълни от адреналин. При това внезапно пробуждане, възвисяване или противостоене, диво и химическо, усети в крайниците си едновременно лекота и прилив на сила.

„Кой е този?“, каза си тя, докато мислите ѝ препускаха да настигнат плъзналата по тялото жар.

А после: „Какво е това?“.

Защото мъжът, който стоеше напълно неподвижен сред общата врява и вълнение, очевидно не беше човешко същество. Усетила пулсирането на сърцето в дланите си, тя ги сви в юмруци и почувства как кръвта ѝ диво бучи.

Враг. Враг. Враг. Осъзнаването на този факт запулсира в нея с ритъма на сърцето: странникът с огнени очи беше неин враг. Лицето му — о, неземна красота, той беше съвършен, той беше *митичен* — имаше съвършено студено изражение. Обзе я едновременно порив да побегне и страх да се обърне с гръб към него.

Тъкмо Изил я накара да вземе решение.

— *Мелек*^[2]! — изпищя той, сочейки мъжа. — *Мелек!*

Ангел.

Ангел?!!

— Познавам те, смъртоносна птицо на душата! Знам какво си ти! — Изил се обърна към Кару и припряно каза: — Кару, дете на желанията, трябва да вървиш при Бримстоун. Кажи му, че серафимите са тук. Върнали са се. Трябва да го предупредиш! Бягай, дете, бягай!

И тя побягна.

Но опитът ѝ да се махне от Джемаа ел-Фна беше осуетен от пощурялата тълпа. Тя си проправяше път с рамо през навалищата, блъсна нечие тяло, заобиколи камилски хълбок, прескочи завита на

кълбо кобра, която се стрелна към нея, безобидна с извадените си зъби. Хвърляйки от време на време поглед през рамо, Кару не забеляза да я преследват — нито следа от него — но въпреки това, усещаше, че е по петите ѝ.

Възбудата пропълзя до самия край на всеки неин нерв. Усещаше тялото си живо и нащрек. Преследваха я, беше се превърнала в плячка, а дори не взе ножа, който обикновено криеше в ботуша, убедена, че няма да ѝ трябва при срещата с осквернителя на гробове.

Тичаше, отдалечавайки се от площада по една от множеството малки улички, които се вливаха в него като потоци. Тълпите из сука бяха оредели, а повечето светлини — изгасени и тя ту потъваше, ту изплуваше от дебрите на мрака, препускайки напред с дълги, отмерени и леки крачки. Стъпалата ѝ докосваха почти безшумно земята. Правеше широки завои, за да избегне сблъсъка с някой изскочил внезапно иззад ъгъла минувач, и все поглеждаше назад, но там нямаше нищо тревожно.

Ангел. Думата продължаваше да отеква в съзнанието ѝ.

Наближаваше портала — оставаше ѝ само още един завои към продължението на една от глухите улички и ще бъде там, ако изобщо успее да го стигне.

Внезапно движение над главата ѝ. Жега и ниско пърпорене на размахани криле.

Отгоре някаква плътна черна маса скри луната. Нещо фучеше право към Кару на огромните си, невъзможни криле. Жега, плясък на криле и свистене на въздух, разцепен от острие. Острие. Тя се метна встрани и усети как стоманата жилна рамото ѝ, преди да се забие в резбованата врата, разцепвайки дъските. Кару грабна едно нащърбено парче дърво с остър край и се завъртя да посрещне нападателя си.

Стоеше на разстояние колкото човешки ръст, опрял върха на меч си в земята.

„О“, помисли си Кару, впила поглед в него.

О!

Истински ангел.

Стоеше, без да се крие. Острието на дългия меч хвърляше отблясъци под нажежените до бяло криле — огромни искрящи криле, чийто размах стигаше стените на къщите от двете страни на уличката; всяко перце в тях трептеше като духнато от вятъра пламъче на свещ.

И тези очи.

Погледът им беше като пламтяща факла, нажежила въздуха между двамата. Той беше най-красивото нещо, което Кару някога бе виждала. Първата ѝ мисъл, нелепа и всепоглътщаща, бе да го запомни добре, за да може после да го нарисува.

Втората ѝ мисъл бе, че няма да има никакво после, защото той ще я убие.

Нападна я така светкавично, че крилете му оставиха огнена следа във въздуха. Макар че тя пак отскочи рязко встрани, неговият огнен образ прогори зениците ѝ. Мечът му отново я засегна, този път по ръката, но тя успя да избегне смъртоносния удар. Кару също беше бърза. Поддържаше дистанцията между тях; той се опитваше да я доближи, а тя танцуваше наоколо, гъвкава и непостоянна като вода. Погледите им отново се срещнаха и, отвъд неземната му красота, Кару почувства неговото нечовешко, абсолютно отсъствие на милост.

Той нападна отново. И макар че беше бърз колкото Кару, нямаше достатъчно пространство, за да замахне с меча. Ударът, насочен към гърлото ѝ, попадна в ключицата. Тя не почувства болка — болката щеше да дойде по-късно, стига дотогава да не е *мъртва* — а само разливаща се по тялото ѝ топлина, кръв, както се досети. Поредна атака, но тя я посрещна с дървената цепеница, която се превърна в трески, разлетели се във всички посоки; в ръката ѝ остана само парче старо дърво с дължина на кинжал, жалко подобие на оръжие. Когато ангелът нападна за пореден път, тя го отбягна с лъжливо движение и атакува на свой ред, усещайки как дървото попада в плът и потъва в нея.

Кару не за първи път пробождаше някого и мразеше отвратителното усещане за проникване в жива плът. Тя отскочи рязко, оставяйки недодяланото си оръжие в тялото му. По лицето му не пролича нито болка, нито изненада. Това лице, помисли си Кару, докато той наближаваше, е лице на мъртвец. Или по-скоро живото лице на една мъртва душа.

Обзе я сковаващ ужас.

Този път успя да я приклепва в ъгъла и сега и двамата знаеха, че тя няма как да избяга. Кару смътно си даваше сметка за надигналите се из уличката и от прозорците викове на изумление и страх, но цялото ѝ

внимание беше насочено към ангела. Какво изобщо означаваше това ангел? Как го каза Изил? „Серафимите са тук“.

Спомняше си тази дума отпреди; серафим беше висока степен в йерархията на ангелите, поне според християнските митове, към които Бримстоун питаеше дълбоко презрение, както и към всички останали религии. „На хората им е дадено да виждат само малка част от цялото — казваше той. — Само толкова, колкото да могат да си доизмислят останалото. Всичко това е като юрган, съшит от вълшебни приказки, сред които тук-там има по някоя кръпка истина“.

— Тогава кое е истинско? — поиска да узнае тя.

— Ако можеш да го убиеш, или то може да те убие, тогава е истинско.

Съгласно това правило, ангелът насреща ѝ беше съвсем истински.

Той вдигна меч и тя просто го наблюдаваше, като отклони вниманието си само за миг към татуираните с черно мастило линии направо през пръстите му — споходи я мимолетното чувство, че са ѝ познати, но после то се стопи, също толкова бързо, колкото се беше появило — и продължи да гледа своя убиец в лицето, питайки се безмълвно защо. Виждаше ѝ се невъзможно това да е последният миг от нейния живот. Тя наклони глава настрани, отчаяно търсейки в неговите черти някаква следа от... душа... и тогава я видя.

Той се колебаеше. Маската му се пропука само за части от секундата, но въпреки това, Кару успя да зърне бегло някакъв настойчив патос, прилив на чувства, който смекчи резките му и абсурдно свършени черти. Извивката на челюстта му се отпусна, устните му се открянаха и веждите му се сключиха в пристъп на внезапен смут.

Точно в този момент тя си даде сметка какво е било онова пулсиране в дланите, което я накара да свие ръце в юмруци още щом го видя. То продължаваше да тупти в ръцете ѝ като кълбо енергия и тя усети да я пронизва увереност, че идва от татуировките. Усети импулс да вдигне ръце — подчини се, но не ги вдигна като че се предаваше, а властно насочи напред длани с татуираните върху тях очи, които носеше цял живот, без да подозира тяхното предназначение.

Тогава нещо се случи.

Приличаше на имплозия — рязко всмукване, сякаш целият въздух се превърна в твърдо ядро, а после отново беше изпуснат. Всичко стана тихо и невидимо — за смаяните неволни свидетели то не означаваше нищо, просто едно момиче протегна ръце. Но Кару го усети, ангелът също. В краткия миг, преди някаква унищожителна сила да го запрати в стената на двайсетина крачки зад него, той осъзна какво е това и разтвори широко очи. После се стовари на земята с подвити криле, а мечът му отхвъркна далече встрани. Кару се надигна бавно.

Ангелът не помръдваше.

Тя се завъртя на пети и хукна отново. Каквото ѝ да се беше случило, от него произлезе тишина, която я следваше. Чуваше единствено собственото си дишане, странно кънтящо, сякаш се намира в тунел. Тя рязко и с висока скорост взе завоя по кривата уличка, после заби пети в земята, за да избегне едно магаре, което упорито стоеше на сред пътя. Порталът вече се виждаше, проста врата, една от многото по уличката, която сега се различаваше по нещо. В дървото беше прогорен голям черен отпечатък от длан.

Кару се хвърли към вратата и заблъска яростно с юмруци, сякаш никога досега не беше отключвала портала.

— Исса! — изкрещя. — Пусни ме вътре!

След един дълъг, ужасяващ миг, през който Кару непрекъснато поглеждаше през рамо, вратата най-накрая се отвори.

Тъкмо щеше да се стрелне вътре, когато нададе задавен вик. Срещу нея не стоеше Исса, а мароканска жена с метла в ръка. О, не! Жената присви очи и отвори уста, готова да я нахока, но Кару не дочака да го направи. Тя просто я бутна навътре и тръшна вратата под носа ѝ, оставайки отвън. После отново трескаво заудря с юмруци.

— Исса!

Чуваше жената да крещи отвътре и усещаше как се опитва да отвори вратата. Кару проклинаше високо и я държеше здраво затворена. Ако беше отворена, магията на портала нямаше да се задейства. Накрая изкрещя на арабски:

— Махни се от вратата!

После отново погледна през рамо. В уличката се беше насъбрала тълпа, хората кресяха и размахваха ръце. Магарето продължаваше да стои невъзмутимо. Нито следа от ангел. Дали го беше убила? Едва ли.

Каквото и да се беше случило, тя знаеше, че той не е мъртъв. И рано или късно ще дойде.

Отново забарабани по вратата.

— Исса, Бримстоун, моля ви!

Никакъв отглас, само гневен арабски говор. Кару затисна вратата с крак и продължи да удря по нея.

— Исса! Той ще ме убие! Исса! Пусни ме вътре!

Какво толкова се бавеха? Секундите се топяха една след друга, изчезвайки като скупита в броеница. Вратата отново подскочи под крака ѝ, някой я насилваше отвътре — дали този път не беше Исса? — и тогава почувства горещината върху гърба си. Този път не загуби нито миг, а рязко се обърна, опря гръб върху вратата, за да я държи затворена, и вдигна ръце, сякаш даваше възможност на татуировките си да *погледнат*. Този път нямаше взрив, само пукане на освободената енергия, която накара косата ѝ да се изправи като змиите на Медуза^[3].

Ангелът идваше дебнешком към нея с наведена глава, гледайки я изпод вежди с изгарящите си очи. Личеше, че не му е леко да ходи, сякаш вървеше срещу силен вятър. Каквато и да беше силата в дланите на Кару, която го запрати в стената, тя продължаваше да му пречи, но не можеше напълно да го спре. Отпуснатите покрай тялото му ръце бяха свити в юмруци, а върху лицето му беше застинало свирепо изражение заради усилието да потисне болката.

Той спря на няколко крачки от нея и я погледна. Този път наистина я гледаше и очите му вече не бяха мъртви, а се местеха по лицето и врата ѝ, надолу към нейните хамси и обратно към лицето. Погледът му отскачаше напред-назад, сякаш нещо не беше както трябва.

— *Коя си ти?* — попита и тя почти не разпозна езика на химерите, който говореше, толкова мек звучеше в неговата уста.

Коя е *тя* ли?!

— Не е ли редно да зададеш този въпрос, *преди* да се опиташ да убиеш някого?

Отново усети натиск върху вратата зад гърба си. Ако и този път не е Исса, с нея е свършено.

Ангелът пристъпи още крачка напред и Кару отстъпи встрани, за да може вратата да се отвори.

— Кару! — гласът на Исса, остър.

Тя се обърна и прекрачи през портала, а вратата се затръшна зад гърба ѝ.

* * *

Акива се втурна след нея и отвори рязко вратата само за да се изправи лице в лице с някаква крещяща жена, която пребледня и хвърли метлата си в краката му.

Момичето беше изчезнало.

Той постоя още миг така, равнодушен към лудостта, обзела всички наоколо. Мислите му препускаха. Момичето щеше да предупреди Бримстоун. Трябваше да я спре, можеше лесно да я убие. Вместо това обаче, я нападаше тромаво, позволявайки ѝ да избегне ударите и накрая да се спаси. Защо?

Много просто. Имаше желание да я огледа.

Глупак.

И какво видя или само си въобразяваше, че вижда? Някакъв проблясък от безвъзвратно изгубеното минало — призрак на момиче, което преди много, много време го научи да изпитва жал само за да може накрая собствената ѝ съдба да обори наученото. Мислеше си, че и последната искрица милост в него е угаснала, но сега не можа да убие това момиче. А после, като гръм от ясно небе — хамсите.

Човек, белязан с окото на дявола! *Защо?*

Можеше да съществува само един възможен отговор, толкова прост, колкото и смущаващ.

Всъщност тя не беше човешко същество.

[1] Серафимите са ангели с шест крила. В системата на ангелската йерархия това е първият ангелски чин. Произходът и значението на думата серафим не са съвсем ясни. Една от теориите сочи еврейския корен на думата за възпламеняване, изгаряне. — Б.пр.

↑

[2] От арабски — ангел. — Б.ред. ↑

[3] Медуза е персонаж от древногръцката митология, най-известната от трите сестри горгони — чудовища с женско лице и змии вместо коси. Те имали способността да вкаменяват с поглед. — Б.пр. ↑

15

ДРУГАТА ВРАТА

Кару се строполи на колене в преддверието. Едва дишайки, тя се отпусна напред и се сгуши в змийското тяло на Исса.

— Кару! — Исса я взе в прегръдките си и по двете ѝ ръце полепна кръв. — Какво е станало? Кой ти стори това?

— Не го ли видя? — замаяно попита Кару.

— Кого да видя?

— Ангелът...

Реакцията на Исса беше ураганна. Тя се дръпна назад като змия, готова да нападне, и просъска: „Ангел?“. Всичките нейни змии — в косата ѝ, около кръста и раменете — започнаха да се гърчат заедно с нея и да съскат. Кару изкрещя, а раните ѝ зейнаха от рязкото движение.

— О, милата ми, скъпото ми момиче. Прости ми! — Исса отново омекна и залюля Кару като малко дете. — Как така *ангел*? Това със сигурност не е...

Кару примигна насреща ѝ. Сенките наоколо все повече се сгъстяваха.

— Той защо искаше да ме убие?

— Миличка, миличка — занарежда Исса. Свали надупченото от меч палто на Кару и шала ѝ, за да огледа раните, но кръвта все още шуртеше силно, а светлината в преддверието беше недостатъчна. — Толкова много кръв!

На Кару ѝ се стори, че стените се сключват като свод над главата ѝ. Тя очакваше вътрешната врата най-сетне да се отвори, но това не стана.

— Няма ли да влизаме вече? — гласът ѝ стана немощен. — Искам Бримстоун! — спомни си как я беше вдигнал на ръце и как дълго я държа така, когато се върна кървяща от Санкт Петербург. Колко спокойна и сигурна се чувстваше тогава, убедена, че ще я излекува. Тогава я изцери и пак щеше да го направи...

Исса сви на топка просмукания с кръв шал на Кару и се опита да запуши с него раните ѝ.

— Той не е тук в момента, момичето ми.

— А къде е?

— Сега... не можем да го безпокоим.

Кару изскимтя. Тя си искаше Бримстоун. Имаше нужда от него.

— Да го безпокоим ли? — едва пророни, но после взе да губи съзнание, да се унася.

Пропадане.

Гласът на Исса, някъде отдалече.

А после нищо.

Един след друг, като в зле монтиран филм, пред очите ѝ взеха да пробягват образи: очите на Исса и Ясри, съвсем близо, тревожни. Гальовни ръце, студена вода. Сънища: Изил и онази твар върху гърба му, нейното подпухнало лице с кафяво-червеникав цвят на смачкан плод и ангелът, устремен право към Кару, сякаш готов да я подпали с очите си.

Гласът на Исса, приглушен и тайнствен:

— Какво ли означава това, че са слезли в света на хората?

Ясри:

— Може би са намерили начин да се върнат. Доста време им трябваше, въпреки голямото им самочувствие.

Това вече не беше сън. Кару беше дошла в съзнание и сякаш доплувала — с огромно усилие — от далечен бряг, сега лежеше тихо, заслушана. Оказа се в старото си детско креватче в дъното на дюкянчето; разбра го дори без да отваря очи. Раните ѝ горяха, а във въздуха се носеше мирис на лечебен мехлем. Двете химери стояха от другата страна на шкафовете с книги и разговаряха шепнешком.

— Но защо ще нападат Кару? — просъска Исса.

Ясри:

— Да не мислиш, че...? Няма как да са разбрали за нея.

Исса:

— Естествено, не ставай глупава.

— Не, не са, разбира се, че не са — въздъхна Ясри. — О, дано Бримстоун се върне. Как мислиш, дали да не идем да го доведем?

— Знаеш добре, че не трябва да го прекъсваме. Не би трябвало да се бави още дълго.

— Така е.

След изпълнена с напрежение тишина Исса се реши да проговори:

— Той направо ще побеснее.

— Така е — съгласи се Ясри и гласът ѝ потрепери от страх. — О, наистина е така.

Кару почувства, че двете химери са впили поглед в нея и направи усилие да се престори, че още е в безсъзнание. Не беше никак трудно. Чувстваше се отпаднала, а болката пулсираше в гърдите, ръката и ключицата ѝ. Сега пък имаше прорезни рани, за да ги добави към колекцията си с белези от куршуми. Усети жажда и знаеше, че е достатъчно само да го прошепне, и Ясри щеше да изприпка към нея с вода и готова за милувки ръка, но си замълча. Имаше още много какво да обмисля.

Ясри беше казала: „Няма как да са разбрали за нея“.

Какво да разберат?

Тази тайнственост я влудяваше. Прииска ѝ се да седне в леглото и да изкрещи: „Коя съм аз?“, но не го направи. Престори се на заспала, защото още нещо занимаваше мислите ѝ.

Бримстоун не беше в дюкянчето.

Но той винаги стоеше тук. Никога досега не я бяха пускали вътре в негово отсъствие и явно само извънредните обстоятелства — едва не умря все пак — може да са причина за това изключение от правилата.

И за тази възможност.

Кару изчака Ясри и Исса да се отдалечат, после надникна през полуоткрехнатите си клепачи, за да се увери, че наистина ги няма. Даваше си сметка, че щом помръдне, пружината на детското легло ще изскърца и ще я издаде, затова посегна към скупитата в наниза около китката си.

Ето още едно ненужно пропиляно желание: безшумна пружина на леглото.

Тя стана и се опита да се закрепил на крака, без да издаде нито звук, макар че ѝ се виеше свят и раните ѝ горяха. Ясри и Исса бяха отнесли ботушите ѝ, палтото и пуловера, затова сега тя носеше само превръзки, окървавената си блуза и джинсите. Тръгна боса, заобиколи няколко шкафа и се провря под провисналите нанизии със зъби от камила и жираф, после поспря, послуша се и надникна в дюкянчето.

Тезгяхът на Бримстоун тънеше в мрак, също и работната маса на Туига. Нямаше запалени фенери, около които да кръжат колибродеперуди. Исса и Ясри бяха в кухнята, навсякъде в дюкянчето цареше полумрак, благодарение на който другата врата личеше още по ясно, очертана от тънка ивица светлина, която се процеждаше от отсрещната страна.

За първи път в живота си Кару я виждаше открехната.

Тя приближи с биещо до пръсване сърце. Постоя с ръка върху дръжката, за да успокои дишането си, после леко я дръпна, колкото да се получи тесен отвор, и надникна през него.

16

ПАДНАЛ

Акива откри Изил да трепери зад купчина смет на Джемаа ел-Фна, а неговата твар все още висеше прилепнала за гърба му. Около тях, в полукръг, стояха изплашени хора, които сипеха ругатни и проклетия, но щом Акива се спусна от небето сред водопад от искри, те се разбягаха във всички посоки, квичейки като наригани прасета.

Съществото протегна ръце към Акива.

— Братко мой — пропя то, — знаех, че ще дойдеш за мен.

Акива стисна челюсти. Напругна сили да погледне създанието. Подпухналите му черти пазеха спомена за отдавнашна красота: бадемови очи, фин, източен нос и чувствени устни, които придаваха похотлив вид на това толкова злочесто лице. Но доказателството за истинската същност на тази твар се намираще на нейния гръб. От лопатките ѝ стърчаха раздробени останки на стави от криле.

Колкото и невероятно да изглеждаше, това създание наистина бе серафим. Можеше да е само един от Падналите.

Акива знаеше за тях от легендата и до този момент не се беше питал дали в нея няма зрънце истина, докато не се изправи лице в лице с доказателството за нейната достоверност. Значи, наистина някога, много отдавна, едни серафими са били заточени за вечни времена в света на хората, осъдени заради извършеното от тях предателство, че се бяха съюзили с врага. Ето че сега пред него стоеше един от тях. Виждаше се, че е паднал много ниско, в сравнение с онова, което е бил някога. Времето беше превило гръбнака му, а изопнатата като на барабан кожа сякаш се държеше закрепена само по ръба на прешлените. Краката му се люлееха под него като безполезни придатъци, но не времето бе причинило това, а нечия преднамерена жестокост. Те бяха смазани със зловещото намерение той никога повече да не проходи. Сякаш не стигаше възмездието, че крилата му са откъртени — даже не отсечени, а *отскубнати* — но го бяха оставили и без крака, за да го накарат да пълзи по земята на един чужд свят.

Той беше живял така в продължение на хиляди години и сега не можеше да си намери място от радост, че вижда Акива.

Изил обаче не споделяше радостта му. Той клечеше зад вонящата купчина смет, изплашен повече от Акива, отколкото от разгневената тълпа. Докато Разгут пелтечеше в екстазен напев „Братко мой, братко мой“, старецът се тресеше като парализиран и се опитваше да се скрие, но вече нямаше накъде да отстъпва.

Акива се надвеси заплашително над него и сиянието на неосквернените му криле огря всичко наоколо като ден.

Разгут протегна с копнеж ръцете си към Акива.

— Изтърпях своето наказание и ти си дошъл да ме върнеш обратно. Нали така, братко мой? Ти ще ме отведеш у дома и ще ме направиш отново цял и завършен, та да мога пак да ходя. Та да мога пак да *леля*...

— Идването ми няма нищо общо с теб — отговори Акива.

— Тогава... какво искаш? — изпелтечи на езика на серафимите Изил; беше го научил от Разгут.

— Момичето — отвърна Акива. — Разкажи ми за момичето.

ОТДЕЛЕН СВЯТ

Оттатък другата врата Кару откри коридор, облицован с матов черен камък. Взирайки се през цепнатината на откrehнатата врата, тя забеляза, че той продължава десетина крачки, преди да направи завой и да изчезне от погледа ѝ. Точно преди завоя имаше прозорец — тясна, препречена с решетки ниша под ъгъл, който не ѝ позволяваше да види нищо от мястото, на което стоеше. През прозореца се процеждаше млечна светлина и рисувахе квадрати по пода. „Лунна светлина“, помисли си Кару и се почуди каква ли гледка ще се открие пред очите ѝ, ако се промъкне до прозореца и надзърне навън. Къде ли е това място? Дали и задната врата на дюкянчето се отваряше към различни градове по света като предната, или водеше на съвсем друго място, към потайностите на онова Където-и-да-е на Бримстоун, недостъпни за нея? Само няколко крачки и ако не друго, щеше да узнае поне това. Дали би дръзнала да го направи обаче?

Ослуша се напрегнато. Долови някакви звуци, но те идваха много отдалече, отгласи от викове в нощта. Иначе коридорът беше тих.

Тогава се реши. Промъкна се дебнешком през вратата.

Пристъпи бързо и тихо, само на пръстите на босите си крака и вече беше до прозореца. Надникна през дебелите железни решетки. Видя какво има от другата му страна.

Чертите на лицето ѝ, дотогава изопнати от напрежение, внезапно се отпуснаха в пристъп на всеобемащо благоговение и челюстта ѝ увисна. Мина цяла секунда, преди да си даде сметка за това и да затвори уста, потръпвайки, когато острото хлопване на зъбите ѝ наруши тишината. След това се надвеси, оглеждайки картината пред и под себе си.

Каквото и да виждаше в момента, тя беше сигурна в едно — това не е нейният свят.

В небето имаше две луни. Това най-напред забеляза. Две луни. Нито една от тях не беше пълна. Сияйният полудиск на едната висеше

високо над главата ѝ, бледият сърп на другата тъкмо се показваше, за да освети планински масив. Доколкото позволяваше светлината им, тя различи, че се намира в голяма крепост. Масивните, оградени с ров стени се срещаха в шестоъгълни бастиони, в средата им лежеше богат град, назъбените му кули — от височината на гледната точка Кару се досети, че се намира в една от тях — се извисяваха над околността, а по върховете им отмерено крачеха стражи. Ако не бяха двете луни, това би могло да бъде някой от укрепените градове на стара Европа.

Но решетките променяха всичко.

Колкото и да е невероятно, целият град беше покрит с железни решетки. Никога преди не беше виждала подобно нещо. Те се простираха навсякъде, от единия масив на вкопаната в земята стена до другата — бръмбаровочерна и отблъскваща, ограждайки дори кулите. Даже с просто око се виждаше, че през тях и пиле не може да прехвъркне; металните пръти бяха толкова нагъсто, че никой не би успял да се промъкне. Улиците и площадите на града оставаха отдолу, като в огромен кафез, и лунната светлина хвърляше начупени сенки върху всичко наоколо.

Какъв беше смисълът на всичко това? Дали предназначението на решетките бе да държат нещо *вътре*, или пък *отвън*?

После Кару забеляза една крилата фигура да се спуска от небето и потръпна, предугаждайки отговора. Ангел Серафим — това беше първата ѝ мисъл, сърцето ѝ заблъска в гърдите и раните ѝ взеха да пулсират. Но грешеше. Силуетът прелетя над главата ѝ и се изгуби, но тя успя ясно да види, че има очертанията на животно — нещо като крилата сърна. Още една химера? Открай време подозираше, че трябва да има и други, макар да беше виждала само нейните четири, които никога не говореха за своите побратими.

Осени я внезапна мисъл, че сигурно този град е населен с химери и че отвъд стените му се простира цял един свят, свят с две луни, също обитаван от химери. Тази мисъл я накара да стисне здраво решетките, за да се задържи на крака, докато вселената около нея се тресеше и се разрастваше.

Имаше още един свят.

Друг свят.

Каквито и догадки да правеше за онова, което се крие зад другата врата, такова нещо никога не ѝ беше минавало през ум: отделен свят,

със своите планини, континенти, луни. Главата ѝ и без това се маеше от загубата на кръв, но от това откритие тя направо залитна. Наложил се да се вкопчи в решетката на прозореца.

Тогавачу гласовете. Съвсем наблизо. И много познати. Цял живот се беше вслушвала в приглушеното им мърморене, докато обсъждаха зъбите, долепили толкова различни една от друга глави. Това бяха гласовете на Бримстоун и Туига, които наближаваха зад ъгъла.

— Ондин доведе Тиаго — тъкмо казваше Туига.

— Глупак — пое си шумно въздух Бримстоун. — Какво си мисли — че армията може да се лиши от него във времена като днешните? Колко пъти съм му казвал, че не е работа на един генерал да се бие на бойното поле.

— Ти си виновен да не знае що е страх — натърти Туига, на което Бримстоун само изсумтя и този звук се разнесе опасно близо.

Кару едва не изпадна в паника. Очите ѝ се стрелнаха назад към вратата, откъдето беше дошла. Едва ли би успяла да я стигне навреме. Вместо това, тя се сви в нишата на прозореца и замръзна неподвижно.

Двамата минаха на педя от нея, достатъчно близо да ги докосне. Кару се изплаши, че ще влязат в дюкянчето и ще затворят вратата след себе си, оставяйки я в капана на това странно място. За малко да извика подир тях, за да ги спре, но те подминаха вратата. Паниката я напусна. Но в нейния смут се промъкна и още нещо: гняв.

Гняв, заради дългогодишно пазените тайни, сякаш не беше достойна да ѝ бъдат доверени дори най-прости факти за собственото ѝ съществуване. Гневът ѝ вдъхна дързост и тя реши да научи колкото се може повече, докато е тук. Подозираше, че никога повече няма да ѝ се удаде такъв шанс. Ето защо, когато Бримстоун и Туига свърнаха към стълбището, тя ги последва.

Това беше стълба в кула, която се виеше спираловидно надолу. От слизането главата на Кару се замая: надолу, завой, надолу, завой, напълно хипнотизиращо, докато накрая не ѝ се стори, че е попаднала в някакво чистилище и това слизание по стълбите ще трае вечно. Отначало в стените на кулата се виждаха бойници, но после и те изчезнаха. Въздухът наоколо стана студен и застоял и на Кару ѝ се стори, че са под земята. Вече дочуваше само откъслечни думи от

разговора на Бримстоун и Туига и не можеше да разбере за какво си говорят.

— Скоро ще имаме нужда от още тамян — Туига.

— Скоро ще се нуждаем от много от всичко. Такова нападение не е имало от десетилетия — Бримстоун.

— Мислиш ли, че държат града под око?

— А кога не е било така?

— Колко време — попита Туига с разтреперан глас — може да им устоим?

Бримстоун:

— Не знам.

В мига, когато Кару си мислеше, че не би понесла още един завой, стигнаха дъното. Тук вече стана интересно.

Наистина интересно.

Стълбището ги изведе в просторна кънтяща зала. Наложил се Кару да изостане още повече, за да е на сигурно разстояние от Бримстоун и Туига. Щом чу гласовете им да се отдалечават, заглъхващи в огромното пространство, което ги погълна, тя се промъкна подир тях.

Струваше й се, че се намира в катедрала — ако самата земя можеше да сътвори катедрала, обливайки камъка със сълзите на водата в течение на хиляди години. Оказа се в огромна естествена пещера, която се извисяваше над главата ѝ в почти съвършен готически свод. Сталагмитите, стари като света, бяха изваяни като колони с формата на зверове, а канделабрите^[1] висяха толкова високо, че приличаха на съзвездия. Във въздуха се носеше тежък аромат на билки и сяр, а между колоните се виеше дим, който ветрецът, пропускаш от невидими отвори в стените на пещерата, разчепкваше на малки снопове.

А под всичко това, там, където Бримстоун и Туига сега крачеха из дългия неф на катедралата, вместо молитвени пейки, имаше каменни маси — огромни като побити камъни, за чието пренасяне тук сигурно са били нужни слонове. Всъщност самите те бяха достатъчно големи, за да поберат слон и една от тях *наистина* изпълняваше такава функция.

Слон, излегнат върху масата.

О... не. Това не беше слон. С ноктести лапи и ужасяваща глава на огромна мечка гризли с бивни, това беше нещо съвсем различно.

Химера.

Мъртва химера.

Върху всяка от масите, а те бяха десетки, лежеше по една мъртва химера. Десетки. Блуждаещият поглед на Кару прескачаше от маса на маса. Нито едно от мъртвите тела не си приличаше с друго. Някои от тях притежаваха отделни човешки черти, глава или торс, но това не се отнасяше за всички. Имаше маймуна с лъвска грива; подобно на игуана създание, толкова огромно, че можеше да бъде наречено единствено дракон; глава на ягуар върху голото тяло на жена.

Бримстоун и Туига вървяха между тях, докосваха ги, изучаваха ги. Задържаха се най-дълго край един човек.

Той също беше гол. За него Кару и Зузана биха се изказали със самодоволната усмивка на ценители, че е „физически образец“. Широките рамене преминаваха в тесен таз, набразден от мускули корем, които Кару разпознаваше по грубото им описание от уроците по рисуване. Върху мощните му гърди имаше мъх от чисто бели косми, косата на главата му, която се стелеше дълга и копринена върху каменната маса, също беше бяла.

Над него висеше плътен облак тамян. Идваше от нещо като богато украсен сребърен фенер, окачен на кука над главата му, който изпускаше равномерен дим. „Кандилница“, помисли си Кару, като онези, които размахват по време на католическите меси. Бримстоун положи ръка върху гърдите на мъртвеца и я задържа там за миг с чувство, което Кару не успя да разгадае. Привързаност? Тъга? Когато двамата с Туига продължиха по-нататък сред сгъстяващите се сенки в другия край на нефа, тя изпълзя от укритието си и приближи масата.

Отблизо вече разбра, че бялата коса стои неестествено на мъжа. Той беше още млад, а лицето му — незасегнато от бръчки. Притежаваше голяма красота, макар смъртта да беше превърнала лицето му във восъчна и безизразна маска, заради която изглеждаше някак не съвсем *истински*.

Не беше и съвсем човек, макар да беше най-близкото подобие на човек сред всички останали химери на това място. Плътта и костите на краката му се променяха някъде по средата, за да се превърнат в покрити с бяла козина хълбоци на вълк, които продължаваха в дълги кучешки пицъли с обърнати стави и черни нокти. Ръцете му също бяха смесица от крайници на човек и звяр: широки и покрити отгоре с

козина като лапи, те имаха човешки пръсти, завършващи с остри нокти. Лежаха обърнати с дланите нагоре, сякаш някой нарочно ги беше положил така, и Кару видя какво е гравирано върху кожата.

В средата на всяка длан имаше татуирано око, съвсем същото като на нейните татуировки.

Тя отстъпи назад смаяна.

В това се съдържаше някакъв знак. Тук имаше нещо съдбоносно, нещо *шифровано*, но какво ли можеше да означава? Тя приближи друга маса, където лежеше съществото с лъвска грива. Ръцете бяха на примат, с черна плът, но тя все пак успя да различи хамсите върху дланите им.

Кару продължи към следващата маса, след това към последващата. Даже слоноподобното създание: табаните на неговите гигантски предни ходила също бяха белязани. Всяко едно от тези мъртви същества носеше хамси, също като нея самата. Мислите блъскаха като чукове от вътрешната страна на черепа ѝ, сърцето думкаше в гърдите. Какво ставаше? Наоколо имаше десетки химери, всичките мъртви и голи — но, както забеляза, без никакви видими рани — а студените им тела бяха положени върху каменни плочи в нещо като подземна катедрала. Хамсите върху дланите ѝ я свързваха с тези тела по някакъв начин, но тя не можеше да си обясни как точно.

Върна се обратно при първата маса с белокосия мъж и се надвеси над него. Усети ароматния дим от кандилницата и за миг се ядоса, че той ще попие в косата ѝ, а това ще я издаде пред Ясри и Исса, когато се върне в дюкянчето. Дюкянчето. При мисълта, че ще трябва да се изкачи обратно по безконечната спираловидна стълба, ѝ се прииска да се свие на кълбо върху пода. Раните ѝ пулсираха. През превръзките беше започнала да се просмуква кръв, а действието на лечебния мехлем на Ясри започваше да отслабва. Болеше я.

Но... това място. Тези мъртви тела. Размътената ѝ глава отказваше да проумее тази мистерия. Ръката на белокосия мъж лежеше отпред, а хамсата върху нея сякаш я гледаше подигравателно. Тя положи до нея и своята ръка с обърната нагоре длан, за да сравни двете хамси. Неговата обаче беше в сянката на тялото и тя я вдигна, за да я разгледа на светло.

Татуировките им бяха съвсем еднакви. Установи го, докато умът ѝ прехвърляше някаква друга мисъл — предупреждение за нещо, но

твърде закъсняло заради забавените ѝ реакции.

Тази ръка, неговата мъртва ръка... беше *топла*.

Това тук не беше мъртво.

Той не беше мъртъв.

С рязко като камшик движение той се надигна и застана на колене. Ръката му, доскоро отпусната в нейната, я стисна за гърлото и я вдигна във въздуха, след което я тръшна на каменната маса. Нейната глава. Притисната в камъка. Пред очите ѝ падна мъгла. Когато погледът ѝ отново се проясни, той беше отгоре, с ледено избелели очи и оголени кучешки зъби. Тя не можеше да диша. Ръката му продължаваше да я стиска за гърлото. Кару впи нокти в нея, опитвайки се да го отблъсне, успя да провре коляно между краката му и да го ритне.

Хватката му се охлаби и тя си пое въздух в опит да изкрещи, но той отново се озова отгоре ѝ, тежък, гол, почти животно. Тя мобилизира малкото си останали сили, за да му се противопостави. В яростна схватка, те се претърколиха през ръба на масата и се стовариха на пода. Последва хаотична борба, но голите му крайници бяха толкова силни, че Кару не успя да се освободи. Той отново се озова върху нея, разтвори краката ѝ, втръчен в лицето ѝ, но внезапно погледът му сякаш се избистри и пропъди неистовата лудост, която го владееше допреди малко. Устните му се отпуснаха и покриха оголените зъби, той отново почти заприлича на човек, красив човек, но все още ужасяващ и... объркан.

Стисна я за китките, разтвори насила дланите ѝ, за да види хамсите, после впи остър поглед в лицето ѝ. Очите му изследваха всеки сантиметър от тялото ѝ и тя се почувства разголена пред този поглед. Накрая той нададе ниско ръмжение, което я разтърси цялата.

— *Коя си ти?*

Не беше способна да отговори. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите. Раните ѝ горяха. И, както обикновено, нямаше готов отговор.

— *Коя си ти?* — той я издърпа за китките, тръшна я обратно върху каменната маса и отново се озова отгоре ѝ. Движенията му бяха плавни и животински, зъбите — достатъчно остри, за да разкъсат гръкляна ѝ; Кару внезапно осъзна как ще завърши нейното прегрешение, преминаването през другата врата: в локви кръв. Тогава успя да събере последния си дъх.

И изкрещя.

[\[1\]](#) Свещници с няколко рамена. — Б.ред. [↑](#)

НЕ ВЛИЗАЙ В БИТКА С ЧУДОВИЩА

— Момичето ли? — Изил присви очи срещу Акива. — Да не говориш... за Кару?

Кару? Акива познаваше тази дума. На езика на врага тя означаваше *надежда*. Значи не само носеше хамси, а имаше и име на химера.

— Коя е тя? — настоя той.

Видимо ужасен, старият човек леко се надигна.

— Защо ти е да знаеш, ангеле?

— Попитах те нещо — каза Акива. — Предлагам да отговориш — нямаше търпение да отлети и да се срещне с останалите, задържаше го единствено желанието да разбули тази мистерия. Ако сега не научеше кое е момичето, никога нямаше да разбере.

Кипнал от желание с нещо да бъде полезен, Разгут се обади:

— Тя има вкус на нектар и сол. На нектар, сол и ябълки. Цветен пращец със звезди и лепило. Има вкус на вълшебна приказка. На женски лебед в нощта. На сметана на върха на котешко езиче. Има вкус на надежда.

Акива остана с каменно лице, необяснимо смутен от мисълта за такова гнусно *вкусване* на момичето. Той почака, докато пелтеченето на Разгут утихне, и тогава каза с гърлен глас:

— Не питам какъв е вкусът ѝ. Попитах коя е *тя*.

Изил сви рамене и разпери ръце в усилието да се покаже равнодушен.

— Тя е просто едно момиче. Рисува картини. Държи се мило с мен. Какво повече да ти кажа?

Говореше многословно и Акива почувства усилието му да я предпази. Това беше и благородно, и смехотворно. Но тъй като нямаше време за губене в глупави увъртания, той реши да подходи направо. Стисна Изил за предницата на ризата, а Разгут — за една от

нащърбените кости на гърба, и се възнесе заедно с тях във въздуха, сякаш бяха леки като перца.

Само след няколко замаха на крилата примигващите светлилки на Маракеш се мержелееха далече под тях. Изил крещеше със стиснати очи, но Разгут стоеше притихнал, а по лицето му се беше изписал такъв неизразим копнеж, че жал прониза сърцето на Акива като острие — много по-болезнено от удара на дървената треска, с която го наръга Кару. Това го изненада. С течение на годините той постепенно умъртви всички чувства в себе си и дълго живя така, докато най-накрая не повярва, че всяка жал и милост в него са изличени, но тази вечер почувства, макар и притъпена, болката и от двете.

Спускайки се надолу в бавна спирала като граблива птица, той най-накрая стовари двамата на върха на най-високото минаре в града. Те отчаяно задраскаха по него в опит да се закрепят, но не успяха, плъзнаха се по гладката повърхност, загребвайки неистово въздуха в търсене на опора, преди да стигнат ниския декоративен парапет — единственото, което ги спираше да не политнат през ръба към кубето на джамията, няколкостотин крачки по-надолу.

Лицето на Изил беше посивяло, дишаше плитко. Когато Разгут се опита отново да се покатери върху гърба на стареца, двамата се залюляха опасно близо до ръба на минарето. В паниката си, Изил избълва порой от команди към него да стои на мястото си и да се залови за нещо, а не да го яхва.

Акива стоеше над тях. Зад него назъбеното било на Атласките планини сияеше меко на лунната светлина. Лекият бриз рошеше огнените пера на крилете му и те танцуваха, а очите му сияеха с матовия блясък на кехлибар.

— Сега вече, ако ви е мил животът, ще ми кажете каквото искам да знам. Кое е това момиче?

Изил хвърли ужасен поглед през ръба на минарето и трескаво отговори:

— Тя е едно нищо за теб, невинна е...

— Невинна ли? Тя носи хамси и купува зъби за оня дяволски вещер. Това никак не ми се вижда невинно.

— Не разбираш. Тя е *невинна*. Просто изпълнява техните поръчки. Това е всичко.

Така ли беше наистина — просто прислужница? Но това не обясняваше хамсите.

— Защо точно тя?

— Тя е храненица на Търговеца на желаня. Отгледал я е от пеленаче.

Акива обмисли чутото.

— Откъде се е взела? — и той приклепна, за да доближи лице до лицето на Изил. Усещаше, че е много важно да разбере това.

— Не знам. Наистина! Един ден без никакви обяснения просто се появи, сгушена в ръцете му, и оттогава винаги е край него. Да не мислиш, че Бримстоун ми дава отчет за такива неща? Ако наистина беше така, все още да съм човек, а не муле! — той посочи Разгут и избухна в безумен кикот. — „Внимавай какво си пожелаваши!“, все ми повтаряше Бримстоун, но аз не го послушах и виж ме сега! — от сбръчканите ъгълчета на очите му потекоха сълзи, а той продължаваше ли, продължаваше да се смее.

Акива остана невъзмутим. Лошото бе, че вярваше на казаното от гърбушкото. Защо ще му е на Бримстоун да споделя нещо с раболепните си слуги сред човеците, особено с безумни глупци като този? Но щом като Изил не знае, тогава каква надежда оставаше за него да разбере? Стариият човек бе единствената му връзка, а той и без това вече я беше изопнал до скъсване.

— Тогава ми кажи къде да я намеря — продължи Акива. — Тя се държеше приятелски с теб. Няма как да не знаеш къде живее.

В очите на стареца проблесна отчаяние.

— Това не мога да ти кажа. Но... но... Но мога да ти кажа други неща. Тайни! Става дума за твоите себеподобни. Благодарение на Разгут, знам много повече за серафимите, отколкото за химерите.

Опитваше да се пазари, с надеждата да предпази Кару.

— Защо реши, че може да ми кажеш нещо ново за моите себеподобни?

— Разгут разправя...

— Това е думата на един от Падналите. Каза ли ти изобщо защо е пратен в изгнание?

— О, аз знам защо — отвърна Изил. — Чудех се обаче дали *ти* го знаеш.

— Познавам историята си.

Изил се изсмя. Едната му буза беше притисната до покрива на минарето и смехът излезе като хриптене.

— Както плесента превзема книгите, така и митовете покриват историята. Защо не попиташ някой, който е на света от векове. Може би трябва да говориш с Разгут.

Акива изгледа студено треперещия Разгут, който продължаваше да нашепва безкрайния си припев: „Отведи ме у дома, моля те, братко, отведи ме у дома. Разкаях се, достатъчно съм наказан, отведи ме у дома...”

— Не ми трябва да питам за нищо, когото и да е — отсече Акива.

— А, така ли? Разбирам. Един човек е казал навремето: „Всичко, което ти е нужно в живота, е невежество и самонадеяност — тогава успехът е сигурен“^[1]. Марк Твен, знаеш. Имал е чудесни мустаци. Мъдреците обикновено са с мустаци.

Докато Акива го наблюдаваше, нещо в стария човек се промени. Той забеляза как старецът вирна глава да надзърне през каменния улей — единствената преграда, която го спираше да не полети към смъртта. Лудостта му сякаш изчезна, ако изобщо някога е била истинска и не се е преструвал от самото начало. Явно се опитваше да събере останките кураж, който — предвид обстоятелствата — беше завиден. Освен това, печелеше време.

— Успокой се, старче — каза Акива. — Не съм тук, за да убивам човеци.

— Тогава защо? Дори химерите не припарват тук. Този свят не е място за чудовища...

— Чудовища, значи? Е, аз не съм чудовище.

— Така ли? И Разгут мисли същото за себе си. Нали така, чудовище мое?

Гласът му прозвуча почти нежно, когато зададе въпроса, и Разгут изгука в отговор:

— Не съм чудовище. Аз съм серафим, създание от бездимен огън, само дето съм изоставен в друга епоха и в друг свят — той загледа жадно Акива. — Аз съм като теб, братко. Аз съм същият като теб.

На Акива това сравнение никак не му се понрави.

— Нямам нищо общо с теб, влечуго — отговори той с язвителен глас, от който Разгут потръпна.

Изил посегна да погали ръката, увила се като примка около шията му.

— Ето на — каза той, а в гласа му отекна съчувствие. — Той не го разбира. Това е присъщо на всички чудовища — те не се мислят за такива. Също като драконът, който напада някое село да изяде девайките в него и щом чуе вик „Чудовище!“, се обръща да види къде е то.

— Аз знам кои са чудовищата. — Тигровите очи на Акива помръкнаха. О, колко добре го знаеше! Химерите сведоха целия смисъл на неговия живот до едно: война. Те непрекъснато върхлитаха в хиляди зверски преображения и колкото повече избиваше, толкова повече изникваха на тяхно място.

— Един човек е казал навремето: „Който се бори с чудовища, трябва да внимава сам да не се превърне в чудовище. А когато дълго гледаш в някоя пропаст, и пропастта започва да гледа в теб“^[2]. Ницше, знаеш. Изключителни мустаци.

— Кажи ми само... — започна Акива, но Изил го прекъсна:

— Питал ли си се някога дали чудовищата правят войната, или тя ги прави чудовища? Нагледал съм се на много неща, ангеле. Има партизански отряди, които карат малки момчета да избиват собствените си семейства. Такова нещо ти изтръгва душата и на нейно място се ражда звярът. Армиите се нуждаят от чудовища, не е ли така? Опитомени чудовища, които да им вършат мръсната работа. А най-страшно е, че е почти невъзможно да посадиш душа там, където тя веднъж е била изтръгната. *Почти* — той изгледа Акива с пронизващ поглед. — Но все пак може да стане, ако някога... решиш да потърсиш своята.

Ярост разтърси Акива. От крилете му се посипаха искри, които лекият вятрец отнесе към покривите на Маракеш.

— Защо ми е? Там, откъдето идвам, душата ти е нужна колкото на мъртвеца — зъби.

— Вярвам, че това го казва някой, който все още помни какво е да имаш душа.

Акива помнеше. Спомените му бяха като кинжали, които не искаше да види обърнати срещу себе си.

— Трябва да се боиш за собствената си душа, не за моята.

— Моята душа е чиста. Аз никога не съм убивал. Но ти, о, ти! Виж си само ръцете!

Акива не захапа стръвта, но инстинктивно сви дланите си в юмруци. По пръстите му имаше татуирани напречни линии: всяка черта означаваше убит враг. Ръцете му се бяха превърнали в ужасяващ рабош^[3].

— Колко са? — попита Изил. — Броил ли си ги някога, или просто им изгуби сметката?

От разтреперания безумец, когото Акива видя на площада, не беше останала и следа. Сега Изил седеше, или поне се беше надигнал, доколкото му позволяваше товарът на Разгут — той на свой ред трескаво стрелкаше с очи ту своето муле-човек, ту ангела, който се надяваше да го спаси.

Всъщност Акива знаеше точния брой убити, белязани върху ръцете му.

— Ами ти? — нахвърли се той срещу Изил. — Колко зъби са минали през ръцете ти през тия години? Едва ли и ти им водиш сметка!

— Зъбите ли? Да, вярно, но аз взимам зъби само от мъртъвци!

— И ги продаваш на Бримстоун. А това те прави негов съучастник.

— Съучастник ли? Та това са просто зъби. Той ниже с тях огърлици, виждал съм го. Просто зъби, нанизани на връв!

— И ти си мислиш, че той прави огърлици! Глупак! Ти също участваш в нашата война, но ти си прекалено глупав, за да го проумееш. Казваш, че като водя битка с чудовища, и аз съм се превърнал в чудовище. А когато въртиш търговия със самия дявол, това в какво те превръща?

До този момент Изил го гледаше със зяпнала уста, после внезапно го озари прозрение.

— Ти знаеш! Ти знаеш какво прави той със зъбите.

Акива въздъхна горчиво.

— Да, знам.

— Каж ми...

— Млъквай! — заповяда му Акива, изгубил търпение. — Каж ми къде да я открия. Животът ти не означава нищо за мен, разбираш ли? — той усети жестокостта в собствения си глас и се погледна като

през чужди очи — надвесен над това злочесто, прекършено създание. Какво ли би помислила Мадригал, ако можеше да го види сега? Само че тя не можеше да го види. Точно там беше работата.

Мадригал беше мъртва.

Старецът имаше право. Той *наистина* беше чудовище и за това беше виновен врагът. Причината не беше във войната, която водеше, откакто се помни — дори тя не би успяла чак толкова да преобрази Акива. В дъното на всичко лежеше едно деяние, едно неописуемо деяние, което той нито щеше да забрави, нито щеше да прости. Заради него, обзет от сляпа мъст, се врене да затрие цялото царство.

— Да не мислиш, че не мога да те *накарам* да проговориш? — просъска той.

На което Изил отвърна с усмивка:

— Не, ангеле. Не можеш.

След това се хвърли от минарето заедно с Разгут на гърба и се разби върху покрива на сто метра под него.

[1] Цитатът е по Марк Твен. Афоризми и анекдоти, С. Фама, 2007, с. 21. — Б.ред. ↑

[2] Цитатът е по: Фридрих Ницше. Отвъд доброто и злото. С.: Захарий Стоянов. 2002, с. 84. — Б.ред. ↑

[3] Дървена летвичка, по която се отбелязват сметките с черти, вместо да се вписват в тефтер. — Б.пр. ↑

19

НЕ КОЙ, А КАКВО

Катедралата поде вика на Кару и го разпиля в симфония от писъци, които отекваха и се блъскаха един в друг, сякаш самото огромно сводесто пространство беше оживяло с нейния глас. След това всичко заглъхна. Химерата я накара да млъкне, като я зашлеви с опакото на ръката си. Кару се свлече от каменната плоча, повличайки със себе си с оглушителен трясък металната кука и кандилницата на нея. Той скочи след нея и тя очакваше да разкъса гърлото ѝ със зъби, толкова близо бе лицето му до нейното. Тогава обаче... той отхвъркна назад, сякаш някой силно го дръпна. После побягна.

На негово място изникна Бримстоун.

Кару никога не се беше радвала толкова на появата му.

— Бримстоун... — изхълца тя и онемя. Радостта ѝ се изпари. Крокодилските му зеници се бяха превърнали в черни цепки, както ставаше винаги, когато е бесен. Но ако Кару си въобразяваше, че го е виждала някога бесен, това трябва да е било контролирана ярост.

Времето сякаш спря, докато той овладее стъписването си, че я вижда на това място. На Кару ѝ се стори, че между два удара на сърцето ѝ минава цяла вечност.

— Кару? — изръмжа невярващо той и оголи зъби в ужасяваща гримаса. Дъхът му излизаше пресекливо през стиснатите челюсти, когато посегна към нея с извити нокти.

Зад него белокосият вълк химера попита настоятелно:

— Кой е *това*?

— *Никой* — изръмжа Бримстоун.

Кару сериозно се замисли дали да не побегне.

Но беше твърде късно.

Един скок и Бримстоун я сграбчи за ръката точно където беше пропитата с кръв превръзка върху раната от последния удар на ангела. Хватката му я смаза. Пред очите на Кару заиграха светли кръгове и тя изохка. Той стисна и другата ѝ ръка и я вдигна над земята, така че

лицето ѝ се изравни с неговото. Тя зарита с боси крака, безуспешно търсейки опора. Ръцете ѝ бяха приковани към тялото, а ноктите му пробиваха кожата ѝ. Не успяваше да помръдне. Можеше единствено да го гледа в очите, които бяха на няколко сантиметра от нейните и никога досега не ѝ се бяха виждали толкова чужди, така *животински*, както в този момент.

— Дай я на мен! — обади се мъжът.

— Имаш нужда от почивка, Тиаго — отвърна Бримстоун. — Трябва ти още сън. Аз ще се погрижа за нея.

— Ще се погрижиш за нея, така ли? И как ще стане? — настоя Тиаго.

— Тя повече няма да ни създава грижи.

С периферното си зрение Кару долови познатите очертания на Туига с дългия изгърбен врат над приведените рамене и се обърна към него. Но изражението му беше по-страшно и от това на Бримстоун. То едновременно всяваше ужас и излъчваше страх, сякаш е станал свидетел на нещо, което би предпочел да не вижда. Кару истински се паникьоса.

— Чакай! — изохка тя, гърчейки се в хватката на Бримстоун. — Чакай, стой...

Но той вече я мъкнеше към стълбището, после пое бързо нагоре, като с подскоци прескачаше по няколко стъпала наведнъж. Не го беше грижа за нея и тя разбра какво е да си кукла в ръцете на малко дете — удряше я в ъглите, блъскаше я в стените, изпускаше я и я влачеше като бездушна вещ. Доста по-скоро, отколкото очакваше — нищо чудно да беше изгубила съзнание — се озоваха обратно пред вратата на дюкянчето. Той я запрати вътре. Кару не успя да се задържи на крака, а се просна на пода, като удари бузата си в един стол и пред очите ѝ изскочиха звезди.

Бримстоун затръшна вратата след себе си и се надвеси над нея.

— Какво си въобразяваш? — прогърмя гласът му. — По-лошо от това няма накъде. Глупаво дете! Ами и вие двете! — той насочи гнева си към Ясри и Исса, които бяха изхвъркнали от кухнята и ахкаха ужасени. Под погледа му и двете се разтрепериха. — Когато решихме да я задържим при нас, казахме, че ще има правила. Неприкосновени правила. Не го ли решихме заедно?

— Да, но... — опита се да отговори Исса.

Без да я изслуша, Бримстоун се извъртя към Кару и я вдигна от пода.

— Той успя ли да види ръцете ти? — попита.

Никога не беше чувала гласът му да стига такива височини. Имаше чувството, че камък стърже в камък. Звукът нахлу в черепа ѝ. Той стискаше ръцете ѝ непоносимо. Пред очите ѝ падна бяла пелена и тя се уплаши, че всеки момент може да припадне.

— Видя ли ги? — повтори още по-силно Бримстоун.

Тя знаеше, че ще е по-добре да отрече, но не можеше да го излъже. Затова изпъшка:

— Да. Да!

Той нададе вой, по-страшен от всичко, станало през тази ужасна нощ, и смрази кръвта ѝ.

— Знаеш ли какво си направила?

Кару не знаеше.

— Бримстоун! — изграчи Ясри. — Бримстоун, тя е ранена!

Ръцете на жената-папагал пляскаха като криле. Тя се опита да отскубне Кару от хватката на Бримстоун, но той я блъсна.

После завлече Кару до предната врата и я отвори, мятайки я с главата напред в преддверието.

— Чакай! — изпищя Исса. — Не може да я изхвърлиш в това състояние...

Но той дори не я чу.

— Махай се! — озъби се на Кару. — Изчезвай!

Отвори широко външната врата на преддверието — още един знак за степента на неговата ярост — вратите никога не се отваряха заедно, *никога*, това беше нарушение на инструкциите за безопасност — и последното нещо, което тя видя, преди да я изрита и да затръшне вратата, бе изкривеното му от бяс лице.

Изхвърлена толкова неочаквано, тя преплете крака три-четири стъпала надолу, после се препъна в бордюра и се стовари на земята, където остана да лежи — неподвижна, вцепенена, босонога и кървяща, със замаяна глава и едва дишайки — в пълната с киша канавка. В нея се бореха облекчението, че така лесно се отърва — в един миг се изплаши, че може да стане много по-страшно — и недоумението как е възможно да я изхвърли на студа ранена и полугола.

Замаяна и недоспала, тя не знаеше какво да прави от тук нататък. Започваше да я тресе. Навън беше мразовито, а сега, освен в кръв, се оказа подгизнала и в лапавицата от канавката. Успя някак да се надигне и остана на крака разколебана. Апартаментът ѝ се намираще на десетина минути пеша. Но студът вече гореше краката ѝ. Кару погледна отново вратата, където сякаш съвсем закономерно стоеше отпечатана черна длан, и зачака да се отвори. Исса щеше да ѝ донесе обувките и палтото в последния момент.

Непременно.

Но вратата продължаваше да стои затворена.

В съседната пряка избърмча кола, от прозорците наоколо долитаха смехове и караници, но наблизко не се мяркаше никой. Зъбите на Кару взеха да тракат. Тя обвини ръце около тялото си, което не ѝ помогна особено, и продължи да стои с вперен във вратата поглед. Не можеше да повярва, че Бримстоун просто ще я *зарече* отвън. Така изминаха няколко ужасни студени минути, докато най-накрая по лицето ѝ рухнаха сълзи от обида и тя обърна гръб на вратата, обвини ръце около себе си и закри с безчувствени стъпала към апартамента. По пътя срещна няколко ококорени от изумление погледи, получи няколко предложения за помощ, но не обърна внимание нито на едните, нито на другите. Чак като стигна своята врата и посегна към джоба на несъществуващото палто, зъзнейки неудържимо, си даде сметка, че ключовете ѝ ги няма. Без палто, без ключове и дори без шинги, с помощта, на които можеше да си пожелае вратата да се отвори.

— Проклятие, проклятие, проклятие — изруга Кару през ледените сълзи, които се стичаха по бузите ѝ. Оставаха ѝ единствено скупитата, нанизани около китката. Тя взе едно между пръстите си и намисли желание, но нищо не се получи. Отключването на врати многократно превъзхождаше незначителната сила на скупито.

Тъкмо се канеше да позвъни на съседите и да ги разбуди, когато усети зад гърба си предпазливо раздвижване.

Нямаше време дори да съобрази какво става. Някаква ръка се отпусна върху рамото ѝ и тя цялата се превърна в кълбо изопнати нерви и инстинкти. Стисна ръката и с цялата си тежест се наведе напред. Тялото зад нея се откъсна от пода и полетя. След секунда закъснение си даде сметка за загрижения глас, който казваше: „Исусе,

Ру, добре ли си?“, но вече го беше праметнала през рамо и го беше запратила в стъклото на вратата.

Стъклото се пръсна, когато Каз прелетя през него и се стовари на земята от другата страна, изпускайки рязко гъргорене. Кару стоеше като истукан и осъзна, че този път той дори не се опитваше да я изплаши, а сега лежеше оттатък прага върху натрошените стъкла. Помисли си, че сигурно трябва да почувства нещо — съжаление може би — но не усещаше нищо.

Поне проблемът със заключената врата най-накрая беше решен.

— Ранен ли си? — попита тя с равен глас.

Той само примигна зашеметен. Тя огледа бегло картината пред себе си. Никаква кръв. Стъклото се беше разбило на правоъгълни парчета. На него нищо му нямаше. Тя го прекрачи и се отправи към асансьора. Хватката, която приложи на Каз, изчерпа и последните й сили. Съмняваше се, че ще може да изкачи шестте стъпала. Вратата на асансьора се отвори и тя влезе вътре, обръщайки се с лице към Каз, който все още не помръдваше. Само гледаше подире й.

— Какво си *ти*? — попита.

Не *кой*, а *какво*.

Тя не отговори. Вратата на асансьора се затвори и тя остана насаме с отражението си, като едва сега си даде сметка какво беше видял Каз. Носеше само подгизнали джинси и мокра бяла блуза, прозираща на местата, където беше прилепнала по кожата й. Косата й се виеше на тежки масури около врата като змиите на Исса, а от рамото й висеше разхлабена превръзка с ръждиви петна по нея. Стичащата се кръв правеше кожата й да изглежда прозрачна, почти синя. Стоеше превита надве и се тресеше като наркоман. И това не беше малко, но лицето беше най-страшно. Бузата, която удари, когато Бримстоун я запрати в стола, вече подпухваше. От това челюстта й изглеждаше несъразмерно голяма за главата и почти закриваше очите. Помисли си, че сега има вид на някого, когото трябва да заобикаляш отдалече. Изглеждаше... не съвсем като човек.

Вратата на асансьора се отвори отново и тя повлече крака към своята врата. Трябваше да се прехвърли през прозореца в дъното на коридора, да се покатери на терасата на апартамента си и да счупи стъклото на балконската врата, за да влезе вътре. Някак успя да го направи, преди изтощението и треската съвсем да са я омаломощили.

Най-после се озова вътре, разхвърляйки дрехи по пътя си. Хвърли се на леглото, покри се презглава с юргана, сви се на кълбо и се разрида.

„Коя си ти?“, запита се, повтаряйки въпроса, който ѝ зададоха и ангелът, и вълкът. Но думите на Каз най-силно кънтяха в главата ѝ и ехото им не утихваше.

Какво си ти?

Какво?

ИСТИНСКА ИСТОРИЯ

Кару прекара уикенда сама в апартамента си, трескава, насинена, отекала, нарязана, разпрана и нещастна. Опитът да стане от леглото в събота се превърна в истинско мъчение. Имаше чувството, че мускулите ѝ са опънати като на макара и всеки момент ще се скъсат. Всичко по тялото я болеше. Всичко. Струваше ѝ се невъзможно да различи една болка от друга. Приличаше на една от онези жертви в брошурите за домашно насилие — бузата ѝ беше добила размерите на кокосов орех, а синият цвят на отока се конкурираше с цвета на косата.

Искаше да звънне на Зузана за помощ, но телефонът ѝ го нямаше. Заедно с палтото, обувките, чантата, портфейла, ключовете и скицникът беше останал в дюкянчето. Понечи да ѝ прати имейл, но докато лаптопът стартираше, си представи как би реагирала Зузана на външния ѝ вид. Този път приятелката ѝ едва ли щеше да остави нещата да се разминат само с мъгливи обяснения. Явно Кару трябваше да ѝ каже нещо. Сега обаче се чувстваше твърде изтощена да измисля нови лъжи, затова се натъпка с тилебол и чай и прекара уикенда в просъница, редувайки пристъпи на треска и потене, болки и кошмари.

Будеше се често от въображаеми шумове и всеки път поглеждаше към прозореца, надявайки се, като никога досега, да зърне Кишмиш с нова бележка. Той обаче не идваше и времето минаваше без някой да я потърси — нито Каз, когото запрати през стъклото на входната врата, нито Зузана, която по принуда приемаше внезапните ѝ отсъствия с благоразумно мълчание. Никога досега не се беше чувствала толкова самотна.

Дойде понеделник, но тя продължаваше да лежи. Безразборно се тъпчеше с чай и тилебол. Сънищата ѝ се превърнаха във въртележка от кошмари, в които отново и отново се редуваха едни и същи образи — ангела, онази твар върху гърба на Изил, химерата вълк, бесния Бримстоун. Когато отвореше очи, само светлината наоколо се оказваше променена и може би страданието ѝ беше станало още по-дълбоко.

Вече притъмняваше, когато домофонът иззвъня. Продължи да звъни. Не преставаше да звъни. Тя си наложи да се надигне от леглото, довлече се до конзолата на домофона край вратата и изграчи:

— Моля!

— Кару! — гласът на Зузана. — Кару, какво става, по дяволите? Пусни ме да вляза, кръшкачка такава!

Кару изпита огромна радост от гласа на приятелката си — беше толкова щастлива, че някой изобщо се интересува от нея, че избухна в сълзи. Когато Зузана влетя през вратата, тя завари Кару да седи на ръба на леглото, а сълзите да се стичат по насиненото ѝ лице. Закова се на място с всичките си почти — метър-и-петдесет върху карикатурните ботуши с платформи и простена:

— О! О! Божичко! *Кару!*

После с един скок прекоси стаята. Ръцете ѝ бяха още хладни от зимния въздух, но гласът ѝ беше мек. Кару отпусна глава върху рамото на приятелката си и дълго и безутешно рида.

След това нещата потръгнаха добре.

Зузана я настани обратно в леглото без никакви въпроси, после излезе за провизии: супа, превръзки и кутия лейкопласт за отворените рани по ключицата, ръката и рамото, където мечът на ангела беше съсякъл Кару.

— От това ще останат сериозни белези — отбеляза Зузана, надвесена над превръзката и концентрирана както когато изработваше марионетките. — Кога се случи? Трябваше веднага да отидеш в болница.

— Ходих — отвърна Кару, мислейки си за мехлема на Ясри. — Е, поне направих нещо подобно.

— И какво...? Това да не са следи от *нокти?!* — и двете ръце на Кару бяха наситеноморави, с по-тъмни петна на местата, където се бяха впили пръстите на Бримстоун. В края на отпечатьците от пръсти имаше ситни дупки в кожата.

— Тъхъ — отвърна Кару.

Зузана я изгледа мълчаливо, след това стана да стопли супата, която беше донесла. Върна се и седна на стола край леглото, докато Кару приключи с яденето. После вдигна крака на дюшека — сега вече без ботушите — и скръсти ръце в скута.

— Е — обяви, — готова съм.

— За какво?

— За една много убедителна история, която се надявам този път да бъде истинска.

Истинска.

— Първо ми разкажи какво стана с цигуларчето в събота — Кару направи опит да отклони въпроса, докато обмисляше какво щеше да стане, ако този път кажеше истината.

— Няма да стане — изсумтя Зузана. — Добре де, казва се Мик, но само това ще научиш, докато не ми разкажеш всичко.

— Името му! Научила си името му! — това късче нормален живот я накара да се почувства почти щастлива.

— Кару, сериозно ти говоря — Зузана наистина беше сериозна. Тъмните ѝ славянски очи пронизваха Кару настойчиво, сякаш я предупреждаваха, че вече е късно да увърта. Навремето Кару ѝ беше казала, че с този поглед би си извоювала много висок пост като следовател в тайните служби. — Казвай какво, по дяволите, стана с теб!

Навикът на Кару да казва истината, но придружена от саркастична усмивка, сякаш говори небивалици, този път ѝ изигра лоша шега. Запита се способна ли е изобщо да докара искрено изражение — доказателство, че казаното е вярно? И откъде би трябвало да започне? Тая история не беше от онези, в които може само плитко да нагазиш, сякаш топваш палец в студена вода. Тя изискваше да се хвърлиш в нея с главата надолу.

— Един ангел се опита да ме убие.

Един удар на сърцето, а после:

— Аха.

— Честна дума — Кару съвсем преднамерено контролираше изражението на лицето си. Чувстваше се като актьор на прослушване за ролята на „говорещ истината“ и много се стараше.

— Кретена ли ти направи това?

Кару се разсмя, внезапно и безразсъдно силно, после изкриви лице и се хвана за подпухналата буза. Хрумването, че Каз може да я подреди по този начин, ѝ се видя нелепо. Е, поне физически. Макар че в момента, на фона на всичко преживяно, дори това, че успя да ѝ разбие сърцето, също изглеждаше нелепо и не заслужаваше да се тревожи за него.

— Не. Не беше Каз. Това са рани от меча на ангел, който се опита да ме убие в петък вечер. В Мароко. Господи, това сигурно е влязло в новините. После се появи оня човек-вълк, когото мислех за умрял, но *определено* не беше мъртъв. Останалото направи Бримстоун. А! Хм. И всичко в моя скицник е истина — тя протегна напред китките си и ги извъртя така, че да се види ясно татуираният върху тях надпис *истинска история*. — Ето, виждаш ли? Това е знак.

Зузана никак не беше впечатлена.

— За бога, Кару...

Кару продължи нататък. Оказа се, че истината може да е гладка като речно камъче, което държиш в дланта си.

— Ами косата? Аз не я боядисвам. Просто си пожелах този цвят. Освен това, говоря двайсет и шест езика и повечето от тях знам, защото си го пожелах. Не си ли се замисляла, че е малко странно, че говоря чешки. Така де, кой говори чешки, освен чехите? Бримстоун ми подари чешкия за петнайсетия ми рожден ден точно преди да пристигна тук. А маларията, помниш ли? Пипнах я в Папуа Нова Гвинея и тя направо ме изцеди. Накрая ме простреляха, но мисля, че убих онова копеле и не съжалявам. По някаква неясна причина един ангел се опита да убие мен и той беше най-красивото и най-страховито нещо, което съм виждала през живота си, въпреки че и човекът-вълк беше влудяващо страшен. Последната нощ здравата вбесих Бримстоун и той ме изхвърли, а когато се прибрах тук, Каз ме чакаше и аз го метнах през стъклото на вратата, което свърши добра работа, защото нямах ключ. — Тишина. — Не мисля, че някога пак ще се опита да ме плаши. Това е единствената добра новина.

Зузана не каза нищо. Само избута стола назад, нахлузи си ботушите, като при това демонстративно тропаше по пода, и тръгна да си ходи — този път завинаги, — ако не беше онова *дум!*, от което стъклата на балконската врата се разтресоха.

Кару нададе приглушен писък и изскочи от леглото, забравяйки за многобройните си рани. Хвърли се към балконската врата. Отвън беше Кишмиш.

Кишмиш, обхванат от пламъци.

* * *

Издъхна в ръцете ѝ. Успя да потуши пламъците и го залюля в прегръдката си, но той беше гол и овъглен, а трепкащото му като изплашено колибри сърце взе да прави все по-големи паузи. Надвесена над него, Кару повтаряше: „Не, не, не, не, не...“. Раздвоеният му език се провеси навън от човката и трескавото му цвъртене постепенно заглъхна заедно с ударите на сърцето. „Не, не, не. Кишмиш, не...“. Накрая той издъхна. Кару продължи да стои свита на балкона, притискайки го към себе си. Поредицата от яростни „не“ постепенно се превърна в шепот, но тя все го повтаряше, докато Зузана не я прекъсна. Гласът ѝ беше съвсем слаб.

— Кару!

Кару вдигна поглед.

— Това да не е... — Зузана направи нервен жест към бездиханното тяло на Кишмиш. Изглеждаше страшно объркана. — Това... хм. Това прилича на...

Кару не ѝ помогна да довърши. Тя отново сведе поглед към Кишмиш и се опита да проумее внезапната му смърт. „Той долетя тук, обхванат от пламъци — помисли си. — Идваше при мен“.

Тогава забеляза, че към крака му е привързано нещо: овъглено парче от дебелата хартия за писма на Бримстоун, което се разпадна на пепел, когато го докосна и... още нещо. Пръстите ѝ трепереха, докато го развързваше, после то се озова в нейната длан. Сърцето ѝ се качи в гърлото заради втълпения още от дете страх: беше ѝ забранено да го пипа.

В ръката си държеше ядеца на Бримстоун.

Кишмиш го беше донесъл на нея. Донесе го, *обхванат от пламъци*.

Някъде в града зави сирена и това ускори наместването на парчетата от логическия пъзел, който тромавата ѝ мисъл отказваше да нареди. Горене. Черен отпечатък от длан. Порталът. Тя скочи на крака и влетя вътре, грабвайки пътьом якето и ботушите. Зузана все още стоеше там, продължавайки да пита: „Какво е това, Кару? Какво е това? Какво...?“, но Кару едва я чу.

Тя изхвъркна през вратата и се втурна по стълбите надолу, все още притиснала Кишмиш в прегръдките си и държейки здраво в длан ядеца. Зузана тичаше подир нея чак до „Йозефов“, до задната врата, която служеше за портал на Бримстоун в Прага.

Сега той представляваше синьо-бял ад, неподвластен на струята от пожарните коли.

В същия този момент, макар Кару да не знаеше това, по целия свят вратите, дамгосани с черен отпечатък, избухнаха в пламъци. Нищо не беше в състояние да потуши тези пламъци, но пък и те не се разпространяваха извън очертанията на вратите. Огънят погълна порталите и тяхната магия, после се самоизяде, оставяйки овъглени дупки върху десетки сгради. Вратите, които бяха метални, се стопиха — толкова силен бе той. Зяпачите, струпали се да гледат пламъците, зърнаха с периферното си зрение очертания на криле.

Кару също ги видя и разбра всичко. Пътят ѝ към Където-и-да-е беше отрязан, а тя — оставена на произвола на съдбата.

21

НАДЕЖДАТА СЪЩО Е МАГИЯ

*Имало едно време
едно малко момиченце, отгледано от
чудовища.
Но ангелите изпепелили вратите към света
на
чудовищата и момиченцето останало
съвсем само.*

Веднъж, когато Кару беше още малко момиче, пожертва цяла шепа скупита, за да изглади гънките на смачкана от Ясри рисунка. Гънка по гънка, желание по желание — усърдно деяние, изпълнено с пълно прилежание и изплезен в тъглчето на устата език.

— Ето! — обяви победоносно тя накрая.

В отговор, Бримстоун издаде звук, който ѝ напомни рева на разочарован мечок.

— Какво? — настоя тя, осемгодишна, тъмнокоса, тъмноока и кльощава като сянка от фиданка. — Много си е хубава рисунката, заслужаваше да я спася.

Наистина беше хубава рисунка. На нея беше самата тя, изобразена като химера, с криле на прилеп и лисича опашка.

Исса доволно плесна с ръце.

— О, би изглеждала очарователно с лисича опашка! Бримстоун, не може ли да се сдобие с лисича опашка, поне само за днес?

Кару би предпочела по-скоро криле, но не получи нито едно от двете. Търговеца с покрусен вид изпъшка едно страдалческо *не*.

Исса не продължи да го моли. Тя просто вдигна рамене, целуна Кару по челото и постави рисунката на почетно място.

Кару обаче, завладяна от идеята, взе да настоява:

— И защо пък не? Това ще струва само едно лъкну.

— Само? — повтори като ехо той. — Какво ли знаеш ти за цената на желанията!

Тя изрецитира цялата скала на един дъх.

— Скупи, шинг, лъкну, гавриел, бруксис!

Но той явно нямаше това предвид. След няколко отронени през носа звука на разочарован мечок, подобни на тътен, той каза:

— С желанията шега не бива, дете.

— Ами ти тогава за какво ги използваш?

— За нищо — отвърна. — Аз нищо не си пожелавам.

— Какво?! — чутото я стъписа. — Ама съвсем никога ли? — с всичката тая магия, която му беше подръка! — Но ти можеш да имаш всичко, което си поискаш...

— Не всичко. Има неща, които надхвърлят и най-силното желание.

— Какво например?

— Повечето важни неща.

— Но бруксисът...

— И бруксисът има предел като всяко друго желание.

Около светлината запърха колибри с криле на нощна пеперуда, Кишмиш излетя от рога на Бримстоун, сграбчи го във въздуха и го погълна наведнъж — живинката изчезна просто така, сякаш никога не е била. Първо те има, после те няма. Стомахът на Кару се сви при мисълта, че и нея може някога да не я бъде.

Все така взрян в нея, Бримстоун добави:

— Аз се *надявам*, дете, но нищо не желая. В това е разликата.

Тя взе да обмисля чутото, надявайки се, че ако успее да намери разликата, може и да го впечатли. Хрумна й нещо и тя се помъчи да го изкаже с думи.

— Сигурно защото надеждата идва отвътре, а желанията са просто магия.

— Желанията са лъжовни. Надеждата е истинска. Надеждата също може да бъде магия.

Тя кимна, сякаш всичко беше разбрала, но тогава не го проумя. Не го проумяваше и сега, три месеца, след като порталите изгоряха и я лишиха от едната половина на живота ѝ. Сигурно се беше връщала при вратата на „Йозефов“ поне десетина пъти. Тя отдавна беше подменена,

както и стената около нея, сега и двете имаха вид на нещо прекалено чисто и ново на фона на всичко, което ги заобикаля. Кару тропаше на вратата и се надяваше; топеше се от напразни надежди и пак нищо. Отново и отново: нищо.

Каквато и магия да се криеше в надеждата, мислеше си Кару, тя не струва нищо в сравнение с едно добро, силно желание.

Сега стоеше пред една друга врата — врата на ловна хижа наскрейд нищото, някъде в Айдахо. Дори не си направи труда да почука. Просто я отвори с ритник.

— Ехо! — провикна се. Гласът ѝ беше твърд и ясен, също като усмивката ѝ. — Май мина доста време.

Ловецът Бейн я погледна изненадан отвътре. Чистеше една пушка върху масичка за кафе и бързо скочи на крака.

— Ти?! Какво искаш?

С погнуса забеляза, че е гол до кръста, изложил на показ огромния си бял търбух и гъстото окосмяване, поникнало на туфи по раменете му. Кару надуваше миризмата му чак от другия край на стаята: воня на вкиснато като в мише леговище.

Тя не дочака покана и влезе вътре. Цялата беше облечена в черно: тесни вълнени панталони по тялото, ботуши и кожено ретро яке, пристегнато с колан в кръста. Напряко през гърдите ѝ висеше чанта, косата ѝ беше сплетена гладко на една-единствена плитка и нямаше никакъв грим. Изглеждаше уморена. *Наистина* беше уморена.

— Застреля ли нещо интересно напоследък?

— Да не си дочула нещо? — попита на свой ред Бейн. — Вратите ли са се отворили пак?

— О, не. Нищо подобно — гласът на Кару звучеше безгрижно, сякаш правеше светска визита. Всичко беше фарс, разбира се. Дори когато изпълняваше поръченията на Бримстоун, не беше идвала тук. Бейн винаги лично ходеше в дюкянчето.

— Никак не е лесно да те открие човек — каза му. Той живееше извън мрежата: що се отнася до интернет, него изобщо го нямаше. Наложил се Кару да изхаби няколко желания, докато му влезе в следата — евтини желания, от които освободи неколцина търговци.

Тя огледа стаята. Диван с тапицерия на карета, няколко еленски глави със стъклени очи, окачени по стената, и кресло с подвижна облегалка, облепено с тиксо. Отвън, под прозореца, бучеше генератор,

но стаята беше осветена от една-единствена гола крушка. Кару поклати глава.

— Плащат ти с гавриели, а ти да се свиращ в такава дупка. Хора!

— Какво искаш? — попита Бейн, застанал нащрек. — Зъби ли ти трябват?

— На мен ли? Не — тя се настани на ръба на креслото. Все със същата твърда и сияйна усмивка, продължи: — Не зъби ми трябват на мен.

— Какво тогава?

Усмивката на Кару угасна, сякаш някой натисна ключа на осветлението.

— Мисля, че се досещаш какво искам.

Една секунда, след което Бейн каза:

— Не ми остана нито един. Всичките ги използвах.

— Е, не мога да приема думата ти за чиста монета.

Той посочи с жест стаята.

— Огледай се тогава. Убеди се сама.

— Виж, работата е там, че знам къде ги държиш.

Ловецът замръзна на място, а Кару прехвърли вниманието си върху пушката на масата пред него. Тя беше разглобена и не представляваше заплаха. По-важно беше дали няма някоя друга пушка подръка. Най-вероятно има. Не приличаше на човек само с една пушка.

Пръстите му потрепнаха почти незабележимо.

Кару усети пулса си във върховете на пръстите.

Бейн скочи от дивана. Но Кару вече беше права. Плавно, сякаш танцуваше, тя заобиколи масичката, обхвана главата му с длан и я запрати срещу стената. Той се стовари обратно на дивана с дрезгав вик. За миг остана далече от нея, зарови трескаво с две ръце из възглавниците на дивана и накрая откри това, което търсеше.

Извърна се рязко, насочил пистолет. Кару го сграбчи за китката с едната си ръка и стисна цяла шепа от брадата му с другата. Гръм. Куршумът избухна над главата ѝ. Тя се опря с единия крак на дивана и стискайки го за брадата, го метна на пода. Масичката се прекатури и частите на пушката се разпиляха. Продължавайки да стиска китката му и да насочва дулото на пистолета встрани, Кару стовари силно

коляното си върху челото му и чу костта да пращи. Той изскимтя и пусна пистолета. Кару го вдигна и опря дулото в очната му ябълка.

— Ще ти простя тази постъпка — каза. — Разбирам, че от твоя гледна точка, работата отива на зло. Аз обаче не съм толкова черногледа.

Бейн дишаше тежко и я гледаше с убийствен поглед. От толкова близо миришеше на гранясало. Все така притиснала дулото в окото му, Кару събра сили и зарови ръка в мазната сплъстена брада. Пръстите ѝ почти незабавно напипаха метала. Значи е било истина. Той държеше своите желания в брадата си.

Кару измъкна ножа от ботуша си.

— Искат ли ти се да разбереш откъде го знам? — попита. Той беше пробил дупки в пендарите на желанията и ги беше привързал с мръсните кичури от брадата си. Кару ги отрязва един по един. — Авигет ми каза. Змията, помниш ли? Трябваше да стои увита около смрадливия ти врат, нали така? Никак не ѝ завиждах за това. Да не си въобразяваше, че няма да каже на Исса какво си скрил в този гаден храсталак, а?

При спомена за делничните вечери в дюкянчето я прониза болка. Представи си отново как седи с кръстосани крака на пода, рисува Исса и клюкарства, докато инструментите на Туига пеят монотонно в ъгъла, а Бримстоун ниже безкрайните си огърлици от зъби. Какво ли ставаше там *сега*?

Какво?!

Повечето от желанията на Бейн бяха шинги. Имаше обаче и няколко лъкнута, а най-хубавото от всичко бе, че напипа и двата тавриела, тежки като чукове. Това беше добре. Това беше много добре. От останалите търговци, които навестяваше напоследък, успя да събере само лъкнута и шинги.

— Надявах се още да не си ги похарчил — каза тя на Бейн. — Благодаря ти. Искрено. *Благодаря ти*. Представа нямаш какво означава за мен това.

— Кучка — промърмори той.

— Е, това вече беше смело — словоохотливо отвърна Кару. — Особено по адрес на момиче, което е опряло пистолет в окото ти — после продължи да реже кичури от брадата на Бейн, а той лежеше неподвижно. Вероятно беше два пъти по-тежък от нея, но не се

съпротивляваше. Дивият блясък в очите ѝ го укроти. Пък и беше чул слуховете от Санкт Петербург и знаеше, че добре си служи с нож.

След като изпразни целия му запас от желания, тя приседна на пети и използва цевта на пушката, за да оголи долните му зъби. Намръщи се, като ги видя — криви и целите пожълтели от тютюна. Затова пък бяха истински. Значи никаква надежда за бруксис.

— Знаеш ли, ти си петият поред от търговците на Бримстоун, които проследих и си единственият с естествени зъби.

— Е, аз обичам месо.

— Обичаш месо, значи? Така си и мислех.

Всички останали търговци, на които направи подобна „светска визита“, се бяха сдобили с бруксис и повечето го бяха използвали главно за да си пожелаят дълъг живот. Една от тях, старица матриарх на браконьерски клан в Пакистан, беше пропиляла желанието, забравяйки да си поиска в добавка младост и здраве и сега представляваше същинска развалина от разлагаща се плът, потвърждавайки предупреждението на Бримстоун, че дори бруксисите имат предел.

Е, нямаше да е зле да намери и някой бруксис, но Кару разчиташе главно на двата гавриела. Сега вече ги държеше в ръцете си. Тя събра всички желания, заедно с мазните кичури брада, които висяха от тях, и ги метна в чантата си. Остави само един шинг в шепата си, трябваше ѝ, за да си тръгне оттук.

— Нали не мислиш, че ще се отървеш толкова лесно — ниско изрече Бейн. — Погаври се с ловец. От тук нататък ставаш плячка, малката. Винаги ще се оглеждаш кой върви зад теб.

Кару се направи, че размишлява над думите му.

— Хм, явно не можем да оставим нещата така — тя вдигна пистолета и се прицели в него, видя как очите му загледаха диво, престори се, че натиска спусък, надавайки едно момчешко „Бум!“, после отново свали дулото. — Глупак. Имаш късмет, че не съм такова момиче.

Остави пистолета на дивана и щом Бейн започна да се надига, пожела той да заспи. Главата му се удари глухо в пода и шингът се изпари в шепата ѝ. Тя дори не се обърна да погледне назад. Краката ѝ тежко запристъпваха по стълбите на верандата и по автомобилната алея, покрита с тъмен чакъл. Вървеше към мястото, на което край

редицата пощенски кутии трябваше да я чака такси със запален двигател.

Стигна пощенските кутии. Наоколо не се виждаше никакво такси.

Кару изпъшка. Шофьорът сигурно е чул изстрела и е офейкал. Не можеше да го вини. Всичко взе да ѝ прилича на сцена от криминален филм: момиче плаща луди пари, за да я откарат от Бойзи^[1] до някаква затънтена дупка, където влиза в ловна хижа и отвътре се разнася изстрел. Кой нормален човек би останал, за да види как ще свърши всичко това?

Тя пак изпъшка, затвори очи, посегна да ги разтърка, но си спомни, че с тези ръце беше пипала мръсната брада на Бейн, и ги изтри в панталона. Чувстваше се толкова изморена. Бръкна в чантата. Прецени, че за да върне таксито, ще ѝ трябва най-малко лъкнуну; извади едно от чантата и тъкмо щеше да си го пожелае, но се отказа.

— Какви ги върша? — бузата ѝ се набръчка, когато устните ѝ се разтегнаха в усмивка.

Извади единия гавриел.

— Здравей, приятелю — прошепна. Претегли го върху дланта си, после отметна глава назад и погледна към небето.

[1] Столицата на щата Айдахо, САЩ. — Б.пр. ↑

КАТО КУХ БОНБОН

Три месеца.

Изминаха три месеца от изгарянето на порталите и оттогава Кару нямаше ни вест, ни кост. Каквото и да занимаваше мислите ѝ, рано или късно те пак се връщаха към овъгленото писмо в ноктите на Кишмиш. Също като драскотина върху стара грамофонна плоча, това писмо остави следа в съзнанието ѝ. Какво ли е пишело в него? Какво ли е искал да ѝ каже Бримстоун, преди порталите да изгорят?

Какво пишеше в писмото?

А и ядецът, който сега постоянно носеше на врата си като Бримстоун навремето, не ѝ даваше мира. Хрумна ѝ, разбира се, че той също може да е желание, по-силно дори от бруксисите, затова го стисна в шепа и си пожела порталите към Където-и-да-е отново да се отворят. Нищо не се случи. Въпреки това, да усеща ядеца в шепата си, ѝ действаше някак успокояващо. Крехките му костици се наместваха удобно между пръстите ѝ, сякаш предназначението му бе точно това — да го държи. Дори да беше нещо повече от обикновена кост, тя все още не можеше да отгатне за какво е, нито защо Бримстоун ѝ го прати. Страхуваше се, че никога няма да го разбере. Този страх се добави към всички нейни въпроси, останали без отговор, както и към другите ѝ страхове, странни и необясними.

Нещо ставаше с нея.

Понякога, докато се гледаше в огледалото, чувстваше странно отчуждение, сякаш насреща ѝ стоеше напълно непознат. Не всеки път, когато някой я викаше по име, осъзнаваше, че става дума за нея. Даже собствената ѝ сянка често ѝ се струваше съвсем чужда. В последно време се хващаше да прави резки движения, за да се увери, че сянката наистина е нейна. Можеше да се закълне, че това не е нормално поведение.

— Най-вероятно е смущение, причинено от посттравматичен стрес — успокои я Зузана. — Щеше да е по-странно, ако ти няма

нищо. Така де, загуби семейството си все пак.

Кару все още не можеше да се начуди на начина, по който Зузана прие нейната необикновена история. Приятелката ѝ определено не беше от хората, които вярват в свръхестествени неща, но след като видя Кишмиш и присъства на малка демонстрация със скупита, тя възприе безусловно всичко останало. А това никак не беше зле. Кару имаше нужда от нея. Зузана беше нейното пристанище в нормалния свят. Поне в това, което остана от него.

Продължаваше да ходи на училище, макар и само формално. След палежите на ангела мина седмица, докато ѝ заздравеят раните и докато успее поне да прикрие с грим жълто-сините следи от отока. Върна се за няколко дни в училище, но това си беше загубена кауза. Не можеше да се съсредоточи, а и ръката ѝ, стиснала молива или четката, сякаш беше изгубила уменията да нанася фини щрихи. Вътре в нея напираше яростна енергия и сега, по-силно от всеки друг път, я преследваше чувството, че нейното призвание е съвсем друго.

Нещо друго. Нещо друго. Нещо друго.

Свърза се с Естер и останалите не толкова гнусни побратими на Бримстоун по света, за да установи, че явлението беше повсеместно: порталите бяха изчезнали, до последния.

С течение на времето установи и нещо съвсем неочаквано: че е богата. Оказа се, че Бримстоун е открил пожизнена банкова сметка на нейно име. Тлъста банкова сметка с много нули. Излезе, че притежава дори недвижимо имущество — всички онези сгради, в които доскоро се намираха порталите. И земя. Не щеш ли, имаше си даже блато. Също и изоставено средновековно градче върху хълм по пътя на лавата от връх Етна. Планински склон в Андите, където някакъв палеонтолог любител твърдеше, че е открил — за всеобща радост на научните среди — истинско находище на „скелети на чудовища“.

Бримстоун се беше погрижил на Кару никога да не ѝ липсват пари, което си беше чист късмет и тя можеше да прави своите „светски визити“ по начина, по който го правят нормалните хора: самолети, паспорти, твърде приятелски настроени бизнесмени и всичко останало.

След това само от време на време се мяркаше в училище, оправдавайки се с неприятности в семейството. Ако не беше всичката извънредна работа, с която се нагърбваше, както и рисунките в новия

скицник — номер деветдесет и трети поред, който започваше там, откъдето така неочаквано беше прекратен номер деветдесет и две, останал в дюкянчето на Бримстоун — досега трябваше да са я изхвърлили от училище. На практика положението ѝ се държеше на косъм.

Последния път, когато отиде в училището, госпожа Фиала беше самото неодобрение и обвинение. Прехвърляйки скицника на Кару, тя дълго се задържа на една определена рисунка, нахвърляна по спомен: изображение на ангел в Маракеш. Пресъздаваше момента, в който Кару го видя за първи път отблизо в уличката.

— Тук практикуваме рисуваме по натура, Кару — натърти Фиала. — Не рисуваме *фантазмагории*.

Кару онемя. Можеше да се закълне, че не е нарисувала крилете. Наистина се оказа така — увери се, щом погледна рисунката.

— Фантазмагории ли? — повтори тя.

— Никой не е толкова съвършен — отвърна преподавателката, отгръщайки пренебрежително страницата.

Кару не продължи да спори, но по-късно каза на Зузана:

— Най-странното е, че дори не успях да го нарисувам правдоподобно. Тия негови очи. Може би маслена картина би могла да улови въздействието на очите му, но не и проста рисунка.

— Да бе, да — отвърна Зузана. — Той е просто едно красиво копеле със страховит вид и нищо повече.

— Знам. Просто трябваше лично да го видиш.

— Е, надявам се това никога да не ми се случи.

— Аз обаче се надявам *пак* да го срещна — каза Кару, която вече не допускаше грешката да отиде някъде невъоръжена. Не можеше да си прости, че не се представи добре в онзи двубой и избягваше да се сеща как позорно избяга. Срещнеше ли пак ангела, нямаше да му се даде толкова лесно.

В училище обаче вече нямаше какво да отстоява. Нямаше идея за курсова работа, нито можеше да разчита на скицника и трескаво нахвърляните в последния момент рисунки. Колкото и да ѝ беше трудно да се примири и да зареже всичко, сега имаше много по-големи грижи от училището.

Първото ѝ пътуване след пожарите беше до Маракеш. Нямаше как да забрави последния вик на Изил: „Трябва да вървиш при

Бримстоун. Кажи му, че серафимите са тук. Върнали са се. Трябва да го предупредиш!“.

Той явно знаеше нещо. Нали за това беше похарчил своя бруксис: за познание. Преди винаги се беше питала какво толкова е научил, но сега вече имаше спешна нужда да разбере. Ето защо замина да го търси, но разбра накрая с огромно прискърбие, че се е хвърлил от минарето на „Кутубия“^[1] същата нощ, когато се разделиха. Хвърлил се е *сам*?! „Невъзможно“, помисли си тя, представяйки си съвсем живо бездушното изражение на ангела, ударите на неговия меч и белезите, които ѝ остави за спомен.

По този случай Зузана ѝ подари тениска, върху която на училищния принтер направи следния надпис: СРЕЩНАХ АНГЕЛ В МАРОКО И ЕДИНСТВЕНИЙТ МИ СПОМЕН ОТ НЕГО СА ГАДНИТЕ БЕЛЕЗИ. Направи и още една тениска, която гласеше: АЗ ВИДЯХ АНГЕЛ, А ВИЕ — НЕ. ДА ГО ДУХАТЕ, СЕКТАНТСКИ МАЙМУНИ!

Това беше отговор на повсеместната истерия, предизвикана от появата на ангелите. Макар сведенията за тази поява да бяха отхвърлени като бълнувания на алкохолици и фантазии на малки деца, доказателствата за нея бяха твърде интригуващи, за да се пренебрегнат с лека ръка. Из интернет мрежата циркулираха като спам любителски видеоклипове и няколко снимки, които се появиха даже в официалните медии със заглавия от рода: АНГЕЛИТЕ НА СМЪРТТА: ВЕСТИТЕЛИ ИЛИ ИЗМАМА? — произнесени с мрачни гласове в най-гледаното време. Най-пълният репортаж дойде от телефона на килимар, заснел нападението над Кару. За щастие, в това видео тя присъстваше само като неразпознаваем силует в далечината, размазан от маранята, вдигаща се от огнените криле на ангела.

Доколкото ѝ беше известно, единствено в този момент някой от ангелите — а те със сигурност бяха повече от един — се е оставил да му видят крилата. Няколко свидетели обаче се кълняха, че са виждали ангелите да летят или, най-малкото, са забелязали крилете им на сянката. Една монахиня в Индия имаше прогорена следа от перо върху дланта си, заради която от всички краища на света при нея се стичаха поклонници с надеждата да ги благослови. Сектантите стягаха куфарите и се събираха на масови нощни бдения, очаквайки свършека на света. По бил бордовете всекидневно се появяваха съобщения за

нови пришествия на ангели, но Кару не прие нито едно от тях за чиста монета.

— Бабини деветини — каза тя на Зузана. — Просто някакви откачалници очакват идването на Апокалипсиса.

— Май ни чака голям купон, а? — Зузана потърка ръце в престорено ликуване. — Майчице, Апокалипсис!

— Така ли мислиш? Ясно. Колко ли трябва да ти е опротивял животът, за да искаш Апокалипсис?

След този разговор двете изкараха цяла вечер в „Отровата“ заедно с Мик, доскорошното „цигуларче“ на Зузана, сега нейно официално гадже; пиеха ябълков чай и се забавляваха с играта „Колко ли трябва да ти е опротивял животът, за да искаш Апокалипсис“.

— Трябва да е нещо много зле, например твоите чехли зайчета да са ти единствените приятели.

— Или пък кучето ти да маха весело с опашка само когато *излизаш*.

— Или да знаеш текстовете на всички песни на Селин Дион наизуст.

— Да пожелаеш свършека на *целия свят*, за да не се събудиш никога повече в лайняната си къща, където, между другото, няма и следа от изкуство. Да трябва да храниш киселите си дечурлига всяка сутрин и да ходиш на тъпата си работа, където все някой домъква понички, за да е сигурно, че задникът ти ще стане още по-дебел. Явно *дотоам* трябва да ти е опротивял животът, за да искаш Апокалипсис.

Тази печеливша формулировка беше на Зузана.

Ех, тази Зузана!

Дори сега, в затътената пустош на далечно Айдахо, докато използваше първия гавриел в живота си за едно отдавнашно желание — гавриелът се изпари, а тя плавно се отдели от земята и се издигна във въздуха — първата ѝ мисъл беше „Зузана трябва да види това!“.

Кару се носеше. Нададе възторжен крясък и разтвори ръце за равновесие, загребвайки с тях, сякаш плуваше в морето, но... това не беше море. Тя загребваше въздух. Летеше. Е, може би не точно летеше — засега — но се носеше из *цялото смахнато небе*. Което пък обгръщаше *целия смахнат свят*. Над главата ѝ цареше непрогледна, всеобхватна нощ, пълна със звезди и загадки — безкрайно дълбока,

безкрайно ясна сфера, а тя се издигаше все по-нависоко и по-нависоко, навлизайки в недрата ѝ.

Оттук, през върхарите на дърветата, можеше да зърне покрива на Бейн. Ветровете шепнеха в ушите ѝ, студени и игриви, сякаш я приветстваха във висините. Не можеше да се удържи и се смееше непрекъснато с цяло гърло. Щом започна веднъж, повече не успя да спре. Завладя я някакъв непреодолим, невероятен пристъп на кикот, който звучеше леко откачено, но какво не би звучало леко откачено в момент като този?

Тя *летеше*.

Божичко, как ѝ се искаше сега до нея да има някой, с когото да сподели това усещане.

Но скоро щеше да се наложи да сподели това с някого. Той не беше, така да се каже, хм... *персоната*, с която би избрала да споделя каквото и да било, стига всичко останало да беше наред. Само дето нищо не беше наред. В света имаше само едно създание, способно да ѝ помогне да свърши онова, което беше намислила, и то, за съжаление, беше Разгут.

Мисълта за създанието на Изил накара Кару да потръпне, но сега нейната участ беше свързана с неговата.

Когато в Маракеш научи за смъртта на Изил, тя дълго и безутешно се скита из лабиринта от улички около джамията. Доскоро бе толкова сигурна, че Изил ще ѝ разкрие какво всъщност се случва. Така разчиташе на него. В отчаянието си, се сви край една стена и даде воля на сълзите, в които се преплитаха скръб от смъртта на злочестия изстрадал човек и мъката от собственото ѝ чувство за безизходица.

Тogaва долови нечестиво кикотене, къртящо сякаш изпод земята. Нещо помръдна под една строшена магарешка каручка и Разгут изпълзя на светло.

— Привет, прекрасна — измърка той и по това колко Кару се зарадва да го види, можеше да се съди за нейното психическо състояние в този момент.

— Оцелял си при падането — пророни тя.

Но и на него явно не му се беше разминало без нищо. Лишен от човешката си тяга, сега лежеше проснат на земята. Едната му ръка беше счупена и той я притискаше към гърдите, с другата си помагаше да се придвижва по земята, а безполезните му крака се влачеха зад

него. Главата му, неговата ужасна пурпурна глава, беше ранена в слепоочието. Покриваше го кора от засъхнала кръв и от него още стърчаха камъни и парчета стъкло.

Той нетърпеливо махна с ръка.

— Падал съм и по-зле.

Кару го изгледа недоверчиво. Минарето се издигаше високо над тях, най-високата точка в града.

Проследявайки погледа ѝ, Разгут пак се изкиска. Кисел като пресечено мляко звук, съчетал отчаяние и злоба.

— Това нищо не е, синя красавице. Преди хиляди години аз паднах *от небесните селения*.

— От небесните селения, казваш. Няма никакви небесни селения.

— Шегичка, направих си каламбур. Добре де, паднах от небето, щом толкова много знаеш. И то не точно паднах. Това ме прави да изглеждам тромав и непохватен, нали? Все едно съм се спънал и съм паднал във вашия свят. Обаче не е така. Изхвърлиха ме. Прогониха ме. Пратиха ме в изгнание.

Ето как Кару научи за истинската природа на Разгут. Чак не беше за вярване, като го погледне човек и си спомни ангела — това митично, съвършено творение — че двамата са от един и същи вид. Щом се принуди наистина да го огледа, тя започна да вниква. Нямаше как да отрече съществуването на обезобразените стави от откъртените му криле. Очевидно, той не беше рожба на този свят.

Най-накрая разбра и в какво се състои коварството в бруксиса на Изил. Пожелавайки си познание за другия свят, той се беше оказал яхнат от Разгут, който да му разкаже всичко онова, което Бримстоун не можеше.

— Какво стана с Изил? — попита тя. — Нали не се е самоубил наистина? Ангелът...

— Е, да, той също има вина, че ни замъкна на върха на минарето, но глупавият гърбушко сам се хвърли отгоре, само и само да защити теб.

— *Мен?!*

— Моят брат серафим всъщност търсеше *теб*, прекрасна. Много неприятно момче, с всичките тия негови въпроси. Чудя се за какво ли си му притрябвала.

— И аз не знам — Кару усети как я побиват студени тръпки. — Изил не му каза къде живея, нали?

— О, не, този благороден глупак не го направи. Опитваше се да праметне небесата и те го запратиха долу като червива слива.

— Божичко — Кару се прислони до стената и обви тялото си с ръце. — Злочестият Изил.

— Злочест ли?! Не го жали него, за *мен* трябва да ти е жал. Той се отърва, а я ме погледни сега. Да не мислиш, че ми е лесно да се сдобия с магаре? Дори на просяк не мога да се престоря — Разгут се надигна и със здравата ръка придърпа краката си отпред. Лицето му се сгърчи от болка, но щом Кару изпита, макар и далечно подобие на жалост към него, страданието му се изроди в похот.

— Ти ще ми помогнеш, нали, сладката ми? — попита я той ухилен. Зъбите му бяха абсурдно съвършени. — Ще ми дадеш ли да те пояздя? — под „яздя“ сигурно имаше предвид да го носи на гръб като Изил, но нещо в тона му придаде неприличен оттенък на тази дума. — В края на краищата всичко е по твоя вина.

— По моя вина?! Как ли пък не!

— Ще ти казвам тайни, също като на Изил — замърка увещателно той.

— Искай нещо друго — срязва го Кару. — Няма да те нося. Никога.

— Ама аз ще ти топля гърба. Ще ти сплитам косата. Никога повече няма да си самотна.

Самотна? В този момент Кару се почувства като гола пред тази твар, която така лесно проникна в душата ѝ.

— Цялата тази красота е обгърната от самота — продължи шепнешком той. — Да не мислиш, че не я усещам? Ти си празна отвътре. Като кух бонбон без плънка, който можеш само да оближеш, затова пък — о! — вкусът ти е *толкова хубав* — главата му се отметна назад, той притвори очи и простена при спомена за вкусената наслада. Кару усети, че ѝ се повдига. — Вечно бих близал врата ти, прекрасна — изстена той. — *Вечно*.

Но Кару все още не бе толкова отчаяна, че да приеме такава сделка. Тя се откъсна от стената и тръгна да си върви.

— Хубаво си побъбрихме. Довиждане.

— Чакай! — викна подире ѝ Разгут. — Почакай!

И през ум не би й минало, че има да й каже нещо, което може да я спре. Но той продължи:

— Нали искаш пак да видиш твоя Търговец на желания? Мога да те отведа при него. Знам един портал.

Тя се извърна и го измери с подозрение.

Похотливото му изражение се беше изпарило, заменено от едно-единствено силно чувство. Тя го разпозна и за кратък отрязък от мига се почувства свързана с окаяното създание пред себе си. Върху, лицето му беше изписан копнеж. Ако нейната същина бе самотата, то неговата бе копнежът.

— Същият портал, през който ме низвергнаха преди хиляди години. Знам къде е той. Ще ти го покажа, но трябва да ме вземеш със себе си — дъхът му секна, но после продължи шепнешком: — Искam само да се прибера у дома.

Сърцето на Кару заблъска от вълнение. Друг портал.

— Да вървим тогава — каза тя. — Още сега.

— Ако беше толкова лесно, мислиш ли, че щях още да съм тук? — грубо я срязва Разгут.

— Какво значи това?

— Че порталът е в небето, момиче. Трябва да *летим* дотам.

И ето че сега, благодарение на двата гавриела, плячкосани от брадата на ловеца — един за нея и един за Разгут — те щяха да полетят.

[1] Най-голямата джамия в Маракеш, известна в миналото като средище на продавачи на ръкописи. — Б.ред. ↑

БЕЗМЕРНО ТЪРПЕНИЕ

Приказен град. Погледнати отвисоко, червените покриви се гушеха във виещите се прегръдки на реката. Нощем гъсто обраслите хълмове приличаха на черни дупки, отстъпващи пред яркото сияние на осветения замък, шпиловете на готическите кули и малките и големи куполи. Реката, дълга и извита, улавяше всички светлини и ги умножаваше, а биещият изкосо дъжд замъгляваше всичко като в сън.

Така Акива видя Прага за първи път; не той дамгоса портала в този град. Направи го Хазаел и по-късно, вече в техния свят, спомена за него. Каза, че е красив, и наистина беше така. Акива си представяше, че Астре сигурно е изглеждал по същия начин в златните си времена, преди зверовете да го сринат със земята. Наричаха столицата на серафимите Градът на стоте кули^[1] — по една за всеки от звездните богове, но химерите ги сринаха до последната.

Много градове в света на хората също бяха сринати по време на войните, но Прага имала късмет. Сега се издигаше прекрасна, като излязла от друг свят, а нейните изсечени камъни бяха станали гладки след векове на бури и милионите потоци дъждовна вода. Градът беше влажен, студен и негостоприеман, но това не обезпокои Акива. Той си имаше собствена топлина. Влагата съскаше и се превръщаше в пара върху невидимите му криле, обрамчвайки ги в нощта с ореол от пречупена светлина. Нямаше как да скрие и това, заклинанието правеше само крилете невидими и те личаха единствено на сянка. Тук горе обаче нямаше кой да го види.

Кацна върху един покрив на „Старе Место“. Кулите близнаци на църквата „Дева Мария пред Тин“ стърчаха като дяволски рога иззад редицата сгради по протежение на улицата. В една от тях се намираше апартаментът на Кару. Прозорците му тънеха в мрак. През двата дни, откакто го откри, беше все тъмен и празен.

В джоба си носеше сгънат лист, мазен и ухабен от много пипане, откъснат от скицник номер деветдесет и две, както беше отпечатано на

гърба му. На тази страница, първа в скицника, имаше рисунка на Кару със сплетени в молба ръце и надпис: „Ако намерите това, моля, върнете го на «Кралодворска» 59, ап. 12, Прага. Ще бъдете възнаградени с вселенска добрина и солидна сума. Благодаря!“.

Акива не взе със себе си целия скицник, а само това парче хартия с окъсани краища. Не му трябваше нито вселенска добрина, нито солидна сума.

Трябваше му само Кару.

Сега, с безмерното търпение на някой, узнал какво е разбит живот, той я чакаше да се върне.

[1] Градът на стоте кули, така е известна Прага. — Б.ред. ↑

ДА СЕ ЛЕТИ Е ЛЕСНО

За своя голяма радост, Кару откри, че да се лети е лесно. Екзалтацията пропъждаше умората, както и апатията, обзела я след многобройните сблъсъци с доставчиците на зъби на Бримстоун. Носеше се високо и се дивеше на звездите, усещайки се като една от тях. Приемаше ги като нещо, което е отвъд разума. Е, поне това трябваше да се признае на Бейн. Той може и да нямаше усет за обзавеждане, но пък живееше сред звездите. Небето изглеждаше като захаросано.

Ловната хижа остана далече зад нея, но тя се ориентираше по пътя за Бойзи. Стрелкаше се ту нагоре, ту надолу, преодолявайки поривите на вятъра. Надпреварваше се със самата себе си — толкова лесно беше, макар че заради скоростта от очите ѝ потекоха ледени сълзи. А само преди малко беше наела такси, което на всичкото отгоре я заряза наред пущинака. В ума ѝ се зароди отмъстителен план. Можеше да се спусне над таксито, да почука на прозореца, летейки успоредно с него, и да се закани с юмрук на шофьора, преди отново да се стрелне нагоре в небето.

„Проклето момиче“, каза си и сякаш чу гласа на Бримстоун, който порицаваше тази нейна пакостливост като безразсъдство. Е, може би донякъде имаше право.

Какво ли би си помислил обаче за желанието да лети и за плана, част от който беше това желание? Какво ли щеше да каже, когато Кару цъфне на прага му с разрошена от ветровете на два свята коса? Дали ще се зарадва да я види, или още ѝ е бесен и ще ревне насреща, че е истинска глупачка и за пореден път се е изложила? Дали наистина трябва да го издирва, или той би предпочел тя да отлети като пеперуда през прозореца, без дори да погледне назад, сякаш чудовищата никога не са били нейното семейство.

Ако е очаквал от нея да постъпи така, значи изобщо не я познава.

Сега отиваше в Мароко да открие Разгут, независимо в коя купчина смет или под коя счупена магарешка каручка се е сврял, а после заедно — *заедно!* — потръпваше само при мисълта за някаква връзка между тях двамата — ще прелетят през дупката в небето и ще се озоват в Където-и-да-е.

Порази я прозрението, че може би точно това е имал наум Бримстоун, когато каза, че „надеждата също е магия“. Тя не можеше да отвори портал само с едно просто желание. Но със силата на волята си, на своята надежда, щеше да го направи, вместо завинаги да се примири със загубата на химерите. Откри начин как да го направи. И ето я сега, лети, а някъде там я чака нейният водач, за да я заведе, където пожелае. Гордееше се със себе си и вярваше, че и Бримстоун ще се почувства горд с нея, без значение дали ще го покаже, или не.

Потръпна. Високо в небето беше студено и ликуването постепенно отстъпи пред тракането на зъбите, последвано от изтощение. Принуди се да кацне на средата на шосето. Направи го уверено, сякаш ѝ беше за хиляден път. После зачака таксито, което да я откара.

Шофьорът се стъписа, като я видя. Впери се в нея, сякаш беше привидение и почти през целия път до летището гледаше повече отражението ѝ в огледалото за задно виждане, отколкото пътя. Кару беше толкова изтощена, че това дори не ѝ се видя забавно. Тя затвори очи и посегна към яката на палтото, за да напипа ядеца. Стисна здраво костиците му между пръстите си.

Почти беше заспала, когато телефонът иззвъня. Върху екрана се появи името на Зузана. Кару вдигна.

— Привет, зла фею.

Прихване.

— Млъквай. Ако изобщо има феи, това си ти.

— Не съм фея. Аз съм чудовище. Ама като стана дума за феи, имам една изненада за теб — Кару се опита да си представи физиономията на Зузана, когато види приятелката си да лети. Дали да ѝ каже още сега, или да я изненада? Може да се престори, че пада от някоя кула. Или това би било прекалено подло?

— Каква? — попита Зузана. — Да не си ми взела подарък?

Сега беше ред на Кару да прихне.

— Същинско дете си, което пребърква за сладкиши джобовете на родителите си всеки път, когато се връщат от гости.

— Охо! Сладкиши, значи. Приемам сладкиши. Само не от джоба, защото е гадост.

— И без това не ти нося сладкиши.

— Въздъх. Що за *приятелка* си тогава?! Освен че си от *най-отсъстващия* вид.

— Точно сега съм от *най-уморения* вид. Не се засягай, ако чуеш хъркане.

— Къде си?

— Айдахо, на път за летището.

— Брей, летище значи! Прибираш ли се вече? Не си забравила дома си, нали? Знам си, че няма да го забравиш.

— Какво говориш, нямам търпение да се прибера след тия четири седмици. Представа нямаш какво ми беше. Горедолу звучи така: долен ловец, долен ловец, долен ловец, куклено шоу!

— Как я карат долните ловци, между другото?

— Долно. Забрави за тях. Всичко при теб наред ли е?

— Аха. Направо страхотно. Готова съм. Куклата е готова и *великолепна*, ако ми позволиш сама да се похваля. Сега ми трябваш единствено ти, за да стане магията — тя замълча. — Искam да кажа немагическата ти магия. Имам нужда от твоето обичайно Карумагьосничество. Кога се прибираш?

— В петък, мисля. Само за кратко ще се отбия в Париж...

— Ще се отбиеш за кратко в Париж, значи — повтори Зузана. — Ясно ли ти е, дребна душице такава, че мога да скъсам с теб само заради това гадно „за кратко ще се отбия в Париж“.

— Има ли по-дребни душици от теб? — контрира Кару.

— Ей! Тялото ми може да е дребно, но душата ми е голяма. Затова ходя на платформи — за да стигам върха на душата си.

Кару се разсмя, ясно и звънливо, което накара шофьора на таксито да я погледне отново в огледалото.

— И за да мога да се целувам също — добави Зузана. — В противен случай, ще трябва да се срещам само с джуджета.

— Как е Мик, между другото? Сетих се, понеже той не е джудже. Гласът на Зузана изведнъж стана сладникаво-сентиментален.

— Добре е — отвърна тя, разтягайки думата като локум.

— Ей, коя си ти? Я върни телефона обратно на Зузана. Някаква сантиментална глупачка се намеси в разговора ни и ми се прави на теб...

— Млъквай — обади се Зузана. — Само се връщай по-бързо, става ли? Имам нужда от теб.

— Идвам.

— И да ми донесеш подарък.

— *Ти*. Като че ли пък заслужаваш подарък.

Кару затвори с усмивка. Зузана заслужаваше подарък, точно затова щеше да се отбие в Париж, преди да се прибере у дома в Прага.

У дома. Това все още беше под въпрос, но след като я лишиха от половината ѝ живот, другата половина — нормалният живот — остана в Прага. Малкият ѝ апартамент с редиците скицници, Зузана и марионетките, училището, триножниците, голите мъже, прикрити само с боа от пера, „Отровната магерница“, статуите с противогази, купичките с гулаш, димящи върху капака на ковчег; даже оня, Кретена, бившето ѝ гадже, който дебне иззад ъглите, предрешен като вампир.

Така де. Нормалност.

И макар част от нея да беше нетърпелива час по-скоро да отиде в Мароко, да прибере отвратителния си спътник и да се понесе към Където-и-да-е, тя не би понесла да изчезне просто така. Не и след всичко онова, което вече беше загубила. Трябваше да се върне и да се сбогува, да се зареди с доза нормален живот пред лицето на неизвестното бъдеще.

Освен това, нямаше намерение да пропусне кукленото шоу на Зузана.

НИТО МИГ ПОКОЙ

Кару пристигна в Прага в петък късно вечерта. Даде адреса на таксиметровия шофьор, но когато приближиха квартала, промени решението си и поиска да я остави на „Йозефов“, близо до еврейското гробище. Това беше най-гъсто населеното с духове място, което знаеше. Тук почвата се издигаше високо над трупаните векове наред мъртъвци, а надгробните камъни бяха пръснати безразборно като гнили зъби. Наоколо гнездяха зловещи гарвани и три клона стърчаха извити като пръсти на старица. Обичаше да рисува на това място, но сега гробището, естествено, беше затворено, пък и не то беше целта ѝ. Тръгна покрай извитата отвън стена, усещайки бремето на тишината върху плещите си. Вървеше към портала на Бримстоун, който се намираше наблизко. Или към онова, което някога беше порталът на Бримстоун.

Застана на отсрещната страна на улицата, събирайки кураж да приближи и да почука. Ами ако вратата изведнъж се отвори, помисли тя. Ако наистина се отвори със скърцане и в очертанията ѝ застане Исса с нервна усмивка. „Бримстоун е в ужасно настроение — ще каже. — Сигурна ли си, че искаш да влезеш?“.

Сякаш всичко досега е било някакво глупаво недоразумение. Нима това наистина не е възможно?

Прекося улицата. Сърцето ѝ биеше обнадеждено. Вдигна ръка и почука, три резки удара. В мига, в който го направи, надеждата се изостри болезнено. Дълбоко си пое въздух и неволно задържа дъха си, докато сърцето ѝ отброяваше „моля те, моля те, моля те“, а очите ѝ смъдяха от напиралците сълзи. Всеки момент щеше да се разплаче, независимо дали вратата се отвори, или не. Сълзите бяха готови да рукнат, без значение дали от отчаяние, или облекчение.

Тишина.

„Моля те, моля те, моля те“.

Но... нищо.

Тя отново издиша, покрусена въздишка, която отприщи по една-единствена струйка сълзи от всяко око. Продължи да чака, присвита под тежестта на студените мигове, които преминаваха в минути и още дълги минути, докато най-накрая се предаде и се отправи към дома.

* * *

Тази нощ Акива я наблюдаваше през цялото време, докато спеше. Устните ѝ бяха отворени едва-едва, ръцете по детски бяха подпъхнати под едната буза, дишаше спокойно и дълбоко. „Тя е невинна“, настояваше Изил. Докато спеше, наистина изглеждаше така. Но беше ли всъщност невинна?

През последните месеци Акива се чувстваше обсебен от мисълта за нея — как прекрасното ѝ лице се вдига нагоре да го погледне, докато стои смалена в сянката му, убедена, че скоро ще умре. Този спомен го изгаряше. Измъчваше го мисълта, че е бил на крачка да я убие. Какво го спря, тогава?

Нещо в нея му напомни за едно друго момиче, отдавна изгубено. Но какво точно? Със сигурност не очите. Те не бяха кирпичено кафяви и топли като пръст, а черни — като на лебед, открити рязко върху каймака на нейната кожа. В чертите ѝ не успяваше да долови ни най-малка прилика с онова друго лице, обичаното, което зърна като в мъгла преди толкова много време. И двете бяха красиви, само толкова, но въпреки всичко, нещо ги свързваше и то спря ръката му.

Най-после разбра. Всичко беше заради един протичък жест: начина, по който склони глава като птица, за да го погледне. Точно това я спаси. Нещо толкова просто и незначително.

Замрял неподвижно на нейния балкон, впил очи през прозореца, Акива се запита: „Ами сега?“.

Връхлетя го неканен спомен за онзи момент, когато последно е бдял над нечий сън. Тогава помежду им нямаше стъкло, замъглено от дъха му; той не наблюдаваше тайно отвън, а беше на топло до Мадригал, надигнат на лакът, изпитвайки себе си колко дълго може да издържи, без да я докосне.

Не удържа дори минута. Върховете на пръстите му изтръпваха от болка, която можеше да бъде потушена единствено като я докосне.

Тогава по пръстите му имаше само няколко резки, макар въгленът на смъртта вече да ги беше белязал. Вече се беше превърнал в убиец, но Мадригал целуна белязаните му пръсти, става по става, и му даде опрощение. „Единственото, на което сме научени, е да воюваме — прошепна тогава тя, — но има и други пътища, по които да тръгнем в живота. Трябва да ги открием, Акива. А може и ние да ги *прокараме*. Това сега е началото“. И тя опря дланта си върху голата му гръд — сърцето му подскочи от нейния допир — после взе неговата ръка и я сложи на сърцето си, притискайки я до сатенената си кожа. „Ние сме началото“.

Тази открадната първа нощ с нея наистина приличаше на начало, сякаш двамата заедно откриваха нов път в живота.

Акива никога не бе докосвал толкова нежно, както когато галеше с върховете на пръстите си клепачите на заспалата Мадригал, представяйки си как сънят се е скрил под тях и ги кара да пърхат.

Доверието ѝ в него беше толкова голямо, че му позволяваше да я докосва, докато спи. Дори сега, при спомена за това, той продължаваше да се удивлява — как още от самото начало тя дотолкова му се довери, че го допусна да лежи до нея и да чертае с пръсти извивките на спящото ѝ лице, на изящната ѝ шия, издължените ѝ силни ръце и ставите на мощните ѝ криле. Понякога той чувстваше как пулсът ѝ се изостря от някой лош сън; друг път промърморваше нещо и посягаше към него. Разсънваше се, докато го претегляше към себе си, а после, копринено, и вътре в себе си.

Акива извърна лице от прозореца. Кое бе онова, което караше споменът за Мадригал да се надига така близък и траен?

Някъде дълбоко в съзнанието му една мисъл започваше да пуска филизи, опитвайки се да свърже всичко — да превърне невъзможното във възможно — но той отказваше да го признае дори пред себе си. Не би посмял да повярва, че някъде дълбоко в него все още блещука искрица надежда.

Запита се какво ли е онова, което го накара да напусне войнството посред нощ, без дори да се обади на Хазаел и Лираз, и да се спусне в този свят.

Нищо не го спираше да разбие стъклото или пък да го разтопи. За секунди можеше да се озове край Кару и да я събуди, затиснал устата ѝ с ръка. Можеше да изтръгне от нея... Какво точно обаче?

Нима се надяваше *тя* да му обясни защо е дошъл тук? Пък и от самата мисъл да я изплаши му ставаше зле. Обърна гръб на прозореца и тръгна по балюстрадата, зареял поглед над града.

Хазаел и Лираз сигурно вече са разбрали, че го няма. „Ето, пак“, щяха да мърморят с приглушени гласове помежду си, докато прикриват липсата му с някоя набързо скалъпена лъжа.

Хазаел беше негов полубрат, а Лираз — тяхна полусестра. И тримата бяха деца от харема, потомци на императора на серафимите, чието любимо занимание бе да създава копелета, които да воюват. „Баща“ им, както го наричаха през стиснати зъби, всяка вечер посещаваше различна наложница — жени, поднесени му като трофеи или доведени тук, защото са му хванали окото. Неговите писари водеха списък на потомците в две колони — мъжки и женски. Имената на новородените се вписваха педантично, а когато те пораснеха и загинеха в битка, бяха изличавани най-безцеремонно.

Акива, Хазаел и Лираз бяха вписани в един и същи месец. Израснаха заедно, отгледани в място, пълно само с жени, а когато навършиха пет години, ги дадоха на обучение. Успяха и след това да останат заедно, винаги се биеха в един и същи легион, записваха се доброволци за едни и същи мисии, сред които беше и последната: дамгосването на вратите на Бримстоун с прогарящи в дървото длани, които да лумнат в един и същи момент и да унищожат порталите на магьосника.

Акива за втори път изчезваше без обяснение. Първия път стана преди години; тогава отсъства толкова дълго, че брат му и сестра му вече го мислеха за умрял.

Наистина част от него тогава умря.

Не каза нито на тях, нито на друг къде е бил през тези дълги месеци, нито какво го направи такъв, какъвто е сега.

Изил го нарече чудовище. Не беше ли истина? Представи си какво ще помисли Мадригал, ако го види днес. Ако научи в какво е превърнал „новия път в живота“, за който си шепнеха двамата преди толкова много години, скрити в един само техен свят, ограден от крилете им.

За първи път, откакто я изгуби, паметта му изневери и той не успя да си припомни чертите на лицето ѝ. Вместо нейното, едно друго лице нахълта неканено в мислите му — това на Кару. Очите ѝ бяха

черни и ужасени, отразили огнените пламъци на крилете му, докато се надвесваше над нея.

Той наистина е чудовище. И нищо не е в състояние да опрости онова, което беше сторил.

Разпери криле и се издигна в нощта. Допусна грешка, че дойде тук и надничаше през прозореца като невидима заплаха, докато Кару така спокойно спеше. Оттегли се на отсрещната страна на улицата, за да поспи и той. Когато най-накрая се унесе, сънува, че минава от другата страна на прозореца. Кару — не Мадригал, а Кару — му се усмихна и притисна устни към всеки пръст на ръцете му, изличавайки черните линии по тях, докато те не станаха отново чисти.

Невинни.

„Има и други пътища в живота“, прошепна тя и той се събуди от надигналата се в гърлото горчилка. Знаеше, че това не е истина. Не съществува надежда, а само бравата на палача и отмъщение. Мирът беше невъзможен. Никога нямаше да има миг покой. Той притисна очи с опакото на ръцете си, когато безсилието се надигна в него като крясък.

Защо дойде тук? И защо сега не можеше да си тръгне?

НЕЩО НЕ Е НАРЕД

В събота сутринта за първи път от седмици Кару се събуди в собственото си легло. Взе душ, свари си кафе, порови из кухненските шкафове за някаква храна, не откри нищо и излезе от апартамента, понесла подаръка за Зузана. По пътя прати съобщение на приятелката си: „Ку-ку! Дойде големият ден. Нося закуската“, и купи кроасани от пекарната на ъгъла.

Отговорът гласеше: „Ако не е шоколадова, не е никаква закуска“. Тя се усмихна и се върна в пекарната за шоколадови колачета.

В мига, в който се върна обратно по улицата, усети, че нещо не е наред. Почувства го като недоловима заплаха, но и това ѝ стигаше, за да забави крачка, да спре и да се огледа. Спомни си думите на Бейн, че от тук нататък ще живее преследвана като плячка, питайки се непрекъснато кой е по петите ѝ, и това я накара да настръхне. Усети ножа в ботуша си — опираше твърдо кокалчето на глезена, но това неудобство ѝ даваше чувство за сигурност.

Купи колачета за Зузана и продължи все така нащрек. Държеше раменете си изправени и на няколко пъти хвърли поглед назад, но не забеляза нищо необичайно. Скоро стигна Карловия мост.

Символ на Прага, средновековният мост пресичаше река Вълтава, свързвайки „Старе Место“ с „Мала Страна“^[1]. От двете му страни се извисяваха готически кули, а по парапета на пешеходното платно се издигаха внушителни статуи на светци. В този ранен час той беше почти пуст, а под косата светлина на утринното слънце статуите хвърляха дълги прави сенки. Към него прииждаха улични търговци и художници с ръчни колички, за да си запазят място в най-примамливата част на града. Точно по средата на моста, в точката, откъдето замъкът „Храдчани“ се откриваше най-добре за снимка, стоеше огромна марионетка кукловод.

— Божичко, това е невероятно — възкликна в празното пространство Кару, защото, освен куклата, наоколо не се виждаше

жива душа — марионетката стоеше насреща ѝ, извисяваше се зловещо на височина десет стъпки, с жестоко изражение върху дървеното лице и ръце, с размера на фурнаджийски лопати. Кару надникна зад нея — беше натъкмена в гигантски тренчкот — но и там нямаше никого.

— Ехо! — провикна се тя, изненадана, че Зузана е изоставила творението си без надзор.

Но тогава от *вътрешността* на куклата се чу „Кару!“ и задната плоха на тренчкота се отвори като полите на шатра. Оттам се измъкна Зузана.

Тя грабна плика със сладкиши от ръцете на Кару.

— Слава богу! — възкликна и навря лице в него.

— Е, аз също се радвам да те видя.

— Мхм.

Малко след това се появи Мик и здраво прегърна Кару.

— Позволи ми да ти превеждам — каза той. — Това, което чу току-що, на езика на Зузана означава „благодаря“.

— Мислиш ли? — недоверчиво попита Кару. — На мен ми прозвуча като грух-грух.

— Именно.

— Мхм — потвърди Зузана и кимна.

— Нерви — обърна се Мик към Кару.

— Толкова ли е зле?

— Направо ужасно — и като мина зад Зузана, той я обгърна с ръце. — Диво и страховито ужасно. Станала е просто непоносима. Сега е твой ред да я поемеш. На мен вече ми стига.

Зузана взе да го налага, а когато той зарови глава в трапчинката на гушката ѝ и започна шумно да мляска, сякаш я целува, тя нададе писък.

Мик беше пясъчнорус и светлокож, с бакенбарди, козя брадичка и остър като кинжал поглед, който навяваше спомена за неговите предци, нахлули от равнините на Централна Азия. Красив и даровит, той лесно се изчервяваше и имаше навика да тананика, когато трябваше да се съсредоточи. Говореше с тих и любезен глас, но винаги бе интересно да го слушаш — добра комбинация. И наистина изслушваше събеседника си, вместо само да се преструва, че слуша, докато изчаква подходяща пауза да вземе думата, както правеше Каз. Освен това, беше луд по Зузана и чувството беше взаимно. Двамата

приличаха на същински анимационни герои — усмихнати и с поруменели бузи — и докато ги гледаше как се изпиват един друг с очи, Кару се почувства едновременно искрено щастлива и дълбоко злочеста. Имаше чувството, че вижда техните пеперуди *Papilio stomachus* да танцуват тангото на новата си любов.

За себе си все по-трудно можеше да повярва, че нещо вътре в нея е още живо и способно да се раздвижи. Сега, по-силно от всякога, се усещаше празна отвътре. Тази огромна празнина приличаше на живо същество, което злобно ѝ се хили, надсмива ѝ се заради всичко онова, което не ѝ е съдено да познае.

Не, отърси се от тази мисъл Кару. *Тепърва* ѝ предстои да узнае толкова много. Нали вече беше поела по пътя на познанието.

В началото се усмихваше съвсем искрено, докато гледаше как Мик целува Зузана, но скоро тази усмивка застина като прилепнала към лицето ѝ пластмасова маска.

— Споменах ли — изкашля се тя, — че нося подаръци?

Това предизвика очаквания ефект.

— Подаръци! — изписка Зузана и се освободи от прегръдката на Мик. После заподскача и запляска с ръце. — Подаръци, подаръци!

Кару ѝ подаде плика. В него имаше три пакета, загънати в дебела кафява хартия и завързани с канап. Върху най-големия от тях, на визитка от ръчно изработена хартия, пишеше МАДАМ В. ВЪЗОРИЗАК, АРТЕФАКТИ. Пакетите бяха елегантни и изглеждаха някак достолепни. Зузана ги извади от плика и веждата ѝ направи обичайното движение нагоре.

— Какво е това? — попита, станала внезапно сериозна. — *Артефакти*?! Кару. Като казах подарък, имах предвид някоя матрьошка от магазина на летището или нещо такова.

— Просто ги отвори — каза Кару. — Първо най-големия.

Зузана го отвори. И заплака.

— Божичко, боже мой — шепнеше, притискайки към гърдите си тюлената топка.

Държеше балетна пачка, но не обикновена балетна пачка.

— Анна Павлова я е носила през 1905-та — каза ѝ развълнувана Кару. Раздаването на подаръци можеше да бъде такова удоволствие! Като малка никога не празнуваше Коледа или рождения си ден, но когато порасна и напусна дюкянчето, обичаше да носи дребни

подаръци на Исса и Ясри — цветя, екзотични плодове, сини гущерчета, испански ветрила.

— Въпреки че представа нямам коя е тя...

— *Моля?! Та тя е най-известната балерина на всички времена.*

Вежда.

— Както и да е — въздъхна Кару. — Славела се е с дребния си ръст, затова сигурно ще ти стане.

Зузана вдигна пачката.

— Тя е... тя е... тя е... толкова а ла Дега^[2] — запелтечи тя.

— Знам — ухили се Кару. — Не е ли божествена? Тази жена продава стари балетни аксесоари на Пазара на бълхите^[3]...

— Но колко струва всичко това? Трябва да е цяло състояние...

— Шт! — прекъсна я Кару. — И за по-глупави неща са пропилявани цели състояния. Пък и аз съм богата, забрави ли? Неприлично богата. *Вълшебно богата.*

Едно от най-големите предимства, които ѝ даваше завещаното от Бримстоун състояние, бе, че може да прави подаръци. На себе си също беше подарила нещо от Париж, пак артефакт, макар и не балетен. Ножовете привлякоха погледа ѝ още от сергията и щом ги зърна, знаеше, че ще бъдат нейни. Китайските полумесеци бяха едно от любимите ѝ оръжия. Личният ѝ комплект, с който тренираше, остана при нейния сенсей в Хонконг, където не беше ходила от изгарянето на порталите. Новият комплект обаче засенчваше старите ѝ ножове.

— Четиринайсети век — започна пазарлъка мадам Възоризак, но Кару нямаше намерение да се пазари. Това би било обидно за такива ножове. Затова плати исканата цена, без да ѝ мигне окото.

Всеки от ножовете имаше две остриета като полумесец, откъдето идваше и името. Хватките се намираха в средата и при хвърляне, ножовете причиняваха по няколко пробойни и прорезни рани, но най-важното — можеха да блокират нападателя. Полумесеците бяха идеалното оръжие за отблъскване на едновременно атака от няколко противника, особено ако тяхното оръжие е по-дълго, като мечове например. Ако ги имаше в Мароко, ангелът нямаше да я победи толкова лесно.

За Зузана тя купи още чифт стари балетни палци и прекрасна диадема с копринени розови пъпки, също носена на парижка сцена в зората на века.

— Искаш ли да ги пробваш? — попита Кару и Зузана, задавена от вълнение, кимна. Двете се вмъкнаха в огромната марионетка и захвърлиха настрани другия ѝ, съвсем обикновен костюм.

Час по-късно на моста нахлуха туристи, поели към замъка с пътеводители подмишница. Повечето образуваха полукръг около гигантската марионетка кукловод. Кару и Зузана все още се криеха вътре.

— Престани да се гърчиш — нареди Кару, спирайки да работи с четката за грим, докато Зузана съвсем не по дамски се бореше с нещо под балетната пачка.

— Чорапогащникът ми се е усукал — отвърна Зузана.

— Стой мирно, ако не искаш и бузите ти да се усучат.

— Дадено — Зузана замръзна, докато Кару рисуваше два съвършени розови кръга върху страните ѝ. Лицето ѝ беше бяло от пудрата, устните ѝ имаха извивката на лъка на Купидон, а от краищата на устата надолу продължаваха две черни линии, създавайки илюзията за окачената челюст на марионетка. Фалшивите мигли още повече подчертаваха тъмните ѝ очи. Кукленският ѝ вид се допълваше от балетната пачка, която наистина ѝ стана, и от палците, които бяха виждали и по-добри дни. Белият ѝ чорапогащник беше целият в бримки и с мръсни петна на коленете; една от презрамките на корсета ѝ висеше скъсана, а косата ѝ приличаше на свраче гнездо, увенчано с диадема с копринени розови пъпки. Приличаше на кукла, лежала захвърлена дълги години в сандъка с играчки. Сандъкът за играчки наистина я чакаше отворен, готов да я приеме, щом костюмът станеше готов.

— Готово — обяви Кару, оглеждайки за последно с изпитателен поглед работата си. Плесна с ръце от удоволствие и се почувства като Исса, която навремето дегизира Кару с рога, направени от пащърнак и перната опашка от четка за прах. — Идеално. Изглеждаш божествено жалка. Обзалагам се, че някой турист ще поиска да те отнесе у дома като сувенир.

— Значи някой турист горчиво ще се разкайва — отвърна Зузана, докато пригладваше пачката си и опъваше решително ластичния чорапогащник.

— Няма ли най-после да оставиш горкия чорапогащник на мира. И така си е добре.

— Мразя чорапогащници.

— Добре, ще ги добавя в списъка. Тая сутрин мразеше... чакай да помисля — мъже с шапки, дакели...

— *Собствениците* на дакели — поправи я Зузана. — Душата ти трябва да е от леща, за да мразиш дакелите.

— *Собствениците* на дакели, значи, лак за коса, изкуствени мигли, а сега и чорапогащници. Това ли е всичко?

— За нещата, които мразя ли? — тя замълча, сякаш правеше рекапитулация наум. — Да, мисля, че е това. Засега.

Мик провря глава през полите на отвора.

— Вече има тълпа зяпачи — обяви той. Негова беше идеята представянето на курсовата работа на Зузана да стане на улицата. Самият той понякога свиреше с цигулката на някой ъгъл, превързал съвършено здравото си ляво око с черна лента за „по-романтично“. Сега обеща на Зузана да спечелят няколко хиляди крони до обяд. Вече беше сложил превръзката и изглеждаше едновременно мил и пакостлив.

— Господи, колко си сладка! — възкликна той, вперил откритото си око в Зузана.

Зузана не обичаше думата *сладка*.

— Бебетата са сладки — обикновено отсичаше тя. Но когато това беше казано от Мик, всички възражения отпадаха. Тя просто се изчерви.

— Навяваш ми порочни мисли — продължи той, промъквайки се в и без това пренаселената шатра, заклещвайки Кару между арматурата на марионетката. — Не е ли странно, че усещам влечение към една кукла?

— Точно така — отговори Зузана. — Много странно. Но това обяснява защо работиш в куклен театър.

— Не става дума за всички кукли, а само за теб — той я прихвана през кръста. Тя изписка.

— Полека! — намеси се Кару. — Гримът!

Но Мик не чуваше. Той жадно и дълго целуна Зузана, смесвайки аленото на нейното червило с бялото на пудрата, а устните му на свой ред добиха окраската на розова пъпка. Зузана със смях се отскубна от него. Отначало Кару искаше да оправи грима ѝ, но като видя колко

добре подхождат размазаните петна по лицето на целия ѝ вид, я остави така.

Целувката оказа чудодейно въздействие и върху нервите на Зузана.

— Мисля, че е време за шоу! — сияйно обяви тя.

— Добре, тогава — съгласи се Кару. — Марш в сандъка за играчки!

Така се започна.

Историята, която Зузана разказа с тялото си — за овехтяла кукла на конци, извадена от сандъка за един последен танц — беше покъртителна. Отначало движенията ѝ бяха тромави и непохватни, като че се раздвижваха ръждясали части. Тя на няколко пъти се повали на земята, заобиколена от облак тюл. Кару наблюдаваше внимателно прехласнатите лица на зрителите и забеляза как някои от тях бяха готови да се втурнат, за да вдигнат на крака злочестата малка танцьорка.

Над всички се извисяваше зловецата фигура на кукловода и с всяко движение на Зузана ръцете и пръстите му нервно помръдваха, сякаш той дърпаше конците и я направляваше. Хитроумната изработка на огромната кукла не се набиваше на очи, така че илюзията беше пълна. В един момент малката марионетка възвърна забравената си грациозност, Зузана бавно се изправи на палци, сякаш теглена от невидими нишки, издължи се и радост огря лицето ѝ. От цигулката на Мик зазвуча болезнено красива соната на Сметана^[4], а уличното куклено представление изведнъж се превърна в нещо истинско и докосна други струни.

Кару усети как сълзите се стичат по бузите ѝ, докато гледа. А празнината вътре в нея се *стопи*.

Накрая Зузана отново беше върната насила в сандъка с играчки. Тя се обърна към насъбралата се тълпа с поглед, натежал от отчаян копнеж, и протегна молеща ръка, преди да се подчини на волята на своя господар. Капакът на сандъка се затвори с трясък, а музиката премина в дрънкане по струните.

Тълпата хареса представлението. Кутията от цигулката на Мик скоро се напълни с банкноти и монети, Зузана се поклони най-малко десетина пъти и позира щастлива пред фотоапаратите, преди да се скрие в палтото на огромната марионетка заедно с Мик. Кару не се

съмняваше, че в момента съсипват трудоемката ѝ работа по грима и просто приседна върху сандъка, за да изчака отвън.

Точно тогава, наред гъмжилото туристи по Карловия мост, отново — бавно и просмукващо като сянка от облак, закрил слънцето — я полази усещането за невидима опасност.

[1] Така е известен районът между замъка „Храдчани“ и река Вълтава. — Б.ред. ↑

[2] Едгар Дега (1834–1917) е френски живописец, график и скулптор, един от най-известните представители на импресионизма, прочут с картините си на балерини. — Б.пр. ↑

[3] Популярен битпазар в Париж, известен с разнообразието от антикварни предмети. — Б.ред. ↑

[4] Бедржих Сметана (1824–1884) — известен чешки композитор, създател на чешката музикална школа. Голяма част от творчеството му е вдъхновена от живота и историята на чешкия народ. — Б.ред. ↑

НЕ ПЛЯЧКАТА, А СИЛАТА

„От тук нататък ставаш плячка, малката“.

Думите на Бейн звучаха в главата на Кару, докато оглеждаше едно по едно лицата в навалищата наоколо. Чувстваше се гола и незащитена наред моста. С присвити очи хвърли поглед към покривите по крайбрежните склонове от двете му страни. Представи си как в този момент някой наемник я дебне през окуляра на пушката си.

Пропъди тази мисъл. Нямаше никакъв наемник. Усещането за опасност се разсея и тя си каза, че просто я гони параноята. Но тревожните пристъпи се появяваха пак, разпращайки ледени импулси по целия ѝ гръб, докато Зузана танцуваше отново и отново, ставайки все по-уверена при всяко следващо изпълнение. Кутията от цигулката на Мик десетина пъти се препълни с банкноти и монети, надвишавайки неколкостранно очакваната от него сума.

Двамата със Зузана се опитаха да придумат Кару да вечеря с тях. Тя отказа, оправдавайки се с умората от часовата разлика след пътуването. Това не беше далече от истината, но не и реалната причина.

Вече беше сигурна, че я следят.

Върховете на пръстите ѝ нервно опипваха дланите. Оттам тръгна някакво изтръпване, което постепенно обхвана ръцете ѝ. Отдалечавайки се от моста по калдъръмените улички на „Старе Место“, усещаше, че я следят. По едно време се наведе и се престори, че си оправя ботуша. Измъкна ножа — обикновения нож; новият комплект с остриета полумесеци остана в куфара в апартамента — след това го пхна в ръкава си, докато оглеждаше улицата отпред и отзад.

Не забеляза никого и продължи.

Чувстваше се така самотна и изгубена из тези улички, когато за първи път попадна в Прага. Тогава мина покрай някаква галерия и две

пресечки по-нататък се върна обратно, за да влезе в нея, но... не я откри. Градът я беше погълнал. Така и не я намери. Заплетените улички приличаха на карта, която се променя, щом не я гледаш; създаваха усещането за гаргойли^[1], които се разбягват на пръсти в сенките; паветата по уличната настилка сякаш се разместваха като парченца от пъзел, когато за миг отклониш поглед от тях. Прага можеше да омайва, да съблазнява като митична вълшебница, която подмамва пътниците дълбоко в леса, докато не се залутат из него без надежда за спасение. Но да се изгубиш в Прага, из нейните магазини с марионетки и абсент, беше вълнуващо преживяване. Единствените създания, които дебнеха иззад ъглите, бяха Каз и неговата кохорта дегизирани вампири с техните глупави номера за сплашване на туристите.

Поне досега беше така.

Но тази вечер Кару чувстваше реална заплаха. С всяка своя крачка, добре премислена и точна, тя напредваше към нейното разкриване. *Искаше* да се бие. Тялото ѝ приличаше на навита пружина. Макар напоследък все по-често да я обземаше мъчително усещане, че животът ѝ има съвсем различно предназначение, в този момент се чувстваше сигурна — призванието ѝ в другия, паралелен живот е да се бие.

— Хайде, покажи се — прошепна към невидимия си преследвач, наведе глава и ускори крачка. — Имам изненада за теб.

Вървеше по „Карлова“, главната пешеходна улица между моста и Староместкия площад, която продължаваше да гъмжи от туристи. Проправяше си път между тях, стрелкаше се хаотично и от време на време хвърляше поглед през рамо. Искаше по-скоро да създаде илюзията, че се страхува, отколкото се надяваше да мерне своя преследвач. Щом забеляза една глуха уличка, сви рязко вляво и тръгна плътно покрай стената. Познаваше добре мястото. Тук гъмжеше от потайни кътчета, тъкмо за туровете на Каз. Малко по-нататък извитата стена на средновековното кметство образуваше тайна ниша. Неведнъж се беше крила в нея, дегизирана като призрак. Вървеше в сенките, за да се отдалечи колкото може повече от главната улица.

И се натъкна на вампир.

— Ей! — сепна я остър глас.

Кару рязко се обърна и залитна към осветената част от улицата.

— Божичко — продължи гласът. — Ти ли си?!

Вампирът се подпря на стената и с привидно отегчение кръстоса ръце на гърдите в знак на превъзходство.

Светла. При вида ѝ Кару стисна зъби. Тя беше висока и стройна като модел, притежаваше някаква сурова красота, неподвластна на времето. Лицето ѝ беше боядисано в бяло, с опушен грим на очите, изкуствени вампирски зъби и нарисувана струйка кръв, която се стичаше от рубинените ѝ устни. Вампирката съблазнителка на Каз, дегизирана с черна пелерина и всичко необходимо. Само дето за огромно неудоволствие на Кару беше заела нейната ниша.

„Тъпачка“, нахока сама себе си Кару. Това беше точно времето за туристическите обиколки. Естествено, че потайните кътчета на Каз ще гъмжат от актьори. Неведнъж, докато обикаляше вечер из „Старе Место“, се беше забавлявала при вида на облегнати по стените отегчени призраци, които пращаха есемеси или сърфираха из мрежата в очакване на следващата тълпа туристи.

— Ти какво правиш тук? — попита Светла и устните ѝ се свиха, сякаш надушваше нещо неприятно. Тя беше от онзи тип красавици, които някак успяваха сами да се загрозят.

Кару хвърли поглед назад към „Карлова“, после обратно към следващия завой на уличката, където можеше да намери прикритие. Намираше се твърде далече; нямаше да успее да стигне до там. А усещаше как нейният преследвач приближава.

— Не се опитвай да търсиш Каз — провлачи Светла. — Той ми каза какво си направила.

„Исусе“, помисли си Кару. Сякаш това изобщо имаше значение точно сега.

— Я млъквай! — сопна се Кару и се шмугна в нишата до нея, избутвайки я назад към каменната стена.

Светла ахна и се опита да я изтласка обратно.

— Какво правиш, откачалка такава?!

— Казах ти да млъкваш! — изсъска Кару, а когато Светла продължи, извади ножа от ръкава си и го вдигна. Върхът му беше извит като котешки нокът, лъч светлина попадна върху острието и то заблестя. Светла ахна и млъкна, но не задълго.

— Ясно. Бас ловя, че си готова да ме *наръгаш*...

— Виж какво — прошепна ниско Кару, — стой кротко една минута и ще ти оправя тъпите вежди.

Последва смаяно мълчание, после се чу едно дрезгаво:

— Какво?!

Челото на Светла беше покрито с дълъг плътен бретон, който стигаше чак до очите. Приличаше на твърда кора от напръскания по него лак за коса и закриваше веждите. По Коледа Кару изхаби цял шинг за тях. Станаха толкова черни и гъсти, че никак не помагаха за кариерата на Светла като модел.

В изражението на Светла се бореха смайване и гняв. Нямахте начин Кару да знае за веждите ѝ, тя винаги грижливо ги прикриваше. Заподозря, че Кару специално я е шпионирала. Но Кару хич не се вълнуваше какви мисли се въртят из главата на Светла. Целта ѝ беше само да я накара да млъкне.

— Сериозно говоря — тя издиша през уста. — Само да остана жива, ще го направя, затова млъкни.

Откъм „Карлова“ се носеха гласове, примесени с музика от близките кафенета и шума на автомобилите. Не долавяше стъпки, но това все още нищо не значеше. Ловците владеят всякакви хитрини.

Светла продължаваше да гледа втрещено, но поне млъкна. Кару стоеше с напрегнато в готовност тяло и яростен вид, ослушвайки се предпазливо.

Някой приближаваше. Шумът от стъпките му приличаше по-скоро на далечен спомен от стъпки. Една сянка запълзя откъм края на уличката. Кару наблюдаваше как се източва върху паважа пред нея с приближаването на този, който я хвърляше. Дланите ѝ запулсираха, стисна още по-здраво ножа и по сянката се опита да отгатне кой приближава.

Примигна сепнато, когато нечий думи внезапно изскочиха в паметта ѝ. Не бяха казани от Бейн, а от Разгут.

„Моят брат серафим търси теб, прекрасна“.

Сянката. Сянката имаше криле.

Божичко, ангелът. Пулсът на Кару стана припрян и накъсан. Заплахата на Бейн се разсея като дим. Друго ставаше сега: в дланите ѝ като ток протичаше енергия. Хамсите ѝ горяха. Как не го усети досега? Тя хвърли изпепеляващ поглед на Светла и само с устни произнесе „Тихо!“. Светла изръмжа леко, изглеждаше уплашена.

Сянката приближаваше, а подир нея вървеше ангелът. Взираше се напрегнато напред. Крилете не се виждаха от направеното върху тях заклинание, но очите му сияеха в мрака и Кару ясно различи очертанието на профила. Красотата му беше потресаваща, както и при първата им среща. „Фиала — мислено се обърна към преподавателката си по рисуване тя, — само да можеше да видиш това!“ Макар на гърба му да имаше два кръстосани меча, ръцете на ангела висяха отпуснати покрай тялото, с леко вдигнати нагоре длани и разперени пръсти, сякаш искаше да покаже, че не е въоръжен.

„Толкова по-добре за теб — помисли си Кару и още по-здравостисна ножа. — Аз обаче съм“.

Той се изравни с нишата.

Тялото на Кару се изопна.

Тя се хвърли напред.

Трябваше да подскочи, за да се вкопчи в гърлото му — беше висок най-малко метър и деветдесет. От силния устрем на тялото ѝ той залитна. Увисна на гърба му и незабавно усети онова, което иначе беше скрито за очите: горещината и масата на неговите криле, невидими, но съвсем реални. Докато опираше ножа в гърлото му, почувства и топлата мощ на раменете и ръцете, осъзнавайки виталната им сила.

— Мен ли търсиш?

— Почакай... — каза само той, без да се опитва да я свали от гърба си или да се съпротивлява.

— Да почакам?! — изсмя се тя и инстинктивно притисна татуираното око на свободната си длан върху непокритата кожа на врата му.

И сега, както и в Мароко, когато за първи път използва неподозираната дотогава магия на своите хамси срещу него, нещо се случи. Тогава някаква сила го отхвърли надалече от нея. Сега ужасяващата мощ на нейната хамса не просто го разлюля, нито го откъсна от земята, а проникна *вътре* в него. Щом татуираното око го докосна, тя почувства как кожата му се загърчи в конвулсии, които разклатиха цялото му тяло, преминаха обратно в ръката ѝ и я разтърсиха издъно, чак до корените на зъбите ѝ. Усещането беше умопомрачително. Ужасяващо. А това беше тя, източникът на атаката.

За него последиците бяха още по-страшни. Спазми сгърчиха неговото силно тяло и тя за малко не падна от гърба му. Стисна го още по-здраво за гърлото. Той се задави. Магията го разяждаше. Плъзна по тялото му като болест и разруха — тя ли направи това? Той залитна, треперейки неудържимо. Опита се да отлепи дланта от врата си, но пръстите не се подчиняваха. Кару усещаше неговата кожа под ръката си, гладка и гореща, толкова гореща, а горещината се усилваше. Жега лъхаше и от крилете му като от лумнала в яростни пламъци клада.

Пожар, невидим пожар.

Кару не успя да устои. Дръпна длан от врата му. Щом нагорещената ѝ ръка го освободи, ангелът се посъвзе. Стисна я за китката, дръпна силно и я захвърли надалече от гърба си.

Тя се приземи леко и тутакси се обърна с лице към него.

Стоеше насреща ѝ омаломощен, дишаше тежко с опряна до врата ръка и я пронизваше с тигровите си очи. Почувства се като прикована. В продължение на един безкраен миг беше способна единствено да се визира в очите му. Той изглеждаше огорчен. Удивление сбърчи челото му, сякаш се е изправил пред някаква загадка.

Сякаш тя бе неговата загадка.

После той помръдна и мигът се стопи. Вдигна помирително ръце. Неговата близост запулсира в Кару. Хамсите ѝ пулсираха. Сърцето ѝ, върховете на пръстите, нейните спомени: свистящият меч, обхванатият от огън Кишмиш, опожарените портали, последната среща с Изил и неговият вой „Мелек!“.

Когато и тя раздвижи ръце, това не беше в знак на помирение. Едната стисна ножа, другата насочи към него татуираното око.

Серафимът се сви и силата на хамсата го тласна няколко крачки назад.

— Почакай! — повтори той, протягайки ръце към нея. — Няма да те нараня.

В гърлото на Кару заклокочи смях. Кого от двамата го грозеше по-голяма опасност сега? В този момент тя се чувстваше силна. Нейната втора природа престана да я терзае, а проникна в кожата ѝ и я завладя. Ето това беше тя: не плячката, а силата.

Тя се хвърли напред, той се дръпна. Тя продължи да настъпва, той все така отстъпваше. Досега всеки път, когато се биеше със спаринг-партньор, опитваше да овладява силата си. Не и този път

обаче. Съзнавайки своята мощ, чувствайки силата си *отприщена*, тя направи въртяща се ката^[2], нанасяйки удари върху гърдите, краката и дори върху незащитените му, вдигнати с мир ръце. С всеки удар усещаше ответната мощ на здраво стъпилото върху земята монолитно тяло. Ангел или не — каквото и да означаваше това — в него нямаше нищо ефирно. Той целият бе плът и маса.

— Защо ме преследваш? — изръмжа на езика на химерите тя.

— Не знам — гласеше отговорът.

Кару се разсмя. В това наистина имаше нещо забавно. Чувстваше се лека като въздух и ослепителна като опасност. Атакува с хладна ярост, но той пак почти не направи опит да се защити. Само парираше ударите на ножа и се гърчеше от силата на насочената към него хамса.

— Бий се! — изсъска тя, когато поредният ѝ удар поразил тялото му и той просто го пое.

Той не прие предизвикателството. Вместо това, при следващото нападение просто се издигна във въздуха, за да не може тя да го стигне.

— Искам само да поговоря с теб — каза ѝ от високото.

Кару вирна глава и го загледа как се рее във въздуха. Махането на крилете му разпиля косата около главата ѝ на непослушни сини кичури.

Тя се усмихна безмилостно и се приготви за скок.

— Говори тогава — каза, после се откъсна внезапно от земята и се изравни с него.

[1] Каменни скулптури с гротескни изображения на животни, хора или фантастични същества, характерни за готическата архитектура. — Б.ред. ↑

[2] Строго определена поредица от бойни техники, които се изпълняват в също така строго фиксирани ритъм и време. — Б.пр. ↑

МОЛИТВЕНА ПОЗА

Спотаената в скривалището си вампирка Светла за момент забрави да диша.

В края на уличката, на ъгъла с „Карлова“, се появи малка група туристи, които замръзнаха стъписани. От няколко раззинати усти изпадаха дъвки. Каз, нахлупил цилиндър и понесъл самодоволно дървен кол подмишница, бавно осъзна, че бившето му гадже *виси във въздуха*.

Честно казано, не беше особено изненадан. Кару притежаваше дарбата да печели доверието на околните. Неща, които човек и насън не би повярвал, вече не изглеждаха чак толкова невероятни, щом станеше дума за Кару. Кару лети? Е, какво пък толкова!

Каз не беше изненадан. Ревнуваше. Да, вярно, Кару летеше. Но не летеше *сама*. До нея имаше мъж, когото дори Каз — а той твърдеше, че има усет за мъжката красота като някой гей — трябваше да признае за красив до невъзможна степен. Красив *отвъд всякакви граници*.

„Това не е гот“, рече си Каз и скръсти ръце.

За двамата горе дори не би могло да се каже, че летят. Висяха във въздуха на нивото на покривите, но иначе почти не помръдваха — дебнеха се в кръг като котараци и се гледаха напрегнато. Въздухът помежду им буквално трептеше и Каз почувства напрежението като юмрук в стомаха.

После Кару нападна мъжа и Каз се почувства много по-добре.

По-късно щеше да каже, че въздушният бой е бил част от неговата туристическа атракция и щеше да го включи в цената. Щеше да говори за Кару като за свое гадже, а това щеше да вбеси Светла, заключена у дома пред огледалото и втречена във все още косматите си като гъсеници вежди. Сега обаче всички бяха зяпнали двете красиви създания, които се биеха във въздуха над покривите на Прага.

Е, поне Кару се биеше. Противникът ѝ само отбягваше атаките с невиджана грациозност и някаква странна... кротост?... Сякаш се криеше от нея, потрепвайки като от удар дори когато тя не го докосваше.

Това продължи няколко минути, докато тълпата зяпачи на улицата растеше. След това, при поредното нападение, мъжът сграбчи ръцете на Кару, тя изпусна ножа (който полетя отвисоко, заби се между паветата и остана да стърчи там), но той продължи да я държи. Изглеждаше странно: притискаше дланите ѝ една в друга, като в молитвена поза. Тя се съпротивляваше, но той очевидно бе по-силен от нея и с лекота я удържаше. Ръцете му притискаха нейните длани една в друга, сякаш я принуждаваше да се моли.

Заговори ѝ и думите му полетяха надолу към зяпналата тълпа, чужди и пълнозвучни, груби и някак малко... животински. Каквото и да ѝ казваше, тя лека-полека спря да се съпротивлява. Въпреки това, той задържа ръцете ѝ в своите в продължение на един дълъг миг. Камбаните на църквата „Дева Мария пред Тин“ отброиха девет вечерта над Староместкия площад и едва когато отзвуча ехото и на последния удар, той я пусна. Оттласна се назад във въздуха, застанал нащрек като някой, който току-що е освободил диво зверче от клетката и не знае дали то няма да се нахвърли срещу него.

Кару не се нахвърли срещу него. Само се дръпна. Двамата заговориха, жестикулирайки. Движенията на Кару във въздуха бяха някак плавни и забавени, махаше с дългите си крака, а ръцете ѝ се движеха ритмично напред-назад, сякаш се опитваше да се задържи над повърхността на вода. Всичко при нея изглеждаше толкова естествено и без усилие — толкова постижимо — че неколцина от туристите предпазливо размахаха ръце във въздуха, чудейки се дали не са попаднали в някоя точка на света, където хората... ами, могат да летят.

И тъкмо когато всички започнаха да свикват със стъписващата гледка как синекоeso момиче и чернокос мъж се носят над главите им като в някакво магическо представление, момичето направи неочаквано движение. Тялото на мъжа се присви и полетя към земята, ту намалявайки, ту усилвайки скоростта си, докато се бореше да се задържи във въздуха.

Накрая изгуби битката и се отпусна. Главата му се отметна назад и сред поток от съскащи искри, които далечно напомняха опашка на

комета, той се стовари на земята.

КАТО ЗВЕЗДНА СВЕТЛИНА ПРЕД СЛЪНЦЕТО

Когато ангелът реши, че може да се измъкне само като излети на десетина крачки над земята, Кару усети зловеща наслада. Щеше да го хване неподготвен. Но дори да беше изненадан, той не го показа. Тя се вдигна във въздуха и се изравни с него, а той гледаше. Просто я *гледаше*. Погледът му пареше върху бузите ѝ, върху устните. Това беше докосване. Очите му бяха хипнотични, веждите — черно кадифе. Целият беше сплав от разтопен бакър и сянка, сладък мед и опасност, безмилостни като остриета скули и коса, врязала се като връх на кинжал в челото. Изправена пред този образ, долавяйки приглушеното прашене на невидимия огън, Кару усети как в нея разтърсващо бучи кръв, магия и още нещо.

Нещо в стомаха ѝ: пърхане на крилати създания, които пламенно се връщаха към живота.

Бузите ѝ пламнаха. Ядоса се на дързостта на тия пеперуди. Тя да не беше някакво си лекомислено момиченце, че да се прехласва по красотата?

„Красота — изсумтя веднъж презрително Бримстоун. — Хората направо си губят ума по нея. Стават безпомощни като нощни пеперуди, които сами се хвърлят в пламъците“.

Тя нямаше да оглупее като нощна пеперуда. Докато двамата със серафима се дебнеха в кръг, Кару непрекъснато си повтаряше, че дори сега да отказва да приеме битката, той неотдавна проля кръвта ѝ. Остави я цялата в рани. Нещо по-лошо — изгори порталите и я обрече на *самота*.

Надяна гнева си като броня и отново атакува. Хвърли се във въздуха срещу него и за няколко минути дори успя себе си да заблуди, че му е равна, че би могла... Какво? Да го убие ли? Но тя дори не направи опит да използва ножа. Не искаше да го убива.

Тогава какво *искаше*? Какво искаше *той* от нея?

В този момент само с едно плавно движение той я сграбчи за ръцете, обезоръжи я и разсея заблудата ѝ, че може да излезе победител. Притисна дланите ѝ една в друга, за да не насочи хамсите отново срещу него — тя видя, че ръката ѝ беше оставила бяла дамба на врата му — и хватката му беше толкова здрава, че нямаше как да се освободи. Топлите му длани покриваха изцяло ръцете ѝ. Нейната магия попадна в капана на собствените ѝ длани, татуировките горяха една срещу друга, а ножът полетя към улицата. Край, беше заловена. За миг изпита неистов страх, припомняйки си как се беше надвесил над нея в Мароко с безжизнен поглед. Този път обаче в очите му нямаше смърт. Напротив.

Сега беше съвсем друг, с очи, преливащи от чувства. Какво изпитваше? Болка. Лъщеше, покрит от трескава влага. Лицето му излъчваше напрежение заради усилието да понесе тази агония, а дъхът му излизаше на пресекулки. Но имаше и нещо друго. Надвесен във въздуха над Кару, той гореше с някакъв вътрешен плам и я гледаше, гледаше я съживен и с изгарящ *изпитателен* поглед в широко отворените си очи.

Неговият допир, неговата жар, погледът му проникнаха в нея и тя внезапно усети, че не пеперуди трептят в стомаха ѝ. Това би било твърде незначително, просто вълнения на някакво лекомислено момиче.

Новото усещане, породило се между тях, беше... *астрално*. Въздухът се огъна от него. Но и *вътре* в нея сякаш стана нещо — някакво затопляне, размекване, *притегляне*. В краткия миг, докато той държеше ръцете ѝ, Кару се почувства безпомощна като звездна светлина, привлечена от Слънцето в огромното и непознато космическо пространство, което ги обгръщаше. Тя се разбунтува срещу това чувство и се опита да се отскубне.

Тогава ангелът проговори с нисък дрезгав глас:

— Няма да ти причиня болка. За онова, което се случи преди, съжалявам. Моля да ми повярваш, Кару. Не съм дошъл да те нараня.

Тя се стресна при произнасянето на името ѝ и спря да се дърпа. Откъде го знаеше?

— Тогава защо си дошъл?

Върху лицето му се появи безпомощно изражение. Той отново повтори: „Не знам“, което този път не ѝ се видя толкова смешно.

— Само за да... Просто да поговорим — продължи. — Опитай се да разбереш това... то е... — мъчително търсеше точните думи, гласът му заглъхна, после съвсем се изгуби. Кару обаче имаше чувството, че знае какво точно иска да каже, защото самата тя се опитваше да го проумее. — Не бих могъл да понеса още един удар на твоята магия — каза накрая и тя отново си даде сметка за огромното усилие, което му коства да говори. Май наистина го беше наранила зле. „Така му се полага“, каза си. Той все още беше неин враг. Паренето в дланите ѝ потвърждаваше това, белезите от раните и нейния разбит живот също ѝ го напомняха. Но нейното тяло не се вслушваше. Всичките ѝ сетива бяха съсредоточени върху допира на кожата му, в докосването на неговите ръце върху нейните. — Но няма да те държа насила повече — продължи той. — Ако искаш да ми причиниш болка, значи съм го заслужил.

После я пусна. Топлината му я напусна и нощта застана между тях, по-студена отпреди.

Затваряйки хамсите си в юмруци, Кару се дръпна назад, осъзнавайки смътно, че все още се носи във въздуха.

Мили боже. Какво беше това?

Лека-полека си даде сметка, че лети пред очите на цяла тълпа зяпачи, към която прииждаха нови и нови групи, сякаш туристическите маршрути на цяла Прага се бяха съсредоточили в тази забутана уличка. Видя как я сочат с пръст, почудата, светкавиците от фотоапаратите, подвикванията, но всичко беше някак глухо-глухо-глухо, като кадър от филм, по-нереален от онова, което преживяваше в момента.

Усещаше се на ръба на нещо неизразимо. Когато серафимът държеше ръцете ѝ, а после я пусна, сякаш нещо я беше изпълнило, но не си даваше сметка за това, докато той не се дръпна назад и пустотата не нахлу обратно. Сега тя пулсираше отвътре, студена и болезнена, кънтяща и алчна — *алчна* — и някаква отчаяна частица от Кару едва се удържа да не се хвърли обратно към него и да сграбчи ръцете му. Осъзнавайки необикновения порив, който я направляваше, тя впрегна сили да му устои. Все едно се опитваше да се съпротивлява на

прилива, усещайки същия ужас: да не бъде завлечена в дълбокото, откъдето няма връщане назад.

Кару почувства паника.

Когато ангелът помръдна, сякаш опитваше да я приближи, тя вдигна ръце срещу него, двете едновременно и съвсем отблизо. Той подбели очи и се олюля, изгубил съвършената си грация. Дъхът на Кару секна. Серафимът направи опит да се задържи върху трегера на прозорец от четвъртия етаж, но не успя.

Очите му се завъртяха в орбитите и той пропадна още няколко крачки надолу, пръскайки искри около себе си. Дали не губеше съзнание?

— Добре ли си? — едва проговори със свито гърло Кару.

Но той явно не беше добре. И падна.

* * *

Акива смътно усещаше, че вече не е във въздуха. Под него имаше само камък. В отделни проблясъци виждаше надвесени над себе си лица, които го гледаха втренчено. Съзнанието постепенно го напускаше. Гласове, говорещи езици, които не разбира, а в периферното му зрение: синьо. Кару беше тук. Бученето в ушите се усили, той направи усилие да се изправи на крака, а бученето се превърна в аплодисменти.

Застанала с гръб към него, Кару театрално се покланяше. После, с подчертано демонстративен жест, изскубна ножа си измежду паветата и го пхна обратно в ботуша. Погледна го през рамо и с видимо облекчение установи, че е в съзнание, после отстъпи заднешком и... го хвана за ръката. Докосна го много внимателно, само с върховете на пръстите, така че татуировката ѝ да не го изгори. Помогна му да се изправи и каза в ухото му с нисък глас: „Поклони се!“.

— Какво?

— Просто се поклони, става ли? Нека си мислят, че е било представление. Така по-лесно ще се измъкнем. Нека си блъскат главите как точно сме го направили.

Той успя да скалъпи нещо като поклон и аплодисментите отново гръмнаха.

— Можеш ли да вървиш? — попита Кару.

Той само кимна.

Въпреки всичко, не беше никак лесно да се измъкнат. Хората препречваха пътя им, настояваха да поговорят с тях. Отговаряше само Кару; той не разбираше въпросите, не знаеше езика, усещаше само, че Кару отвърща кратко и стегнато. Зрителите преливаха от възхита и удоволствие, само един от тях правеше изключение — млад мъж с цилиндър, който не откъсваше поглед от Акива и се опитваше да хване Кару за лакътя. Собственическото му поведение събуди някаква стара ярост у Акива, който едва се удържа да не го запрати в стената, но Кару явно не се нуждаеше от неговата намеса. Тя блъсна мъжа надалече от себе си и поведе Акива през навалищата. Пръстите ѝ все още бяха в шепата му, хладни и изящни. Съжали, че ги издърпа, щом завиха зад ъгъла и се озоваха на пазарния площад с празни сергии.

— Добре ли си? — попита тя, поддържайки разстоянието между тях.

Той се подпря на стената в сянката на една тента.

— Не че не го заслужавам — каза, — но като че ли цяла армия е марширвала върху мен.

Тя продължи да крачи, усещайки някакво безпокойство да вибрира в нея.

— Разгут каза, че ме търсиш. Защо?

— Разгут ли? — той беше стъписан. — Но аз мислех, че е...

— Мъртъв ли? Оцелял е. Но не и Изил.

Акива заби поглед в земята.

— Не предполагам, че ще се хвърли.

— Ето че го е направил. Това обаче не отговаря на въпроса ми. Защо ме търсиш?

И отново го обзе същата безпомощност. Затърси някакво обяснение.

— Не разбрах коя беше ти. Коя *си* ти. Човешко същество, белязано с очите на дявола.

Кару погледна дланите си, после вдигна очи към него, объркана и уязвима.

— Защо... ти причиниха това?

Той присви очи. Нима не знаеше?

Татуираните очи бяха само още едно доказателство за вещерските умения на Бримстоун. Тяхната магия имаше силата на ураганен вятър, вихър от болести и немощ. Акива беше обучен да ѝ устоява — всички серафими воители владееха защитата, — но и неговата сила си имаше предел. Ако беше на бойното поле, първо щеше да отсече ръцете на врага, преди да е насочил дяволската си сила към него. Но Кару... Не би я наранил отново, затова трябваше да стиска зъби и да понася, доколкото може.

Сега го поразяваше по-силно от всякога — дивна приказна самодива с гримирани очи и жило на скорпион. Усещаше парещия отпечатък от ръката ѝ върху врата си като прогорен с киселина. Към това се прибавяше потиснато гадене и замайването от безмилостната ѝ атака. Чувстваше се грохнал и се страхуваше пак да не припадне.

— Това са печатите на ревенантите. Но ти би трябвало да го знаеш — предпазливо каза той.

— Ревенанти ли?

Той внимателно изучаваше лицето ѝ.

— Наистина ли не знаеш?

— Какво по-точно — какво е ревенант ли? Не е ли нещо като призрак?

— Ревенантите са воители на химерите — отвърна той, което беше част от истината. — Само те имат хамси. — Пауза. — Единствени.

Тя изведнъж силно стисна юмруци.

— Явно не *само* те.

Той нищо не отговори.

Продължаваше да усеща между двамата онова неизказано нещо, което изпълни въздуха, докато се гледаха лице в лице над покривите. Да стои близо до нея, бе като да балансира на ръба на един разлюлян свят; да остане на крака, когато земята под него иска да го отръска от гърба си и да го запрати в спиралата на едно пропадане, от което няма друго спасение, освен насрещен удар, но жадувай удар, сладко и приканващо стълкновение.

И преди бе изпитвал същото чувство, но не искаше то да се повтаря. От това споменът за Мадригал щеше да се изличи. Той вече избледняваше. Ето че и сега паметта му не успя да възстанови чертите на лицето ѝ. Все едно се напругаше да си припомни стар припев,

когато друга мелодия звучи в ушите му. Сега виждаше единствено лицето на Кару — сияйните очи, гладките страни, извивката на меките устни, стиснати съсредоточено.

Отърси се от това завладяващо чувство. Дори не беше редно да изпитва подобно нещо — такова люшкане, такова напрежение и възбуда, този ритъм. А някъде дълбоко под всичко това се пробуждаше нещо, което от години държеше затворено в тъмницата на съзнанието си, така здраво оковано, че едва се познаваше какво е: надежда. Много слаба надежда. А в центъра ѝ: Кару.

Тя се беше отдалечила извън обсега на крилете му и продължаваше да крачи. Дватамата се гледаха изпод вежди, изплашени да не се поддадат на взаимното привличане и да се доближат един към друг.

— Защо изгори порталите? — попита тя.

Той въздъхна дълбоко. Какво можеше да ѝ отговори? Че го е направил за отмъщение? Или за да се възцари мир? И двете по някакъв начин отговаряха на истината.

— За да сложа край на войната — уморено каза най-накрая.

— На *войната* ли? Да не е имало война?

— Да, Кару. Има *само* война.

Отново се стъписа, като чу името си от неговата уста.

— Бримстоун и всички други... добре ли са? — остана без дъх, докато го изговаряше. Акива усети, че тя се страхува — страхува се от неговия отговор.

Наред със замайването и гаденето, причинени от хамсите, той почувства и нещо друго, което го разтърси още по-дълбоко — зараждането на ужаса.

— Те са в черната крепост — отговори той.

— Крепост — надигна се надежда в гласа ѝ. — С решетки. Аз бях там, видях я в нощта, когато ме нападна.

Акива отклони очи. Усети пристъп на гадене. Барабаненето в главата му се засили и му пречеше да се съсредоточи. Само веднъж преди това беше изпитвал поразяващата сила на печатите на ревенантите — изпитание, което не вярваше да преодолее и все още не проумяваше как е оцелял. Едва държеше очите си отворени, а тялото му, натежало като котва, го теглеше надолу.

Гласове.

Кару рязко завъртя глава. Акива се огледа. Някои от зяпачите ги бяха проследили и сега ги сочеха отдалече.

— Върви след мен! — каза Кару.

Сякаш му оставаше нещо друго.

30

ТИ

Заведе го в апартамента си, повтаряйки си през цялото време: „Тъпачка, тъпачка, какви ги вършиш?“.

„Отговори — отвърна сама на себе си, — търся отговори“.

Пред асансьора се поколеба дали да влезе в толкова тясно пространство заедно със серафима, но беше немислимо той да се качи по стълбите, затова натисна бутона. Той я последва, без да подозира що за съоръжение е това и леко се стресна, когато механизмът задейства.

Щом влязоха, тя хвърли ключовете в панерчето край входната врата и се огледа. На стената: крилете на нейния Ангел на изчезването, смущаващо подобни на неговите. Но дори да забележа приликата, по лицето му нищо не пролича. Пространството бе прекалено тясно, за да може да ги разгърне в целия им обхват, затова висяха като балдахин на стената, закривайки наполовина леглото — здрав одър от тиково дърво, върху който бяха струпани пухени юргани като от приказката за принцесата и граховото зърно. Завивките все още бяха разхвърляни, скрити под лавината от скицници, които Кару разлиства цялата предишна нощ — единствената ѝ връзка с нейното семейство.

Един от скицниците стоеше отворен на портрета на Бримстоун. Забележа как ангелът стисна зъби при вида му, затова го грабна и го притисна към гърдите си. Той пристъпи към прозореца и погледна навън.

— Как е името ти? — попита тя.

— Акива.

— А откъде знаеш моето?

Дълга пауза.

— От стареца.

Изил. Естествено. Но... Тази мисъл я порази. Нали Разгут каза, че Изил беше предпочел смъртта, за да я предпази?

— Как ме откри? — попита.

Навън беше тъмно и стъклото отразяваше очите на Акива в оранжево.

— Не беше трудно — само каза той.

Канеше се да го разпита за подробности, но той затвори очи и опря чело в стъклото на прозореца.

— Можеш да седнеш — каза тя и посочи дълбокото кресло, тапицирано със зелено кадифе. — Стига да не подпалиш нещо.

Устните му се изкривиха в горчиво подобие на усмивка.

— Нищо няма да подпаля.

Разхлаби кожените каиши, които се кръстосваха на гърдите, и мечовете паднаха от гърба му на пода с тътен, който едва ли щеше да зарадва съседа отдолу. След това Акива седна, или по-скоро се стовари върху креслото. Кару разбути скициниците, за да си направи място на леглото и седна насреща му с кръстосани в поза лотос крака.

Апартаментът ѝ беше съвсем малък, в него имаше място само за леглото, фотьойла и комплект масички, които влизаха една в друга, но най-вече — за голямата гордост на Кару — персийския килим, спазарен още докато беше на стана в Тебриз^[1]. Една от стените цялата беше в шкафове с книги, отсрещната беше с прозорци, а отатък антрето имаше малка кухничка, малък килер и баня, почти с размера на душкабина. Таваните се издигаха на абсурдната височина от три и половина метра и голямата стая дори беше по-висока, отколкото широка. Кару си беше направила полуетаж над шкафовете с книги, където се стигаше само с катерене, затова пък беше достатъчно широко за меките турски възглавници и оттам се разкриваше чудесна гледка право към замъка над покривите на „Старе Место“.

Тя не сваляше поглед от Акива. Седеше с отметната назад глава и затворени очи. Сякаш цялата му сила беше изтекла някъде. От време на време разтриваше едното си рамо и се мръщеше като от силна болка. Кару се нареди да му предложи чай — на нея също щеше да ѝ дойде добре — но тогава би заприличала на гостоприемна домакиня, а тя не искаше да забравя какво са всъщност те един за друг: врагове.

Ясно?

Продължи да го изучава, мислено коригирайки неговите портрети, рисувани по памет. Ръцете я сърбяха да грабне молива и да го нарисува още сега. Тъпи ръце.

Той отвори очи и я хвана да го гледа. Тя пламна.

— Гледай да не се разположиш прекалено удобно — изтърси смутено.

Той направи усилие да се вдигне.

— Извинявай. Винаги е така след битка.

Битка. Наблюдаваше я предпазливо, докато тя довършваше мисълта му.

— Битка. С химерите. Защото сте врагове — обобщи тя.

Той кимна.

— Защо?

— Защо? — повтори той, сякаш понятието враг не се нуждаеше от повече обяснения.

— Точно така. Защо сте врагове?

— Винаги е било така. Водим война от хилядолетия...

— Тия не ми минават. Невъзможно е две раси да враждуват още от самото си създаване. Все трябва да е започнало с нещо.

Той бавно кимна.

— Да, започна заради нещо — разтърка лицето си с длани. — Какво знаеш за химерите?

Какво *всъщност* знаеше?

— Не много — призна тя. — До нощта, когато ме нападна, даже не знаех, че са повече от четири. Нямах представа, че са цяла раса.

Той тръсна глава.

— Не са само една раса. Има ги много, съюзени.

— О! — Кару реши, че в това има някакъв смисъл, след като изобщо не си приличаха по външен вид. — Значи ли това, че има и други като Исса и Бримстоун?

Акива кимна. В нейните очи тази информация придаде реално измерение на света, където тя успя само да надникне. Представи си пръснатите из просторни равнини племена, цяло село, населено с исси, многобройни семейства от бримстоуни. Искаше ѝ се да ги види. Защо ли са я държали настрани от тях?

— Не мога да си представя какъв е бил животът ти — обади се Акива. — Разбрах, че Бримстоун те е отгледал, но през цялото време ли те държа затворена в дюкянчето си? Не те ли допусна до крепостта?

— До онази нощ даже не знаех какво има отвъд задната врата на дюкянчето.

— Значи все пак те е пуснал оттатък?

Кару сви устни, припомняйки си яростта на Търговеца на желания.

— Може и така да се каже.

— И какво видя там?

— Защо трябва да ти казвам? Вие сте врагове, а това и мен ме превръща в твой враг.

— Аз не съм ти враг, Кару.

— Те са моето семейство. Техните врагове са и мои врагове.

— Семейство — повтори Акива, клатейки глава. — Ами ти откъде си се взела? Коя всъщност си ти?

— Защо всички все това ме питат? — отвърна Кару, разлюляна от внезапен гняв, въпреки че и тя самата, откакто порасна достатъчно, за да осъзнае колко странно е всичко, всекидневно си задаваше същия въпрос. — Аз съм си аз. Ами ти кой си?

Това беше риторичен въпрос, но той го прие насериозно.

— Аз съм воин — отговори.

— Тогава какво правиш тук? Твоята война се води на друго място. Защо си дошъл?

Той си пое дълбоко дъх на пресекливи вдишвания и се отпусна в креслото.

— Трябваше ми... нещо — каза. — Нещо различно. Живея във война от половин век...

— Ти си на *петдесет*?! — прекъсна го Кару.

— В моя свят живеем дълго.

— Е, в такъв случай, си късметлия — каза Кару. — Тук, ако искаш дълъг живот, трябва сам да си извадиш всичките зъби с клещи.

При споменаването на зъби в очите му се появи опасен пламък, но той само каза:

— Дългият живот е бreme, ако е преминал в страдания.

Страдания. Да не говореше за себе си? Попита го.

Очите му се затвориха, сякаш досега ги е държал отворени с цената на огромно усилие, но вече се предаваше. Мълча много дълго и Кару реши, че е заспал, затова се отказа да настоява. Но въпросът продължи да я измъчва. Чувстваше, че той говори за себе си. Спомни си вида му в Маракеш. Какво ли е способно да прогони живота от нечий очи?

Отново я обзе желание да се погрижи за него, да му предложи нещо, но пак се удържа. Продължи да го наблюдава — изсечените черти, дълбокото черно на веждите и миглите, татуираните линии по ръцете, които лежаха с разтворени пръсти върху подлакътниците на креслото. Сега, както седеше с отметната назад глава, се виждаше ясно белегът на врата му, а малко по-нагоре — и пулсирането на сънната артерия.

За пореден път се изненада от неговата телесност — той също бе същество от плът и кръв, макар и по-различно от всяко друго, което някога е срещала или докосвала. В него се смесваха стихии огън и земя. А тя си мислеше, че ангелите са сътворени само от ефир. Нищо подобно. Целият беше плътна материя: мощна, сурова, истинска.

Той отвори очи и тя подскочи, хваната отново да го наблюдава. Колко пъти щеше да се изчервява тази вечер?

— Извинявай — промълви с отпаднал глас, — май съм заспал.

— Аха. — Този път не успя да се удържи: — Искаш ли вода?

— Да, моля! — изглеждаше толкова благодарен, че тя усети вина, задето не му беше предложила по-рано.

Разгъна свитите си в поза лотос крака, изправи се и му донесе чаша вода, която той пресуши на един дъх.

— Благодаря — каза със странно прочувствен глас, сякаш му беше дала нещо много повече от чаша вода.

— Ъхъ — рече неловко. Поколеба се, щръкнала пред него. Нямаше къде да отиде в малката стая, освен да се върне на леглото, затова се метна обратно на него. Искаше й се най-после да си свали ботушите, но човек не прави това, когато може да се наложи да бяга бързо или да скрие някого. Но ако се съдеше по пълното изтощение на Акива, май нямаше опасност нито от едното, нито от другото. Опасност представляваше единствено миризмата, която щеше да се разнесе, като си свали ботушите.

Затова остана обута.

— Още не проумявам защо изгори порталите. Как това може да сложи край на войната? — настоя тя.

Пръстите на Акива силно стиснаха празната чаша.

— През тези врати преминаваше магия — каза той. — Черна магия.

— През *тях*? Там нямаше никаква магия.

— Казва момичето, което може да лети.

— Добре, но това стана срещу едно желание. От твоя свят.

— От Бримстоун.

Тя потвърди с кимване.

— Значи ти е известно, че той е магьосник.

— Аз... Ами, да. — Никога не беше приемала Бримстоун като магьосник. Нима е правил и други неща, освен да изработва желания? Каква част от истината ѝ беше известна и колко още *не знаеше*? Нейното невежество приличаше на непрогледен мрак, който можеше да е както в тесен килер, така и под открито небе в беззвездна нощ.

В главата ѝ се завъртя калейдоскоп от образи. Свистенето на магията всеки път, когато пристъпваше в дюкянчето. Купчините със зъби и скъпоценни камъни, каменните маси в подземната катедрала, върху които лежаха мъртъвци... Мъртъвци, които всъщност не са мъртви, както се убеди от горчив опит. Спомни си как Исса я съветваше да не вгорчава още повече и без това тежкия живот на Бримстоун — този „нерадостен“ живот, както каза тогава. Неговата „безмилостна“ работа. Що за работа беше това?

Грабна първия скицник, който ѝ попадна. Разлисти бързо страниците му, раздвижвайки нарисуваните по тях химери в нещо като анимация.

— Каква беше тази магия? — обърна се тя към Акива. — Черната магия.

Той не отговори и когато вдигна поглед към него, очакваше да е заспал. Той обаче следеше пробягващите като мълнии рисунки в скицника. Кару рязко го затвори и Акива премести очи на нея. И пак този *изпитателен* поглед.

— Какво? — попита смутено тя.

— Кару — отвърна той. — *Надежда*.

Тя вдигна вежди, сякаш го питаше: „Е, и?“.

— Защо ти е дал това име?

Тя вдигна рамене. Вече започваше да ѝ писва да не знае съвсем нищичко.

— Ами твоите родители защо са те кръстили Акива?

Щом спомена родителите му, лицето на Акива се изопна и пронизващата бдителност в погледа му отново беше изместена от умората.

— Не са го направили те — отговори. — Управителят на харема го е избрал от списъка. Другият Акива е бил убит. Името е било свободно в момента.

— О! — Кару не знаеше какво да мисли. В сравнение с чутото, необикновеното ѝ детство изглеждаше по семейному уютно.

— Отгледан съм за войник — продължи Акива с кух глас и отново затвори очи, но този път здраво стисна клепачи, като при силна болка. Мълча дълго време. Когато заговори отново, разказа много повече, отколкото беше очаквала.

— Взели са ме от майка ми, когато съм бил петгодишен. Не помня лицето ѝ, а само, че не направи нищо, когато дойдоха за мен. Това е най-ранният ми спомен. Тогава съм бил толкова дребен, че помня само краката на войниците, които ме наобиколиха. Трябва да са били от дворцовата стража, защото наколениците им бяха сребърни и аз се оглеждах в тях, във всичките се отразяваше ужасеното ми лице, размножено като в десетки огледала. Заведоха ме в тренировъчния лагер, където се оказах едно от цял легион изплашени деца — той преглътна. — Там ни наказваха за страха ни и ни научиха да го прикриваме. Ето в това се превърна животът ми — в прикриване на собствения ужас до момента, когато вече не го усещах, нито изпитвах други чувства.

Кару си го представи: едно уплашено и изоставено дете. Отвътре я изпълни нежност като напиреща сълза.

Той продължаваше с глух глас:

— Още с раждането си съм обречен на войната — война, започнала преди хиляди години с избиването на моя народ. Тогава никой не е бил пощаден — нито деца, нито възрастни. В Астре, столицата на Империята, химерите подложили серафимите на поголовно клане. Ние сме врагове, защото химерите са чудовища. Животът ми е кръв, защото светът ми е чудовищен.

— А после дойдох тук и хората... — в гласа му се усети почуда, сякаш разказваше някакъв сън. — Хората се разхождаха свободно, невъоръжени, събираха се на открито, седяха по площадите, смееха се, остаряваха. Срецах момиче... чернооко момиче с коса като скъпоценен камък, но... тъжно. Тъгата в нея бе толкова дълбока и въпреки това, за секунда можеше да се превърне в светлина. Щом видях усмивката ѝ, се запитах какво ли ще е да я *накарам* да се засмее.

Мислех си... мислех си, че това ще е като да видиш усмивката за първи път. Тя беше на страната на врага и макар единственото ми желание да бе да я гледам, аз постъпих така, както са ме обучавали. Затова я... нараних. Когато се върнах у дома, не преставах да мисля за теб и бях толкова благодарен, че ти се защити. Че не се остави да те убия.

Ти. Кару не пропусна внезапната промяна в местоимението. Седеше насреща му, без да мигне, останала почти без дъх.

— Върнах се да те намеря — продължаваше Акива. — Не знам защо го направих. Кару. Кару. Не знам защо — гласът му бе толкова слаб, че едва го долавяше. — Само и само да те открия и да остана в света, където си и ти...

Кару мълчеше, но той не каза нищо повече и тогава... нещо се появи във въздуха около тях.

Сияние, отначало като аура, което постепенно ставаше все по-ярко, докато не се превърна в *криле* — разтворени и изникнали от лопатките на раменете му, разпънати над креслото и обсипващи килима с великолепни огнени арабески. Разкри се пред нея в целия си блясък. Кару едва не се задави при вида на разперените му криле, но техният пламък не я опари. Той беше бездимен, някак откъден. Лекото потрепване на огнените пера я хипнотизираше. Кару отново си пое дълбоко дъх и ги гледа дълго, докато чертите на Акива не се отпуснаха в нещо близко до умиротворение. Този път наистина беше заспал.

Тя стана и взе празната чаша от ръката му. Изключи осветлението. Сиянието на крилете му бе напълно достатъчно, дори за рисуване. Взе скицник и молив и започна да рисува Акива, заспал в люлката на своите огромни криле. После го скицира по спомен — с отворени очи. Опита се да улови точната им форма: използва въглен, за да пресъздаде плътната черна линия, която ги ограждаше и ги правеше толкова екзотични. Не можеше да остави огнените ириса, щриховани само с молив, затова грабна кутията с акварели и започна да нанася боите. Скицира и рисува с бои дълго време, а той продължаваше да седи напълно неподвижен. Само гърдите му се вдигаха и спускаха недоловимо, а перата на крилете му мъждукаха и изпълваха стаята с игриви сенки като от жив огън.

Кару нямаше намерение да спи. Някъде след полунощ обаче се предаде, все още потънала сред купчината скицници, и даде за миг

покой на очите си. Унесе се и когато се събуди малко преди зазоряване — стресна я някакъв кратък, ясен звук — за момент стаята наоколо ѝ се видя напълно чужда. Само крилете над главата ѝ бяха познати и видът им предизвика у нея вълна от наслада, а после всичко ѝ се изплъзна както става със сънищата.

Намираще се в апартамента си, естествено, в собственото си легло, а онова, което я събуди, бе гласът на Акива.

Стоеше над нея с омекнал поглед. Огнените му ириси изглеждаха огромни, превзели бялото наоколо. Във всяка ръка държеше по един от нейните ножове със сърповидни остриета.

[1] Град в Иран. — Б.ред. ↑

31

ИСТИНЕН

Кару се изправи толкова рязко, че скицниците се разпиляха във всички посоки около леглото. Все още стискаше молива в ръка и една мисъл я порази: винаги трябваше да разчита на някакво импровизирано оръжие, когато е изправена срещу този ангел. Но щом сграбчи по-здро молива, готова да го наръга, Акива отстъпи назад и отпусна ножовете.

После ги върна там, където ги беше намерил — в кутията върху масичките матрьошки. Трябва да са били точно под носа му, когато се е събудил.

— Съжалявам — каза. — Нямах намерение да те стряскам.

Точно тогава, осветен само от пламъчетата на крилете, неговият образ ѝ се стори някак толкова... *истинен*. Той беше истинският. В това нямаше никакъв смисъл. Въпреки всичко, едно чувство нахлу в Кару — както и да се казваше то, тя го усети нежно като слънчево петно върху полиран под и като на същинска котка ѝ се прищя да се свие на кълбо върху него.

Опита се да се престори, че не е имала намерение да го наръга с молива.

— Хубаво — каза, докато се протягаше, позволявайки на молива някак случайно да се изхлузи от ръката ѝ. — Не знам какви са вашите обичаи, но тук, ако не искаш да изплашиш някого, просто не се надвесваш с *ножове* над него, докато спи.

Това усмивка ли беше? Не. Просто потрепване в ъгълчето на неумолимо стиснатите му устни. Не се брои.

Погледът ѝ попадна на отворения пред нея скицник, доказателство за среднощната ѝ портретна сесия, което той лесно можеше да забележи. Бързо го затвори, въпреки че сигурно вече го беше видял, още докато е спяла.

Как е могла да заспи, докато някакъв непознат е в апартамента ѝ?! Как изобщо е могла да *доведе* този непознат в апартамента си?

Но той явно не се чувстваше на чуждо място.

— Необикновени са — каза той, сочейки към кутията с ножовете.

— Току-що ги купих. Красота, а?

— Красота — съгласи се той, но дори да говореше за ножовете, гледаше право в нея.

Тя се изчерви, внезапно осъзнавайки как изглежда — чорлава коса, гурели? — а после се ядоса. Какво значение има как изглежда? И какво точно става тук? Направи опит да се разсъни и стана рязко от леглото, търсейки място в малкото помещение, което да е извън неговата сияйна аура. Нямаше такава.

— Ей сега се връщам — промърмори, измъкна се в коридора и се затвори в малката баня. Щом се отдели от него, изпита силен страх, че няма да го заvari, когато се върне. Опита да се успокои, забавлявайки се с мисълта дали серафимите стоят над обикновените човешки потребности — ако се съди по мургавата му челюст обаче, Акива явно имаше нужда от бръснач. След това наплиска лицето си с вода и си изми зъбите. После набързо разреса косата си с четката. С всяка изминала минута в нея нарастваше безпокойството, че като се върне, ще заvari стаята празна, балконската врата — отворена, а в небесния простор няма да има и следа накъде е отлетял.

Но той още не си беше тръгнал. Неземните му криле отново бяха станали невидими, а мечовете висяха кръстато между плешките, безобидни в украсените кожени калъфи.

— Ами — започна тя, — банята е натам, ако... хм...

Той кимна и мина непохватно покрай нея, опитвайки се да прибере колкото може по плътно невидимите си криле в тясното пространство, после затвори вратата зад себе си.

Кару побърза да си облече чисти дрехи, след това се изправи край прозореца. Навън още беше тъмно. Часовникът показваше пет. Умираще от глад, а от предишната си сутрешна експедиция из кухнята знаеше, че там няма нищо, което става за ядене. Когато Акива се появи, тя го посрещна с въпроса:

— Гладен ли си?

— До смърт.

— Тръгвай тогава.

Тя взе палтото и ключовете, тръгна към вратата, после спря и смени посоката. Излезе на балкона, качи се на парапета, хвърли на Акива поглед през рамо и направи крачка напред.

Кацна на улицата шест етажа по-ниско с изящството на същинска дама и не можа да сдържи усмивката си. Акива се озова плътно до нея, сериозен, както обикновено. Даже не можеше да си го представи усмихнат, винаги беше толкова мрачен. Но не зърна ли нещо в очите му, които я следваха? Ето например този кос поглед: дали не забелязваше прикрита почуда? Тя си спомни всичко, което ѝ разказа миналата нощ. Сега, улавяйки бегъл проблясък на чувство, разсеяло неизменната тъга по лицето му, усети как сърцето ѝ болезнено се свива. Какъв ли е бил животът му, щом толкова отрано е пратен на война? *Война*. Това понятие за нея беше напълно абстрактно. Кару не можеше да проумее неговата същност, не успяваше да разбере какво обхваща тази същност. Съдейки обаче по Акива — мъртвоокия — и начина, по който я гледаше сега, тя почувства, че се е върнал от мъртвите *заради нея*, а това беше нещо толкова велико и толкова съкровено в същото време. Следващия път, когато погледите им се срещнаха, тя беше принудена да отклони очи.

Заведе го до кварталната пекарна на ъгъла. Още не беше отворена, но пекарят им подаде топли-топли кифлички през прозореца, направо от фурната — с дъх на мед и лавандула, горещи и вдигащи пара от кафявите хартиени пликчета. А после Кару направи онова, което би направил всеки, стига да можеше да лети, и се беше озовал из уличките на Прага на зазоряване с топли кифлички в ръка.

Тя полетя, приканвайки с жест Акива да я последва високо в небето, над реката, за да кацнат най-накрая върху студения купол на катедралната камбанария и да съзерцават оттам как слънцето изгрява.

* * *

Акива стоеше плътно зад нея, впил очи в шнолата на главата ѝ и дългите масури коса, попили утринната влага. Кару грешеше, че не е изненадан от способността ѝ да лети. Причината да не покаже емоция, се коренеше в дългите години обучение да потиска всяко чувство, всяка своя реакция. Или поне така той си мислеше доскоро. Но

присъствието на това момиче му показва, че вече не може да разчита на подготовката си.

Имаше някакво изящество в начина, по който се носеше из въздуха. Това беше същинска магия — тя се проявява не чрез омагьосани криле, а чрез желанието за полет. Желание, както се досещаше той, взето от личните запаси на Бримстоун. Бримстоун. Мисълта за магьосника го плисна в лицето като мастило, черна мисъл върху сияйния образ на Кару.

Как е възможно нещо толкова светло и лекокрило, като изящния полет на Кару, да бъде породено от зловещата магия на Бримстоун?

Двамата се вдигнаха високо, където не можеше да ги стигне случаен поглед, понесоха се над реката и плавно завиха към замъка, спускайки се спираловидно към катедралата, разположена в самото му сърце. Тя беше същинско готическо чудовище, покрито с белези и закалено от времето, подобно на издълбана от годините и бурите скала. Кару се спусна върху купола на камбанарията. Той не се оказа най-доброто място за кацане. Бръснещият вятър, леден и злонамерен, накара Кару да събере косата си, за да не се пилее върху лицето ѝ. Извади молива — нима същия този молив се канеше да забие преди малко в него? — сви косата си на кок и го прокара през нея; едно от многото му предназначения. Сини кичурчета наизскачаха от прическата ѝ и затанцуваха по челото, вееха се пред очите и докосваха устните, разтегнати в широка, по детски щастлива усмивка.

— Ние сме върху катедралата — обърна се към него тя.

Той кимна.

— Не. *Ние сме върху катедралата* — повтори тя и първата му мисъл бе, че пропуска нещо, някакъв нюанс на езика, но после осъзна: тя просто беше смаяна. Смаяна, че стои кацнала върху купола на катедралата, извисяваща се на висок хълм над Прага, а целият град е в краката ѝ. Притисна топлите хлебчета към тялото си и продължи да рее поглед, а по лицето ѝ се изписа истинско благоговение. То бе толкова силно, че Акива не помнеше да се е чувствал някога като нея, дори когато беше новак в летенето. Сякаш никога в живота си не е летял. Първите му полети не будеха нито радост, нито благоговение — беше единствено въпрос на дисциплина. Сега обаче искаше да бъде част от мига, накарал лицето ѝ да сияе така, затова застана до нея и се огледа.

Гледката наистина беше *забележителна*. Небето започваше да се обагря в розово по краищата. Всички кули се къпеха в меко сияние, улиците на града все още тънеха в сянка, обсипани с огънчетата на уличните лампи и лъкатушните мигащи светлини на автомобилните фарове.

— Не си ли идвала тук преди? — попита той.

Тя се извърна към него.

— Разбира се, че съм идвала — водя всичките си гаджета тук.

— А ако не получат одобрение, винаги може да ги бутнеш през парапета.

Не трябваше да го казва. Лицето на Кару помръкна. Несъмнено се сети за Изил. Акива мислено се наруга заради тази глупава шега. Естествено, че няма да му се получи. Толкова дълго време не го беше спохождало желание да се шегува.

— Всъщност — продължи Кару, сякаш нищо не беше станало — едва преди няколко дни си пожелах да летя. Още не съм се нарадвала.

Тя отново успя да го изненада. Явно този път му пролича, защото Кару улови неговия поглед и попита:

— Какво?

Той тръсна глава.

— Толкова си спокойна във въздуха, така решително прекрачи от парапета на балкона, без миг колебание, сякаш по рождение умееш да летиш.

— Знаеш ли, не ми е хрумвало, че в един момент действието на желанието може да се изчерпи. Това би било нещо като наказание, ако много си се фукал с придобивката си, нали така? Плъос и край! — тя се разсмя, видимо необезпокоена от тази мисъл, и продължи: — Май трябва да съм по-внимателна занапред.

— Желанията наистина ли се изчерпват? — попита той.

Тя сви рамене.

— Представа нямам. Едва ли. Поне косата ми не си е върнала предишния цвят.

— И тя ли е резултат от изпълнено желание? Нима Бримстоун ти е позволил да използваш магия заради... това?

— Е, не бих казала, че го одобри — тя го погледна косо, едновременно смутено и предизвикателно. — Той никога не ми е позволявал да използвам истински желания, а само такива, с които бих

могла да причиня минимални щети. О! — една мисъл я порази. — Леле!

— Какво?

— Снощи обещах нещо и съвсем забравих за него — тя започна да тършува из джоба на палтото си и измъкна оттам дребна монета, върху която Акива мерна образа на Бримстоун. Монетата беше в шепата ѝ, когато я сви в юмрук. Щом разтвори длан, там вече нямаше нищо. — Фокус! — каза тя. — Пуф!

— Какво си пожела? — попита той.

— Нещо глупаво. Но сега едно подло момиче там долу ще се събуди щастливо. Не че го е заслужила, мръсницата. — И тя по детски капризно се изплези към града. — Ето, заповядай! — извърна се към Акива и му подаде едно от хартиените пликчета от хлебарницата. — Сега вече няма опасност да умреш от глад.

Докато се хранеха, той забеляза, че тя трепери и разтвори крилете си — все още невидими — така че вятърът да подхване тяхната топлина и да я завихри около нея. Това като че ли помогна. Тя се разположи удобно, провеси крака през ръба на купола и започна да ги люлее, докато отчупваше малки хапки от кифлата и дъвчеше. Той полегна край нея.

— Между другото, как се чувстваш? — попита тя.

— Зависи — отвърна закачливо той, сякаш детската палавост на Кару беше прилепчива.

— От какво?

— От това дали питаш, защото си загрижена за мен, или защото имаш намерение да ме държиш слаб и безпомощен.

— О, разбира се, че те искам слаб и безпомощен. Не ще и дума.

— Е, в такъв случай се чувствам ужасно.

— Хубаво — тя го каза съвсем сериозно, но в погледа ѝ просветна немирна искрица. Акива си даде сметка, че през цялото време тя внимаваше да не насочи случайно хамсите си към него. Това го трогна. Трогна се и когато я намери заспала само на няколко крачки от него, така прекрасна и уязвима, макар с нищо да не бе заслужил нейното доверие. Точно както навремето и Мадригал.

— Чувствам се по-добре — добави тихо. — Благодаря ти.

— Недей да ми благодариш. Аз съм тази, която те нарани. Заля го вълна от срам.

— Не толкова силно... колкото аз те нараних.

— Така е — съгласи се тя. — Не толкова силно.

Вятърът шибаше злобно и с един метежен порив разпиля косата ѝ, после затанцува наоколо, обърквайки кичурите; само след миг тя хвърчеше във всички посоки, сякаш ято въздушни стихии се опитваха да си я поделят и да свият гнезда от нейната синя коприна. Кару направи опит да им се противопостави; моливът беше безвъзвратно изгубен, полетял през перилото на купола, пропаднал сред летящите контрафорси, затова се наложи да придържа косата си с две ръце.

Акива очакваше да му предложи да си тръгнат заради вятъра, но тя нищо не каза. Слънцето изникна над хълмовете. Тя наблюдаваше как сиянието му пропъди нощта в сенките, които, подсилени от гъстия ѝ мрак, станаха още по-черни. Всичко нощно се скупчи из потайните кътчета, по-далече от настъпващата зора.

Не след дълго Кару проговори:

— Снощи каза, че най-ранният ти спомен е как войниците идват за теб...

Той се сепна.

— Така ли съм казал?

— Какво, не помниш ли? — тя се извърна към него, веждите ѝ — две запетайки сাকাов цвят — хвъркнаха нагоре от изненада.

Той поклати глава, ровейки из паметта си. Снощи се чувстваше толкова зле от действието на печатите на ревенантите, че всичко му беше като в мъгла. Въпреки това, не можеше да повярва, че е говорил за детството си. И то точно снощи. Почувства се така, сякаш онова злочесто момче от неговото минало отново се е върнало. Сякаш в този момент на слабост отново се беше *превърнал* в него.

— Какво още казах? — попита.

Кару наклони глава. Точно този жест я спаси в Маракеш — леко килнатата като на птица глава, докато го наблюдаваше само с крайчеца на окото — и сърцето на Акива запрепуска.

— Не много — отвърна след секунда тя. — Малко след това заспа.

Очевидно лъжеше. Какво ли още ѝ беше казал снощи?

— Както и да е — продължи Кару, без да го поглежда. — Думите ти ме накараха да се замисля и се опитах да се сетя кой е моят първи

спомен — тя се подпря с две ръце да се изправи и косата ѝ отново се разпиля във всички посоки от вятъра.

— Е?

— Бримстоун — дишането ѝ стана пресекливо, озари я нежна и горестна усмивка. — Спомням си Бримстоун. Как седя на пода зад неговия тезгях и си играя със снопчето на опашката му.

Играла си е със снопчето на опашката му? Това никак не съвпадаше с болезнената представа на Акива за магьосника, прогорил душата му като дамга.

— Бримстоун — горчиво пророни той. — Добър ли беше с теб?

В отговора на Кару прозвуча ожесточение. Косата ѝ заприлича на стремителен поток, а в очите имаше копнеж, когато отвърна:

— Винаги. Колкото и да си мислиш, че познаваш химерите, ти нищо не знаеш за него.

— Възможно ли е тогава *точно ти* да си тази, която най-малко го познава, Кару — бавно изрече той.

— Какво? — настоя тя. — Какво точно не знам за него?

— Като начало, да започнем с неговата магия — отвърна Акива. — Неговите желания. Знаеш ли как се получават?

— Как се получават ли?

— Те не идват даром, Кару. Магията си има цена. Нейната цена е *болката*.

ПОКРИВ И УБЕЖИЩЕ

Болка.

Докато Акива обясняваше, на Кару взе да ѝ прилошава. Сети се за всяко едно свое глупаво желание — защо Бримстоун не ѝ е казал? С истината щеше да постигне онова, което не постигнаха всичките му сърдити погледи и кисели физиономии. Ако знаеше истината, никога повече не би използвала желания.

— За да вземеш нещо от Вселената, трябва да дадеш нещо в отплата — каза Акива.

— Но... защо точно болка? Не може ли да е друго? Например... радост.

— Заради равновесието. Ако нещо се постига лесно, тогава се губи целият смисъл.

— Наистина ли мислиш, че радостта се постига по-лесно от болката? — попита Кару. — *Ти* от кое си опитвал по-често?

Той я гледа дълго и мълчаливо.

— Добър въпрос. Но не аз съм създал правилата.

— Кой тогава?

— Моят народ вярва, че са били звездните богове. Химерите имат толкова легенди, колкото са и техните раси.

— Ами... тогава откъде идва болката? — тревожно попита Кару. — Негова ли е болката?

— Не, Кару, не е негова болката — отвърна Акива. Произнасяше много внимателно всяка дума и следващият въпрос сякаш увисна неизречен във въздуха: „Щом не е негова, чия болка е тогава?“.

Тя усети, че ѝ се повдига. Пред очите ѝ отново изплува образът на положените върху масите тела. Не. Това може да е нещо съвсем друго. Тя все пак познаваше Бримстоун, нали така? Може и да не е знаела... добре де, не знаеше нищо за него... но познаваше него, имаше вяра на него, а не на този ангел.

Преглъщайки буцата, заседнала в гърлото ѝ, тя каза:

— Не ти вярвам.

Отговорът му прозвуча доста грубо:

— Кару, какви бяха поръчките, които изпълняваше за него?

Тя отвори уста да отговори, но се отказа. Лека-полека започна да разбира, но вече нямаше желание да научи отговора. Зъбите: една от великите загадки в живота ѝ. Скелети, клещи, смърт. Онези рускини и окървавените им усти. Откакто порасна достатъчно, за да си дава сметка какъв е занаятът на Бримстоун, тя неотклонно вярваше, че зъбите му трябват за нещо жизненоважно. И че болката е горчивото и ужасно последствие от това. Ами ако... болката беше *единствената* цел? Ако тя бе цената, с която Бримстоун заплащаше за своето могъщество, желанията и всичко останало?

— Не — каза тя и тръсна глава, но увереността ѝ вече се беше изпарила.

Миг по-късно, когато прекрачи отвъд парапета на катедралата и отново полетя, радостта от летенето вече я нямаше. „Чия болка — запита се тя — е цената за него“.

Отидоха в една чайна на „Нерудова“, дълга криволичеща улица, която се спускаше надолу от замъка, а Акива продължи да ѝ разказва за света. Империи и цивилизации, възходи и кланета, отстъпени и превзети градове, опожарени земи, сринати стени, обсади, при които първо децата умират от глад, въпреки че родителите им дават цялата си дажба и скоро след това също погиват.

Той разказваше за кръвопролития и насилие в земи на завинаги изгубена красота. „Вековни лесове са унищожени за построяването на кораби и обсадни машини или пък са опожарени, за да не се превърнат в кораби и обсадни машини на врага“.

Разказваше за огромни, но сринати до основи градове, за масови гробове и предателства.

Разказваше за озверели армии, които прииждат на талази, все по-многочислени и неудържими.

Имаше и друго — епични, ужасяващи събития — които той премълча пред нея, сякаш само докосваше краищата на отворена рана, колебливо, изпитвайки болката.

Заслушана с разширени от ужас очи, скована от потрес пред такава жестокост, Кару се питаше защо през последните седемнайсет

години Бримстоун не намери време да ѝ изнесе един урок за онова Където-и-да-е. Тогава ѝ хрумна да попита:

— Как наричате вашия свят?

— Ерец — отвърна Акива и при този отговор веждите на Кару се стрелнаха нагоре.

— Но това означава *Земя* — каза тя. — На иврит. Защо нашите светове имат едно и също име?

— Навремето маговете смятали, че световете са на пластове, като утаечните слоеве на скалата или годишните кръгове на дървото — обясни ѝ Акива.

— Аха, ясно — каза Кару, въсейки вежди. А после: — Магове ли?

— Заклинателите на серафимите.

— Ти каза „навремето“. А в какво вярват сега?

— Сега в нищо не вярват. Химерите ги избиха до един.

— О! — Кару сви устни. Какво би могла да каже? Но продължи да размишлява върху идеята за световете. — Може би преди много време просто сме откраднали името *Ерец* от вас, също както сме създали своята религия по ваш образец. — Нали точно на това Бримстоун казваше юрган от вълшебни приказки, съшит от мимолетните впечатления на хората. — Красотата и на двете места е нещо добро, рогата и люспите — зло. Съвсем простичко.

— В този случай е точно така.

Застанала зад бара, сервитьорката местеше очи ту към единия, ту към другия. На Кару ѝ се прииска да ѝ се сопне, че ги е зяпнала, но се отказа.

— Казано накратко — обърна се тя към Акива, опитвайки да обобщи всичко чуто в разбираема последователност, — серафимите искат да владеят света, химерите отказват да се подчинят и това ги превръща във врагове.

Челюстта му се стегна. Явно никак не му се понрави нейното опростено обобщение.

— В началото те са били варвари, които живеели в колиби от кал. Ние сме им дали светлината, техниката, писаното слово...

— И бас ловя, че нищо не сте им взели в замяна.

— Нищо неприемливо.

— Аха. — На Кару ѝ се прииска повече да беше внимавала в часовете по история на човечеството, за да може сега още по-добре да си представи мащабната картина на онова, за което той ѝ разказваше. — Излиза, че преди хиляди години, без каквато и да е разумна причина, химерите са се надигнали на бунт, избили са господарите си и са си върнали господството над земите.

— Земята никога не е била тяхна — възпротиви се той. — Те са имали само дребни стопанства и каменни коптори. В най-добрия случай са изграждали села. Градовете са построени от Империята. И това не са просто градове — снабдени са с виадукти, пристанища, пътища...

— Но именно по тези земи те са се раждали и умирали, откакто свят светува, нали така? Там са се влюбвали, отглеждали са децата си, погребвали са своите мъртви. И какво, като не са издигнали градове? Това отнема ли им правото върху земите? Искам да разбера кое, освен в случаите, когато управляваш и защитаваш своя собственост, ти дава право да отнемеш чуждото? Това трудно може да се нарече цивилизовано.

— Ти нищо не разбираш.

— Така е, нищо не разбирам.

Акива си пое дълбоко въздух.

— Построихме този свят, водени от добра воля. Живяхме заедно с тях...

— Като равни ли? — попита Кару. — Ти продължаваш да ги наричаш зверове, та се питам...

Той не отговори веднага.

— Какво си видяла ти от техния свят, Кару? Не каза ли, че познаваш само *четири* химери и нито един от техните воители? Когато видиш с очите си как минотаври набучват твоите братя и сестри на кол, как ги разкъсват лъвокучета и дракони ги разчленяват на парчета, когато си принуден да гледаш как твоите... — всеки път, щом станеше дума за това, едва произнасяше думите, а в очите му се четеше агония. — Когато си бил подложен на изтезания и са те принудили да гледаш екзекуцията на... любимите си... тогава може да си поговорим какво те прави звяр.

Любимите? По начина, по който го каза, ставаше ясно, че не говори за братя и сестри. Кару усети, че я пробожда... Чувството

определено не беше ревност. Какво значение има кого е обичал той или от кого е бил обичан? Тя преглътна мъчително. Какво можеше да отговори на това? Нямаше как да възрази на нито една негова дума. Нейното невежество беше очевидно, но това не значеше, че ще му се довери безпрекословно.

— Ще ми се да чуя и версията на Бримстоун — тихо произнесе тя. След това ѝ хрумна нещо, нещо наистина блестящо. — Защо не ме заведеш там? *Ти* би могъл пак да ме събереш с тях.

Той примигна смаян, след това поклати глава.

— Не, там няма място за човешки същества.

— Значи е разрешено само за ангели, така ли?

— Не е заради това. Тук е по-безопасно.

— Не думай! Кажи на белезите и раните ми колко е безопасно да се живее тук. — И тя разкопча яката, за да покаже сбръчканата тъкан на белега по ръбовете на ключицата си. Акива трепна при вида му — грозно дело на неговата собствена ръка. Кару отново закопча яката. — Освен това — възрази тя, — има много по-важни неща от безопасността. Като например... *любимите* — усети, че постъпва жестоко, използвайки неговите думи, сякаш завърта острието на нож в рана.

— Любимите — повтори той.

— Казах на Бримстоун, че никога няма да го напусна просто ей така и ще удържа на думата си. Ще го направя, дори да не ми помогнеш.

— И какво смяташ да правиш?

— Има си начин — отвърна уклончиво тя. — Но ще е по-лесно ти да ме отведеш при тях — наистина така щеше да е по-лесно. Акива беше къде-къде по-приятен спътник пред Разгут.

— Не мога да те взема със себе си — отвърна той. — Охраняват портала. Ще те убият още щом те видят.

— Май серафимите само това правите — убивате всичко, което се изпречи пред погледа ви.

— Такива сме, благодарение на чудовищата.

— Чудовищата — Кару си припомни засмените очи на Исса. Възбуденото пърхане на Ясри и нейното утешително докосване. Самата тя понякога ги наричаше чудовища, но в това имаше нежност, също както викаше на Зузана дяволица. От устата на Акива тази дума

прозвуча грозно. — Зверове, дяволски създания, чудовища. Ако познаваше поне една химера, нямаше да ги клеймиш така.

Той сведе очи и нищо не отговори, а нишката на разговора се скъса от напрегнато мълчание. Мина ѝ през ума, че той все още изглежда блед, нездрав. Чашите за чай бяха големи пръстени съдове без дръжки и Кару стискаше своята с две ръце. Дланите ѝ плътно обгръщаха стените им, едно, за да се стопли след дългите мразовити часове, прекарани върху купола на катедралата, но и за да не допусне непреднамереното насочване на силната магия срещу Акива. От другата страна на масата неговата поза бе огледално повторение на нейната — дланите му по същия начин бяха обгърнали чашата, така че тя да не вижда неговите татуировки, редиците черни резки върху пръстите.

Всяка от тези черни резки имаше ръб като на белег. Кару си помисли, че за разлика от нейните, тези са боядисани със сажди прорези от нож — доста примитивна процедура. Колкото по-дълго ги наблюдаваше обаче, толкова по-силно я завладяваше странното усещане, че знае нещо или всеки момент ще го научи. Сякаш се намираще на предела на осъзнатото, вибрирайки между знанието и незнанието. Трептенето бе с такава честота, че още не можеше да проумее какво е точно това — все едно се опитваш да зърнеш крилете на летяща пчела. Нямаше как да го долови.

Акива забеляза втренчения ѝ поглед и това го смути. Той се размърда, опитвайки се да прикрие едната ръка с другата, сякаш така можеше да заличи татуировките.

— И в твоите ли има магия? — попита Кару.

— Не — отвърна той, както ѝ се стори, малко сърдито.

— Ами какво са тогава? Означават ли нещо?

Той не отговори и тя, без да мисли, протегна ръка да ги докосне. Всеки четири линии бяха пресечени напъйко от пета.

— Показват бройката на нещо — каза тя, докато върхът на пръста ѝ леко опипваше чертите по гърба на десния му показалец: пет, десет, петнайсет, дваисет. Всеки път, когато го докоснеше, сякаш помежду им минаваше ток и тя изпитваше порив да вплете пръстите си в неговите и — боже, какво *ставаше* с нея?! — да вдигне ръцете му към устните си и да целуне един по един белезите по тях...

И тогава изведнъж разбра. Вече знаеше какво показват тези черти. Рязко дръпна ръката си. Впи поглед в него. Той продължаваше да седи насреща ѝ, уязвим, готов да приеме всяка нейна присъда.

— Това са убийства — каза тя с премалял глас. — Убийства на химери.

Не отрече. И сега, също като снощи, когато тя го атакуваше, той не се защити. Ръцете му останаха на място, неподвижни като кости на скелет. Кару усети, че се бори с желанието да ги скрие.

Разтрепери се, вперила поглед в белезите. Мислеше за тези, които докосна — само върху показалеца на едната ръка бяха двацет.

— Толкова са много — пророни тя. — Толкова много си избил.

— Аз съм воин.

Кару си представи своите четири химери, всичките избити. Запуши уста с ръка, опасявайки се да не повърне. Когато ѝ разказваше за войната, това се отнасяше за някакъв далечен свят. Но Акива беше истински и сега седеше срещу нея. Фактът, че е убиец — и той беше истина. Също като зъбите, пръснати по тезгяха на Бримстоун, тези резки по пръстите бяха напоени с кръв, означаваха смърт, но не на вълци и тигри, а кръв и смърт на химери.

Гледаше го, изпепеляваше го с поглед и тогава... видя нещо. Сякаш мигът се счупи като яйчена черупка, за да яви онова, което се криеше вътре в него, някакво друго мигновение, почти неделимо от него, почти. После всичко изчезна и времето продължи своя ход. Акива пак беше същият като преди, сякаш нищо не се е случило, но този проблясък...

Кару се чу да казва с далечен глас, който сякаш излизаше от черупката на отлетелия миг.

— Сега са повече.

— Какво? — Акива я погледна неразбиращо, после — като ударен от гръм — проумя. Рязко се наведе напред с разширени и святкащи очи и преобърна чашата чай. — *Какво?* — повтори, този път по-силно.

Кару се дръпна назад. Акива стисна ръката ѝ.

— Какво искаше да кажеш с това, че сега са повече?

Тя поклати глава. Говореше за чертите. Успя да зърне нещо в това раздвоено мигновение. Сега пред нея седеше истинският Акива, но тя за кратко видя и невъобразимото — Акива да се усмихва.

Устните вече не бяха извити в горчива дъга, а бяха стоплени от някаква почуда, от болезнено красива усмивка. В ъгълчетата на очите му имаше бръчици, весели и белязани от неосъзнато щастие. Промяната беше абсолютна. Ако беше невъобразимо красив, когато тъгува — а той наистина беше такъв — красотата му, когато се усмихваше, граничеше с божественото.

Кару обаче можеше да се закълне, че той *никога* не се усмихва.

Имаше и още нещо в този невъобразим, невъзможен Акива, появил се само за миг: по ръцете му личаха само няколко резки, а някои от пръстите бяха съвсем чисти и недокоснати.

Ръката ѝ все още държеше неговата, отпусната в локвичка разлят чай. Сервитьорката излезе иззад бара и се изправи край тях, неуверено стиснала кърпата. Кару издърпа ръката си и се дръпна назад, за да може тя да почисти масата. Момичето го направи, продължавайки да мести поглед от единия на другия. Когато свърши, попита колебливо:

— Чудех се... Чудех се как го правите.

Кару я изглежда недоумяващо. Сервитьорката беше момиче на нейните години с пълни румени бузи.

— За снощи — уточни тя. — Летенето.

Аха. Летенето.

— Значи си била там? — попита Кару. Видя ѝ се доста необичайно съвпадение.

— Де да беше така — отвърна момичето. — Видях го по телевизията. Цяла сутрин го дават в новините.

„Оле — помисли си Кару. — Олеле“. Ръката ѝ посегна към телефона, който от близо час и нещо вибрираше и издаваше кратки задавени звуци. Погледна екрана. Там имаше изписана поредица от пропуснати обаждания и текстови съобщения, повечето от Зузана и Каз. Проклятие.

— Къде са въжетата? — продължаваше да настоява сервитьорката. — Не са открили нито въжета, нито други механизми за този трик.

— Няма въжета — отговори Кару. — Ние наистина летяхме — след което я удостои със своята прословута иронична усмивка.

Момичето насреща светна, убедено, че това е някаква шега.

— Е, не ми казвайте тогава — рече престорено сърдито, после ги остави насаме, за да донесе още чай на Акива.

Той продължаваше да седи облегнат назад, наблюдавайки Кару със своите огромни и поразяващи като мълния очи. В погледа му имаше все същата остра изпитателна бдителност.

— Какво? — смутено попита тя. — Защо ме гледаш така?

Той вдигна ръка и прокара пръсти през гъстата си къса коса, задържайки за кратко дланта си там.

— Просто не мога да се удържа — каза притеснено накрая.

Кару усети как удоволствието бълбука на мехурчета в нея.

Едва сега осъзна, че тази сутрин строгото изражение върху лицето му почти се е стопило. Устните му бяха леко разтворени, а очите гледаха прямо и тя сякаш забелязваше — или само си въобразяваше? — този невъзможен, невъобразим проблясък на усмивка. Вече не ѝ беше толкова трудно да си представи как отново се усмихва, този път наистина.

И може би на нея.

Божичко. „Бъди като онази котка!“, напомни си тя. Същата, която винаги се държи на дистанция и никога, ама никога, не мърка. Отпусна се назад и се опита да изобрази човешки вариант на котешко лукавство. После накратко му предаде думите на сервитьорката, макар да не беше сигурна, че ще схване какво е телевизия, камо ли интернет. Или пък телефон.

— Извини ме за момент — помоли тя, после се обади на Зузана, която вдигна при първото позвъняване.

— *Кару!* — избухна гласът ѝ в ухото на Кару.

— Аз съм...

— Божичко! Добре ли си? Видях те по новините. Видях и него. Видях... Мили боже, Кару, даваш ли си сметка, че *летеше*?

— Знам. Не е ли божествено?

— Не е *божествено*! Небожествено е! Вече си мислех, че си загинала някъде — Зузана беше на ръба на истерията и на Кару ѝ трябваха няколко минути, за да я успокои. През цялото време усещаше погледа на Акива върху себе си и се опитваше да запази котешко хладнокръвие.

— Наистина ли си добре? — настояваше Зузана. — Нали в момента не ти е опрял нож в гърлото, за да те принуди да го кажеш?

— Той дори не говори чешки — увери я Кару, после накратко ѝ разказа за изминалата нощ, натъртвайки, че не се е опитвал да я нарани

и даже е минал границата на допустимата пасивност, само и само тя да не пострада. Накрая приключи доклада си, заявявайки: — Ние, хм, гледахме изгрева от върха на катедралата.

— По дяволите! Това нещо като любовна среща ли беше?

— Не, не беше любовна среща. Честно казано, и аз не знам какво беше. Какво е. Представа нямам какво прави тук... — гласът ѝ секна, когато го погледна. Не ставаше дума само за усмивката му или за бройните черти по неговите пръсти. Тя някак вече знаеше, че дясното му рамо е цялото в белези. Той непрекъснато го предпазваше, забеляза това. Сигурно така се е досетила. Но защо знаеше и как точно изглеждат бележите?

Как ги *усеща* той.

— Кару? Ехо! *Кару!*

Кару примигна и си прочисти гърлото. Ето пак: собственото ѝ име кънтеше в ухото ѝ, а тя отначало не разбра, че става дума за нея. От вълнението на Зузана предположи, че се е отнесла за повече от допустимото време, в което може да бъдеш извън обхват.

— Тук съм — каза.

— *Къде?* Нали все това повтарям — къде си?

За миг Кару беше загубила представа къде се намира.

— О! Ами... Чайната на „Нерудова“.

— Стой там! Не мърдай! Идвам.

— Недей, ние не...

— Напротив, пристигам.

— Зузе...

— Кару. Не ме предизвиквай да те наложа с малките си юмручета.

— Добре тогава — отстъпи Кару. — Идвай!

Зузана живееше с овдовялата си леля в района „Храдчани“, недалече от чайната.

— За десет минути съм там — каза тя.

— Става по-бързо, ако летиш — не се удържа Кару.

— Откачалка. Да не си посмяла да си тръгнеш! И на него не давай да си тръгва. Трябва хубаво да го стресна. И да раздам правосъдие.

— Не мисля, че има намерение да ходи някъде — отвърна Кару, гледайки право в Акива, докато го изричаше. Той отвърна на погледа ѝ

разтопен и тя разбра, че всичко това е истина, макар да не знаеше защо.

Той не беше човешко същество. Дори не принадлежеше на нейния свят. Пред нея седеше воин с белязани върху пръстите му всички негови жертви. Той бе враг на семейството ѝ. Въпреки това, нещо ги свързваше, по-силно от всичко друго на света. Нещо, което притежаваше силата да направлява кръвта и дишането ѝ като в съвършена симфония и всеки опит да се съпротивлява, прозвучаваше като дисонанс, в дисхармония с нея самата.

Съвсем доскоро един илюзорен, несбъднат живот я мамеше с онова недостъпно „някъде другаде“. Сега вече беше точно обратното. Тук, сгряна от близостта на Акива, дори когато говореха за война, обсади и нескончаема вражда, тя се чувстваше привлечена от неговата топла непосредственост и истинност, сякаш той бе едновременно и покрив, и убежище. И напук на всичко, на разума дори, точно тук ѝ беше мястото.

33

АБСУРДНО

— Моята дребна приятелка фурия идва насам — обърна се Кару към Акива, барабанейки с пръсти по масата.

— Онази от моста ли?

Кару се сети, че той я беше следил през целия ден и трябва да е видял изпълнението на Зузана. Кимна.

— Тя знае за твоя свят, някои неща... Знае също, че се опита да ме убиеш, така че...

— Трябва ли да се плаша? — попита Акива и за миг на Кару ѝ се стори, че говори сериозно. После разбра, че това е поредната несполучлива шега — като оная върху покрива на катедралата, когато я изненада с предложението да хвърля оттам неподходящите си гаджета.

— Трябва да си ужасно изплашен — отвърна тя. — Всички треперят пред нея. Сам ще се убедиш.

Чашата ѝ отдавна беше празна, но тя продължаваше да я стиска в ръце. Не толкова от страх да не прониже Акива с тяхната магия, колкото да ги укроти, за да не се протегнат пак изневиделица и без разрешение през масата и да го докоснат. Ръцете му със смъртоносните резки би трябвало да я отблъскват. Тя наистина се чувстваше отблъсната, но имаше и нещо друго. Редом с ужаса, го имаше и... *привличането*.

Знаеше, че Акива изпитва същото и че неговите ръце също едва се удържат да не я докоснат. Все така продължаваше да я гледа, тя все така се изчервяваше и разговорът им вървеше трудно, докато вратата не се отвори и Зузана нахълта вътре.

Хукна право към тяхната маса и се втренчи в Акива. Личеше, че е бясна и е готова да вдигне скандал, но когато го видя, когато наистина го видя, хлъцна. Изражението ѝ преминаваше от бяс към благоговение и обратно, докато накрая благоговението надделя. Тя хвърли кос поглед към Кару и изпелтечи в безпомощно удивление:

— По дяволите. Трябва. Да се чифтосате. Незабавно.

Това беше толкова неочаквано, а Кару и без друго едва се удържаше, затова смехът изригна от нея. Тя се отпусна на стола и му даде воля: звучен, искрящ смях, който за пореден път промени изражението на Акива. Той я гледаше така обнадежден с този проникващ изпитателен поглед, че тя потръпна и се почувства толкова... *видима*.

— Сериозно говоря — настоя Зузана. — Още сега. Нали такъв е биологичният закон — да се вземе най-добрият генетичен материал. А това тук — тя демонстративно посочи Акива — е най-добрият генетичен материал, който някога съм виждала — след това си придърпа стол до Кару и двете се настаняха пред серафима като пред картина в галерия. — Фиала ще трябва да си вземе думите назад. Непременно го доведи за модел в понеделник.

— Задължително — отвърна Кару. — Сигурна съм, че няма да има нищо против да се разголи пред няколко човека...

— *Разсъблече* — превзето я поправи Зузана. — В името на изкуството.

— Няма ли да ни запознаеш? — обади се Акива. Езикът на химерите, който двамата говореха, сега прозвуча някак не на място, като ехо от друг свят.

Кару кимна и стана сериозна.

— Извинявай — каза и кратко ги представи един на друг. — Разбира се, ще трябва да превеждам, когато искате да си кажете нещо.

— Питай го дали е влюбен в теб — веднага каза Зузана.

Кару едва не се задави. Цялата се извърна на стола, за да погледне Зузана, която отбранително вдигна ръка и се заоправдава.

— Добре де, добре. Знам, че няма да го попиташ това. Дори не ти трябва да го правиш. Той е. Само го погледни! Страх ме е да не те подпали с тия диви оранжеви очи.

Кару трябваше да признае, че това е самата истина. Но чак пък *любов*? Това е абсурд. Точно така и каза на Зузана.

— Знаеш ли кое е абсурдно? — продължи Зузана, все още втрещена в Акива, който изглеждаше като хипнотизиран от нейния преценяващ поглед: — Този вдовишки връх на челото му изглежда абсурден. *Божичко!* Едва сега си давам сметка колко ни липсват във всекидневния живот такива примери за вдовишки връх. Можем да го

използваме за разплод, за да се увеличи процентът на екземпляри с вдовишки връх сред населението.

— Боже! Престани с тия приказки за чифтосване и осеменяване!

— Просто казвам — продължи Зузана с убедителен тон, — че колкото и да съм луда по Мик, пак бих дала своя принос за умножаването на вдовишките върхове. Единствено в името на генното разнообразие, разбира се. Ти също би го направила, нали? Или пък...

— тя хвърли кос поглед към Кару: — Да не би вече да си го направила?

— Какво?! — Кару беше втрещена. — Не! За каква ме мислиш?!

Знаеше със сигурност, че Акива не може да разбере разговора, но в извивката на устните му имаше загатната усмивка. Той попита какво казва Зузана и Кару усети как лицето ѝ става алено.

— Нищо — отвърна му тя на езика на химерите. А на чешки добави строго: — Тя. Не казва. Нищо.

— Напротив — изписка Зузана и като палаво дете, на което му се забраняват пакостите, заповтаря: — Чифтосване! Осеменяване!

— Зузе, престани, моля те — примоли ѝ се безпомощно Кару, доволна, че тя и Акива нямат общ език, на който да се разбират.

— Хубаво — каза приятелката ѝ. — Мога да бъда и любезна. Само гледай — после се обърна директно към Акива: — Добре дошъл в нашия свят — започна, придружавайки думите с помпозни жестове. — Дано си доволен от посещението си.

Предъвквайки усмивката си, Кару преведе.

Акива кимна в отговор. После се обърна към Кару:

— Ще ѝ кажеш ли, че представлението ѝ беше много красиво.

Кару преведе.

— Така си е — съгласи се Зузана. Тя обикновено така отвърщаше на комплиментите, но Кару усети, че е поласкана. — Идеята беше на Кару.

Кару не го преведе, вместо това каза:

— Тя е забележителен талант.

— Ти също — отвърна Акива и тя на свой ред се почувства поласкана.

Разказа му, че и двете са в училище по изкуствата, а той отвърна, че в неговия свят няма подобно нещо; само чиракуване. Тогава тя му обясни, че и Зузана е нещо като чирак, защото идва от артистична фамилия и се поинтересува дали и той не произхожда от семейство на

воини. „Може и така да се каже“, отвърна той. Неговите братя и сестри също са воини, продължи, такъв е бил и баща му навремето. Произнесе думата баща остро, Кару усети неговата неприязън и не продължи да разпитва, а се върна към темата за изкуството. Разговорът, филтриран от Кару — дори когато спазваше добрия тон, думите на Зузана имаха нужда от сериозно пресяване — вървеше изненадващо леко. Твърде леко, помисли си тя.

Защо се чувстваше толкова леко, докато се смееше с този серафим, а забравяше гледката на горящия портал, на малкото обгоряло телце на Кишмиш и как сърцето му първо туптеше диво, а после съвсем замря. Трябваше винаги да помни това, за да не губи трезвата си преценка. Но погледнеше ли Акива, всичко изчезваше — цялата ѝ предпазливост и самоконтрол.

Не след дълго Акива кимна към Зузана и каза:

— Всъщност тя не е толкова страшна. Ти доста ме беше наплашила.

— Ти направо я обезоръжи. Така обикновено действаш на хората.

— Наистина ли? Защо тогава вчера не ти подействах?

— Аз си имам причина да ти устоявам — отвърна тя. — Не забравям, че сме врагове.

Сякаш някаква сянка падна върху Акива. Той отново се затвори в себе си и скри ръце под масата, за да не вижда тя татуировките.

— Какво му каза току-що? — попита Зузана.

— Припомних му, че двамата с него сме врагове.

— Тц. Вие двамата сте всичко друго, но не и врагове.

— Напротив — настоя Кару и *наистина* беше така, макар че собственото ѝ тяло се опитваше да я убеди тъкмо в обратното.

— Тогава защо посрещаш изгрева с него и пиете заедно чай?

— Права си. Какви ги *върша*! Не знам какво ми става.

Замисли се какво наистина трябва да направи: да отиде в Мароко и да открие Разгут; да мине през оная пролука в небето и да стигне... Ерец. По тялото ѝ плъзна мраз. Досега единствената цел беше да се сдобие с гавриелите и избягваше да мисли много-много какво щеше да бъде наистина да премине отвъд. Описанието на Акива за другия свят бе още толкова ярко в паметта ѝ — раздирано от войни, мрачно място. Обзе я страх. Внезапно ѝ се прииска никъде да не ходи.

Пък и какво щеше да прави, като стигне там? Просто ще долети до стените на забранената крепост и любезно ще попита дали Бримстоун си е у дома?

— Като стана дума за врагове, тая сутрин Кретена го показаха по телевизията.

— Толкова по-добре за него — отвърна Кару, все още погълната от собствените си мисли.

— Никак даже не е добре. Много е зле. Лош Кретен.

— О, не! Какво е направил пак?

— Е, докато ти си се радвала на изгрева заедно с твоя враг, по новините даваха само теб. Един определен актьор се оказа особено словоохотлив и, облещен пред камерите, разказа на целия свят за теб. Спомена и, хм, белезите от куршуми. Изкара те нещо като гангстерска пачавра...

— *Пачавра?* Стига, бе! Всичко друго, но не и гангстерска...

— Както и да е — прекъсна я Зузана. — Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но ако досега никой не те е знаел, синекоске, тоя номер с летенето във водещите новини те извади на светло. Полицията най-вероятно е вече в апартамента ти...

— *Какво?!*

— Точно така. Казаха, че вашата битка е „нарушаване на обществения ред“ и че искат да говорят с, хм, *хората*, замесени в нея, ако някой знае тяхното местоположение.

Забелязал обзелото я напрежение, Акива поиска да разбере какво става. Тя набързо му преведе. Лицето му помръкна. Той се изправи и надникна през вратата.

— Възможно ли е да дойдат тук? — попита.

По стойката му, изгърбен и с напрегнати рамене, Кару усети, че е готов да я защитава. Осъзна, че в неговия свят подобна опасност може би е много по-зловеща.

— Всичко е наред — увери го тя. — Няма нищо страшно. Просто ще зададат няколко въпроса. Честно — той обаче не се отделяше от вратата. — Не сме нарушили нито един закон — тя се обърна към Зузана и каза на чешки: — Не вярвам да има закон срещу летенето.

— Напротив, има. Законът за *гравитацията*. Но сега по-важното е, че те издирват — и тя стрелна с очи сервитьорката, която се суетеше наоколо и явно подслушваше. — Нали така?

Сервитърката се изчерви.

— Не съм се обаждала на никого — бързо рече тя. — Няма проблем да останете тук. Искате ли... още чай?

Зузана я отпрати с жест и се обърна към Кару.

— Ясно е, че не можеш да стоиш вечно тук.

— Така е.

— Тогава какъв е планът?

План. План. Тя *имаше* план и бе на крачка от неговото осъществяване. Единственото, което ѝ оставаше, бе да замине. И да зареже досегашния си живот тук, училището, апартамента, Зузана, Акива... Не. Акива *не беше* част от нейния живот. Погледна го как стои нащрек до вратата, готов да я защитава, и се опита да си представи как се разделя с неговия *покрив* и *убежище*, с неговата истинност, с това слънчево петно, с притеглянето. Просто трябваше да стане и да си тръгне. Ясно?

Измина цяла минута в мълчание. При мисълта да замине, тялото на Кару само леко потрепна.

— Планът — каза тя, събирайки цялата си воля, за да се изправи пред това решение, — е да замина.

Акива продължаваше да пази при вратата и чак когато извърна лице, за да я погледне, тя си даде сметка, че го е казала на химерски, обръщайки се към него.

— Заминаваш ли? Къде?

— В Ерец — отговори тя и се изправи. — Вече ти го казах. Заминавам да намеря семейството си.

Върху лицето му се изписа тревога, когато проумя истината.

— Ти наистина знаеш как да отидеш там.

— Наистина.

— Как?

— Има и други портали, освен твоя.

— Имало е някога. Но познанието за тях е унищожено заедно с магията. Отне ми години да открия този...

— Предполагам, че не си единственият знаещ. Макар че бих предпочела тъкмо ти да ми покажеш пътя.

— Кой ще го направи тогава? — той разсъждаваше напрегнато, опитвайки се да открие отговора. По отвръщението, изписано на

лицето му, тя разбра, че се е досетил. — Падналия. Тази твар. Отиваш при тази твар.

— Само ако ти не ме вземеш със себе си.

— Наистина не мога, Кару. Порталът се охранява...

— Добре, тогава. Кой знае, може пък да се срещнем някога от другата страна.

От рязкото движение на невидимите му криле по пода се посипа дъжд от искри.

— Не можеш да отидеш там. От другата страна няма живот, повярвай ми.

Кару му обърна гръб, взе си палтото и го навлече, разпръсквайки влажната си като на морска сирена коса, която се разстла на масури по раменете. Каза на Зузана, че напуска града, и тъкмо се канеше да парира неизбежните въпроси на приятелката си, когато Акива я хвана за лакътя. Нежно.

— Не може да тръгнеш с това създание — гледаше я изпитателно, но тя не успя да разчете изражението на лицето му. — Не и сама. Щом като той знае за друг портал, мога да дойда с теб, за да съм сигурен, че си в безопасност.

Първият порив на Кару бе да му откаже. „Дръж се като котка. Дръж се като котка“. Кого заблуждаваше, обаче? Тя не искаше да е котка. Не искаше да тръгва сама, нито пък — още по-лошо — сама с Разгут. Сърцето ѝ блъскаше оглушително, когато каза „Добре“. Щом решението веднъж беше взето, сякаш огромен товар се смъкна от плещите ѝ.

Не се налагаше да се разделя с Акива.

Поне засега.

34

АМА ЧЕ ДЕН!

„Ама че сутрин!“, каза си Кару. Част от нея вече летеше, устремена към бъдещето, питайки се каква ли ще е срещата ѝ с Бримстоун. Друга част обаче беше здраво уседнала в кожата ѝ и попиваше топлината от ръката на Акива върху нейното рамо. Тримата със Зузана се спускаха по „Нерудова“, крачейки срещу потока туристи, тръгнали към замъка. Наложиха им се да се притиснат плътно един до друг, за да дадат път на тълпа немски екскурзианти, обути в удобни обувки.

Кару беше събрала косата си под шапка, взета назаем от сервитьорката, прикривайки най-очевидния си отличителен белег. Акива продължаваше да привлича вниманието на всички минувачи, но според нея причината бе в екзотичната му красота, а не заради репортажа по новините.

— Трябва да се отбия в училище — каза Зузана. — Ела с мен.

Кару и без това имаше намерение да отиде там, беше част от прощалния ѝ маршрут, затова се съгласи. Трябваше да изчака да се мръкне, за да се върне в апартамента си, в случай че от полицията го наблюдават. В тъмното можеше да кацне на балкона и да влезе през него, вместо да се качва с асансьора или по стълбите, за да вземе всичко необходимо за пътуването.

„Ама че ден!“, каза си, усещайки как щастието бълбука в нея — трябваше да си признае, че то имаше много общо с Акива и с начина, по който той пазеше край вратата на чайната; с чувството за неговата непоклатимост и истинност, както стоеше сега от едната ѝ страна.

Имаше го и усещането, че нещо не е наред — смътно и краткотрайно чувство — но тя го отдаде на изопнатите си нерви и го пропъди, както се гони муха с ветрило, докато утрото, белязано от трепета на това нечакано щастие, преваляше.

Кару се сбогува с лица само в мислите си, защото не искаше да тревожи Зузана. После се прости и с „Отровната магерница“. Положи нежно ръка върху мраморния хълбок на Чумата и прокара пръсти по леко протритото кадифе на канапето. Акива огледа заведението и пръснатите из него ковчези с озадачен вид и накрая каза, че е „мъртвешко“. Изяде и купа гулаш, но Кару усети, че едва ли някога ще поиска още.

Сега, когато и той беше тук, Кару видя двете си любими свърталища през неговите очи и с някакво смирение помисли колко малко внимание е обръщала досега на войните, придали дух на тези две места. В училище някакъв шегаджия беше надраскал с червена боя графита *volnost* — свобода — на мястото, където борците за независимост го бяха написали с кръвта на нациста. В „Отровата“ трябваше да обясни на Акива за какво служат противогазите и че те са продукт на друга война, различна от тази за надписа *volnost*.

— Те са от Първата световна война — каза, натъртвайки на „първата“. — Отпреди сто години. Нацистите дошли по-късно — погледна го саркастично през рамо. — А както знаеш, нашествениците винаги са от страната на лошите. Винаги.

По-късно дойде Мик и отначало беше малко напрегнат, защото за първи път се сблъскваше с идеята за други светове и раси. До този момент беше убеден, че Кару е просто ексцентричка. Тя му каза истината — че предишната вечер наистина са летели и че Акива е ангел от друг свят, — но го направи по обичайния си начин и той остана с убеждението, че само се занася. Въпреки това, всеки път измерваше Акива със същия смаян и преценяващ поглед, с който го следяха и всички останали. Кару не откъсваше очи от Акива и видя, че това го притеснява. Порази я мисълта, че по нищо не личеше той да съзнава могъществото на своята красота.

След това четиримата се разходиха по Карловия мост. Мик и Зузана вървяха няколко крачки по-напред, слети като сиамски близнаци, сякаш нищо на света не би могло да ги раздели. Кару и Акива ги следваха.

— Можем да тръгнем за Мароко още тази нощ — каза Кару. — Мислех да пътувам със самолет, но ти няма да можеш.

— Така ли?

— Да. За него ти трябва паспорт — документ, който удостоверява твоята националност, а това на свой ред доказва, че си от този свят.

— Нали все още можеш да летиш?

Кару провери дали наистина може, като предпазливо се издигна на няколко сантиметра над земята и веднага след това се спусна обратно.

— Но до там има много път.

— Аз ще ти помагам. Дори и да не можеш да летиш, ще те нося.

Представи си как прекосява Алпите и Средиземно море в прегръдките на Акива. Не беше най-лошото нещо, за което можеше да се сети, и все пак... Не е някоя плашлива госпожица.

— Ще се справя — каза.

Пред тях Мик зацелува Зузана и тя се огъна назад под напора му. Кару се закова на място, притеснена от тази демонстративна проява на чувства. Обърна се към парапета и зарея поглед над реката.

— Сигурно се чувстваш много странно цял ден да не правиш нищо.

Акива кимна. Той също гледаше настрани, опрял лакти на парапета — единият плътно до нейния. На Кару не й убягна, че постоянно търсеше предлог да я докосва.

— Постоянно се опитвам да си представя, че моят народ живее като вас, и не мога.

— Тогава как живее? — попита Кару.

— Войната е навсякъде. Ако не се бият, се готвят за битка и живеят в постоянен страх. Няма нито един, който да не е загубил свой близък.

— Ами химерите как живеят?

Той се поколеба.

— На никого животът не е лесен. Никой не се чувства в безопасност на такова място — постави длан върху ръката ѝ. — Кару, твоят живот е тук, в този свят. Ако Бримстоун го е поне малко грижа за теб, едва ли ще иска да отидеш в онзи ад. Трябва да останеш — последните думи се превърнаха в шепот. Тя едва ги чу, но пак не беше

съвсем сигурна какво точно е чула. — Аз също мога да остана с теб — каза накрая той.

Държеше ръката ѝ здраво и в същото време нежно. Дланта му топло тежеше върху нейната и всичко си беше на мястото. Кару се опита да си представи, само за миг, че това, което ѝ прошепна, би било възможно: живот с него. Всичко, за което някога бе копняла, се намираше точно тук: сигурност, пристан, любов.

Любов.

Когато думата се появи в съзнанието ѝ, тя не прозвуча нито шокиращо, нито абсурдно. Зузана я беше изтърсила тази сутрин в чайната. Тогава бе мъчително да я чуе. Без да се замисли, Кару посегна към ръката на Акива.

И я порази като мълния.

Той се дръпна рязко назад. Нейната хамса. Опря я цялата върху кожата му. Сега дланта ѝ гореше, а Акива беше отхвърлен крачка назад. Стоеше там, притиснал обгорената си от магията ръка към тялото, и се гърчеше в конвулсии. Стискаше силно зъби, борейки се с болката.

Отново болка.

— Дори не мога да те докосна — каза Кару. — Какъвто и живот да ми желае Бримстоун, ти нямаш място в него. Иначе нямаше да ми остави това. — Дланите ѝ, притиснати здраво към гърдите, в този момент ѝ се струваха зловещи и на нея самата. Търсейки утеха, пхна ръка под яката на палтото, извади ядеца и го стисна здраво.

— Не е задължително неговите желания да са и твои — каза Акива.

— Знам го. Но трябва да разбере какво става там. Длъжна съм — гласът ѝ стана дрезгав. Много искаше той да я разбере; и той наистина я разбра. Видя го по очите му. Но там също имаше безпомощност и болка. Забеляза, че те се мяркат на моменти в погледа му, откакто се появи в живота ѝ предишната нощ. Едва предишната нощ. Чак не беше за вярване колко малко време е минало оттогава.

— Не си длъжен да идваш с мен.

— Разбира се, че ще дойда с теб, Кару... — гласът му продължаваше да е шепотно нежен. — Кару — протегна ръка и дръпна шапката ѝ, така че косата ѝ да се разпилее в синя вълна, после прибра един немирн кичур зад ухото. След това взе лицето ѝ в шепи и в

нейните гърди сякаш избухна звезда. Тя притихна, замряла неподвижно, без да издава вихъра, който бушуваше в нея. Никой не я беше гледал така, както Акива я гледаше в този момент; с широко отворени очи, сякаш искаше да я поеме цялата в себе си, като светлина, нахлула през прозореца.

Плъзна едната си длан към тила ѝ, прокарвайки пръсти през косата. Тръпки на желание преминаха по цялото ѝ тяло. Усещаше, че постепенно се предава и се топи от допира на тялото му. Кракът ѝ се плъзна напред и коляното ѝ опря неговото, а останалото между тях пространство — в рисуването му казваха негативно пространство — лека-полека се стопи.

Дали не се канеше да я целуне?

Божичко, дъхът ѝ сигурно мирише на гулаш.

Какво пък, неговият също.

А дали тя искаше той да я целуне?

Лицето му се озова толкова близо до нейното, че виждаше отблясъците на слънчевите лъчи по миглите, а собственото си лице — отразено в дълбокия мрак на зениците му. Взираше се в очите ѝ така, сякаш вътре в нея имаше цели светове, чудеса и открития.

Да. Тя искаше той да я целуне. Да.

Ръката му се плъзна надолу по шията ѝ, търсейки нейната, която все още стискаше в шепа окачения на врата ядец. Пръстите му се запромъкваха между нейните и когато се пхнаха в шепата ѝ, спряха. Погледът му замръзна. Той сведе очи. Дъхът му секна; смутено си пое въздух и рязко разтвори дланта на Кару, без да се предпази от нейната хамса.

Там беше ядецът, малка избеляла реликва от един друг живот. Той нададе вик, в който имаше изумление и... какво още? От гърлото му се изтръгна нещо дълбоко и болезнено, сякаш нечийи нокти деряха дърво, опитвайки се да излязат на свобода.

Кару подскочи смаяно.

— Какво?

— Защо това е у теб?

Лицето му пребледня.

— То е... това е на Бримстоун. Изпрати ми го, когато порталът изгоря.

— Бримстоун — повтори той. Лицето му се оживи, изкривено от яростта, а малко след това и от нещо, което проумя. — Бримстоун — каза отново.

— Какво? Акива...

Онова, което последва, накара Кару да онемее. Той падна на колене. Връвчицата около врата ѝ се скъса и ядецът остана в ръката му. За миг тя се почувства по-добре без него. Акива се наведе към нея. Притисна лице в краката ѝ и тя усети неговата жар през плата на джинсите. Стоеше в захлас, свела поглед към мощните му приведени рамене, докато той прегръщаше краката ѝ. Заклинанието над крилете му постепенно започна да отслабва и те станаха видими.

По моста около тях се разнесе ахкане, надигнаха се викове. Хората взеха да се тълпят наоколо в захлас. Зузана и Мик спряха да се целуват и се обърнаха да видят какво става. Кару виждаше всичко това, без да го осъзнава. Все така взряна в раменете на Акива, тя забеляза, че те се тресат. Плачеше ли? Ръцете ѝ потрепваха, искаше да го докосне и в същото време се боеше да не му причини болка. Изпълнена с ненавист към хамсите, тя се приведе над него и погали косата му с върховете на пръстите, а горещото му чело — с опакото на дланите си.

— Какво има? — попита. — Какво не е наред?

Акива изправи гръб, все още на колене, и вдигна очи към нея. Тя стоеше сведена над него като въпросителен знак. Продължаваше да стиска краката ѝ и тя почувства как ръцете му треперят. Шепата, в която държеше ядеца, беше притисната до свивката на коляното ѝ. Крилете му се разтвориха, разгънаха се около тях като две огромни ветрила и двамата сякаш изведнъж се озоваха в стая с огнени стени, в някакъв собствен свят.

Той плъзна по лицето ѝ смаян и — както помисли Кару — непоносимо горестен поглед.

След това проговори:

— Кару, знам коя си ти.

ЕЗИКЪТ НА АНГЕЛИТЕ

„Знам коя си ти“.

Взрян в нея, Акива видя какво ѝ причиниха думите му. Върху лицето ѝ надеждата се бореше със страха от това да се надява, черните ѝ очи лъщяха от сълзи и сияеха от отразения в тях огън. Едва когато зърна своето отражение в очите ѝ, той си даде сметка, че заклинанието върху крилете му е изгубило силата си. Имаше време, когато би убивал заради това. Сега просто не го беше грижа.

— *Какво?* — Устните на Кару се движеха, но от тях не излизаше звук. Тя прочисти гърлото си. — *Какво каза?*

Как би могъл да ѝ обясни? Той залитна. Пред него се случваше невъзможното и то беше толкова красиво и ужасяващо в същото време; сякаш гърдите му се разтвориха, за да се види, че в сърцето му, останало глухо и няма толкова дълго време, все още има живот и то бие... но само за да бъде изтръгнато отново, след всичките тези години.

Имаше ли по-горчива съдба от това да получиш онова, за което винаги си копнял, но вече да е твърде късно?

— Акива — умоляваше Кару. Широко разтворила очи, смутена, тя падна на колене пред него. — *Кажи ми.*

— Кару — пророни той и звукът на нейното име — *надежда* — прозвуча в ушите му като подигравателен смях. Името носеше в себе си толкова обещания и обвинения, че в един момент му се прииска да бе мъртъв. Не можеше да я погледне. Притисна я към себе си и тя се остави в прегръдките му, крехка като любовта. Разрошената ѝ от вятъра коса приличаше на сплетена коприна. Той зарови лице в нея, обмисляйки какво да каже.

Всичко наоколо, вълната от гласове и бремето на чуждите погледи, вече не засягаше Акива. До мига, в който един звук не се извиси над общия шум. Някой се изкашля, ехидно и преднамерено

звучно. Тръпка на безпокойство. Още преди да е казана и една дума, той вече се обръщаше.

— Хайде пък и ти, Акива. Вземи се в ръце!

Този глас и този език звучаха толкова не на място тук. Неговият собствен език.

Там, с мечове на кръста и объркани лица, стояха Хазаел и Лираз.

Акива дори не успя да се изненада. Появата на серафимите беше нищо в сравнение с онова, което го връхлетя от сутринта насам: ножовете с остриета полумесеци, странната реакция на Кару при вида на татуировките му, музиката на нейния сякаш присънил му се смях, а сега и най-неопровержимото: ядецът.

— Какво правите тук? — попита ги. Все още държеше Кару в прегръдката си. Тя надигна глава от рамото му и сега гледаше втренчено натрапниците.

— *Ние* ли какво правим тук? — повтори Лираз. — Я чакай да помисля малко — май ние трябва да зададем този въпрос. Какво, в името на звездните богове, правиш *ти* тук?! — тя изглеждаше втрещена и Акива се видя през нейните очи: паднал на колене, просълзен, прегърнал момиче от човешкия род.

Порази го мисълта колко важно е те да я мислят точно за такава: за момиче от човешкия род. Колкото и странно да им се виждаше, то беше само това: странно. Щеше да стане много по-зле, ако узнаеха истината.

Изправи гръб, застанал все още на колене, и се обърна към тях, докато избутваше Кару зад себе си. После пророни тихо, за да не чуят брат му и сестра му, че говори езика на врага:

— Не позволявай да видят ръцете ти. Те няма да разберат.

— Какво да разберат? — прошепна тя в отговор, без да изпуска от поглед двамата. Те също не откъсваха очи от нея.

— Нас — отвърна той. — Те няма да разберат нас.

— Аз също нищо не разбирам.

Благодарение на ядеца, толкова крехък в неговия юмрук, Акива обаче най-после разбра.

Кару притихна в напрегнато мълчание, следейки с очи двамата серафими. Омагьосаните им със заклинание криле бяха невидими, но въпреки това, присъствието им на моста изглеждаше неестествено и плашещо, особено това на Лираз. Макар Хазаел да бе по-силният от

дватамата, обикновено Лираз всяваше истински страх — винаги ставаше така. Сигурно така беше и редно, нали тя беше жена. Бледорусата ѝ коса беше опъната назад в стегнати плитки, а в красотата ѝ се усещаше някаква студенина като на акула: спокойното безразличие на убиец. В очите на Хазаел имаше повече живот, но сега те гледаха по-скоро объркано при вида на коленичилиия отпред Акива.

— Ставай — каза Хазаел, но в гласа му нямаше грубост. — Не мога да те гледам така.

Акива се надигна, помагайки и на Кару да стане, като продължаваше да я крие зад щита на крилете си.

— Какво става тук? — настоя Лираз. — Акива, защо си се върнал? И... коя е тази? — тя направи невъздържан жест на отвращение към Кару.

— Просто едно момиче — чу се да казва Акива. Повтаряше като ехо думите на Изил и също като него звучеше неубедително.

— Просто едно момиче, което може да лети — скастри го Лираз.

Сърцето му пропусна един удар, после Акива каза:

— Следили сте ме.

— А ти какво си мислиш — сякаш изплю Лираз, — че ще те оставим пак да изчезнеш ли? Още откакто се върна от Лораменди, усетихме, че нещо става. Но чак... такова!

— Какво става всъщност? — намеси се Хазаел, явно разчитайки на разумно обяснение, след което всичко ще си е пак постарому. Акива усети как нещо в него болезнено се сви. Отпред стояха най-близките му съратници, а той ги чувстваше като врагове и вината за това бе само негова.

Ако някога е имал семейство, майка му, която го остави безропотно на войниците, определено не принадлежеше към него; още по-малко пък императорът. Единственото му семейство бяха тези двамата. Но сега не можеше да даде смислен отговор на техните въпроси. Нямаше как да обясни и на Кару, която отчаяно чакаше зад гърба му да научи онова, което цял живот са крили от нея — една толкова голяма и необикновена тайна, за която не намираше думи. Затова сега стоеше безмълвен и дори езиците на двете раси не можеха да му помогнат да обясни всичко.

— Не те виня, че си искал да се махнеш — започна Хазаел, вечният миротворец. Двамата с Лираз имаха общи родствени прилики,

каквито Акива не притежаваше. И двамата бяха светлокоси и синеоки, с лека руменина по медената си кожа. Хазаел носеше някакъв покой в себе си, почти леност; отпуснатите черти и мързеливата усмивка можеха да заблудят всеки, склонен да го подцени. Макар да беше воин по рождение — само стомана и рефлекс — в сърцето си някак успяваше да съхрани детето, което дългите години обучение и войни не унищожиха. За него можеше да се каже, че е мечтател. — На мен — продължи той — също ми е минавала мисълта да се върна в този свят, след като всичко...

— Само че не го направи — сръза го Лираз, в която нямаше и следа от мечтателност. — Не *ти* изчезна посред нощ, не ти остави другите да скалпват всякакви истории, за да те прикрият, без дори да се замислиш кога и дали *изобщо* ще се върнеш.

— Не съм ви молил да ме прикривате — отвърна Акива.

— Не, защото в такъв случай трябваше да ни кажеш и къде си тръгнал. А ти просто се изниза също като първия път. Сигурно и сега трябваше да те оставим да се върнеш като развалина, без да ни кажеш кой те е подредил така.

— Сега нямаше да е така.

Лираз се усмихна студено и Акива разбра, че въпреки леденото си самообладание, тя се чувства наранена. Той можеше никога да не се върне; те можеше никога да не разберат какво е станало с него. Какво трябваше да им говори това след всички години, през които взаимно пазеха гърбовете си? Нима не беше Лираз тази, която преди години, с риск за живота си, се върна на бойното поле при Булфинч? Макар да не очакваше да го завари жив и въпреки химерите, които празнуваха победата си там и набиваха на кол ранените ангели, тя дойде и го откри, а после го изнесе на гръб. Рисува живота си заради него и би го направила пак, без да се поколебае, както и Хазаел, както и Акива би го сторил за тях. Но сега не можеше да им каже защо се е върнал тук и какво е открил.

— Какво нямаше да е така? — продължаваше настоятелно Лираз. — Нямаше да се върнеш като развалина ли? Или пък *изобщо* нямаше да се върнеш?

— Нямах никакъв план. Просто не можех да остана там — той се опитваше да намери обяснение, поне това усилие им дължеше. — След Лораменди всичко свърши, сякаш бяхме застанали на ръба на скала...

Вече нищо не исках и нищо не очаквах... — остави останалото недоизречено. Нямаше нужда нищо да казва: бяха го видели паднал на колене.

Очите им се втренчиха в Кару.

— Освен нея — каза Лираз. — Човек. Ако изобщо е човек, разбира се.

— Какво друго може да е — отвърна Акива, потискайки страха, промъкнал се в гласа му.

— Аз обаче си мисля нещо друго — каза Лираз и сърцето на Акива се сви. — Снощи, когато тя те нападна, в схватката ви имаше нещо странно, нали така, Хазаел?

— Наистина странно — съгласи се Хазаел.

— Не бяхме достатъчно близко, за да доловим някаква... магия... но ти определено я усети.

Мислите на Акива трескаво запрепускаха. Как би могъл да измъкне Кару по-далече от това място?

— Но явно вече си й простил — пристъпи още по-близо Лираз. — Има ли нещо, което искаш да ни кажеш?

Акива отстъпи, прикривайки Кару с тялото си.

— Оставете я на мира — каза.

Лираз продължи да настъпва.

— Щом няма какво да криеш от нас, тогава ни остави да я видим.

Хазаел се намеси с печален глас, който Акива усети по-болезнено дори от острия тон на Лираз:

— Акива, само кажи, че не е това, което изглежда. Достатъчно е да ни увериш, че тя не е...

Акива почувства около себе си нещо като вихрушка. С години пазените тайни го връхлетяха като ураган — ураган, на който отчаяно искаше да се остави, само и само да го отведе надалече оттук заедно с Кару, да го отнесе на място без серафими, химери и тяхната неизчерпаема омраза; свят без хора, които да стоят наоколо със зяпнала уста; без нещо, което може някога да ги раздели.

— Разбира се, че не е — каза той. Отговорът му приличаше по-скоро на ръмжене, затова Лираз го прие като предизвикателство. Тя тръгна да провери сама какво е и какво не е Кару. В погледа й проблесна нещо, което Акива познаваше отлично — нейната

неудържима ярост, която се развихряше с пълна сила на бойното поле. Лираз направи още една крачка към него.

Адреналинът подпали дланите му, свити в юмруци. Ядецът се огъна в неговата хватка. Акива се приготви за онова, което неизбежно щеше да последва. И се отърси от нездравото вълнение как изобщо е могло да се стигне дотук.

Каквото и да очакваше обаче, то не бе Кару да проговори с ясен и спокоен глас.

— Какво? Какво не съм аз?

Лираз се закова на място, яростта ѝ премина в потрес. Хазаел също изглеждаше стъписан и на Акива му трябваше малко време, за да разбере защо. После обаче проумя.

Думите на Кару. Лееха се гладко като падаща вода. Говореше неговия език. Владееше езика на ангелите, който просто нямаше откъде да знае, независимо дали е земен жител, или идва от друг свят. Използвайки стъписването, което въпросът ѝ предизвика, тя излезе иззад прикритието на крилете му и застана незащитена пред Лираз и Хазаел.

После, със същата ведра жестокост, с която беше нападнала Акива предишната нощ, се обърна към Лираз:

— Ако искаш да видиш ръцете ми, трябва само да ме помолиш.

МОЖЕМ НЕ САМО ДА УБИВАМЕ

Трябваше само да извади едно лъкну от джоба си, да прошепне желание и думите на серафима вече не бяха само мелодичен поток, а придобиха смисъл — още един език в колекцията на Кару, който си струваше цената. От тежкия пронизващ поглед на жената серафим и закрилящата стойка на Акива вече знаеше, че говорят за нея.

— Само ни кажи, че тя не е... — настояваше мъжът, оставяйки думите да заглъхнат в някакъв неизказан ужас, сякаш умоляваше Акива да опровергае техните подозрения.

За каква ли я мислеха? И трябваше ли да стои като онемяла, докато я обсъждат?

— Какво? — попита тя. — Какво не съм аз? — забеляза как лицата им замръзнаха от изненада, когато пристъпи иззад гърба на Акива. Женският ангел стоеше само на няколко крачки от нея и я гледаше с втренчен поглед. Имаше мъртвите очи на воин на джихад. Кару внезапно почувства трепет, усети се уязвима, защото Акива вече не беше между нея и тях. Сети се за ножовете с остриета полумесеци, които лежаха безполезни в апартамента ѝ. После изведнъж си даде сметка, че не ѝ трябва. Притежаваше оръжие, предназначено специално за серафимите.

Тя самата беше оръжието срещу серафимите. Една неканена усмивка от нейния друг, паралелен живот разцъфна на устните ѝ и тя произнесе игриво, с мрачно въодушевление:

— Ако искаш да видиш ръцете ми, трябва само да ме помолиш.

И тогава, наред Карловия мост, пред очите на насъбралите се зяпачи, пред камерите на насочените към тях телефони и обективи на фотоапаратите, които щяха да разнесат новината за случилото се по цял свят; на фона на приближаващите полицейски сирени, коварен и неумолим, адът се стовари върху тях.

— Не! — изкрещя Акива, но вече беше твърде късно.

Лираз реагира първа, като изсвистяване на нож, наистина беше бърза, но Кару се оказа достоен противник, отвърщайки светкавично като летящ кинжал. Вдигна ръце и въздухът се разцепи от избухването на магията. Тя бавно се понесе в пространството, оставяйки следа, увисна за миг като кълбовидна мълния, после удари. Разтвори се като мрежа, която улови Хазаел и Акива, и двамата залитнаха под напора на нейната сила. Лираз обаче отхвъркна назад като перната с пръст досадна буболечка. Тя направи акробатичен пирует във въздуха и се приземи стабилно на крака със сила, която разлюля моста. След експлозията от освобождаването на магията единствено Кару стоеше незасегната. Само косата ѝ беше подхваната от нейната вихрушка; отначало тя я засмука напред, после я разпиля и я понесе по вълните си.

Кару продължаваше да се усмихва студено. С развята коси и насочени напред длани, от които гледаха втренчено мастилените очи, тя изглеждаше зла и отмъстителна дори в очите на Зузана; сякаш някаква паднала богиня напразно опитваше да влезе в образа на обикновено момиче. Мик и останалите зяпачи залитнаха назад. Лираз освободи заклинанието, скриващо крилете ѝ. То се свлече като смъкнат воал, оставяйки след себе си бушуващ огън. Хазаел също извади наяве крилете си и се изправи рамо до рамо със сестра си. Фронтвата линия беше очертана — Кару срещу двата ангела, свели глави от пулсиращата болка, която нейните хамси им причиняваха.

Акива стоеше по средата, сякаш ударен от гръм. Крайно време беше да премине на едната или на другата страна. Само една крачка, в която и да е посока, просто една крачка, и това щеше да се превърне в решение за цял живот. Той бързо местеше поглед от своите другари към Кару и обратно.

— *Акива!* — изсъска Лираз. Очакваше да се присъедини към тях. Винаги тримата заедно се бяха сражавали срещу врага, убиваха, а после бележеха един на друг ръцете си с грубите бройни черти на смъртта. Правеха резки с върха на ножа и ги пълнеха със сажди от

лагерните огньове. За тях Кару беше поредната черта, която просто трябваше да бъде татуирана.

От другата страна продължаваше да стои Кару с насочени длани, готова да освободи пагубната магия на Бримстоун.

— Не е нужно да се стига до това — каза Акива, но гласът му бе толкова изтънял, че сам на себе си не повярва.

— *Вече* сме стигнали до него — отвърна Лираз. — Не се дръж като дете, Акива.

Той продължаваше да стои по средата, на границата между две възможни бъдещета.

— Щом не можеш да я убиеш със собствените си ръце, тогава се дръпни — продължи Лираз. — Не е нужно да гледаш. Никога повече няма да стане дума за случилото се. Всичко свърши. Чуваш ли ме? Прибирай се у дома.

Говореше трескаво и решително. Искрено вярваше, че и този път го спасява и че станалото с Кару, което така и не проумяваше, е някакъв временен пристъп на лудост, който с известно усилие ще могат да забравят.

— Няма да се връщам у дома — каза той.

Хазаел:

— Как така няма да се върнеш у дома? След всичко, което направи? След всичко онова, за което се бореше? Започва нова ера, братко. *Мирна...*

— Това не е никакъв мир. Мирът не е само липсата на война. Мирът е съгласие. Хармония.

— За хармония със зверовете ли говориш? — по лицето на Хазаел пробяга сянка на недоверие, което премина в погнуса. Въпреки всичко, в него все още имаше зрънце надежда, че това е някакво голямо недоразумение.

Докато отговаряше, Акива осъзна, че преминава последния предел. След него всичко вече щеше да е ясно и нямаше да има връщане назад. Тази граница той отдавна трябваше да пресече. Всичко стана толкова объркано; *самият той* бе толкова объркан.

— Да, точно това казвам.

Кару откъсна очи от двамата неканени гости, за да го погледне. Суровата усмивка се беше изличила от лицето ѝ. Щом почувства неговия смут и вълнение, протегнатите ѝ напред длани потръпнаха

колебливо. Мисълта за самата нея, за търсените отговори, вътрешната празнина — всичко беше забравено, засенчено от мъката на Акива, която чувстваше като своя.

Пристигнаха полицаите. При вида на пришълците от други светове, спряха разколебани. Кару забеляза объркването по лицата им, нервно насочените им оръжия, начина, по който я гледаха. На Карловия мост имаше ангели и тя очевидно беше техният зложелател. Тя: врагът на ангелите, с черно палто и зловещи татуировки, с разрошена синя коса и черни очи. Те: толкова златни, сякаш оживели църковни фрески. Именно тя беше демонът в тази жива картина и когато погледна сянката в краката си, дори бе готова да я види с *рога*. Но рога нямаше. Сянката ѝ продължаваше да е сянка на момиче и в този момент между тях двете сякаш нямаше нищо общо.

Акива, който само допреди миг притискаше лице в краката ѝ и хълцаше, сега стоеше като истукан. За първи път, откакто двата ангела се появиха, Кару изпита страх. Ако той трябваше да мине на тяхна страна...

— Акива... — прошепна тя.

— Тук съм — отвърна и когато се раздвижи, тръгна към нея. Никога не се беше съмнявал, че ще стане така. Просто таеше плаха надежда, че няма да се налага да решава под натиск, че този момент може да се отлага във времето. Но вече бе прекалено късно. И така, той пристъпи в своето бъдеще. Изправи се между Кару и своите брат и сестра. После се обърна към тях с нисък, но решителен глас: — Няма да позволя да ѝ причините болка. Има и други пътища в живота. Носим избора в себе си — можем не само да убиваме.

Хазаел и Лираз го изгаряха с поглед. Той избра момичето, без дори да се замисли. Стъписването на Лираз скоро се превърна в огорчение.

— Така ли мислиш? — върна му го тя. — Много ти е удобно сега да ги приказваш тия, нали?

Кару беше отпуснала ръце, когато Акива застана пред нея. Сега се протегна и докосна гърба му само с върха на пръста си, просто не можа да овладее този порив.

— Кару, трябва да тръгваш — каза ѝ той.

— Да *тръгвам* ли? Но...

— Махай се оттук. Няма да им позволя да те преследват — гласът му звучеше мрачно заради смисъла на казаното, но решението вече беше взето. Погледна я кратко през рамо с неестествено изопнато, но твърдо лице. — Ще се срещнем на мястото, където се видяхме за първи път. Обещай да ме чакаш.

Мястото, където се видяха за първи път. Джемаа ел-Фна, сърцето на Маракеш, там улови огнения му поглед сред хаоса на тълпата и беше пронизана до дън душа от него. Акива продължи да нарежда трескаво с дрезгав глас:

— Обещай ми, Кару, обещавай, че няма да тръгнеш с Разгут, докато не те открия. Докато не ти обясня.

На Кару ѝ се искаше да обещае. Видя как той ѝ доказва своята вярност, дори с цената на това да се изправи срещу себеподобните си. Нямахше съмнение, че ѝ спаси живота — иначе как би устояла на атаката на двама въоръжени серафими? — и на всичко отгоре *предпочете* нея. Не беше ли се стремил към това цял живот — някой да я предпочете? Някой да копнее по нея. Той се беше отказал от своето място в собствения си свят заради нея, а сега я молеше да го чака в Мароко.

Но някаква непреклонност в нея не ѝ позволяваше да обещае. Той *предпочете* нея пред близките си, но това не значеше, че тя ще постъпи като него, ако е изправена пред такъв избор — той срещу Бримстоун, Исса, Ясри, Туига. Нали така каза на Бримстоун: „Искам да знаеш, че никога няма да те изоставя просто така!“ И щеше да удържи на думата си. Ще *предпочете* своето семейство. Всичко останало би било немислимо. Въпреки това, дори самата мисъл да обърне гръб на Акива и да го остави, ѝ причиняваше физическа болка.

— Ще те чакам, докато мога — отвърна тя. — Само това мога да направя.

Стори ѝ се, че блясъкът на пламтящите му криле някак помръкна. Все още с гръб към нея, той произнесе с кух глас:

— Тогава, и това е достатъчно.

Лираз измъкна меча и Хазаел последва нейния пример. Полицайте отстъпиха назад и вдигнаха пистолети, крещейки на чешки към ангелите да хвърлят оръжието. Зяпачите се разkreщяха в пристъп на непосилен ужас. Притисната между тях, Зузана не сваляше очи от Кару.

Акива, чиито мечове досега лежаха кротко в ножниците между крилете му, посегна с две ръце през раменете си и ги измъкна с мелодичен звън. Без да поглежда назад, я подкани настойчиво:

— Кару. *Тръгвай!*

Тя приклепна, готова за скок. Миг преди да се изстреля в небесата като освободена пружина и да се разтвори в ефира като синьо-черна ивица, пророни задавено и умолително:

— Ела и ме намери, Акива.

След това изчезна, а той остана сам, за да посрещне последиците от своя съкрушителен избор.

ИЗГУБЕН ВЪВ ВИДЕНИЯ

*Имало едно време
един издъхващ ангел, паднал в мъглата.
А дяволът коленичил край него и се
усмихнал.*

Акива вече не можеше да удържа кръвта в тялото си. Тя бликаше изпод пръстите му, изригвайки на топли струи с ритъма на сърцето. Невъзможно бе да спре кървенето. Тялото му беше разсечено с брадва и от раната висеше откъснато парче месо колкото юмрук, с каквито хранят кучетата.

Щеше да умре.

Наоколо светът губеше своите очертания. Морска мъгла беше удавила брега на Булфинч. Акива чуваше как вълните се разбиват, но не виждаше друго, освен най-близките трупове: сиви могилки, покрити с влажния й воал. Можеше да са както химери, така и серафими — различаваше единствено тяло до себе си. То лежеше само на няколко педи и собственият му меч стърчеше забит в него. Уродливият звяр, наполовина хиена, наполовина гущер, го разпра от ключицата до бицепса, сцепвайки ризницата му, сякаш беше прост плат. Двамата се вкопчиха един в друг и челюстите на чудовището хлопнаха, раздирайки плътта на рамото му дори след като беше пронизал огромния като буре гръден кош. Завъртя меча, заби го още по-навътре и пак го завъртя. Дълбоко в гърлото на звяра се надигна рев, но той не го пусна чак до последния си дъх.

Сега, докато лежеше и чакаше смъртта, някакъв рев разцепи настаналата след битката тишина. Акива настръхна и още по-силно притисна раната. По-късно щеше да се пита защо постъпи така.

Просто трябваше да остави кръвта му да изтече, за да издъхне, преди да са стигнали до него.

Враговете претърсваха бойното поле и умъртвяваха ранените. Днес бяха удържали победа, принуждавайки серафимите да се върнат в укреплението на Моруанския бряг и нямаха намерение да взимат пленници. За свое собствено добро, Акива трябваше да побърза да умре, да заспи, потънал в унеса от загубата на кръв. Врагът нямаше да му предложи толкова милостива смърт.

Тогава, какво го караше да отлага? Дали не беше надеждата да убие още някоя химера? Но щом е така, защо не пропълзя да си вземе меча? А той просто лежеше, притискайки раната, и пропиляваше без полза последните си минути, без дори да знае защо го прави.

Тогава я видя.

Отначало бе само силует. Широки криле на прилеп, дълги и набраздени рога на газела с върхове като копия — звероподобните черти на врага. В Акива се надигна мрачно отвращение, докато я гледаше как спира първо край един, после край друг труп. Стигна до тялото на гущерохиената и се задържа там за по-дълго — какво ли правеше? Дали не извършваше някакъв погребален ритуал?

После се обърна и пое дебнешком към Акива.

С всяка крачка чертите ѝ се открояваха все по-ясно. Имаше стройно тяло с дълги крака — изящни човешки крайници, които от коляното надолу продължаваха като крака на газела. Заради фините раздвоени копита изглеждаше така, сякаш се крепеше на върховете на игли. Крилете бяха прибрани към тялото, походката — едновременно грациозна и някак напрегната заради сдържаната сила. В едната си ръка държеше нож с извито като полумесец острие; още един беше затыкнат в колана. Другата ръка беше вдигнала нещо дълго, което не приличаше на оръжие. Имаше извит край като на овчарска гега, на куката му висеше нещо сребристо — сигурно фенер.

Не беше фенер обаче. От него не струеше светлина, а дим.

Още няколко крачки, копитата затываха в пясъка, после мъглата откри лицето ѝ пред него и неговото — пред нея. Тя спря рязко, когато видя, че той е още жив. Акива се приготви да чуе ръмжение, последвано от внезапен скок и нова болка, щом полумесецът на ножа ѝ го разпори. Но момичето химера не помръдна. Двамата дълго време само се гледаха един друг. Накрая тя въпросително наклони глава на една

страна като птица — жест, който говореше не за свирепост, а за любопитство. От устните ѝ не излезе ръмжене. Лицето беше тържествено.

И необяснимо красиво.

Направи още една крачка. Той наблюдаваше лицето ѝ, докато приближаваше. Погледът му се плъзна по дългия ѝ врат към хребетите на ключиците. Тялото ѝ беше с фино, елегантно и крехко. Косата ѝ приличаше на лебедов пух, мека и тъмна, обвила плътно главата като шапка, така че чертите на лицето оставаха открити, съвършени. Черният грим образуваше маска около очите ѝ и Акива видя, че те са огромни — кафяви и сияйни, живи и печални.

Той знаеше, че тази печал е заради падналите ѝ другари, не за него, но въпреки това, се почувства като прикован от жалостта в погледа ѝ. Това го накара да се замисли, че досега никога не се е заглеждал истински в някоя химера. Често виждаше роби, но те винаги бяха със сведени към земята очи. Воини като нея срещаше единствено в сражение, докато избягваше някой смъртоносен удар или пък на свой ред нанасяше такъв, заслепен от яростта на битката. Сега, ако не гледаше окървавеното острие в ръката ѝ, плътно прилепналата черна броня, дяволските криле и рогата, а само лицето — така неочаквано прекрасно — би я взел за момиче, което е открило издъхващ млад мъж на брега.

В един кратък миг той беше само това. Нито воин, нито нечий враг, а надвисналата над него смърт изглеждаше напълно нелепа. В този момент животът, който водеха ангели и чудовища, затворени в безкраен кръговрат на убийства и смърт, на смърт и убийства, също приличаше на нелеп избор.

Сякаш са могли да изберат да не убиват и измират.

Но не. Сега всичко ги разделяше. И това момиче бе тук заради същото, заради което дойде и той: да убие враговете. А врагът беше *той*.

Тогава защо просто не го направи?

Тя коленичи край него, без да опитва да се предпази от негова внезапна атака. Той се сети за ножа на хълбока си. Вярно, беше малък, далеч по-несъвършен от нейния фантастичен двуостър полумесец, но пак можеше да я убие. Само с едно движение би могъл да го забие в меката извивка на шията. На нейната съвършена шия.

Но той не помръдна.

Вече беше изгубен във виденията си. Обезкървен. Докато гледаше втрещено лицето над себе си, дори не се питаше дали е реално. Можеше да е просто предсмъртно видение, или да е косачът на смъртта, пратен от някой следващ живот, за да вземе душата му. Сребърната кандилница висеше на куката, изпускайки ароматен дим, който ухаеше едновременно на билки и сяр. Докато този аромат постепенно го обгръщаше, Акива почувства някакво привличане, *съблазн*. Замаян, той си помисли, че не би имал нищо против да последва този пратеник към следващите селения.

Представи си как тя го повежда за ръка и унесен от тази ведрата илюзия, откъсна ръка от раната и посегна към нейната, поемайки я в лепкавата си от кръвта длан.

Очите ѝ се разшириха и тя дръпна ръка.

Сигурно я беше стреснал, а не това искаше.

— Ще дойда с теб — каза, говорейки на езика на химерите, който знаеше, колкото да дава заповеди на робите. Езикът беше груб, съставен от множество диалекти на племената, събрани от Империята под едно небе. С течение на времето отделните говори се бяха претопили в общ език. Акива едва чуваше собствения си глас, но явно тя добре разбра думите му.

Изви очи към кандилницата, после отново ги върна на него.

— Това не е за теб — каза, после дръпна настрани гегата и я заби в калта, та морският бриз да отнася дима. — Не мисля, че искаш да отидеш там, накъдето аз съм тръгнала — гласът ѝ звучеше красив като песен, въпреки животинската модулация на нейния роден език.

— При смъртта — пророни Акива. Сега, когато вече не притискаше раната, животът го напускаше бързо. Клепките му натежаваха. — Готов съм.

— Аз обаче не съм. Чух, че било много скучно да си мъртъв.

Каза го ведро, развеселена и той отново отвори очи да я погледне. Нима се беше пошегувала току-що? Усмиваше се насреща му.

Усмиваше се.

Той също се усмихна. С изненада усети, че нейната усмивка събуди някакъв рефлекс у него.

— На мен пък това ми звучи добре — каза и отново спусна клепки. — Може да успея да си наваксам с четенето.

Тя едва потисна смеха си и в своя унес Акива повярва, че вече е мъртъв. Ето защо онова, което се случваше с него, не му изглеждаше толкова невероятно. Вече не усещаше разкъсаното си рамо, затова не почувства и нейното докосване, докато не го проряза силна болка. Ахна и отвори очи. Нима все пак го беше пробола?

Не. Просто стягаше турникет над раната му. Ето откъде идваше болката. Той я загледа учудено.

— Съветвам те да оживееш — каза тя.

— Ще се опитам.

Тогава наблизко се разнесоха гърлени гласове. Говореха езика на химерите. Момичето замръзна, вдигна пръст към устните си и прошепна:

— Шт!

Размениха погледи за последно. Мъглата се разсея и слънцето се показва иззад гърба ѝ, обрамчвайки като с ореол рогата и крилете ѝ. Късата ѝ коса приличаше на кадифен мъх — изглеждаше мека като шията на жребче, а рогата ѝ лъщяха като току-що полиран черен кехлибар. Въпреки странния грим, лицето ѝ бе *благо*, усмивката ѝ бе *блага*. Акива не познаваше благостта; тя го прониза право в гърдите, уцели го дълбоко, на място, където дотогава не беше подозирал, че е средоточието на чувствата. Усещането бе необикновено, сякаш очите му се обърнаха на обратно и надникнаха в собствената му глава, откривайки ново измерение.

Посегна да докосне лицето ѝ, но се отказа — дланите му бяха лепкави от кръвта, освен това усещаше дори здравата си ръка толкова тежка, че едва ли можеше да я вдигне.

Но тя се поддаде на същия импулс. Протегна ръка колебливо, после прокара върховете на нейните хладни, хладни пръсти по неговото горящо от треската чело, по очертанието на брадичката му, за да спре върху едва пулсиращата вена на шията му. Задържа ги там за миг, сякаш искаше да се убеди, че животът все още раздвижва кръвта му.

Дали почувства как пулсът му се ускори от нейното докосване?

После с един скок изчезна. Дългите ѝ крака с копита на газела и източени жилави мускули я понесоха през мъглата на плавни дълги

скокове, които наподобяваха полет; полуразгънатите ѝ криле я държаха във въздуха като хвърчило и приземяването след всеки скок приличаше на балетна стъпка. Акива видя как в мъгливата далечина приличната на сянка фигура се срещна с други — тромави зверове, които не притежаваха и капка от нейната гъвкава грациозност. До слуха му достигнаха ръмжачи гласове, сред които се открояваше нейният, успокояващ. Надяваше се да ги отведе далече от него и тя наистина го направи.

Акива оживя и напълно се промени.

— Кой завърза този турникет? — попита го Лираз, след като го откри и го заведе на безопасно място. Отвърна ѝ, че не знае.

Имаше чувството, че до този момент животът му е бил като лутане в лабиринт, докато на бойното поле при Булфинч най-последно откри неговия център. Собствения си център — онова място, където сред общото вцепенение пулсираха чувствата. Дори не подозираше, че го има, докато един враг не коленичи край него, за да спаси живота му. Образът ѝ остана в него, мек като спомен от съновидение, но тя не беше сън.

Тя беше истинска и я имаше някъде в този свят. Чувстваше присъствието ѝ като искрящите очи на животно, надзъртащо от мрачна гора, кратък проблясък на светъл лъч сред всепоглъщащия мрак.

Тя беше някъде там.

38

ЕРЕС

След Булфинч съществуването на Мадригал — щяха да изминат две години, преди да научи името ѝ — зовеше Акива като самотен глас, който се носи из страховитата тишина. Докато лежеше полумъртъв в бойния лагер край Моруанския бряг, той сънуваше отново и отново как момичето враг коленичи край него и се усмихва. Но при всяко пробуждане откриваше, че нея я няма, а е заобиколен от лицата на роднини и приятели. Сега те му се виждаха по-нереални от това привидение, което непрекъснато го преследваше. Дори докато Лираз пъдеше доктора, дошъл да ампутира ръката му, неговият ум отново призоваваше спомена за покрития с мъгла бряг при Булфинч, за кафявите очи и лъскавите рога и за онази разтърсваща благодат.

Обучаваха го как да устоява на печатите на ревенантите, но не го бяха научили как да се защити от това. Разбра, че няма защита срещу него.

Естествено, не каза на никого за това.

Хазаел дойде край леглото му с комплект пособия за татуиране, за да бележи върху пръстите му убитите от него врагове край Булфинч.

— Колко бяха? — попита, нагривайки острието на ножа, за да го стерилизира.

Акива беше посякъл шест химери при Булфинч, включително хиеноподобното чудовище, което на свой ред го повали. Шест нови резки щяха да бележат дясната му ръка, която, благодарение на Лираз, все още не беше отделена от тялото. Сега просто лежеше безполезна от едната му страна. Разкъсаните нерви и мускули бяха съединени отново; трябваше да мине време, преди да разбере дали ще може някога пак да си служи с нея.

Докато Хазаел вдигаше безжизнената му ръка, приготвил ножа, Акива мислеше единствено за момичето враг и как тя също можеше да се превърне в черна резка върху юмрука на някой серафим. Тази мисъл

му беше непоносима. Със здравата ръка изтегли пръстите си от хватката на Хазаел и мигновено го плисна остра болка.

— Нито един — изпъшка той. — Не убих нито един.

— Напротив — присви очи насреща му Хазаел. — Бях редом с теб срещу фалангата на ония бикокентаври.

Въпреки това, Акива отказа татуировките и Хазаел се отдалечи.

Така беше положено началото на една тайна, която с течение на годините се превърна в зейнала пропаст между тях и която тук, в небесата на човешкия свят, заплашваше да ги раздели завинаги.

* * *

Щом Кару се изстреля от моста, Лираз понечи да я последва, но Акива се хвърли да ѝ пресече пътя. Остриетата на мечовете им се срещнаха. Той кръстоса двата меча близо до дръжките и напрегна цялата си сила, за да отблъсне сестра си. Държеше под око и Хазаел, от страх да не тръгне след Кару, но брат му продължаваше да стои на моста, зашеметен от невъобразимата гледка как Акива и Лираз кръстосват мечове.

Ръцете на Лираз трепереха от усилието да удържи своята територия — своя въздух — а крилата ѝ биеха бясно. Лицето ѝ беше изопнато от ярост, със стиснати челюсти и мъртвобледо от напрежението; очите бяха така широко отворени, че ирисите приличаха на точки в ококорените бели орбити.

Тя отблъсна Акива с вой на банши^[1], развъртя меча си като фуния на торнадо над главата и го стовари със съсичащ удар надолу.

Той блокира удара ѝ. Силата му го разтресе чак до мозъка на костите. Тя обаче не отстъпи. Яростта на нейната атака го стъписа — наистина ли искаше да го убие? Тя отново замахна и той пак я отблъсна, докато Хазаел най-накрая не излезе от вцепенението си и се хвърли към тях.

— Спрете! — изкрещя ужасен той.

Тъкмо се канеше да застане между тях, но трябваше да се наведе, защото Лираз диво се извъртя. Акива парира удара ѝ и я извади от равновесие. Тя се завъртя около себе си, правейки несполучлив опит да се задържи във въздуха. Погледна го със святкащи от злоба очи, но

вместо отново да му се нахвърли, се издигна нагоре. От крилете ѝ се посипа рояк искри, който накара зяпачите да ахнат в един глас. После се понесе натам, накъдето изчезна Кару.

В небето нямаше и помен от Кару, но Акива не се съмняваше, че Лираз ще надуши следите ѝ. Той полетя с пълна скорост подир сестра си. Покривите под него внезапно изчезнаха, а заедно с тях и всичко човешко. Остана единствено свистящият въздух, заревото от крилете му и единокорството, когато настигна сестра си и сграбчи ръката ѝ.

Тя се извъртя към него, замахна и мечовете им звъннаха, после пак и пак. Както в Прага, когато Кару го атакуваше, Акива и сега само се отбраняваше, прикриваше се и не отвръщаше на ударите.

— Спрете! — изрева за втори път Хазаел, като се изравни с Акива и го блъсна, за да ги разтърве с Лираз. Вече се намираха високо над града и в тишината наоколо отекваха единствено ударите на стомана в стомана. — Какво правите вие двамата?! — недоумяващо извика Хазаел. — Вие се избивате...

— Не и аз — каза Акива и се дръпна назад. — Не и аз.

— И защо не? — просъска Лираз. — Както ме нападна в гръб, така можеше и да ми прережеш гърлото.

— Не искам да ти причинявам болка, Лираз...

Тя се разсмя.

— Не искаш, но ще го направиш, щом се наложи, нали? Това ли ми казваш?

Това ли искаше да каже наистина? Докъде би стигнал, за да защити Кару? Не би могъл да нарани сестра си или брат си, не би могъл да понесе това. Но не можеше и да ги остави да наранят Кару. Как е възможно изборът му да се свежда единствено до тези две решения?!

— Просто... я забрави — каза той. — Моля те. Остави я да си иде.

Силната емоция в гласа му накара Лираз презрително да присвие очи. Като я гледаше такава, Акива си помисли, че със същия успех можеше да се помоли и на меча ѝ. Нали точно с такава цел ги бяха отгледали тях тримата, както и всички други копелета на императора. Оръжия от плът и кръв. Лишени от собствена воля оръдия на вековна омраза.

Не можеше да се примири. Всички те бяха много повече от това, всички. Поне се надяваше на това. И рискува. Прибра меча в ножницата. Лираз го наблюдаваше в пълно мълчание през тънкия като прорез от меч отвор на очите си.

— Навремето при Булфинч — продължи той, — ме попита кой ми е сложил турникета.

Тя чакаше. Хазаел също.

Акива си помисли за Мадригал, спомни си усещането за нейната кожа, удивителната гладкост на ципестите ѝ криле и светлината на смеха ѝ — същият смях като на Кару. Припомни си думите на Кару от тази сутрин: ако някога е познавал поне една химера, нямаше да ги презира като чудовища.

Той обаче познаваше химерите, поне две от тях. Познаваше и обичаше Мадригал, но все пак се превърна в това, което е в момента — мъртвоока черупка — и едва не умъртви Кару заради убийствения си инстинкт. Скръбта отгледа грозните си цветя в сърцето му: омраза, мъст, заслепление. Ако го видеше сега, Мадригал би съжалила, че навремето е спасила живота му. Но с Кару имаше още един шанс — за покой. Не за щастие, то не му се полагаше. За него бе твърде късно.

Но за другите може би все още имаше надежда за избавление.

— Направи го една химера — обърна се към сестра си и брат си той. Пое дълбоко въздух, осъзнавайки, че това сигурно звучи като ерес за техния слух. Нали още от люлката знаеха, че химерите са подли, долни същества, зли демони, животни. Но Мадригал... трябваше ѝ само миг, за да го освободи от оковите на собствения му фанатизъм. Сега дойде време да последва примера ѝ. — Една химера спаси живота ми — продължи той. — И аз се влюбих в нея.

[1] Женски дух в ирландската митология, приеман обикновено като поличба за смърт и пратеник на отвъдното. Според легендите банши е жена, която започва да вие, когато някой трябва да умре. — Б.пр. ↑

КРЪВТА ЩЕ ПРОГОВОРИ

След Булфинч за Акива всичко се промени. Щом отпрати Хазаел с неговите пособия за татуиране, една мисъл се зароди в главата му: когато отново срещне момичето химера, ще може да ѝ каже, че не е използвал подарения му от нея живот, за да продължи да избива събратята ѝ.

Едва ли някога щеше да я срещне отново, граничеше с невъзможното. Тази мисъл обаче заседна в ума му — макар да беше бегла и непостоянна, той не можеше да я отпъди и постепенно свикна с неуловимото ѝ присъствие. Лека-полека тя стана част от него и от щура идея взе да се превръща в *надежда* — тя го крепеше и му даде нова цел в живота: да открие момичето и да му благодари. Само това — да благодари. Всеки път, когато си представяше този момент, мисълта му се вкопчваше в него.

И това му стигаше, за да продължава.

След битката не се задържа дълго на Моруанския бряг. Военните хирурзи го отпратиха обратно в Астре, за да го поемат тамошните лечители.

Астре.

До Голямата сеч, случила се преди едно хилядолетие, серафимите управлявали Империята от Астре. В продължение на триста години той бил светлината на този свят, най-красивият град, строен някога. Палати, арки и фонтани, всичките издялани в Еворейн от седефен мрамор; широки булеварди с паваж от кварц, засенчени от гъстите клони на ухаещи на мед дървета. Астре беше кацнал върху отвесните скали над пристанището и от него, докъдето погледът стига, се виждаше брегът на Миреа. Също като в Прага, тук към небето някога се издигали кули — по една за всеки от звездните богове — същите тези богове, които ръкоположили серафимите за пазители на всички земи и живите твари, които ги населяват.

Същите звездни богове, които наблюдаваха безучастно, когато всичко потъна в хаос.

Цели триста години, мислеше си Акива, жителите на Астре са живели с вярата, че така е било и така ще бъде вовеки. Но ето че сега, десет века по-късно, златната ера на столицата приличаше на прашинка в нечие отдавна мъртво божествено око и от някогашното великолепие на града бяха останали само оскъдни следи. Врагът го беше сринал до основи: беше разрушил кулите и беше опожарил всичко, което огън го гори. Той би изтръгнал и звездите от небосклона, стига да можеше. Тази жестокост нямаше равна в цялата история. В края на първия ден всички магове били умъртвени заедно с техните млади чираци, а библиотеката им — погълната от пламъците; изгорели всички свещени текстове в Ерец.

Стратегически, това беше оправдано. Серафимите толкова силно се уповавали на магията, че след Голямата сеч, в която нито един от маговете не беше оцелял, те се оказали съвсем безпомощни. Всички ангели, които не успели да напуснат Астре, били принесени в жертва върху олтара под светлината на пълната луна. Императорът на серафимите, праотецът на бащата на Акива, бил сред тях. Толкова много ангели били изклани върху каменния олтар онази нощ, че кръвта им рухнала по стъпалата на храма като река и издавила дребните животинки по улиците.

Зверовете владеели столицата до идването на Йорам — бащата на Акива — който в началото на своето владичество призовал всички на бой и си върнал земите чак до Аделфаските планини. Укрепил властта си и се заел с възстановяването на Империята и нейното сърце, което, по думите му, неизменно ѝ принадлежало: Астре.

На Йорам единствено не му потръгнало с магията. След изгарянето на библиотеката и смъртта на маговете серафимите били принудени да се върнат към най-простите средства за контрол. През следващите векове не постигнали кой знае какъв напредък.

Акива никога не беше обръщал особено внимание на магията. Той беше воин, образованието му беше основно. Според него магията беше загадка за други, по-просветени умове. Но краткият му престой в Астре промени това. Разполагаше с достатъчно време, за да открие, че умът му — типична мисъл за войник — е много по-остър от умовете на повечето му побратими и че има дарба, много по-силна от тази на

бъдещите магове в Астре. Наистина притежаваше две неща, които останалите нямаха. Първо, имаше знатен произход, макар че би си спечелил само злобни подмятания от баща си, ако му го кажеше. Но освен това имаше най-решаващото предимство, самата светая светих.

Носеше в себе си болка.

Болката в рамото му беше постоянна, както и преследващото го видение, момичето враг, а двете бяха свързани. Когато рамото му гореше като в огън, връщайки се бавно към живот, за него нямаше друго спасение, освен да си спомня за допира на нейните фини ръце, които стягаха спасителния турникет.

Лечителите в Астре отрекоха лековете, предписани от военните хирурзи, които и без това не му помогнаха особено, и възстановиха ръката му. Един роб — химера — имаше грижата да я раздвижва, за да поддържа мускулите гъвкави. На Акива беше наредено да упражнява лявата си ръка в боя с мечове, ако дясната не се оправи напълно. Колкото и да бе неочаквано обаче, тя се възстанови, макар че болката така и не изчезна.

Само няколко месеца по-късно той бе още по-умел в боя с мечове от преди. Отиде при придворния оръжейник за комплект еднакви мечове и скоро нямаше равен на арената за тренировки. Неговият необичаен метод да се бие с двете ръце едновременно привлече тълпи от зрители на сутрешните турнири, на един, от които присъстваше и самият император.

— От моите ли си? — попита Йорам, гледайки го преценяващо.

Акива не се беше срещал дотогава лице в лице с баща си. Копелетата на Йорам бяха легион, нямаше как да ги познава всичките.

— Да, господарю — отвърна Акива с наведена глава. Раменете му все още бяха набъбнали от напрежението при двубоя, а дясното рамо разпращаше по цялото тяло пареща болка, която вече бе станала неизменна част от живота му.

— Погледни ме — нареди императорът.

Акива се подчини и не видя нищо от себе си в серафима насреща. По нещо от Хазаел и Лираз — да. Сините им очи несъмнено бяха наследство от Йорам, както и някои техни черти. Императорът беше светлокос, но златистата му коса вече посребряваше. Макар и широкоплещест, не се отличаваше с висок ръст и трябваше да гледа Акива с вирната брадичка.

Погледът му беше пронизващ.

— Спомням си майка ти — каза.

Акива примигна. Не беше очаквал такова нещо.

— Заради очите — продължи императорът. — Няма как да ги забравиш, нали така?

Това наистина беше едно от малкото неща, които Акива помнеше от майка си. Останалата част от лицето ѝ бе като размазано петно в спомените му. Не знаеше дори името ѝ, но му бяха казали, че е наследил нейните очи. Йорам видимо очакваше той да отвърне нещо, затова се принуди да каже: „Помня ги“ и в същия момент се почувства ощетен, сякаш, признавайки това, е предал единственото нещо, останало му от нея.

— Ужасно е онова, което се случи с нея — продължи Йорам.

Акива остана ням. Нямаше никакви вести за майка си, откакто го бяха отделили от нея и императорът със сигурност знаеше това. Сега той му хвърляше стръв, подмамвайки го да започне да разпитва: „Какво? Какво е станало с нея?“. Но Акива нищо не попита, само стисна зъби. С остра като кинжал усмивка, Йорам продължи:

— Но какво друго може да се очаква от една стелианка? Дивашко племе. Не са по-добри от зверовете. Гледай само кръвта да не проговори, войниче.

После се отдалечи, оставяйки Акива с пламнало рамо и нов мъчителен въпрос, който не си беше задавал досега: „Каква кръв?“.

Възможно ли е майка му да е била стелианка? Нямаше никаква логика в това Йорам да е държал наложница от стелианите. Той не поддържаше никакви дипломатически отношения с „дивашкото племе“ от Далечните острови, серафими отстъпници, които никога не даваха жените си за трофеи. Как тогава тя беше попаднала тук?

Стелианите бяха известни с две неща. Първото бе яростта, с която поддържаха своята независимост — те не бяха част от Империята, отказваха решително през всичките тези векове да се влеят в братството на серафимите.

Второто бе овладяването на магията. Вярваше се, че в едно далечно и незапомнено време от стелианите е произлязъл първият маг. Все още се носеха слухове, че те практикуват магия на езотерично ниво, непознато в останалите части на Ерец. Йорам ги мразеше, защото нито можеше да ги победи, нито да ги претопи, поне докато

всичките му сили бяха съсредоточени във войната с химерите. Нямаше съмнение обаче — из столицата се носеха такива слухове — накъде ще насочи легионите си, когато химерите бъдат сразени.

Акива така и не откри какво е станало с майка му. Харемът беше напълно изолиран свят и той не можеше да разбере дали някога е имало наложница стелианка, камо ли каква е съдбата ѝ. Но след срещата с баща си в него се зароди нещо ново: симпатия към странниците, с които имаше обща кръв, и интерес към магията.

Остана в Астре повече от година и освен упражненията за физическо възстановяване, двубоите и неколкочасовите тренировки с млади воители всеки ден, другото време беше изцяло негово. След онзи ден той започна да го оползотворява. Вече знаеше за кръвния данък болка и благодарение на раната си, разполагаше с постоянен резерв, от който да черпи. Наблюдавайки маговете, за които той — един жесток воин — бе все едно невидим, Акива усвои основните тайнства, като започне с призоваването. В мрака на нощта се упражняваше с прилепогарвани и колибропеперуди, насочваше полета им, подреждаше ги във V-образна форма като мигриращи гъски, привикваше ги да кацат на рамото му или в свитите му шепи.

Това му се видя лесно и той продължи. С лекота премина границите на познатото, което не беше много — оцелялото от познанията за магията през вековете приличаше по-скоро на шарлатанските номера на някой фокусник. Никога не си позволи самозаблудата, че е станал маг или се е доближил до техните умения; затова пък беше изобретателен и за разлика от придворните контета, които наричаха себе си магове, не му се налагаше да се самобичува, да се гори или реже, за да увеличава силата си — той просто я притежаваше, слаба, но постоянна. Но истинската причина за стремеше да ги надмине бе не болката му или неговата изобретателност. Водеше го друго.

Онази мисъл, която от щура идея прерасна в надежда — да види отново момичето химера — сега се превърна в план.

Той се състоеше от две части. Само първата имаше общо с магията: да усъвършенства заклинанието, което правеше крилете невидими. Имаше магически ритуал за прикриването им, но той беше елементарен — нещо като „дупка“ в пространството, в която попадеше въпросният обект и можеше да заблуди от разстояние гледащия. И

дума не можеше да става за невидимост. Ако се надяваше да се промъкне дегизиран сред врага, а точно това целеше, трябваше да измисли нещо по-добро от това.

Ето защо се зае със задачата. Тя му отне месеци. Научи се да прониква вътре в своята болка, сякаш беше някакво място. Отвътре нещата *изглеждаха* съвсем други — остри; на допир и звучене също бяха различни, тенекиени и студени. Болката приличаше на стъклена леща, която увеличава всичко — сетивата и инстинктите му; присъстваше неизменно по време на безмилостните дирения и експерименти и беше в него, когато приключи. Постигна невидимост. Този триумф можеше да му спечели слава, императорското благоволение и най-високите почести; той му донесе и студеното удовлетворение да го запази само за себе си.

„Кръвта ще проговори — помисли си той. — Татко“.

Втората част от плана беше езикът. За да усъвършенства своя химерски, той кацаше на покрива на робските колиби и слушаше историите, които си разказваха около вонящия огън, подклаждан с животинска тор. Приказките им бяха неочаквано богати и красиви. Докато ги слушаше, той непрекъснато си представяше своето момиче химера, седнало край някой лагерен огън, как разказва същите истории.

Своето. Хвана се да мисли за нея като за своя и това дори не му се видя странно.

Когато го върнаха обратно в неговия легион на Моруанския бряг, му оставаше още съвсем малко да усъвършенства акцента си на химерски, но като цяло се смяташе готов — с цялата си ведра и сияйна лудост — за следващата крачка.

ПОЧТИ КАТО МАГИЯ

По онова време съществуването на Мадригал го зовеше като глас през пространството. Сега беше Кару. Тогава целта му беше Лораменди, затворения в клетка град на зверовете. Сега — Маракеш. За пореден път остави Хазаел и Лираз, но този път поне не ги остави в неведение. Вече знаеха истината за него.

Как щяха да постъпят те от тук нататък, не можеше да знае.

Лираз го нарече предател и каза, че й се повдига от него. Хазаел само го гледаше, пребледнял и отчужден.

Поне го оставиха да си тръгне, без да пролеят нечия кръв, а това беше най-доброто, на което можеше да се надява. Дали щяха да го издадат на главнокомандващия, а защо не и на императора, дали щяха да се върнат, за да го преследват, или щяха да го прикриват, той не можеше да знае. Не беше време да мисли за това сега. Полетял над Средиземно море с ядеца в шепата, той мислеше единствено за Кару. Представяше си как го чака наскоро безумния марокански площад, където за първи път погледите им се срещнаха. Толкова ясно си я представяше, чак до жеста, с който посяга към ядеца на врата си всеки път, преди да си припомни с натрапчива болка, че той вече не е в нея.

Негов беше вече. Всичко онова, което съдържаше — за миналото, за бъдещето — беше в ръката му. „Почти като магия“, както веднъж му каза Мадригал.

До нощта, в която отново срещна Мадригал, той дори не знаеше какво е ядец. Тя го носеше на връв около врата си, толкова неуместна вещ на фона на копринената ѝ одежда, на копринената ѝ кожа.

— Това е ядец — обясни му тя и му го подаде. — Хвани с пръст едната му костичка, ето така, после и двамата ще си намислим желание и ще дръпнем. Който отчупи по-голямата кост, неговото желание ще се сбъдне.

— Магия ли е това? — попита тогава той. — Що за птица е това, в чиито кости има магия?

— О, това не е магия. Всъщност тези желания никога не се сбъдват.

— Тогава защо да си пожелаваме нещо?

Тя вдигна рамене.

— Може би заради надеждата. Надеждата може да бъде могъща сила. Дори в тази кост да не съществува реална магия, ако имаш надежда и я поддържаш като светлинка в себе си, може да накараш желанията да се сбъднат, почти като магия.

Той се изгуби в нея. Лъчезарните ѝ очи пробудиха нещо в него и го накараха да осъзнае, че е прекарал живота си в някаква мъгла на полуживеене и получувства.

— На какво се надяваш най-много? — попита той с желанието — каквото и да е то — да може да ѝ го даде.

Тя се престори на смутена.

— Не е редно да се казва. Хайде, пожелай си нещо заедно с мен.

Акива протегна ръка и обви пръст около една от крехките костици на ядеца. Онова, което желаше най-силно сега, никога не беше занимавало мислите му, преди да я открие. То се сбъдна онази нощ и през много нощи след това. Кратък и сияен отрязък щастие, който се превърна в опорна точка, на която се крепеше животът му. Всяко негово действие от там нататък беше заради любовта му към Мадригал, заради нейната загуба, заради това, че загуби самия себе си.

А сега? Летеше към Кару, носейки истината в шепата си, това толкова крехко нещо, „почти като магия“.

Почти? Не и този път.

Този ядец преливаше от магия. Подписът на Бримстоун върху него беше също толкова всемогъщ, колкото и върху порталите, които караха Акива да настръхва. В тази кост се съдържаше истината, а заедно с нея и силата да накара Кару да го намрази.

Ами ако внезапно изчезнеше — толкова дребно нещо, задръжано някъде в морето — тогава, какво? Кару никога нищо нямаше да научи. И тогава можеше да я има, можеше да я обича. Нещо повече, ако го нямаше ядецът, тя също можеше да го обикне.

Тази мисъл беше като отрова и изпълни Акива с отвращение към самия себе си. Опитва се да я потисне, но костицата му се присмиваше. Не е нужно тя да научава, сякаш казваше ядецът, разположен в

отворената му длан. А далече под него Средиземно море — пъстро, ослепително под слънцето и прозрачно дълбоко — го потвърждаваше.

Не е нужно тя да научава.

41

АЛЕФ

Кару беше точно там, където си я представяше Акива — на масичка в кафене на края на Джемаа ел-Фна — и, както той си мислеше, нямаше покой заради изчезването на ядеца. Навремето пръстите ѝ се нуждаеха единствено от молива, за да не стоят без работа. Сега скицникът лежеше разтворен пред нея, белите му страници блестяха ослепително на северноафриканското слънце, но тя се разсейваше и се въртеше неспокойно на мястото си, претърсвайки с поглед площада за Акива.

Той ще дойде и ще донесе ядеца, казваше си. Непременно ще го направи.

Стига да е още жив.

Дали другите серафими биха го наранили? Минаха цели два дни. Ами ако...? Не. Той беше жив. От друга страна... съзнанието ѝ отказваше да си го представи. Колкото и да е глупаво, непрекъснато мислеше за Кишмиш и как преди години беше налапал оная колибропеперуда — тогава внезапно осъзна: живо, неживо. Толкова е просто.

„Не“.

Мислите ѝ непрекъснато скачаха от едно на друго, но най-често се връщаха към ядеца. Какво трябваше да значи реакцията на Акива, когато го видя? И какво ли се готвеше да ѝ каже, че падна на колене? Загадката около нея самата доби мрачни окраски и тя потръпна от обзелото я тревожно предчувствие. От ума ѝ не излизаха лицата на Зузана и Мик и тяхното изражение — страх и потрес. Заради нея. Обади се на Зузана от летището по време на престоя в Казабланка. Двете се скараха.

— Какви ги вършиш? — настоятелно питаше Зузана. — Нали не си започнала пак с мистериозните поръчения, Кару?

Сега не беше време да извърта, затова ѝ разказа всичко. Зузана, както можеше да се очаква, взе страната на Акива — че всичко е много

опасно и Бримстоун едва ли би го одобрил.

— Искам да се пренесеш в моя апартамент — прекъсна я Кару. — Вече се обадох на хазяина. Той ще ти даде ключ, наемът е платен до...

— Не ми трябва тъпият ти апартамент — отвърна Зузана. Същата Зузана, която живееше със своята възрастна леля, която непрекъснато готвеше зеле и която неведнъж се беше шегувала, че е готова да убие Кару само заради апартамента ѝ. — Ти живееш там. Не може да изчезнеш просто така, Кару. Това не ти е някоя от книгите за Нарния.

Пред нея не минаваха никакви доводи и аргументи. Разговорът им завърши зле, а Кару остана да седи със загрятия от дългото говорене телефон в ръце, без да има на кого друг да се обади. Стъписана, с ужасяваща яснота си даде сметка колко малко са хората в нейния живот. Замисли се за Естер, фалшивата ѝ баба, и тази мисъл толкова я натъжи, че трябваше да я избути някъде назад в съзнанието си, за да може да я понесе. Едва не запрати телефона в близкото кошче за боклук — и без това нямаше зарядно — но на следващата сутрин бе много доволна, че не го направи. Той завибрира в джоба ѝ, докато седеше в кафенето пред недопития плодов сок, и прочете съобщението:

С друг шрифт:

Никаква. Храна. Никъде. Много благодаря, че ме умори от глад. (предсмъртен грак)

Кару се разсмя, скри лицето си в ръце, даже поплака малко и когато един възрастен мъж я попита дали всичко с нея е наред, не знаеше какво да му отговори.

Вече втори ден седеше на това място. Две нощи поред се опитваше да заспи в наетата наблизо стая. Откри Разгут, за да се уговорят къде да го търси, когато е готова за тръгване, после пак го заряза, без да обръща внимание на воплите му за неговия гавриел, който така и не му даде. Сама щеше да изрече желанието за него, когато дойде време да заминат.

Заминаване. Със или без Акива, със или без ядеца.

Колко ли дълго трябваше да чака?

Два дни и две безкрайни нощи и очите ѝ продължаваха да се стрелкат жадно. Сърцето ѝ прескачаше, празно. И малкото издръжливост, която ѝ беше останала, се изпари. Ръцете ѝ настояваха за своето: искаха Акива, искрите и горещината, която се излъчваше от него. Дори топлата мароканска пролет не можа да прогони студа от нея, сякаш единствената надежда да се стопли, бе той. На третата сутрин, обикаляйки из сука на Джемаа ел-Фна, тя си позволи любопитна покупка.

Ръкавици без пръсти. Видя ги на една сергия: раирани ръкавици с гъста плетка от берберска вълна, подсилени с кожа на дланите. Купи ги и веднага ги нахлузи. Покриваха изцяло нейните хамси и колкото и да опитваше, не успя да се залъже, че ги купува само за да се стопли. Знаеше добре какво всъщност иска. Искаше това, което желях и нейните длани: да докосне Акива и то не само с върховете на пръстите, без да внимава и без да се страхува, че ще му причини болка. Искаше да го хване за ръката, а той също да я държи в нежно и свършено единение, като бавен танц. Искаше тялото ѝ да се нагоди към неговото, да го вдиша, да се почувства жива до него, да го открива малко по малко, да вземе лицето му в дланите си, както той беше направил с нейното — с нежност.

С любов.

„Тя ще се появи и ти непременно ще я познаеш“, обеща ѝ навремето Бримстоун и макар че той със сигурност не си беше представял нейната любов да дойде с лицето на врага, тя вече знаеше, че е имал право. Тя наистина я позна. Чувството беше просто и всепоглъщащо, като глада или щастието, и когато вдигна очи от чая си на третата сутрин и видя Акива да стои на площада на около двайсет крачки, взрян в нея, то премина като трепетна възбуда по цялото ѝ тяло, сякаш по нервите ѝ течеше звездна светлина. Той беше невредим.

Той беше тук. Тя се надигна от стола.

Порази я начинът, по който той просто стоеше на разстояние.

А когато тръгна към нея, вървеше с тежка стъпка, бавно, неохотно, вгълбен в себе си. Нейната увереност се изпари на мига. Не посегна да го докосне, нито излезе иззад масата. Звездната светлина изтече от тялото ѝ и тя отново почувства студ. Когато го погледна —

натезалата бавна походка, безизразния поглед — се зачуди дали не си е въобразила всичко, станало между тях.

— Здравей — пророни с тих глас, колебливо и със слаба надежда, че нещо не е доразбрала, че той още може да запали звездната светлина в нея, както ставаше всеки път, когато го види. Винаги беше искала само това и мислеше, че сега го е открила: някой, който за нея е онова, което е и тя за него, чиито кръв и пеперуди пеят в един глас с нейните и им отвързват, нота по нота.

Акива обаче мълчеше. Кимна сковано и не направи опит да я докосне.

— Ти си добре — продължи тя и не опита да скрие радостта в гласа си.

— Ти ме дочака — каза той.

— Аз... Нали ти казах, че ще чакам.

— Докато можеш.

Дали ѝ се сърдеше, че не му обеща твърдо? Искаше ѝ се да му каже, че тогава не е знаела онова, което знае сега. „Докато може“ се оказа дълго време и вече имаше чувството, че го е чакала цял живот. Но студеното му изражение я накара да замълчи.

Той протегна ръка и рече:

— Ето.

От нея висеше ядецът, полюлявайки се на връвчицата.

Тя го взе и се опита да прошепне едно благодаря, докато го връзваше на врата си. Костта отново увисна на мястото си, над вдлъбнатинката в основата на шията ѝ.

— Донесох и това — продължи, оставяйки върху масата кутията с нейните ножове полумесеци. — Ще имаш нужда от тях.

Това прозвуча сурово, почти като заплаха. Кару остана неподвижна, преглъщайки сълзите си.

— Все още ли искаш да разбереш коя си всъщност? — дори не я гледаше. Погледът му минаваше през нея, устремен към нищото.

— Разбира се — отвърна, макар да не мислеше за това сега. Единственото ѝ желание в момента бе да върне времето назад, да е отново в Прага. Тогава вярваше, усещайки едновременно трепет и облекчение, че Акива се е върнал от пътешествие из тъмните дебри на душата си за нея. Но сега сякаш отново бе мъртъв. И макар че си беше

върнала ядеца и че съвсем скоро щеше да научи отговора на въпроса, който терзаеше душата ѝ, тя също се чувстваше мъртва.

— Какво стана с другите двама? — попита тя.

Той не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Има ли къде да отидем?

— Къде да отидем ли?

Акива посочи с жест тълпата на площада: продавачите, със струпаните пред тях пирамиди от портокали; туристите, помъкнали фотоапарати и пакети с покупки.

— Сигурно ще искаш да се усамотиш — каза той.

— Какво... Какво имаш да ми казваш, че трябва да съм сама, когато го чуя?

— Нищо няма да ти казвам — дотогава Акива гледеше празно покрай нея и започваше да се чувства прозрачна като омара, но в този момент впи поглед право в очите ѝ. Светлината в неговите приличаше на слънчев лъч, пречупен в топаз. В краткия миг, преди отново да отклони поглед, тя зърна в очите му проблесък на неприкрит копнеж, толкова силен, че беше трудно да го понесе. Сърцето ѝ подскочи.

— Трябва да счупиш ядеца — каза той.

* * *

След това щеше да научи всичко и да го намрази. Акива събираше сили да се подготви за нейния поглед тогава, когато вече ще знае. На площада я беше наблюдавал в продължение на няколко секунди, преди да вдигне очи. Видя как се промени лицето ѝ, щом го зърна — от тревога, през изгубена надежда, до... сияние. Сякаш от нея заструи светлина, която стигна чак до мястото, където стоеше, обля го и го обгори.

В този кратък миг се съдържаше всичко, което не заслужаваше и никога не можеше да има. Единственото му желание сега бе да я притисне към себе си, да зарови ръце в косата ѝ — чиста, разресана и падаща като река върху раменете — да потъне в забрава сред уханието и мекотата ѝ.

Спомни си историята, която веднъж му разказа Мадригал: легендата за Голем, създадена в света на хората. Това било глинена

статуя на човек, която била събудена за живот, като на челото ѝ изписали символа *алеф*. Алеф била първата буква от човешката праазбука и първата буква от думата *истина* на иврит. В нея се съдържало началото. Докато гледаше как Кару се изправя, сияйна с лазурната си коса, втъкана рокля с цвят на мандарина, с наниз сребърни мъниста около врата и поглед, светнал от радост, с израз на облекчение и... любов... на красивото лице, Акива разбра, че тя е неговата алеф, неговата истина и начало. Неговата душа.

Ставите на крилете го боляха от неукротимото желание да ги разтвори и с един замах да прелети до нея. Удържа се и тръгна, с тежки стъпки и свито сърце. Почувства ръцете си пълни с олово, докато ги удържаше да не се протегнат към нея. Видя как светлината в нея помръква заради неговата студенина; усети колебанието и надеждата в гласа ѝ. Всичко това бавно го убиваше. Но така беше най-добре. Ако сега се поддадеше и вземеше онова, което желае, тя щеше да го намрази двойно повече, щом разбере какъв е всъщност. Затова остана съдържан, изпълнен с болка, готов за мига, който — сигурен бе — скоро щеше да настъпи.

— Трябва да го счупя ли? — повтори Кару, взряна изненадано в ядеца. — Бримстоун никога не би...

— Ядецът не е негов — каза Акива. — И никога не е бил. Той просто го пазеше. За теб.

Не можа да го пусне в морето. Само мисълта за това, го караше да се гнуси от самия себе си — още едно доказателство, че не е достоен за нея. Тя заслужаваше да узнае всичко, с цялата му жестокост и сърцераздирателност; ако беше прав за ядеца, това щеше да се случи съвсем скоро.

Кару почувства колко значим е този момент.

— Акива — прошепна, — какво е това?

Когато отново го погледна с наклонена като птица глава, уплашена и умоляваща, той трябваше да отклони очи; така мощен беше копнежът, надигнал се в него. Да не я докосне именно в този момент, бе едно от най-трудните неща в живота му.

* * *

Всичко между тях можеше да остане така, ужасяващо и фалшиво, но Кару видя каквото трябваше и го усети също — копнежът на Акива, който проникна дълбоко в нея. Когато той се обърна, тя почувства как нещо в нея внезапно се скъса с камшичен удар, като опънато до краен предел въже. Всички задръжки паднаха, защото това напрежение ставаше непоносимо. Тя посегна към него. С ръка в ръкавица без пръсти и с плътно покрита хамса, тя взе неговата нежно и плътно притисна длан до кожата му. Дръпна го обратно към себе си. Пристъпи още по-близо и вдигна глава, за да го погледне в очите, после взе и другата му ръка в своята.

— Акива — пророни, но вече не със страх, а с натежал от плам и сладост глас. — Какво е това? — дланите ѝ запълзяха по него, по стоманените ръце и рамене, по склона на врата му, чак до шията, до изсечената линия на гладката му челюст. После върховете на пръстите ѝ изпърхаха по неговите устни, така меки на допир. Почувства, че той трепери. — Акива — повтори. — Акива. Акива — все едно казваше: „Стига вече, спри да се преструваш“.

Разтърсван от конвулсии, той се подчини. Захвърли маската, забрави себе си и челото му опря нейното затоплено от слънцето теме. Ръцете му я обгърнаха и я притеглиха; двамата заприличаха на два слети пламъка, лумнали със звездна светлина. Тялото ѝ се отпусна с въздишка, омекна и се прислони до неговото, сякаш най-после се завръщаше у дома. Тя почувства драскането на небръснатата му челюст върху бузата си, когато той, сякаш против волята си, докосна съвършената ѝ и гладка като вода коса. Останаха така дълго време, смълчани, но кръвта, нервите и пеперудите говореха вместо тях — те неистово се врыщаха към живот, препускайки и барабанейки в дива и съвършена мелодия, допълвайки се нота по нота.

Ядецът, малък, но остър, беше заседнал между тях.

ЖАЖДА, СОЛ И ВСЕОБЯТНОСТ

— Тук — каза Кару, сочейки на Акива небесносинята врата в пращната стена. Пръстите им бяха преплетени. Не можеха да не се докосват и, водейки го през медината, Кару имаше чувството, че се носи над земята. Имаше защо да бързат, но вместо това, се оставиха на тълпата да ги носи по течението си, поспирайки да погледат някой тъкач на килими, да надникнат в кошница с палета, да изпробват с пръст колко остри са върховете на богато украсени кинжали — в действията им имаше всичко друго, но не и припряност.

Колкото и бавно да вървяха обаче, пак стигнаха целта. Акива последва Кару през мрачния безистен, в края на който ги блисна светлината на вътрешен двор, потаен свят, отворен единствено към небето. Финиковите палми, израсли покрай стените, хвърляха сянка на двора; от теракотените плочки струеше светлина, а в средата блискаше фонтан. Целият втори етаж беше опасан с тераса, стоята на Кару се намираще точно срещу витото стълбище. Имаше висок таван с гредоред и беше по-голяма от апартамента ѝ в Прага.

Стените, покрити с фина червена мазилка, излъчваха земна топлина, а берберската завивка върху леглото пръскаше загадъчни благословии, изписани с думи и символи върху нея.

Акива затвори вратата зад себе си и пушна ръката на Кару. Мигът, който тя отлагаше досега, който се опитваше да предотврати — счупването на ядеца... настана.

Това е моментът.

Това е моментът.

Акива се дръпна, загледа се през прозореца, вдигна ръце и прокара пръсти през косата си с познат жест, после се обърна към нея.

— Готова ли си, Кару?

Не.

Изненадващо, но *не*. Тя не се чувстваше готова. Усети паниката като ято криле, които блъскаха отвътре в гръдния ѝ кош.

— Това може да почака — каза тя с престорено безгрижие. — Така или иначе не можем да летим по светло. — Планът им беше да вземат Разгут, щом слънцето залезе, и под прикритието на нощта заедно да полетят към портала, където и да се намираше той.

Акива тръгна към нея, направи няколко колебливи крачки и спря на разстояние, от което не можеше да я докосне.

— Може да почака — съгласи се той, сякаш съблазнен от тази мисъл. После добави много тихо. — Но от това няма да стане по-леко.

— Нали щеше да ми кажеш, ако ме чака нещо ужасно?

Той пристъпи още по-близо и прокара ръка по косата ѝ, само веднъж, бавно. Съвсем по котешки, тялото ѝ се изви като дъга от неговия допир.

— Не бива да се страхуваш, Кару — каза той. — Как може да бъде нещо ужасно? Та това си *ти*. Ти можеш да бъдеш единствено красива.

Срамежлива усмивка потрепна на устните ѝ. Тя си пое дълбоко дъх и каза решително:

— Добре, тогава. Трябва ли, хм, да седна?

— Щом искаш.

Тя отиде до леглото и седна в средата, подвивайки крака под себе си, като подпъхна краищата на оранжевата рокля, която купи от сука с мисълта, че Акива пръв ще я види облечена в нея. Накупи и други подходящи за пътуването дрехи, както и за след него, където и да завърши то. Всичко беше събрано в една нова чанта и готово за път, заедно с още няколко необходими всекидневни принадлежности, които не успя да вземе със себе си, напускайки така внезапно Прага. Радваше се, че Акива донесе ножовете ѝ — доволна беше, че са отново с нея, но беше и уплашена от вероятността да се наложи да ги използва.

Той седна с лице към нея, с дълги, непринудено отпуснати крака и приведени напред рамене, което още повече подчертаваше тяхната широчина.

Точно в този момент Кару беше споходена от ново видение; тясна пролука, отворила се на повърхността на времето, през която надникна и видя Акива. Той пак седеше в същата поза, с тежко отпуснати рамене... но сега те бяха голи, както и гърдите му, плетеница от мускули под светлокафявата кожа, а дясното му рамо —

покрито с белези. На лицето му отново беше онази болезнено красива усмивка. Всичко това продължи само миг и се изгуби.

Тя примигна, склони глава и пророни: „О!“.

— Какво? — попита Акива.

— Понякога ми се струва, че те виждам в някакво друго време, знам ли... Представа нямам — тя тръсна глава, сякаш да пропъди видението. — Какво е станало с рамото ти?

Той го докосна, гледайки я напрегнато.

— Какво видя?

Тя порумения. Имаше нещо толкова чувствено в това да седи гол до кръста, щастлив.

— Как ти... се усмихваш — само каза тя. — Никога не съм те виждала наистина да се усмихваш така.

— Това беше отдавна.

— А ми се иска да се беше усмихнал — продължи тя. — И на мен.

Той обаче не го направи. Лицето му се изкриви от болка, сведе очи към кокалчетата на пръстите си, после пак вдигна поглед към нея.

— Ела тук — каза, посегна и измъкна през главата ѝ връвта с нанизания на нея ядец. После прихвана с пръст едната му костица. — Ето така.

Тя не го пое. Вместо това, припряно избърбори:

— Каквото и да стане, не трябва да сме врагове. Няма да се случи, ако не го искаме. От нас зависи, нали така?

— Зависи от теб — каза той.

— Но аз вече знам...

Той печално поклати глава.

— Няма как да знаеш. Няма как да знаеш, докато не разбереш.

Тя изсумтя ядосано.

— Звучиш като Бримстоун — измърмори негодуващо, но опита да се успокои.

Едва тогава, най-накрая, вдигна ръка и уви кутре около свободната костица на ядеца. Кокалчетата на пръстите ѝ опряха до тези на Акива и дори при този бегъл допир, кръвта ѝ кипна.

Ето че сега оставаше само да дръпнат. Кару се забави малко, очаквайки Акива да ѝ даде знак, но после се сети, че той чака нея. Потърси очите му — гледаше я с изгарящ поглед — и стисна. В края на

краищата това най-после трябваше да приключи. Започна да дърпа към себе си.

Този път Акива се отказа.

— Чакай — каза. — Почакай.

После докосна с ръка лицето ѝ, а тя покри с длан неговата и я притисна към бузата си.

— Искам да знаеш... — започна той, после мъчително преглътна. — Трябва да знаеш, че почувствах влечение към теб — към *теб*, Кару — още преди ядецът да се появи. Още преди да го знам, си мислех... Мислех си, че ще те открия, където и да си се скрила — гледаше я с неопишуемо напрежение. — Твоята душа ме повика. Моята душа е твоя и така ще е вовеки, в който и свят да се намираме. Каквото и да стане... — гласът му се пречупи, той си пое дъх. — Искам да запомниш, че те обичам.

„Обичам“. Кару сякаш беше окъпана в светлина. Тази скъпоценна дума изпърха и върху нейните устни в отговор, но той я прекъсна умолително:

— Кажи, че ще го помниш. Обещай ми.

Тя можеше да му обещае това и охотно го направи. Акива замълча, а Кару, наклонена напред и останала без дъх, си помисли, че всичко това няма да има продължение — че е способен да каже подобно нещо, без да я целуне. Това би било абсурдно и тя се готвеше да възроптае, ако наистина е така, но не се наложи.

Едната му ръка вече беше върху бузата ѝ, той посегна и с другата. Взе лицето ѝ в шепите си, после всичко стана леко и неизбежно: сливане. Устните му докоснаха нейните. Потъване, докосване като шепот — нежно-нежно плъзгане на сочната му долна устна по нейната уста, после тръгна нагоре. След това помежду им отново остана празно пространство, съвсем малко, но лицата им продължаваха да са съвсем близко едно до друго. Двамата дишаха с един дъх, телата им се поддадоха на някаква непреодолима притегателна сила, астрална, после разстоянието помежду им отново се стопи и остана единствено целувката.

Нежна, топла и трепетна.

Мека, силна и задълбочаваща се.

Ментовият дъх на Кару, солта по кожата на Акива.

Неговите ръце в косата ѝ, потънали до китките като във вода. Нейните длани върху гърдите му. Ядецът — забравен, изместен от ударите на неговото сърце.

Нежността отстъпи пред нещо друго, по-силно. Пулсиране. Наслада. Кару беше погълната от *реалното*, от физически *истинното тяло* на Акива — от чувството за *всеобятност*. Вкусът му и усещането за него върху устните ѝ — устата му, челюстта му, врата, мекотата под ухото и потръпването, когато го целуна на това място; ръцете ѝ, сякаш независимо от нейната воля, пропълзяха под ризата му и тръгнаха нагоре по гърдите — сега само ръкавиците без пръсти стояха между дланите ѝ и неговата кожа. Върховете на пръстите ѝ танцуваха по него, а той затягаше обръча на прегръдките си, притискайки я силно към себе си. Целувката им сега беше нещо повече от целувка.

Кару първа се отпусна на леглото, теглейки го със себе си, върху себе си, а усещането за неговото тяло, покрило нейното, беше... всепоглъщащо и изгарящо... и *познато*, а тя сякаш беше себе си, но и не съвсем себе си, извивайки се под него с тихо животинско скимтене.

Тогава Акива се дръпна.

Стана колкото бързо, толкова и разтърсващо — едно рязко движение, и той вече беше на крака, оставяйки след себе си разкъсаните краища на този миг. Кару бързо седна в леглото. Така и не разбра къде отлетя дъхът ѝ. Смачканата ѝ рокля беше събрана на бедрата, ядецът лежеше изоставен върху завивката. Акива стоеше изправен в края на леглото, с извърнато настрани лице, наведена глава и ръце върху устните. Дишането му следваше ритъма на нейното дишане даже в този момент. Кару продължи да седи мълчаливо, замаяна от силата на обзелото я чувство. Никога преди не се беше чувствала така. Разстоянието между тях я отрезви — какво я накара да стигне чак дотук? — но въпреки това, искаше да продължи, искаше тази жажда, сол и всеобятност.

— Извинявай — с неестествено напрегнат глас каза Акива.

— Недей, аз започнах първа. Всичко е наред, Акива. И аз те обичам...

— Не, нищо не е наред — обръщайки се, каза той със святкащи тигрови очи. — Изобщо не е наред, Кару. Нямах намерение да става така. Не искам да ме мразиш още повече...

— Да те *мразя* ли? Как бих могла някога...

— Кару — прекъсна я рязко. — Ти трябва да знаеш истината и трябва да я научиш *сега*. Трябва да счупим ядеца.

* * *

И така, те най-после го направиха.

43

ХРЯС

Толкова дребно нещо, така крехко, а какъв звук издава само: остро, ясно хряс.

44

ЦЯЛА

Хряс.

Порив, като на вятър през отворена врата, а Кару беше вратата; вятърът нахлуваше вътре в дома, а тя беше също и вятъра. Тя беше всичко: вятърът и домът, и вратата.

Тя нахлу вътре в себе си и се изпълни.

Тя отвори вратата пред себе си и стана завършена.

После я затвори пак. Вятърът се укроти. Случи се толкова просто.

* * *

Тя беше цяла.

45

МАДРИГАЛ

Тя е дете.

Лети. Въздухът е рядък и трудно се диша, а светът е толкова далече долу, че дори двете луни, играещи шах по небето, се виждат отгоре като сияйни корони върху детски глави.

* * *

Тя вече не е дете.

Спуска се от небето, провирайки се през клоната на реквизиентите дървета. Тъмно е и дъбравата е оживяла от онова *хиш-хиш* на евангелините, нощните змии-птици, които пият цветовете на реквизиентното дърво. Те се разбягват от нея — *хиш-хиш* — стрелкат се около роговете ѝ, разлюлявайки цветовете и техният прашец се поръсва златист надолу и каца по раменете ѝ.

* * *

После ще накара устните на нейния възлюбен да онемаят, докато той пие от нея.

Тя се сражава. Серафимите налитат откъм небето, оставяйки огнени следи.

* * *

Тя е влюбена. Отвътре ѝ е светло, сякаш е погълнала звезда.

Тя се изкачва по стъпалата на ешафода. Хиляди, хиляди лица я гледат втренчено, но тя вижда едно-единствено.

* * *

Тя коленичи край издъхващ ангел на бойното поле.

* * *

Криле я обгръщат. Кожата ѝ — плам, любовта — горене.

* * *

Тя се изкачва по стъпалата на ешафода. Ръцете ѝ са вързани отзад, крилете ѝ са оковани. Хиляди, хиляди лица я гледат втренчено; краката ѝ тропат: копита; надигат се крясък и присмех, но един глас се извисява над тях. Гласът на Акива. Този вик гони призраците от убежищата им.

* * *

Тя е Мадригал Кирина, която дръзна да си представи един нов живот.

* * *

Острието е страховито и лъскаво като падаща луна. Изведнъж...

46

ИЗВЕДНЪЖ

Кару ахна. Ръцете ѝ се стрелнаха към гърлото и пръстите ѝ го обхванаха, то беше невредимо.

Тя погледна Акива и примигна, а когато издиша името му, в гласа ѝ имаше някаква нова плътност, преплитане на почуда, любов и настойчива молба, което го превръщаше в зов, дошъл отдалеч. Така беше наистина. „Акива“, зовеше го тя с цялото си същество.

С копнеж, с горест я погледна той и зачака.

Тя свали ръце от гърлото си, но те още трепереха, докато сваляше ръкавиците и разголваше дланите си. Загледа ги втренчено.

Те отвърнаха на погледа ѝ.

Те отвърнаха на погледа ѝ — две гладки индигови очи — и тя проумя какво е направил Бримстоун.

* * *

Най-накрая проумя всичко.

ИЗЛИЧАВАНЕ

*Имало едно време
две луни, две сестри.
Нитид била богинята на сълзите и живота
и владеела небесата.
Никой не почитал Елай, освен тайните
любовници.*

Мадригал се изкачваше на ешафода. Ръцете ѝ бяха вързани на гърба, а крилете — здраво приклепени със скоби, за да не може да избяга. Излишна предпазливост — над главата ѝ се извиваха решетките на Кафеза. Решетките имаха за цел да държат серафимите *отвън*, а не химерите *вътре*, но днес трябваше да изпълняват точно такава задача. Мадригал отиваше не другаде, а към смъртта.

— Това не е необходимо — възрази Бримстоун, когато Тиаго нареди да сложат скоби на крилете ѝ. Гласът му стържеше и бе толкова нисък, че едва се чуваше. Звучеше така, сякаш някой оре земята.

Тиаго, генерал Белия вълк, син на Войнолюбеца и негова дясна ръка, не му обърна внимание. Добре знаеше, че това не е необходимо. Но искаше да я унижи. Смъртта на Мадригал не му стигаше. Държеше да я види сломена и разкайваща се. Искаше я на колене.

Щеше да остане разочарован. Можеше да заповяда да вържат ръцете и крилете ѝ, но не и да коленичи. Можеше да я гледа как умира, но не беше по силите му да я принуди да се покае.

Тя не съжаляваше за стореното.

Войнолюбецът седеше на балкона на палата в целия си блясък и великолепиe. Имаше глава на елен с позлатени разклонени рога. Както обикновено, Тиаго седеше до баща си. Мястото отляво на

Войнолюбеца беше отредено по право на Бримстоун, но сега стоеше празно.

Хиляди, хиляди очи бяха впити в Мадригал, нестройният ропот на тълпата постепенно се изостри и стана див, гласовете се извисиха до крясъци. Краката на сборището взеха гръмовно да тропат по земята. Никой не помнеше на площада да е имало екзекуция, но събралите се знаеха точно какво да правят, сякаш омразата дремеше в тях и само чакаше да я освободят.

Разнесе се писклив обвиняващ глас:

— Любовница на ангелите!

Някои в тълпата се стъписаха, разколебаха се. Мадригал беше красавица, истинска радост за очите — нима наистина беше направила нещо толкова недопустимо?

Изтикаха Акива напред. По заповед на Тиаго той трябваше да гледа всичко отблизо. Стражите го блъснаха на колене върху издигната до ешафода платформа, така че нищо да не спира погледа му. Макар и окървавен, окован и омаломощен от изтезанията, той бе все така величествен. Лумналите му криле пръскаха лъчи; в очите му гореше огън и ярост, той не откъсваше поглед от Мадригал, която преливаше от топлината и нежността на спомените, но заедно с това изпита и остра болка, че тялото ѝ никога вече нямаше да познае неговото; устните ѝ никога вече нямаше да срещнат неговите и двамата никога нямаше да видят как бляновете им се превръщат в реалност.

Очите му се напълниха със сълзи. Тя му се усмихна и в погледа ѝ пролича такава неоспорима любов, че повече никой не би могъл да се усъмни в греха ѝ.

Мадригал Кириин беше обвинена в предателство — любов към врага — и осъдена на смърт. Но присъдата имаше и по-страшна страна, която не беше прилагана от стотици години: изличаване.

Ликвидиране.

На ешафода бяха само тя и палачът с качулка на главата. С високо вирнато чело тя пристъпи към дръвника, коленичи и точно тогава Акива започна да крещи. Гласът му се извиси над общия ропот — вик, който проникна в душата на всеки присъстващ; звук, който прогони призраците от убежищата им.

Викът премина като свредел през сърцето на Мадригал и тя закопня да вземе Акива в прегръдките си. Знаеше, че Тиаго само чака

тя да се пречупи, да започне да крещи и да се моли, но нямаше да го дочака. Нямаше смисъл да го прави. Нямаше дори най-слаба надежда за живот. Не и за нея.

Последен поглед към нейния възлюбен и тя положи глава на ешафода. Той също бе от черен камък, както всичко останало в Лораменди, и сега пареше на бузата ѝ като наковалня. Акива закрещя и сърцето на Мадригал му отвърна. Запрепуска бясно — нали щеше да умре — но тя запази спокойствие. Мадригал имаше план и това я крепеше, когато палачът вдигна острието — страховито и лъскаво като падаща луна. Предстоеше ѝ още работа, не можеше да си позволи да загуби концентрация. Все още не беше приключила.

След своята смърт щеше да спаси живота на Акива.

НЕОПЕТНЕНА

Мадригал Кирин всъщност бе Мадригал *от* Кирин, едно от последните крилати племена в Аделфаските планини. Аделфас беше природният им бастион на границата между Империята на серафимите и свободните владения — отбраняваната от химерите територия — и сред техните зъбери от векове не се беше заселвал никой. Членовете на племето Кирин, бързи като мълния и отлични стрелци с лък, оцеляха по-дълго от повечето си събратя. Успяха да ги изтребят едва преди десетилетие, когато Мадригал бе още малка. Тя отрасна в Лораменди, от дете на планините се превърна в дете на кулите и покривите.

Лораменди — Кафеза, Черната крепост, Гнездото на Войнолюбеца — беше дом за милиони химери, създания от всякакъв вид, които нищо, освен серафимите не можеше да принуди да живеят заедно, да се сражават рамо до рамо и да говорят един език. Навремето различните раси били пръснати на различни страни, изолирани една от друга, като понякога търгували помежду си, друг път влизали в схватки. Кирините, от които беше и Мадригал, имаха толкова общо с анолисите от Иксими например, колкото може да има един вълк с един тигър. Но Империята промени всичко. Ангелите, самопровъзгласили се за пазители на света, се превърнаха в общ враг за създанията, обитаващи земята. Сега, след векове на войни, тези създания имаха общо наследство, език, история, герои и кауза. Те се превърнаха в нация със столица Лораменди, а Войнолюбеца беше техният предводител.

Столицата беше на море, а голямото ѝ пристанище гъмжеше от бойни кораби, рибарски съдове и могъща търговска флотилия. Леките вълни по повърхността на водата свидетелстваха за амфибиите, които също бяха съюзници, охраняваха корабите и воюваха на страната на химерите. Защитеният с мощни черни стени и решетки град имаше многолико население и макар неговите обитатели да живееха заедно от

векове, те продължаваха да се делят на квартали и се подчиняваха на нещо като кастова система, определяна от външния вид.

Мадригал се числеше към висшия човекоподобен вид, към който спадаха расите с глава и торс на мъж или жена. Роговете ѝ бяха на газела, черни и набраздени, с плавната извивка на ятаган от челото към гърба. При коленете краката ѝ преминаваха от плът в козина, а крайниците на газела им придаваха елегантност и ги правеха необикновено дълги — изправена в цял ръст, Мадригал стигаше близо два метра, без да се смятат роговете, като по-големият дял от височината ѝ се падаше на краката. Тялото ѝ бе стройно като стрък. Раздалечените кафяви очи бяха огромни и блестящи като на сърна, но без нейния апатичен поглед. Погледът на Мадригал беше пронизващ, пряк и интелигентен и сякаш хвърляше искри. Овалното ѝ лице бе гладко и открито, а устата ѝ — щедра и подвижна, създадена за усмивки.

Откъдето и да го погледнеш, Мадригал беше красавица, но тя не обръщаше внимание на красотата си, подстригваше късо косата си като козина и не слагаше нито боя, нито украса. Това не променяше нищо обаче. Тя беше красива и всички го забелязваха.

Тиаго също.

* * *

Мадригал се криеше, макар че щеше да го отрече, ако някой я обвинеше в това. Лежеше върху покрива на северните казарми, изопната по гръб, сякаш току-що е паднала от небето. Всъщност не от небето. Ако беше паднала от небето, щеше да се озове върху железните решетки. А тя се намиреше върху покрив вътре в Кафеза, разперила широко криле от двете си страни.

Около себе си усещаше влудяващия ритъм на града, чуваше го, подушваше го — възбудата, подготовката. Печеше се месо, настройваха се инструментите. Наблизо, като низвергнат ангел, падна пробен фойерверк. Тя също трябваше да се подготвя в този момент. Вместо това обаче, лежеше по гръб и се криеше. Дори не беше облечена за празника, а още носеше обичайната си войнишка униформа — кожен брич до коленете, който обгръщаше бедрата ѝ като

втора кожа, и жилетка с връзки на гърба, приспособена за крилете. Ножовете, формата, на чиито остриета отдаваше почит на луните сестри, бяха затъкнати от двете страни на кръста ѝ. На пръв поглед изглеждаше спокойна, дори отпусната, но стомахът ѝ се свиваше, а ръцете бяха стиснати в юмруци.

И луната никак не ѝ помагаше. Макар слънцето да не се канеше да залязва — сияйният следобед беше още в разгара си — Нитид вече изгряваше на небето, сякаш Мадригал се нуждаеше от някакъв знак. Нитид беше ясната луна, по-голямата от сестрите, и сред племето Кирин се носеше поверие, че когато изгрява рано, значи е алчна и нещо има да се случи. Тази нощ наистина щеше да се случи нещо, но Мадригал още не го знаеше.

То зависеше от нея. Невзетото още решение трептеше вътре в нея като опъната до краен предел тетива.

Сянка, завихрен от размах на криле въздух, и сестра ѝ Чиро кацна до нея.

— Ето къде си била — каза. — Криеш се, значи.

— Не се — отбранително започна Мадригал, но Чиро нямаше намерение да я слуша.

— Става! — тя скрита копитата на Мадригал. — Вдигай се, хайде, хайде. Дошла съм да те водя в баните.

— В баните ли? Да не намекваш нещо? — Мадригал предпазливо се подуши. — Почти сигурна съм, че не мириша.

— Може и така да е, но между *сияйна чистота* и *не мириша* има голяма разлика.

Чиро също като Мадригал имаше криле на прилеп. За разлика от нея обаче, се числеше към звероподобните създания и имаше глава на чакал. Двете не бяха кръвни сестри. Когато Мадригал осиротя след един набег за събиране на роби, така се знаеше в нейното племе, оцелелите дойдоха в Лораменди — шепа възрастни, няколко бебета, които бяха успели да укрят по пещерите, и Мадригал. Тогава тя беше седемгодишна и не я отведоха като робиня само защото не беше в селището. По същото време се катереше по върха и събираше свалените стари кожи на въздушните елементи^[1] из техните изоставени гнезда. Когато се върна, завари руини, трупове и липса. Родителите ѝ бяха сред отведените, а не убити, и дълго време тя мечтаеше как ще ги открие и ще ги освободи, но Империята беше

безкрайна и поглъщаше робите си без следа. Колкото повече растеше Мадригал, толкова по-трудно ѝ беше да подхранва тази мечта.

В Лораменди посочиха семейството на Чиро, принадлежащо към раса от пустинята Саб, да я отгледа — най-вече защото те също имаха криле и можеха да излязат на глава с нея. Двете с Чиро израснаха заедно като истински сестри, които се различаваха само по кръв.

Хълбоците на Чиро бяха на котка, каракал^[2] по-точно, и когато тя се изпъна до Мадригал, позата ѝ наподобяваше сфинкс.

— А за бала — продължи Чиро — се надявам да достигнеш сияйна чистота.

— А, да, балът! — въздъхна Мадригал.

— Не си забравила за него — каза Чиро. — Затова не се преструвай.

Тя, разбира се, беше права. Мадригал не беше забравила за бала. И как би могла?

— Вдигай се — скрита пак краката ѝ Чиро. — Ставай, ставай, ставай!

— Стига де — промърмори Мадригал, без да направи опит да стане, само неохотно отвърна на ритниците.

— Поне ме успокой, че имаш рокля и маска — продължи да настоява Чиро.

— Че кога да си набавя рокля и маска? Нали се върнах от Езерет само преди...

— Преди *седмица*, което е много време. Ама наистина, Мад, това не е нищо повече от един обикновен бал.

„Да бе“, помисли си Мадригал. Ако наистина е така, щеше ли да се крие по покривите с надеждата да избегне предстоящото, което караше сърцето ѝ да се гърчи като ухапана от скорпион мишка всеки път, щом се сети за него. Вместо това, сигурно вече щеше да се тъкми, развълнувана от настъпването на най-голямото тържество през годината: рождения ден на Войнолюбеца.

— Тиаго ще те оглежда — натърти Чиро, сякаш можеше да забрави това.

— Ще *точ*и лиги, искаш да кажеш. — Ще я оглежда похотливо, ще облизва устни и ще чака някакъв знак от нея.

— Защото заслужаваш да точи лиги по теб. Хайде де, това е Тиаго. Само не ми казвай, че не те привлича като магнит.

Привличаше ли я наистина? Генерал Тиаго — „Белия вълк“ — беше самото възплъщение на могъществото на природата, бляскав и смъртоносен, проклетие за ангелите и двигател на невъзможни победи. На всичкото отгоре, беше красавец и тялото на Мадригал никога не оставаше безразлично към неговата близост, макар да не можеше точно да определи дали това е пробуждане на влечение, или страх. Той ѝ даде да разбере, че е готов да се ожени пак и тя е неговата избраница. Вниманието му я развесели и я накара да се почувства палаво оживена, податлива и непоследователна, но в същото време събуди бунтарския инстинкт в нея, сякаш смазващото му присъствие бе нещо, срещу което трябва да се съпротивлява, за да не се изгуби в грандиозната му всепоглъщаща сянка.

От нея зависеше дали ще поощри ухажването му, или не. То не беше романтично, но не можеше да се каже, че не беше вълнуващо.

Тиаго беше властен, а мускулите на тялото му бяха изваяни като на статуя; той също бе от висшия човекоподобен вид, но краката му от коленете надолу не бяха на антилопа като нейните, а завършваха с могъщи вълчи лапи, покрити с копринена бяла козина. Косата му също беше копринена бяла, макар лицето му да бе още младо. Мадригал веднъж мерна гърдите му през отвора в платнището на неговата походна палатка и знаеше, че и те са покрити с бял мъх.

Тогава случайно минаваше покрай палатката, когато от нея изхвъркна оръженосецът и през развените краища на платнището зърна как слагат бронята на генерала. Заобиколен от прислужниците, той стоеше с опънати встрани ръце, малко преди предпазните кожени плочи за гърдите да бъдат поставени на мястото им. Торсът му представляваше стъписваща гледка — V-образната мускулна маса преминаваше в тесни хълбоци, а изрязаният брич разкриваше очертанията на съвършените коремни мускули. Образът на полуголото му тяло остана пред очите ѝ само миг, но оттогава не излизаше от ума ѝ. Всеки път, щом помислеше за него, по тялото ѝ плъзваха тръпки.

— Е, малко може би — призна си тя и Чиро довольно се изкиска. Но в този момичешки смях се прокрадна фалшива нотка и мисълта, че сестра ѝ ревнува, прониза Мадригал. Това я накара още по-добре да осъзнае каква чест е да бъде избраница на Тиаго. Той би могъл да има всяка, която си поиска, но желаше нея.

Но дали тя желаете него? Ако наистина беше така, нямаше ли всичко да е много по-лесно. Тогава нямаше ли да е вече в баните, да се полива с парфюм и благовонни масла и да тръпне в очакване на неговото докосване? През тялото ѝ премина лек трепет. Тя реши, че е от притеснение.

— Как мислиш, какво ли би сторил, ако... го отхвърля? — осмели се да попита тя.

— Как така да го отхвърлиш? — възмути се Чиро. — Сигурно бълнуваш. — И тя докосна челото на Мадригал. — Яла ли си нещо днес? Да не си *пияна*?

— О, я стига! — блъсна ръката ѝ Мадригал. — Просто... се чудя, можеш ли да си представиш... да *бъдеш* с него? — когато Мадригал мислеше за това, тя си го представяше натежал и тронав, задъхан и... *хапещ*; всеки път ѝ се искаше да се свре в някой ъгъл. Но тогава още нямаше никакъв личен опит и си мислеше, че всичко е от притеснение и защото не го оценява по достойнство.

— Защо пък аз трябва да си го представям — почуди се Чиро. — Нали той няма да бъде с мен — в гласа ѝ нямаше и следа от горчивина, само дето звучеше малко пресилено безгрижно.

Естествено, имаше предвид външността си — отделните раси химери се женеха помежду си, но рядко. Въпреки това, сякаш остана и нещо недоизречено. Дори да беше от висшия човекоподобен вид, Чиро пак нямаше да отговаря на изискванията на Тиаго. Те нямаха общо с кастата. Това беше някакъв негов личен фетишизъм и за късмет на Мадригал — дали добър, или лош, още не можеше да каже — тя беше подходяща. За разлика от Чиро, нейните длани не бяха белязани с хамси и всичко онова, което хамсите символизираха. Тя никога не се беше събуждала върху каменната маса, потънала в упойващото ухание на дима на ревенантите. Дланите ѝ бяха чисти.

Тя все още беше „неопетнена“.

— Ама че лицемерие е това — каза тя. — Тоя негов фетиш жената да е „неопетнена“. Нали той самият не е „неопетнен“. Той не е дори...

— Само че той е Тиаго, нали помниш? — прекъсна я Чиро. — Той може да е какъвто си поиска. За разлика от някои сред нас — в думите ѝ имаше жило, насочено срещу Мадригал, което постигна онова, което ритниците не успяха. Мадригал рязко се изправи.

— Някои сред нас — повтори тя, — трябва да се научат да ценят онова, което имат. Бримстоун казва...

— О, Бримстоун каза, Бримстоун рече. Мигар всемогъщият Бримстоун е благоволил да те посъветва нещо и за Тиаго?

— Не — отвърна Мадригал. — Не е.

Предполагаше, че Бримстоун знае за ухажването на Тиаго, ако изобщо можеше да се нарече така, но с нищо не го показваше, заради което тя му беше благодарна. В Бримстоун имаше някаква святост, неговите цели притежаваха чистота и безкористност, с каквито друг не можеше да се похвали. Всяко негово дихание беше посветено на работата му, на неговата бляскава, красива и ужасна работа. Подземната катедрала, дюкянчето с прашния въздух, просмукано с недоловимите вибрации на хиляди зъби; и не на последно място, изкушаващият портал и светът, към който водеше той. Той се струваше на Мадригал най-обаятелен от всичко останало.

Тя гледаше да прекарва колкото може повече от свободното си време с Бримстоун. Това ѝ костваше години тормоз, но тя все пак успя да го накара да я обучи — беше първата му ученичка — и се гордееше много повече, че е спечелила неговото доверие, отколкото, че е събудила сладострастието на Тиаго.

— В такъв случай, трябва да се обърнеш към него, ако наистина не знаеш как да постъпиш — каза Чиро.

— Няма да го питам за това — раздражено отвърна Мадригал. — Сама ще се справя.

— Ще се *справиш*, значи? Горката тя с тия нейни грижи. Не на всеки се пада такъв късмет, Мадригал. Съпруга на Тиаго! Ще смениш кожите с коприна, а казармите — с палат. Ще си закриляна, обичана, ще имаш положение, ще родиш деца и ще остарееш... — гласът на Чиро затрепери и Мадригал знаеше какво се кани да каже. Искаше ѝ се да не го прави. И без това, вече я беше срам. Нейните проблеми изобщо не бяха сериозна грижа, особено за Чиро, която беше белязана с хамси.

Чиро, която знаеше какво е да умреш.

Треперещата ръка на Чиро се вдигна към сърцето, което миналата година при обсадата на Каламет беше смъртоносно пронизано от стрелата на серафим.

— Мад, на теб е съдено да остарееш в кожата, в която си родена. На някои от нас остава единствено да чакат смъртта. Смърт, смърт и пак смърт.

Мадригал погледна собствените си недокоснати длани и каза:

— Да, знам.

[1] Духовете на стихиите, известни като елементи, са същества, развиващи се в четирите царства или стихии (земя, въздух, огън и вода). Елементалите на въздуха се наричат силфи. — Б.ред. ↑

[2] Хищник от семейство котки, подобен на риса, но малко по-дребен от него. Известен е още под името персийски рис, египетски рис и африкански рис. — Б.пр. ↑

49

ЗЪБИ

Това беше тайната в съпротивата на химерите — онова, което мъчеше ангелите, караше ги да будуват нощем, не даваше мира на умовете им и впиваше нокти в душите им. В нея се криеше отговорът на загадката за армиите на зверовете, които като същински кошмар прииждаха непрекъснато на пълчища и редиците им никога не оредяваха, независимо колко от тях са избили серафимите.

Когато преди година стрелата улучи Чиро, Мадригал беше до нея. Държеше я в прегръдките си, докато умираше. Кървава пяна излизаше през острите ѝ кучешки зъби, краката ѝ се изопнаха, потръпнаха от остра конвулсия и най-накрая тялото ѝ застина. Мадригал стори онова, за което беше обучавана и което беше правила неведнъж досега, макар и никога за толкова близък приятел.

Тя с нетрепващи ръце запали тамяна в кандилницата, провесена като фенер в края на пастирската ѝ гега — дълга извита тояга, каквато всеки воин на химерите носеше привързана на гърба си — и зачака димът да се извие около Чиро. Стрелите вляха около нея, нагъсто и опасно близо, но тя не тръгна, докато не си свърши работата. Две минути, за да е сигурно, такива бяха правилата. Тези две минути се точеха като два часа под дъжда от стрели, но Мадригал не отстъпи. Защото можеше да няма друг такъв шанс. Яростната атака на серафимите ги тласкаше далече от стените на Каламет. Можеше да влачи тялото на Чиро със себе си или да завърши пречистването и да го остави на бойното поле.

В никакъв случай обаче не биваше да оставя душата на Чиро затворена като в капан в това тяло.

Когато Мадригал най-после се присъедини към отстъпващите, тя носеше душата на своята сестра със себе си. Съхраняваше я в безопасност в кандилницата заедно с още много души, които бе събрала този ден. Телата бяха оставени да се разлагат. Телата си бяха просто тела, тленни останки.

Някъде далече в Лораменди Бримстоун вече подготвяше други.

* * *

Бримстоун беше възкресител.

Той не вдъхваше живот на разкъсаните тела от бойното поле; той *създаваше* тела. Такава беше магията, изкована в подземната катедрала. От най-чистите реликви — зъбите — Бримстоун сътворяваше нови тела, в които да вдъхне душите на избитите воители. Ето защо армията на химерите година след година успяваше да устои на превъзхождащата я сила на ангелите.

Без него и без зъбите, химерите щяха да се огънат. Нямаше никакво съмнение в това. Просто бяха загубени.

* * *

— Тези са за Чиро — каза Мадригал, подавайки на Бримстоун огърлица от зъби. Най-различни зъби — човешки, от прилеп, на каракал и чакал. Отне й часове да я измайстори, не беше нито яла, нито спала, откакто се върна от Каламет. Сега клепачите й тежаха като олово. Прерови всички зъби от чакали в буркана, държеше ги в шепа и се вслушваше в тях, докато не се увери, че е открила най-подходящия — най-чистия, най-гладкия, най-острия, най-здравия. Същото беше и с останалите зъби, както и със скъпоценните камъни, примесени с тях: нефрит за грация, диаманти за сила и красота. Диамантите бяха лукс, обикновено недостъпен за обикновените воители, но Мадригал ги използваше, без да се церемони особено, а Бримстоун й позволяваше това.

Трябваше му да подържи огърлицата само миг, за да се увери, че е подходяща. Тя беше нанизала зъбите и камъните в строга последователност за сътворяване на тяло, точно както я беше учил. Ако ги беше подредила другояче, и тялото щеше да изглежда различно: глава на прилеп, вместо на чакал, и човешки крака, вместо лапи на каракал. Това умение беше отчасти готова рецепта, отчасти — интуиция, но Мадригал беше сигурна, че тази огърлица е свършена.

Преродената Чиро щеше да изглежда почти по същия начин като в предишното си тяло.

— Добра работа — каза Бримстоун и после направи нещо, което рядко му се случваше: докосна я. Една огромна ръка се задържа за кратко на тила ѝ, преди той отново да се извърне.

Тя пламна от гордост. Исса забеляза това и се усмихна. Похвалата „добра работа“ сама по себе си беше рядкост за Бримстоун. Докосването вече беше нещо съвсем специално. Но всичко между тях двамата беше необичайно и постигнато с много усилия от страна на Мадригал.

Бримстоун беше отшелник и рядко го виждаха извън неговите владения в западната кула на Лораменди. Когато се появяваше, винаги стоеше отляво на Войнолюбеца и вдъхваше не по-слабо, макар и съвсем различно, преклонение от него. И двамата бяха се превърнали в живи легенди, почти в богове. Нали тъкмо те поведоха бунта в Астре и оставиха мъртвите си господари ангели да лежат в локви кръв, после предвождаха оцелелите след въстанието години наред, докато химерите не се обединиха като един народ и постепенно не си възвърнаха големи участъци земя от Империята, на които установиха свободните владения.

Ролята на Войнолюбеца беше ясна — той беше генерал, лицето и гласът на съпротивата, обичан като баща на обединените раси. Участието на Бримстоун във всичко това обаче тънеше в сянка, а страховитият му вид, вместо хвалебствия, му донесе славата на мистериозна и противоречива личност. Животът му даваше храна на множество измислени слухове — някои от тях улучваха право в целта, но други бяха много далече от истината.

Той например не ядеше хора.

Той наистина имаше портал към техния свят и Мадригал лично се увери в това, когато беше десетгодишна и я дадоха да служи при него като паж.

Младата господарка избра нея заради крилете; чиста случайност. Тя лесно можеше да посочи и Чиро, но не го направи. Предпочете Мадригал, останала сираче преди три години, кльоцава, любопитна и самотна, и я изпрати с кратката команда да върши онова, което ѝ заповядат, и да не разнася клюки за онова, което е научила.

Какво ли щеше да научи? Мисълта за това тутакси хвърли в пламъци невръстния ум на Мадригал и тя се представи ококорена и трепереща в западната кула, където миловидна жена от племето Наджа — Исса — я въведе в дюкянчето и ѝ предложи чай. Тя го прие, но не отпи от него, толкова беше погълната от необикновените неща, които я заобикаляха: от една страна, Бримстоун, много по-огромен отблизо, отколкото ѝ се беше сторил при случайните срещи от разстояние. Той стоеше като грамада зад тезгяха и не ѝ обръщаше внимание. Дългата му, подобна на котешка опашка, с пискюл накрая, се виеше в сенките и караше Мадригал да подскача стреснато при всяко помахване. Тя огледа лавиците по стените и прашните книги, после прехвърли вниманието си към широката врата с резбовани бронзови панти, която вероятно — но само вероятно — водеше към някакъв друг свят.

Накрая, естествено, разгледа зъбите.

Това вече беше съвсем неочаквано за нея. Те бяха навсякъде, потропващите броеници от зъби, прашните буркани, пълни с тях: остри и изхабени зъби, огромни и странни, до най-малките, като зрънца от градушка. Малките ѝ пръстчета я сърбяха да ги пипне, но в мига, в който тази мисъл се зароди в главата ѝ, сякаш я чул, Бримстоун така я изгледа с тези свои зеници цепки, че желанието ѝ се изпари начаса. Мадригал замръзна на място. Той отклони поглед и тя седя скована почти цяла минута, преди да се осмели да протегне пръст, за да докосне един извит бивник от глиган...

— Недей.

О, гласът му! Ама че глас, дълбок като катакомба. Сигурно трябваше да се изплаши от него и тя наистина беше изплашена мъничко, но пожарът, който бушуваше в главата ѝ, се оказа по-силен от страха.

— За какво са ти? — попита тя със страхопочитание.

Първият от дълга поредица въпроси. Много, много въпроси. Бримстоун не отговори. Той просто довърши онова, което пишеше върху дебела кремава хартия, и я прати с писмото при оръженосеца на Войнолюбеца. Ето, значи, за какво му е била нужна — да разнася писма и да изпълнява поръки, за да спести на Туига и Ясри препускането нагоре-надолу по извитите стълби. Бримстоун определено не търсеше чирак.

Но щом като Мадригал разбра същината на неговата магия — възкресяването, което означаваше ни повече, ни по-малко безсмъртие, опазване на химерите и надежда за свобода и независимост завинаги — тя вече не се задоволяваше с ролята на паж.

— Мога да забърша праха от бурканите.

— Мога да ти помогна. Бих могла да нанижа някоя огърлица.

— Тези от алигатор ли са, или от крокодил? Как ги разпознаваш?

За да му докаже каква полза може да има от нея, тя взе да го отрупва с купища рисунки на възможни конфигурации на химери. „Ето това е тигър с рога на бик, виждаш ли? А това тук е мандрилолеопард. Можеш ли да го направиш? Бас ловя, че аз мога“.

Нетърпеливо пищеше: „Мога да помогна“.

Копнежно замечтана: „Мога да се науча“.

Решителна, непоправима: „Мога да се *науча*“.

Не разбираше защо той да не я научи. По-късно щеше да проумее, че е заради това, че той не иска да споделя с някого своето бреме — че онова, което правеше, бе красиво, но и ужасно в същото време, а ужасното многократно надхвърляше красивото. Но когато го разбра, вече не я бе грижа. Тя беше станала част от него.

— Ето, сортирай тези — каза ѝ един ден Бримстоун, побутвайки по тезгяха към нея поднос със зъби. Вече няколко години беше негов паж и той не бързаше да променя това. Поне до този момент.

Исса, Ясри и Туига прекратиха работата си и извиха глави, за да ги погледнат. Това... изпитание ли беше? Бримстоун не им обърна внимание, зает да рови из сейфа си. Мадригал, страхувайки се дори да си поеме дъх, примъкна подноса към себе си и тихо се зае със задачата.

На подноса имаше мечи зъби. Бримстоун може би очакваше да ги подреди по големина, но Мадригал го беше наблюдавала с години какво прави. Тя държеше в ръка всеки зъб известно време... заслушана в него. Слушаше ги с върховете на пръстите си и отдели няколко, които не звучаха както трябва — изгнили, както ѝ обясни по-късно Бримстоун — а останалите струпа на купчинки, но не според размера им, а според това как ги усеща. Когато побутна подноса обратно към него, с огромно задоволство видя как той се ококори, след което вдигна очи и я погледна по съвсем различен начин.

— Добра работа — каза ѝ тогава за първи път. Сърцето ѝ се сви от внезапен спазъм, докато в ъгъла Исса бършеше очи.

От този ден нататък, като през цялото време се преструваше, че всъщност не прави това, Бримстоун започна да я обучава.

Тя разбра, че магията всъщност е грозна и опасна работа — сурова сделка с Вселената, в която неизменно е пресметната и някаква болка. Някога, отдавна в миналото, шаманите се самобичували, одирали собствената си кожа, за да използват силата на своята агония; даже се самоосакатявали, трошили костите си и ги намествали накриво, за да си осигурят доживотен източник на болка. Тогава всичко било справедливо и всеки заплащал полученото със собствените си мъки. С течение на времето обаче някои заклинатели намерили начин да мамат в сделката и да се възползват от болката на другите.

— Затова ли са зъбите? За да се мами с тях? — това се видя на Мадригал доста непочтено. — Бедните животни! — пророни тя.

Исса я изглежда необичайно строго.

— Може би предпочиташ да се измъчват роби?

Тази мисъл ѝ се стори толкова потресаваща и така противоестествена, че Мадригал зяпна онемяла насреща ѝ. Трябваше да минат години, за да разбере какво е искала да каже Исса. Случи се в навечерието на нейната собствена смърт, когато Бримстоун най-последно говори открито и откровено с нея. И тогава се засрами, че сама не се е досетила каква е истината. Неговите белези. Това обясняваше всичко — плетеницата белези върху кожата му, които изглеждаха толкова древни; фина мрежа от удари на камшик, покрила раменете и гърба. Как не е могла да разбере още тогава?! Дори след всичко онова, което преживя — плякосването на нейното планинско село, смъртта и загубата, сраженията по време на обсадите, в които участва — пак не можеше да добие представа за ужасите от младостта на Бримстоун, а и той не ѝ разказа.

Той я въвеждаше постепенно в науката за зъбите, показваше ѝ как да извлича тяхната сила, как да борава с останалото от живота и болката в тях, за да създаде тела, чиято плът е като истинска. Тези магически умения беше постигнал сам, те бяха негово откритие, а не научено от някой друг. Същото се отнасяше и за хамсите. Те изобщо не бяха татуировки, а част от самата конфигурация на огърлиците, ето

защо новите тела се появяваха вече белязани, пропити с магия, каквато не притежаваше нито едно естествено тяло.

Ревенантите — така наричаха възкръсналите — не трябваше да плащат с болка. Тази част от сделката вече бе изпълнена. Хамсите представляваха тяхното магическо оръжие в отплата за болката при последната им смърт.

Имаше много воители, умирали по няколко пъти. „Смърт, смърт и пак смърт“, каза Чиро. Но бойци все не достигаха. Постоянно прииждаха нови и нови воители — децата на Лораменди и всички свободни владения, подготвени и обучени за мига, в който ще хванат оръжие. Но и загубите след всяка битка бяха големи. Въпреки възрождените бойци, химерите постоянно бяха на ръба на пълното унищожение.

„Зверовете трябва да бъдат изличени от лицето на земята“, гърмеше гласът на Йорам при всяко обръщение към неговия военен съвет. Ангелите се бяха превърнали в дългата сянка на смъртта и химерите живееха в нейния нескончаем студ.

Когато химерите печелеха битка, събирането на душите не беше трудно. Оцелелите минаваха през полесражението или завладения град, издирваха телата на своите убити събратя и събираха душите им, за да ги отнесат на Бримстоун. Когато обаче претърпяваха поражение, въпреки че рискуваха собствения си живот, за да спасят душите на падналите си другари, много от тях оставаха безвъзвратно загубени.

Тамянът в кандилницата беше стръв за душата и я примамаваше извън тялото. Ако отворите на кандилницата се запушеха добре, душите можеха да се съхраняват в нея безкрайно. Под открито небе обаче, оставени на природните стихии, те имаха само няколко дни, преди да се изличат напълно — разпадаха се на части като дъх, отнесен от вятъра.

Само по себе си, изличаването на душата не се смяташе за горчива орис. Така ставаше с всичко — рано или късно, всяко нещо изчезваше без следа. Такава беше и естествената смърт, която отнасяше по някого всеки ден. А за ревенантите, които се прехвърляха от тяло в тяло и преживяваха смърт след смърт, изличаването дори понякога приличаше на мечтан покой. Но химерите не можеха да си позволят да се разделят със своите воители.

— Искаш ли да живееш вечно? — обърна се веднъж Бримстоун към Мадригал. — И да умираш отново и отново, агонизирайки?

С течение на годините тя виждаше какво му причинява всичко това — да обрече на подобна съдба толкова много добри създания, на които бе отнето правото на покой — как главата му се свежда все по-ниско, колко изнемощял се чувства и колко втрещен и мрачен става погледът му.

Точно за ориста да станеш ревенант говореше Чиро с каменно изражение, докато Мадригал се опитваше да реши дали да се омъжи за Тиаго, или не. От нея зависеше да промени съдбата си. Тиаго я искаше „неопетнена“. Освен това, се погрижи да си остане такава — вече уговаряше военномандващите да държат нейния легион далече от бойното поле. Ако се съгласеше да бъде с него, тя никога нямаше да носи хамси. Нито щеше някога отново да участва в битка.

Може пък това да е за добро — нейното и на другарите ѝ. Само тя си знаеше колко не става за битка. Мразеше да убива — дори ангели. На никого не беше казвала какво направи при Булфинч преди две години, когато пощади живота на онзи серафим. При това, не само го пощади, а го *спаси*! Каква лудост я беше обзела тогава? Превърза раната му. Погали го по лицето. При този спомен винаги я заливаше вълна от срам — поне тя предпочиташе да нарича срам този учестен ритъм на сърцето и деликатното поруменяване на лицето си.

Колко жарка беше кожата на ангела, сякаш имаше треска, а очите му приличаха на огън.

Не я оставяше на мира мисълта дали е оцелял. Надяваше се да не е оживял и тогава доказателството за нейната измяна щеше да си остане там, скрито в мъглата на Булфинч. Поне така сама себе си убеждаваше.

Единствено в първите мигове на пробуждане, когато фината дантела на сънищата все още я държеше в своята паяжина, истината излизаше наяве. Тя мечтаеше ангелът да е оживял. Надяваше се да е оживял. Иначе отричаше това дори пред себе си, но то упорито я преследваше, сварваше я неподготвена, стряскаше я и винаги беше придружено от кипване на кръвта, поруменяване и странен трепет, който плъзваше по цялото ѝ тяло, чак до върховете на пръстите.

Понякога ѝ се струваше, че Бримстоун знае за това. Веднъж или два пъти, когато споменът я връхлиташе неподготвена и я караше да се

изчервява и потръпва, той вдигаше очи от работата си, сякаш нещо внезапно е привлякло вниманието му. Кишмиш, кацнал на единия му рог, също я поглеждаше и двамата впираха в нея немигащи очи. Каквото и да знаеше или да не знаеше Бримстоун обаче, той нито веднъж не отвори дума за това, както не спомена и Тиаго, макар сигурно да беше наясно с трудния избор, който ѝ предстоеше.

Но тази вечер на бала всичко щеше да приключи, независимо от резултата.

Нещо ще се случи.

Но какво?

Успокояваше се, че когато се изправи пред Тиаго, ще знае какво да прави. Поруменяла, ще направи реверанс, ще танцува с него и ще се прави на срамежлива девица, докато усмивката ѝ го подканя недвусмислено? Или пък ще остане сдържана, глуха за неговото ухажване и ще продължи пътя си на воин?

— Хайде — подкани я Чиро, клатейки глава, сякаш Мадригал е изгубена кауза. — Нюела все ще има нещо, което да облечеш, но ще трябва да вземеш каквото ти даде, без да мрънкаш.

— Дадено — въздъхна Мадригал. — Да вървим в баните, тогава. Нека да станем *сияйно чисти*.

„Като зеленчуци — довърши мислено, — малко преди да ги направят на гювеч“.

50

ЗАХАРОСАНА

— Не — каза Мадригал, възряна в огледалото. — О, не. Не и не. Не.

Нюела наистина имаше рокля за нея. Тежката ѝ тафта беше с цвета на синя полунощ. Диплите я обгръщаха като неръкотворен плащ, който само от едно докосване сякаш би се разпаднал на прах. Върху плата бяха посипани ситни кристали, които улавяха светлината и блещукаха като звезди. Отзад беше ниско изрязана и откриваше дългия изящен улей по белия гръб на Мадригал, чак до опашната кост. Това беше скандално. Разголваше гърба, раменете, ръцете и гърдите ѝ. Особено гърдите.

— Не! — вече беше започнала да смъква роклята от себе си, но Чиро я спря.

— Нали помниш какво ти казах: никакво мрънкане.

— Взимам си думите назад. Запазвам си правото да мрънкам.

— Вече е прекалено късно. Между другото, ти си си виновна. Имаше цяла седмица да си намериш рокля. Виждаш ли какво става, като отлагаш? Други решават вместо теб.

Мадригал си помисли, че тя не говори само за роклята.

— Така ли става? Това сега какво, наказание ли е?

От другата ѝ страна Нюела изсумтя. Тя беше крехко създание от вида на гущероподобните, съученичка на Мадригал и Чиро, с която пътищата им се разделиха, когато те отидоха на военно обучение, а тя — на служба в палата.

— Наказание, значи! Така ли казваш на това, че те направихме ослепителна? Я се погледни!

Мадригал се погледна и единственото, което видя, бе прекалено много гола плът. Фина плетеница от тънки копринени нишки обгръщаше врата ѝ и невидимо придържаше роклята върху тялото.

— Изглеждам така, все едно съм гола.

— Изглеждаш *зашеметяващо* — възкликна Нюела, която беше полусестра на младите съпруги на Войнолюбеца, най-младата, от които, меко казано, не беше никак млада. Преди няколко века Войнолюбеца беше решил да не взима повече нови съпруги. Също като Бримстоун, той беше все още в собственото си тяло и това му личеше. Тиаго, неговият първороден син, беше на няколкостотин години, макар да имаше кожата на млад мъж и неизменните хамси към нея.

Мадригал наистина смяташе, че фетишът на генерала за „неопетненост“ е чисто лицемерие: самият той беше преживял няколко прераждания и лицемерието му беше двойно — не само че не беше „неопетнен“, но и не беше роден в тяло от висшия човекоподобен вид.

Войнолюбеца произхождаше от харткайндите, с глава на елен: от вида на нечовекоподобните създания, каквито бяха съпругите му, както и първообразът на Тиаго. Не беше рядкост някой ревенант да се прероди в друго тяло, различно от неговото рождено, Бримстоун невинаги успяваше да уцели точно вида. За това трябваше много време и зъби. Но телата на Тиаго бяха друго нещо. Те се изработваха по негова специална поръчка, още преди да е станало време да бъдат използвани, за да може да ги огледа за недостатъци и накрая да даде одобрението си. Мадригал дори веднъж го беше видяла надвесен над копие на самия себе си — обвивката, която щеше да получи при следващата си смърт. В това имаше нещо зловещо.

Мадригал изпита здравината на роклята с леки подръпвания, убедена, че една по-тежка ръка по време на танците би могла да я смъкне от гърба ѝ.

— Нюела — замоли се тя, — нямаш ли нещо по... затворено?

— Не и за теб — отвърна Нюела. — Защо ти трябва да криеш фигура като тази? — и тя зашепна нещо на Чиро.

— Стига сте заговорничили — прекъсна ги Мадригал. — Не може ли да получа поне една наметка?

— Не! — отговориха и двете в един глас.

— Така се чувствам гола, все едно съм в баните.

Никога през живота си не се беше чувствала така изложена на показ, както този следобед, когато двете с Чиро вървяха през парата и дълбоката до кръста вода в баните. Нямаше човек, който да не е разбрал, че Тиаго е избрал точно нея и всички очи в женското

отделение щателно я проучваха. Прииска ѝ се да се потопи цялата във водата, така че отгоре да останат само двата ѝ рога.

— Нека Тиаго добре да огледа какво взима — коварно подметна Нюела.

— Кой е казал, че ще го вземе — наежи се Мадригал. Чу се как казва го. Това прозвуча съвсем на място, сякаш е някой бездушен предмет — рокля или закачалка. — Мен — поправи се тя. — Кой е казал, че ще вземе *мен*?

Нюела само се изсмя при мисълта, че Мадригал може да го отблъсне.

— Ето — подаде ѝ маската тя. — Ще ти *позволим* да си скриеш лицето.

Маската представляваше птица с разперени криле, изработена от лека като перце дървесина. Беше черна и украсена с тъмни пера, разтворени като ветрила от двете страни на лицето ѝ. Играта на светлината върху нея я караше да прелива във всички цветове на дъгата.

— О, боже! *Сега* вече никой няма да разбере коя съм — иронично подметна Мадригал. Крилете и роговете ѝ нямаше как да се скрият.

Войнолюбеца даваше маскен бал и всеки можеше да избере как да изглежда. Човекоподобните химери носеха маски на нечовекоподобни създания, а звероподобните се бяха опитали да си придадат човешки вид, който бе толкова преувеличен, че изглеждаше нелепо. Само една нощ в годината можеха да се отдадат на безразсъдство и лудории и да се престорят на някой друг. Всичко през тази нощ бе точната противоположност на нормалния живот. Не и за Мадригал обаче. За нея тази нощ щеше да *реши* целия ѝ живот от тук нататък.

Тя с въздишка се остави в ръцете на приятелките си. Седна на един стол и им позволи да очертаят очите ѝ с въглен, да сложат на устните ѝ кармин от смачкани розови листенца и да оплетат като корона между роговете ѝ фина златна верижка, украсена с малки кристални капки, които проблясваха на светлината. Чиро и Нюела през цялото време се кискаха, сякаш тъкмят булка за първата ѝ брачна нощ, и Мадригал потресена осъзна, че това наистина ще бъде така, поне в едно отношение, дори да няма сватбена церемония.

Ако приемеше Тиаго, едва ли щеше да се върне в казармите тази нощ.

Тя потръпна, представяйки си лапите му върху нейната плът. Какво ли има да става? Тя никога не се беше любила — в този смисъл също беше „неопетнена“ и предполагаше, че Тиаго го знае. Често мислеше за това, естествено, много често. Вече беше стигнала определена възраст и соковете на тялото ѝ кипяха като на всяка химера на тия години, а за химерите не можеше да се каже, че са пуритани в секса. Просто Мадригал още не беше дочакала подходящия момент.

— Ето, готова си — каза Чиро. Двете с Нюела помогнаха на Мадригал да стане и се отдръпнаха, за да оценят резултата от своите усилия. — О! — ахна Нюела. Последва мълчание, после Чиро каза с равен клас: — Красива си.

Не звучеше като комплимент.

* * *

След Каламет, когато Чиро се събуди в катедралата, Мадригал стоеше край нея.

— С теб всичко е наред — увери я тя още щом очите на Чиро потрепнаха. Това бе първото прераждане за Чиро, а ревенантите твърдяха, че усещането може да е доста объркващо. Мадригал се надяваше, че след като успя да създаде тяло, толкова близко до естествения вид на сестра си, тя по-лесно ще понесе промяната.

— С теб всичко е наред — повтори, стискайки ръката на Чиро, която вече бе белязана с хамса, знак за новото ѝ положение. — Бримстоун ми позволи аз да изработя новото ти тяло — продължи. — Използвах диаманти — и допълни заговорнически: — Не казвай на никого!

Помогна на Чиро да седне. Козината по котешките ѝ хълбоци беше мека, кожата по човешките ѝ ръце — също. Чиро нетърпеливо заопипва новата си кожа — бедрата, ребрата, женските гърди. Ръката ѝ жадно полази по врата към главата, усети козината, муцуната на чакал и застина.

Издаде задавен звук и отначало Мадригал помисли, че причината е в съвсем новото гърло и устата, която никога досега не бе говорила.

Но не беше така.

Чиро отблъсна ръката на Мадригал.

— *Ти* ли направи това?!

Мадригал отстъпи крачка назад.

— То... Тялото ти е свършено — запъна се тя. — Почти същото е като рожденото...

— Това ли съм заслужила? Пак да съм звероподобна, така ли? Благодаря ти, сестрице. *Благодаря.*

— Чиро...

— Не можа ли да ме направиш човекоподобна? Какво значат няколко зъба за теб? Или пък за Бримстоун!

В главата на Мадригал изобщо не беше минавала подобна мисъл.

— Но, Чиро, нали това си ти...

— Аз?! — гласът ѝ беше променен, звучеше някак по-дълбоко от предишния и Мадригал не можеше да прецени доколко това се дължи на промяната. Сега обаче той беше рязък и язвителен, грозен. — А *ти* би ли искала да си в моето тяло?

— Не те разбирам — наранена и объркана отвърна Мадригал.

— Точно така — отвърна Чиро. — Защото ти си красива.

* * *

По-късно тя се извини. Реагирала така заради първоначалния шок, каза. Новото тяло ѝ стягало, не ѝ се подчинявало, едва можела да диша. Щом свикна с него обаче, тя оцени силата му и неговата гъвкавост. Вече летеше по-бързо от преди; движенията ѝ добиха бързината на камшичен удар, зъбите и зрението ѝ се изостриха. Казваше, че е като настроена цигулка — същата, но много по-добра.

— Благодаря ти, сестрице — повтаряше често и май наистина го мислеше.

Мадригал обаче не забрави злобата, с която каза „Защото ти си красива“. И сега гласът ѝ звучеше по същия начин.

Нюела бе много по-въодушевена.

— Толкова си красива — пропя тя. После бръчки нагънаха люспестото ѝ чело и тя дръпна талисмана, който висеше на шията на

Мадригал. — Това, разбира се, трябва да изчезне — каза, но Мадригал блъсна ръката ѝ.

— Не — отсече, стискайки го в шепата си.

— Само за тази вечер, Мад — увещаваше я Нюела. — Изобщо не върви за случая.

— Забрави — каза кратко Мадригал и с това спорът приключи. Тонът ѝ отказа Нюела да настоява.

— Дадено — изпъшка тя, Мадригал пусна ядеца от свитата длан и той увисна на мястото си — там, където се срещаха ключиците ѝ. Не беше нито красив, нито скъпоценен, просто някаква кост. Тя ясно виждаше, че не подхожда на деколтето ѝ, но изобщо не я беше грижа. Защото това беше нейният накит.

Нюела уважи решението ѝ и започна да рови из чекмеджето си за бурканчетата с мазила и помади.

— Добре, тогава. Поне това приеми — тя измъкна сребърна купа и голяма мека четка и преди Мадригал да разбере какво става, поръси гърдите, шията и раменете ѝ с нещо блестящо.

— Какво...?!

— Захар — изкиска се Нюела.

— Нюела!

Мадригал опита да се избърше, но захарта беше фина като пращец и полепна по кожата ѝ: пудра захар, която момичетата слагат, когато очакват някой да ги вкуси. Сякаш карминените ѝ устни и голият гръб не бяха достатъчно ясна покана към Тиаго, помисли си Мадригал, ами и това. Издайническото блещукане сякаш казваше ОБЛИЖИ МЕ.

— Вече изобщо не приличаш на воин — заключи Нюела.

Истина беше. Сега приличаше на момиче, което е направило своя избор. Но наистина ли беше така? Всички си мислеха, че вече е решено, а това беше половината от работата. Все пак още не беше прекалено късно. Можеше в последния момент да реши да не ходи на бала — така би изпратила точно обратното послание на това да се яви там захаросана. Оставаше ѝ само да реши какво всъщност иска.

Дълго остана загледана в огледалото. Почувства се замаяна, сякаш бъдещето върхлиташе насреща ѝ.

Точно в този миг нямаше как да знае, че бъдещето ѝ се носи към нея на невидими криле, с очи, които нито една маска не би могла да скрие; че нейният избор — какъвто и да е сега — скоро ще бъде

пометен като прах от размахано крило; че ще се изправи пред немислимото.

Любовта.

— Да вървим — каза тя, хвана Чиро и Нюела за ръце и пое на среща със своето бъдеще.

51

СЕРПЕНТИНАТА

Шествието в чест на рождения ден на Войнолюбеца винаги минаваше по главния път на Лораменди — Серпентината. Обичаят повеляваше да се танцува по цялата му дължина. Колкото повече приближаваха агората, главния площад на града, толкова повече ставаха маскираните двойки. Балът се провеждаше тъкмо на това място, осветено от хиляди фенери, окачени като звезди по решетките на Кафеза — в тази нощ той приличаше на миниатюрна вселена със свое небе.

Както всяка година, Мадригал и приятелките ѝ се смесиха с множеството. Само дето сега, внезапно осъзна тя, всичко беше различно.

Маската изобщо не я скриваше — видът ѝ прекадено биеше на очи. Но макар цялата да беше захаросана, никой не прие блещукането по раменете ѝ като покана. Всички знаеха, че не е лъжица за тяхната уста. Тя остана далече от лудешкото веселие по улиците, сякаш се носеше над тях в кристална сфера.

Чиро и Нюела непрекъснато попадаха в прегръдките на непознати минавачи и се целуваха с тях, опрели маска в маска. Такава беше традицията: вихрен танц с въртене, потропване и целуване, с който честваха обединението на различните раси. Музикантите бяха разположени по цялата дължина на главния път и танцуващите плавно преминаваха от един към друг оркестър, сякаш мелодиите си ги предаваха от ръка на ръка, без да ги оставят да си поемат дъх. Залюля ги лудешки ритъм, но никой не направи опит да въвлече и Мадригал в него. Щом някой воин тръгнеше към нея — един даже сграбчи ръката ѝ — винаги се намираше приятел, който да го дръпне навреме и да го предупреди шепнешком. Мадригал не чуваше какво си казват, но лесно можеше да се досети.

„Тя е за Тиаго“.

Никой не смееше да я докосне. И тя продължи да върви сама сред царящото веселие.

Къде ли е сега Тиаго, питаше се тя, и очите ѝ се местеха от маска на маска. Понякога зърваше дълга бяла коса или осанка на вълк и сърцето ѝ подскачаше при мисълта, че може да е той. Всеки път обаче излизаше някой друг. Веднъж дори се оказа, че дългата бяла коса е на някаква старица и Мадригал се разсмя заради тази своя плашливост.

Всички жители на Лораменди бяха наизлезли по улиците на града, но около нея все оставаше празно пространство. Тя продължи да крачи сама, следвайки приятелките си към агората. Тиаго сигурно е там, досети се, стои на дворцовия балкон заедно с баща си и наблюдава как тълпата се блъска, докато шествието бълва нови и нови маскирани на площада.

Ще я търси с поглед.

Тя неволно забави крачка. Маскираните Чиро и Нюела се откъснаха далече напред във вихрушката на танците и целувките. Устните на техните маски просто докосваха човките, муцуните и зейналите усти на други маски, но понякога се случваше целувките да са съвсем истински, без значение от кой вид са двамата партньори. Мадригал познаваше това усещане от предишните празненства, спомняше си лъхация на житно вино дъх на някой непознат, допира на мустаката тигрова муцуна или пък драконова, или пък човешка. Тази вечер обаче беше различно.

Тази вечер тя беше оставена в уединение — погледите се лепяха по нея, но ръцете не я докосваха, камо ли устните. Серпентината се оказа дълъг път, когато трябва да го извървиш сам.

Тогава някой я хвана за лакътя. Този допир я стресна, сякаш идваше да сложи край на нейното усамотение. Помисли го за Тиаго и се наежи.

Но не беше той. Носеше маска на кон, изработена от дебела кожа, която напълно скриваше истинските очертания на главата му. Тиаго никога не би сложил конска глава или друга маска, която скрива лицето му. Всяка година се маскираше по един и същи начин — истинска вълча глава, нахлузена върху неговата. Тя беше без долна челюст и ставаше ясно, че е само маска, а очите бяха заменени със сини стъклени топчета, мъртво втренчени напред.

Кой беше този до нея, тогава? Явно някой доста лекомислен, щом си позволи да я докосне. Беше висок на ръст, извисяваше се с цяла глава дори над нея. Наложил се Мадригал да вирне брадичка и да сложи ръка върху рамото му, за да потърка клюна си в неговата конска муцуна. „Целувка“, с която доказваше, че все още сама си е господар.

Това сякаш развали някакво заклинание и тя отново се сля с веселото множество, включвайки се в лишените от грация танцови стъпки на тълпата. Непознатият ѝ партньор вървеше до нея, предпазвайки я от блъскането на по-едриите видове. Усещаше неговата мощ; при всеки тур с лекота я вдигаше във въздуха и краката ѝ дълго не докосваха земята. Редно беше след няколко завъртания да я пусне, но не го направи. Ръцете му, покрити с ръкавици, продължаваха да я държат. Тя знаеше, че след него едва ли още някой ще я покани на танц, затова също не се дръпна. Харесваше ѝ да се носи в този вихър и напълно се потопи в преживяването, забравяйки даже притесненията около роклята. Колкото и деликатна и нежна да изглеждаше, тя все още здраво обгръщаше тялото ѝ. При всяко завъртане образуваше около копитата ѝ на газела вълни, ефирни и прекрасни.

Макар и част от живия пенлив поток, двамата се носеха сами напред. Мадригал загуби следите на приятелките си, но странникът с конска глава не я изоставяше. Когато процесията наближи края на Серпентината, пътят се стесни като гърло на бутилка и настана блъскане. Танцът им постепенно се превърна в поклащане на място. Мадригал усети, че стои плътно до непознатия, а дишането и на двамата започва да се учестява. Вдигна очи и се изчерви усмихната иззад птичата си маска.

— Благодаря — каза.

— Аз благодаря, милейди — гласът му беше плътен, със странен акцент. Мадригал не успя да познае откъде идва. Най-вероятно от източните територии.

— По-смел си от останалите, щом дръзна да танцуваш с мен.

— Смел ли? — изразението на маската, разбира се, остана непроменено, но главата се наклони на една страна и по тона Мадригал отгатна, че той не разбира за какво говори тя. Нима е възможно да не знае коя е — чия е тя. — Толкова ли си свирепа? — продължи той и тя се разсмя.

— Направо страшилище. Не е ли очевидно.

И отново това накланяне на главата.

— Ти нямаш представа коя съм — колкото и да е странно, тя се почувства разочарована. Заблудила се е, че е със смел дух и не се бои от Тиаго като останалите. А той просто не си даваше сметка за опасността.

Главата му се склони над нейната и муцуната на маската докосна ухото ѝ. От тази близост усети някакъв топъл полъх.

— Знам коя си — прошепна той. — Тук съм заради теб.

— Така ли? — Тя се почувства леко замаяна, сякаш се е опила от житното вино, макар едва-едва да го беше опитала. — Казвай, тогава, сър Кон, коя съм аз?

— Така не е честно, лейди Птица. Ти не ми каза името си.

— Ето, виждаш ли? Значи не знаеш. Но ще ти издам една тайна — тя почука с нокът по клюна си и прошепна с усмивка: — Това е маска. Аз не съм птица.

Той отстъпи назад в престорена изненада, но ръката му не пусна нейната.

— Не си птица?! Значи съм измамен.

— Явно дамата, която търсиш, стои някъде сама и те чака — никак не ѝ се щеше да го отпраща, но вече приближаваха агората. Не искаше той да изпадне в немилост пред Тиаго, не и след като благодарение на него, не се наложи да измине целия път дотук сама. — Върви! — настоя. — Върви да я намериш.

— Аз вече открих каквото търсех — отвърна той. — Може и да не знам името ти, но познавам теб. Аз също имам тайна.

— Не думай! Значи не си истински кон! — тя вдигна поглед към него. Гласът му ѝ се стори познат, но далечно и неясно познат, сякаш дошъл от някакъв сън. Опита се да надзърне зад маската, но тя беше твърде високо и през отворите за очите се виждаше само мрак.

— Признавам си — продължи той, — не съм съвсем кон.

— Тогава, какво си?

Тя вече беше истински заинтригувана. Кой ли ще е той? Дали го познава? Нали това беше целта на маскирането — да заблуждава. Скрити под маските, на рождения ден на Войнолюбеца всички си правеха лудешки шеги. Едва ли тази нощ обаче някой би си правил шеги с нея.

Отговорът му беше погълнат от усиливащата се свирня, защото наближаваха поредната група музиканти край пътя. Трели като птича песен, подрънкване на лютня, гърлени песнопения, а отдолу, като пулсиране под кожата, ритъмът на барабаните, който увеличаше в танц. От всички страни ги притискаха тела, но тялото на странника бе най-близо до нейното. Едно полюшване на тълпата го тласна към Мадригал и тя усети колко са широки и силни раменете му под плаща.

И жарки.

Не спираше да мисли за това колко е разголено тялото ѝ и как блещукат захарните кристали върху нея, чувстваше ускоряващия се ритъм на сърцето си и надигащата се в нея жар.

Страните ѝ пламнаха и тя отстъпи назад, поне опита, но тълпата отново я тласна към него. От тялото му се носеше топъл и плътен аромат: на подправки и сол, остър мирис от кожената маска и нещо пикантно и наситено, което не можеше да определи, но което я мамеше да се притисне в него, да затвори очи и да го вдиша дълбоко. Ръката му обгръщаше тялото ѝ, предпазвайки я от блъсканицата в тълпата. Не им оставаше друго, освен да се оставят на течението, докато се влеят заедно с останалите в множеството на агората. Вече бяха подети от нейния водовъртеж и нямаше къде да избягат.

Странникът вървеше плътно зад нея и продължи с приглушен глас:

— Дойдох тук, за да те открия. И да ти благодаря.

— Да ми благодариш ли? За какво?

Не можеше да се обърне. От едната страна я притискаше хълбок на кентавър, от другата — змийските пръстени на член от племето Наджа. Стори ѝ се, че някъде сред вихъра от танцуващи мерна Чиро. Вече виждаше и агората — намираше се точно пред тях, очертана от оръжейната палата и военното училище. Фенерите над главите им приличаха на съзвездия. Трепкането на техните пламъци поглъщаше светлината на истинските звезди и на двете луни. Мадригал се зачуди дали Нитид — любопитната, надзъртаща Нитид — може да надникне вътре в нея.

Нещо ще се случи.

— Дойдох да ти благодаря — каза странникът, надвесен ниско над ухото ѝ, — задето ми спаси живота.

Мадригал неведнъж беше спасявала живот. Често се промъкваше нощем на бойното поле, покрито с телата на паднали в боя химери, прокрадвайки се под носа на патрула от серафими, за да събира души, които иначе щяха да бъдат изличени безвъзвратно. Тя предвождаше атаката срещу пост на ангелите, които бяха хванали другарите ѝ в капана на едно сухо дърво, като им спечели време да се изтеглят. Тя отклони смъртоносния полет на ангелска стрела, насочена срещу неин другар. Спаси не един живот. Но сега всички тези случки профучаха през мислите ѝ само за миг, оставяйки един-единствен спомен.

Булфинч. Мъглата. *Врагът.*

— Вслушах се в съвета ти — каза той. — И оживях.

Внезапно почувства как по вените ѝ се разлива огън. Извърна се рязко назад. Лицето му бе само на сантиметри от нейното, той пристъпваше с наклонена глава и сега тя успя да надзърне през отворите на маската.

Очите му горяха като пламъци.

— *Ти* — прошепна тя.

52

ЛУДОСТ

Потокът от живи тела ги изблъска на агората, същински хаос от лакти и криле, рога и вълна, козина и плът. Тя продължи да върви напред, онемяла от изненада, а копитата ѝ едва докосваха калдъръма.

Серафим наскре Лораменди.

Не *просто* серафим. А *онзи* серафим. Когото беше докоснала. И когото спаси. Сега беше тук, в Кафеза, сложил върху раменете ѝ ръце, чиято жар се усещаше дори през кожените ръкавици. Ангелът, оживял единствено благодарение на нея.

Той беше тук.

Това беше такава лудост, че предизвика хаос в мислите ѝ, много по-голям от хаоса около нея. Вече не беше способна да разсъждава. Пък и какво би могла да каже? Как би трябвало да *постъпи* сега?

По-късно щеше да я порази мисълта, че нито за миг не ѝ мина през ума да *постъпи* така, както без колебание би *постъпил* всеки друг в града на нейно място: да смъкне каската му и да изкрещи „Серафим!“.

Тя дълбоко си пое дъх и издиша пресекливо.

— Лудост е да идваш тук. Защо дойде? — в главата ѝ се мярна ужасяваща мисъл. — Убийство ли си замислил? Няма да успееш да припариш до Войнолюбеца.

— *Не* — чистосърдечно отвърна той. — Не бих осквернил твоя дар с кръвта на някой от народа ти.

Агората представляваше просторен площад с овална форма. Можеше да побере цяла армия — множество легиони, строени рамо до рамо. Днес обаче тук нямаше войска, а танцуващо множество, което се полюляваше в бавен ритъм, образувайки сложни фигури. Онези, които прииждаха откъм Серпентината, бяха изтиквани по краищата на площада, където тълпата беше най-гъста. Между отрупаните с храна маси стояха бъчви с житно вино, около тях на групи се трупаха

химери, покачили децата си върху раменете, заливаха се от смях и пееха.

Мадригал и ангелът все още бяха приклепени във врящата от народ делта на Серпентината. Той ѝ помагаше да се задържа на място, непоклатим като вълнолом. Втрещена и останала без дъх след първоначалното стъписване, Мадригал дори не опита да продължи напред.

— Дар? — повтори невярващо тя. — Доста лекомислено се отнасяш към този дар, щом си дошъл тук, където те чака сигурна смърт.

— Нямам намерение да умирам — отвърна той. — Не и тази нощ. Хиляди причини можеха да ме спрат да дойда, но вместо това, хиляди причини ме *доведоха* тук. Всичко мина като по вода. Стана толкова лесно, сякаш е било писано...

— Писано? — повтори изумена тя. Извърна се да го погледне, но в блъсканицата опря лице в гърдите му, сякаш още танцуваха. Дръпна се назад, за да остави място помежду им. — *Какво* да е писано?

— Ти — отвърна. — И аз.

Думите му изкараха въздуха от дробовете ѝ. Той и тя? Серафим и химера? Това беше абсурд. Успя само да повтори:

— Ти си луд.

— Тази лудост е и твоя. Нали ми спаси живота. Защо го направи?

Мадригал нямаше отговор за това. Тази мисъл я преследваше вече две години. Не можеше да се отърве от чувството, което я обзе при вида на издъхващото му тяло, сякаш на нея се падаше да го защити. *На нея*. И ето го сега жив и колкото и да е невероятно, *тук*. Продължаваше да я гризе съмнение, че това наистина е той, че неговото лице — спомняше си всяка негова черта и извивка — се крие под маската.

— Ето и тази нощ — продължи той, — сред толкова народ из улиците на града, можеше изобщо да не те открия. Можех цяла нощ да бродя и дори да не те зърна, но някой сякаш нарочно те изправи пред мен. Ти беше сама, вървеше сред тълпата, но някак усамотена, сякаш си чакала мен...

Той продължи да говори, но Мадригал вече не го слушаше. Щом спомена за нейното уединение сред тълпата, в главата ѝ като гръм изтрещя причината за него, която за кратко беше отстъпила пред

потреса от появата на ангела. Тиаго. Изви очи към дворцовия балкон на Войнолюбеца. От толкова далече фигурите там се виждаха само като силуети, но тя разпозна очертанията им: Войнолюбеца, тромавата фигура на Бримстоун и шумната компания съпруги на владетеля, увенчани с еленови рога. Тиаго не беше сред тях.

Това означаваше само едно — че той е тук, *долу*. Тръпка на ужас премина по тялото ѝ от копитата до върха на роговете.

— Нищо не разбираш — каза тя, въртейки се на място, за да огледа множеството наоколо. — Има си причина никой да не танцува тази нощ с мен. Мислех, че си смел. Не предполагах, че си просто луд...

— Каква причина — попита ангелът, все така близо до нея. Твърде близо.

— Повярвай ми — припряно каза тя, — тук не си в безопасност. Стой далече от мен, ако ти е мил животът.

— Изминах толкова дълъг път, за да те *открия*...

— Вречена съм — прекъсна го тя, намразвайки думата още преди да се е откъснала от устните ѝ.

Това го прикова на място.

— Вречена ли? Значи си сгодена?

„За такава ме набедиха“, помисли си тя, но въпреки това, ОТГОВОРИ:

— Нещо такова. А сега си върви. Ако Тиаго те види...

— *Тиаго* ли? — ангелът се насили да си припомни името. — Сгодена си за *Вълка*?

В мига, в който произнесе тази дума — *Вълка* — две ръце обгърнаха талията на Мадригал изотзад и тя ахна.

За миг си представи всичко онова, което можеше да се случи. Тиаго ще разкрие ангела и не просто ще го убие, а ще превърне екзекуцията му в цяло представление. Шпионин на серафимите на бала на Войнолюбеца — това е нечувано! Ще го измъчват. Ще го накарат да съжالياва, че изобщо се е родил. Всичко това премина само в един кратък миг през главата ѝ и ужасът се надигна като жлъчка в нейното гърло. А когато чу в ухото си *кикот*, от облекчение дори не успя да помръдне.

Не беше Тиаго, а Чиро.

— Ето къде си била! — възкликна сестра й. — Съвсем те изгубихме в блъсканицата.

Сякаш усетила как кипи кръвта на Мадригал, Чиро премести поглед от нея към странника. На Мадригал й се стори, че топлината, която ангелът излъчваше, го издава като лъча на фар, насочен в него.

— Здравей — каза Чиро, оглеждайки любопитно конската маска, иззад която Мадригал продължаваше да вижда оранжевия пламък на тигровите очи.

Едва тогава й хрумна, че той беше дошъл в леговището на врага с толкова неубедителна дегизировка единствено *заради нея* и тази мисъл предизвика странен спазъм в гърдите й. Цели две години тя мислеше за случилото се при Булфинч като за краткотрайна лудост, макар че тогава, както и сега, желанието този серафим да оживее не й приличаше на лудост. Точно това желаеше. Опита се да се овладее и се обърна към Чиро. Нюела стоеше плътно зад нея.

— Ама че сте приятелки — укори ги тя. — Да ме нагласите в този вид и после да ме изоставите наред Серпентината. Можеха да ме смачат.

— Мислехме си, че си някъде зад нас — оправда се Нюела, останала без дъх от танците.

— Точно така — *далече* зад вас — скастри я Мадригал. Обърна гръб на ангела, без дори да го погледне. После неусетно взе да изтиква приятелките си по-надалече от него, възползвайки се от вълнението на тълпата.

— Кой беше този? — попита Чиро.

— Кой? — отвърна с въпрос Мадригал.

— Тоя с конската маска, който танцуваше с теб.

— С никого не съм танцувала. Едва ли си забелязала — никой не припарва до мен. Аз съм парий^[1].

Заваляха подигравки.

— Парий! Как ли пък не! По-скоро принцеса — Чиро хвърли скептичен поглед зад гърба си. Мадригал би дала всичко, за да разбере какво е видяла. Дали ангелът продължава да гледа подир тях, или чувството за самосъхранение е надделяло и е изчезнал?

— Успя ли да видиш Тиаго? — попита Нюела. — Или, по-скоро, той успя ли да види *теб*.

— Не... — понечи да отговори, но точно тогава Чиро се провикна „Ето го!“ и Мадригал се вцепени.

Ето го.

Нямаше как да остане незабелязан с вълчата глава без долна челюст, увенчала темето му — гротескно подобие на маска. Извитите вълчи зъби се спускаха над челото, а муцуната беше с дръпната горна устна, сякаш ръмжеше. Снежнобялата му коса бе грижливо сресана и падаше върху раменете. Сатенената риза с цвят на слонова кост — толкова бяла, бяло върху бяло — подчертаваше силното му красиво лице с бронзов загар, на чийто фон бледите очи изглеждаха като очи на призрак.

Той още не я беше забелязал. Тълпата му направи път, даже най-пияните гуляйджии го разпознаха и се дръпнаха встрани. Всички сякаш изведнъж се смалиха, докато минаваше покрай тях заедно със свитата си от химери с истинска външност на вълци, които вървяха на глутница около него.

Мадригал внезапно осъзна значението на тази нощ: нейният избор щеше да определи цялото ѝ бъдеще.

— Великолепен е — прошепна Нюела, вкопчвайки се в Мадригал. Мадригал също трябваше да му го признае, но в нейните очи заслугата за това красиво тяло беше на Бримстоун, неговия създател, не на Тиаго, който го населяваше с такава арогантност, сякаш то му се полагаше по право.

— Теб търси — обади се Чиро и Мадригал знаеше, че тя има право. Генералът не бързаше. Неговите избелели очи се плъзгаха по лицата в тълпата със самоувереността на някой, който получава всичко, което пожелае. Най-накрая погледът му попадна на нея. Тя го почувства като острие, забито в нейната плът. Стъписана, направи крачка назад.

— Хайде да вървим да танцуваме — избъбри тя за изненада на приятелките си.

— Но... — понечи да възрази Чиро.

— Чуйте само! — наоколо бяха подхванали нова мелодия. — Това е фуриант^[2]! Любимият ми танц.

Изобщо не ѝ беше любим, но можеше и да стане. Танцьорите се подредиха в две редици — мъжете в едната, жените — в другата. Преди Чиро и Нюела да успеят да кажат нещо, Мадригал им обърна

гръб и побърза да се включи в редицата на жените, усещайки как погледът на Тиаго се впива като нокти в тила ѝ.

„Къде ли са очите на другия?“, запита се Мадригал.

Фуриантът започваше с бързонога променада и Чиро и Нюела се втурнаха да се присъединят. Мадригал изпълняваше стъпките грациозно и с усмивка, без да изпуска ритъма, но умът ѝ беше съвсем на друго място. Мислите ѝ се разлетяха, стрелкаха се и се спускаха заедно с колибропеперудите, които се тълпяха около хилядите фенери над множеството. Единственият въпрос, който се въртеше в главата ѝ сега, докато сърцето блъскаше диво като тимпан, бе къде ли изчезна нейният ангел.

[1] Беден и лишен от права човек. — Б.ред. ↑

[2] Бърз и пламенен чешки народен танц от областта Бохемия, а превод името му означава „горделивец“ — Б.пр. ↑

ЛЮБОВТА Е СТИХИЯ

При фигурите на фурианта никой не отбягваше ръката на Мадригал, както правеха на Серпентината — би било твърде явно незачитане. Но партньорите й, които се сменяха при различните стъпки, бяха сковани и гледаха по-скоро да отбият номера. Някои от тях докосваха дланта й само с върховете на пръстите, когато трябваше да пляснат с ръце.

Тиаго също приближи, но само стоеше и наблюдаваше. Всички усещаха тежкия му поглед, който сякаш премаза веселието на танца. Вълка винаги действаше така на околните, но Мадригал знаеше, че този път и тя има вина. Не трябваше да се крие сред танцуващите. Сякаш изобщо имаше шанс да се скрие от него.

Тя просто печелеше време. Фуриантът поне за това й помогна — продължаваше четвърт час и партньорите често се сменяха. Мадригал се прехвърли от галантен възрастен воин с рог на носорог към кентавър, после към човекоподобен с маска на дракон, който едва я докосна. При всяко завъртане минаваше покрай Тиаго, който не я изпускаше от поглед.

Следващият партньор в танца носеше маска на тигър и когато хвана ръката й... той наистина я взе в своята. Стисна я здраво в покритата си с ръкавица длан. От това жарко докосване по тялото на Мадригал премина тръпка и нямаше нужда да го поглежда в очите, за да разбере кой е.

Все още беше тук — направо под носа на Тиаго. „Безумец“, помисли си тя, наелектризирана от неговата близост. След миг, когато успя да успокои ритъма на сърцето и дишането си, тя промълви:

— Според мен тигърът повече ти подхожда от конската муцуна.

— Не зная за какво говорите, милейди — отвърна той. — Това е истинското ми лице.

— Естествено.

— Ако наистина съм този, за когото ме мислите, ще е лудост да стоя още тук.

— Така е. Някой би казал, че търсиш смъртта си.

— Не — гласът му беше сериозен. — В никакъв случай. Търся живот. Един по-различен живот.

„По-различен живот. Де да го имаше“, помисли си Мадригал и в тази мисъл се огледа целият ѝ живот и изборът — или отсъствието на избор — в чийто капан попадна. Тя се помъчи гласът ѝ да звучи ведро:

— Искаш да станеш един от нас ли? Съжалявам, ние не приемаме вероотстъпници.

— Дори да приемахте, това нищо не променя. Ние всички сме в капана на един и същи живот. На една и съща война.

Научена по рождение да мрази серафимите, Мадригал никога не се беше замисляла, че и те водят живот като нейния, но казаното от ангела беше истина. Те всички бяха в капана на една и съща война. Целият им свят се беше озовал в този капан.

— Не може да има различен живот от този — каза тя, после тялото ѝ внезапно се напрегна, защото минаха покрай Тиаго.

Ръката на ангела върху нейната съвсем леко усили натиска, направи го с нежност, така че тя да може да издържи погледа на генерала, докато отново се обърне с гръб и си възвърне дишането.

— Трябва да си вървиш — тихо каза тя. — Ако те разкрият...

Ангелът помълча за секунда, после попита също толкова ТИХО:

— Нали нямаш намерение да се омъжиш за него?

— Аз... не знам.

Той вдигна ръката ѝ, за да може тя да се провери под арката на сплетените им ръце — това беше фигура от танца, но високите ѝ рогове пречеха и двамата трябваше да се пуснат, а след завъртането отново да сплетат ръце.

— Какво чак толкова трябва да знаеш? — попита той. — Обичаш ли го?

— Да го обичам ли? — Въпросът я изненада и тя неволно се засмя. После бързо се овладя, за да не привлече изпитателния поглед на Тиаго.

— Въпросът смешен ли ти се видя?

— Не — отвърна тя. — Да — дали обича Тиаго? Способна ли беше изобщо да го обича? Сигурно. Но как може да знае подобно

нещо?

— Смешното е, че досега единствено ти си ме питал.

— Прости ми — каза серафимът, — не знаех, че не е прието химерите да се женят по любов.

Мадригал се замисли за родителите си. Споменът за тях беше потъмнял от ръждата на времето, лицата им бяха сведени до най-общии черти — дали би ги разпознала, ако ги срещнеше някога пак? — но тя помнеше простодушната им привързаност един към друг и как във всеки момент изглеждаха така, сякаш се докосват.

— Напротив — тя вече не се смееше. — Родителите ми се обичаха.

— Значи ти си дете на любовта. И на мен ми се струва, че си създадена с любов.

Никога не беше мислила за себе си по този начин, но след като го чу от него, това я прониза като острие. Тя е създадена с любов. След това я заболя за всичко онова, което е загубила заедно с родителите си.

— Ами ти? Твоите родители обичаха ли се?

Тя се чу да задава този въпрос и тутакси усети главозамайване от стъписващата не достоверност на онова, което ѝ се случва. Току-що попита един серафим дали неговите родители са се обичали.

— Не — отвърна той без никакви обяснения повече. — Но се надявам родителите на моите деца да се обичат.

Отново вдигна ръката ѝ, за да мине тя под нея, роговете ѝ и този път попречиха и те пак за миг се оказаха разделени. Докато правеше завъртането, Мадригал усети жилото в думите му и когато отново застанаха лице в лице, тя отбранително каза:

— Любовта е лукс.

— Не. Любовта е стихия.

Стихия. Също като въздуха, който дишаха, и земята, върху която стояха. Непоклатимата убеденост в гласа му я накара да потрепери, но не успя да му отговори. Двамата завършиха фигурата на танца и кожата ѝ все още беше настръхнала от удивителното нещо, което чу, когато той предаде ръката ѝ на следващия партньор — пияница, който през цялото време дърдореше нещо нечленоразделно.

Опита се да проследи движението на серафима. След нея той трябваше да танцува с Нюела, но го изгуби от поглед и повече не видя

маската на тигър да се мярка сред множеството. Той се беше слял с тълпата и отсъствието му сякаш я остави без въздух.

Фуриантът вървеше към финалната променада. Когато завърши с по цигански дръзкия звън на дайретата, Мадригал — сякаш по предварителен замисъл — се озова в ръцете на Белия вълк.

КАКВОТО Е БИЛО ПИСАНО

— Господарю — гърлото на Мадригал пресъхна и думата излезе дрезгава, подобна на гърлен шепот.

Нюела и Чиро се скупчиха зад нея. Тиаго се усмихваше по вълчи, а между открехнатите алени пълни устни се подаваха върховете на кучешки зъби. Изглежда я нагло. Очите му не търсеха нейните, а бяха насочени доста по-ниско, без да прикриват този поглед. Кожата на Мадригал пламна, а сърцето ѝ се вледени. Тя се поклони с реверанс. Прииска ѝ се да остане наведена, за да не се налага да среща погледа му, но това беше неизбежно.

— Красива си тази вечер — каза Тиаго. Мадригал напразно се беше тревожила, че може да срещне погледа му. Дори да стоеше пред него без глава, той едва ли щеше да забележи. От погледа, с който опипваше тялото ѝ в тясната среднощно синя рокля, ѝ се прииска да скръсти ръце върху гърдите.

— Благодаря — отвърна, потискайки този порив. Ответният комплимент беше задължителен и тя просто каза: — Вие също.

Едва тогава той вдигна поглед, развеселен.

— Аз ли съм красив?

Тя наклони глава.

— Като северен вълк, милорд — отвърна, което явно му достави удоволствие. В този момент изглеждаше спокоен, почти ленив, с полуспуснати клепачи. Мадригал почувства, че е напълно сигурен в нея. Даже не следеше за реакцията ѝ. В държанието му нямаше и намек за неувереност. Тиаго получаваха каквото поиска. Винаги.

Дали щеше да стане така и тази нощ?

Във въздуха зазвуча нова мелодия и той наостри слух да я разпознае.

— Емберлин — каза. — Милейди? — протегна ръка към нея, но Мадригал стоеше пред него окаменяла като жертвен агнец.

Ако хване ръката му, това значи ли, че всичко е решено и че го приема?

Откажеше ли, щеше да му нанесе най-голямата обида. Това би го посрамило, а никой не можеше безнаказано да посрами Белия вълк.

Той я канеше на танц, но това приличаше на капан, и тя стоеше парализирана, отлагайки отговора твърде дълго. Докато се бавеше, забеляза как погледът на Тиаго се изостря. Сънливостта в очите му отстъпи място... не можа да определи точно на какво. Нямаше достатъчно време да приеме определена форма. Вероятно отначало не можа да повярва, че му отказва, но това скоро щеше да се превърне в ледена ярост, ако Нюела с уплашено цвъртене не я беше бутнала отзад към него.

Получила първоначален тласък, Мадригал залитна напред, нямаше как да го избегне. Тя не просто пое ръката му, а почти се стовари върху него. Той пхна ръката ѝ под своята със собственически жест и я поведе към дансинга.

А заедно с това, както бяха убедени всички, и към общото им бъдеще.

Прихвана я през кръста с две ръце — при емберлина мъжете повдигат дамите нагоре, сякаш ги принасят в жертва на небесата. Пръстите на Тиаго почти се склупчиха около тънката ѝ талия и ноктите му се впиха в голия ѝ гръб. Тя почувства острия връх на всеки един от тях върху кожата си.

Размениха няколко думи — Мадригал сигурно беше попитала за здравето на Войнолюбца, Тиаго вероятно беше отговорил, но тя не чу отговора. Може би тя беше просто една захаросана обвивка, както подсказваше кожата ѝ.

Какво направи? Какви ги вършеше в момента?

Дори не можеше да се самозалъгва, че всичко става само благодарение на лекото побутване на Нюела. Нали преди това позволи да бъде нагиздена в този вид, доброволно дойде тук, знаеше *предварително*. Макар дори пред себе си да не го признаваше, тя ясно си даваше сметка какво прави. Това беше самата истина. Остави се да я води чуждата вяра, че всичко е предопределено. Усещаше някакво тръпчиво удовлетворение, че е била предпочетена... и сега ѝ завиждат. Срамуваше се от това чувство. И задето дойде тук тази вечер, готова да

влезе в ролята на тръпнеща младоженка и да приеме мъж, когото не обича.

Все пак... тя не го прие. Вече си мислеше, че това никога няма да стане. Нещо се беше променило.

„Нищо не се е променило — възрази сама на себе си. — Любовта е стихия, наистина“. Един ангел беше дошъл тук, рискувайки всичко заради нея! Това я слиса, но то нищо не променяше.

И къде е той сега? Всеки път, когато Тиаго я вдигнеше, тя се оглеждаше наоколо, но не зърна нито маската на кон, нито главата на тигър. Надяваше се да е тръгнал и вече да е в безопасност.

Тиаго, който до този момент изглеждаше доволен от онова, което е в ръцете му, явно усети, че не владее цялото ѝ внимание. При следващата стъпка на танца, когато трябваше да я спусне обратно на земята, той нарочно я остави да се изплъзне, за да има повод да я притисне силно към себе си. От изненадата крилете ѝ инстинктивно се разтвориха като две платна, издути от вятъра.

— Моите извинения, милейди — каза Тиаго и леко я спусна, позволявайки копитата ѝ да докоснат земята, но не охлаби хватката си. Тя усети натиска на твърдата му мускулиста гръд в своята. От чувството, че се случва нещо нередно, тя се паникьоса и с усилие потисна желанието да се изтръгне от ръцете му. Трудно прибра крилете си, когато единственото ѝ желание бе да отлети.

— Тази рокля да не е скроена от сенки? — попита генералът. — Едва я усещам между пръстите си.

„Не че не са се опитали да го направят“, помисли си Мадригал.

— Или това е само отражение на нощното небе, обрано като каймак от повърхността на някое езеро? — продължи той.

Тя се досети, че той се опитва да звучи поетично. Даже еротично. Постара се отговорът ѝ да е максимално лишен от еротизъм, по-скоро нещо като оплакване заради петно, което не може да се изличи:

— Да, милорд. Отидох да се гмурна и отражението полепна по мен.

— Тогава всеки момент може да се оттече като вода. Чудно, какво ли ще се разкрие отдолу тогава?

„Ето това вече е ухажване“, помисли си Мадригал. Тя пламна и се почувства благодарна, че маската закрива цялото ѝ лице без устните

и брадичката. Реши да отклони разговора от темата за нейното бельо и продължи:

— По-здрава е, отколкото изглежда, уверявам ви.

Нямаше намерение да го предизвиква, но той го прие точно така. Посегна към тънките презрамки, които като ефирна паяжина придържаха роклята около врата ѝ, и рязко дръпна. Те лесно се поддадоха на остриите му нокти и Мадригал ахна. Роклята остана върху тялото ѝ, но снопчето фини презрамки висяха вече съвсем ненужни.

— Е, явно не е чак толкова здрава — отбеляза Тиаго. — Не се безпокойте, милейди. Ще ви помогна да я задържите.

Ръката му беше върху сърцето ѝ, малко над гърдите, и Мадригал потръпна. Ядоса се на себе си заради тази слабост. Тя беше Мадригал от Кирин, а не някакво си цвете, разлюляно от полъха на вятъра.

— Много мило от ваша страна — отвърна, отърси се от ръката му и отстъпи назад. — Но вече е време за смяна на партньорите. Ще трябва сама да се оправям с роклята.

Никога не се беше радвала толкова на смяната на партньора в танците. След Тиаго ѝ се падна биколос, лишен, от каквато и да е грация, който на няколко пъти я настъпи по копитата. Тя почти не обърна внимание на това.

„Един различен живот“, мислеше си през това време и думите започнаха да звучат като мантра в главата ѝ на фона на мелодията на емберлина. „Един различен живот, един различен живот“.

Къде ли е ангелът сега, питаше се. Копнежът, който се разля по тялото, преливаше от вкусове и аромати, като шоколад, който се топи на езика.

И преди да се е усетила, биколосът вече я връщаше в ръцете на Тиаго.

— Липсваше ми — посрещна я той. — До теб всички други дами изглеждат недодялани.

Той продължи да мърка в ухото ѝ в същия будоарен стил, но тя мислеше само колко са тромави и напразни думите му след онова, което ѝ каза ангелът.

Още на два пъти смени Тиаго с нови партньори по време на танца и още два пъти се връщаше обратно при него. Всеки път това връщане ѝ се струваше все по-непоносимо, все едно беше избягала от къщи и са я върнали против волята ѝ.

Когато за пореден път премина в ръцете на нов партньор, усети плътния допир на кожени ръкавици, обхванали пръстите ѝ. Докосването я накара да се почувства лека, сякаш лети, и тя се остави изцяло на крилете на това чувство. Мъката ѝ се разсея; усещането, че става нещо нередно, изчезна. Дланите на серафима обгърнаха талията ѝ, краката ѝ се откъснаха от земята и тя затвори очи, за да се наслади на усещането.

Той я спусна обратно на земята, но не ѝ позволи да се отдели от него.

— Здравей — прошепна тя щастливо.

Щастливо.

— Здравей — отвърна той, сякаш беше споделена тайна.

Усмихна се при вида на новата му маска. Имаше лице на човек, с щръкнали като дръжки на кана уши и червен нос на пияница.

— Още едно лице — каза тя. — Да не си някой маг, който прави фокуси с маските.

— Няма нужда от никакви фокуси. Достатъчно е да си избира някоя от маските на преминаващите пияници.

— Е, тази най-малко ти отива.

— Ти така мислиш. Какво ли не може да се случи за две години.

Тя се разсмя, припомняйки си колко е красив, и я обзе желание отново да види лицето му.

— Ще ми кажете ли името си, милейди? — попита той.

Тя му го каза и той заповтаря като заклинание: „Мадригал. Мадригал. Мадригал“.

Колко странно, каза си Мадригал, да бъде завладяна от такова чувство на... задоволство... само заради присъствието на мъж, чието име не знаеше и чието лице не можеше да види.

— Ами твоето? — попита тя.

— Акива.

— Акива — достави ѝ удоволствие да го изговори. Макар нейното име да означаваше музика^[1], неговото звучеше като мелодия. Докато го произнасяше, ѝ се прииска да го изпее, да се покаже на прозореца и да го извика по име да се прибира. Да го шепне в тъмното.

— Значи все пак реши — каза той. — Прие го.

— Не, не съм — отвърна предизвикателно тя.

— Така ли? Но той те гледа, сякаш си негова.

— Тогава трябва да си на съвсем друго...

— Роклята ти — прекъсна я той, забелязвайки презрамките. — Разкъсана е. Да не би той...? — Мадригал усети да я залива горещина, гневът се излъчваше от него на талози като жегата около клада.

Тя видя, че Тиаго танцува с Чиро и ги наблюдава право през остриите ѝ уши на чакал. Тя изчака, докато поредното завъртане при танца изпречи широките рамене на Акива между тях и те скриха лицето ѝ, после каза:

— Няма нищо. Просто не съм свикнала да нося такива фини материи. Тази я избрах вие вместо мен. Помолих и за наметка.

Гневът напираше в него, но ръцете му продължаваха да я държат нежно през кръста.

— Аз мога да ти направя наметка — каза той.

Тя вдигна глава.

— Значи шиеш? Хубаво. Това е необичайно умение за един воин.

— Не шия — отвърна той и в този миг Мадригал почувства мек перушинен допир върху рамото си. Нямаше как да е Акива, защото ръцете му все още бяха на кръста ѝ. Погледна и видя сиво-зелена колибропеперуда, кацнала на рамото ѝ, една от многото, които пърхаха над главите им около силното сияние на фенерите. Сигурно всичко наоколо бе същинска вселена за тях. Перушината на малкото телце блещукаше като скъпоценен камък, а мъхестите пеперудени криле се размахваха като ветрила до кожата ѝ. Първата колибропеперуда беше последвана от втора, този път бледорозова, и още една — също розова, с оранжеви петна върху дантелените си криле. Из въздуха наоколо пърхаха още и скоро покриха раменете и гърдите на Мадригал.

— Заповядайте, милейди — каза Акива. — Тази жива наметка е за вас.

Тя беше смаяна.

— Как...?! Ти *наистина* си магьосник.

— Не. Това е просто фокус.

— Това е *магия*.

— Не е кой знае каква магия да събереш закуп няколко пеперуди.

— Не е кой знае каква ли?! Та ти ми направи наметка — тя изпита благоговение. В магията, която познаваше покрай Бримстоун, нямаше никаква радост. А случилото се току-що беше красиво: и идеята, и нейното изпълнение — пеперудените криле преливаха в

десетки цветове и бяха нежни като ухо на агне сукалче. Той я загърна. Тиаго разкъса роклята ѝ, а Акива покри разголеното ѝ тяло.

— Гъделичкат ме — разсмя се тя. — О, не! О!

— Какво има?

— О, накарай ги да се махнат — тя се разсмя още по-силно, усещайки по тялото си малките езичета, които се стрелкаха навън от човчиците. — Кълват захарта по мен.

— Захар ли?

Гъделът я накара да разкърши рамене.

— Накарай ги да се махнат. Моля те!

Той се опита. Няколко излетяха във въздуха и запърхаха в кръг около роговете ѝ, но повечето останаха на мястото си.

— Опасявам се, че са влюбени — загрижено каза той. — Не искат да се разделят с теб — той вдигна едната си ръка и с нежно помахване прогони две от шията ѝ, които вееха криле точно под брадичката ѝ. После тъжно добави: — Знам много добре как се чувстват.

Сърцето ѝ се сви като юмрук. Дойде време Акива да я повдигне отново, а раменете ѝ все още бяха покрити с наметката от пеперуди. Озовала се високо над главите на танцьорите, тя с облекчение забеляза, че Тиаго гледа в друга посока. Но Чиро, която той държеше високо, я видя и се задави.

Акива спусна обратно Мадригал и миг преди копитата ѝ да докоснат земята, погледите им се срещнаха — маска срещу маска, кафяви очи срещу огнени зеници, между които прескочи искра. Мадригал не можеше да каже дали това е магия, но повечето от накацалите по нея колибропеперуди се вдигнаха като една, кръжейки във въздуха, сякаш понесени от вятъра. Стъпи отново на земята и краката ѝ се раздвижиха, докато сърцето ѝ препускаше в гърдите. Съвсем беше изгубила представа за фигурата на танца, но усещаше, че вече правят последните стъпки и всеки миг ще трябва да се върне обратно при Тиаго.

Акива трябваше да я предаде отново във властта на генерала.

Сърцето и тялото ѝ се бунтуваха срещу това. Невъзможно бе да отиде пак при него. Почувства крайниците си леки, готови да отлетят. Пулсът ѝ достигна стакато, а останките от живата ѝ наметка се пръснаха като подплашени. Мадригал познаваше това свое състояние

— пълната готовност на тялото, привидното външно спокойствие за сметка на вътрешното вълнение, препускането на мислите — също като преди атака в сражение.

Нещо ще се случи.

„Нитид — помисли си тя, — знаеше ли отпреди за това?“.

— Мадригал! — повика я Акива. И той като колибропеперудите почувства промяната в нея, ускореното дишане, стягането на мускулите под жарките му пръсти, които все още обгръщаха талията ѝ. — Какво става?

— Искам... — започна тя, осъзнавайки съвсем ясно какво точно иска. Почувствало неговата притегателна сила, тялото ѝ се огъна послушно към него, но не знаеше как да го изкаже с думи.

— Какво? Какво искаш? — нежно, но настоятелно попита Акива. Той също го искаше. Склони глава, така че маската му за кратко се озова до единия ѝ рог, разпръсквайки трепетни усещания по цялото ѝ тяло.

Белия вълк бе само на едно разперено крило от тях. Щеше да се усети. Ако тя се опиташе да отлети, щеше да я последва. Акива ще бъде заловен.

На Мадригал ѝ се прииска да закрещи.

Точно тогава започнаха фойерверките.

По-късно тя щеше да си припомни думите на Акива колко гладко се е подредило всичко при него, сякаш така е било писано. В онова, което предстоеше да се случи, присъстваше същото усещане за неизбежност и правилност, сякаш става по промисъла на самата Вселена. Всичко щеше да мине леко. Като се започне с фойерверките.

Над главите им цъфтеше светлина, огромна и бляскава далия, детска въртележка, нова звезда. Звукът беше оглушителен. Пукотевица по бойните кули. Черен прах, изпълнил въздуха. Фигурите на емберлина се разпаднаха, танцьорите смъкнаха маските и вирнаха глави към небето да гледат.

Мадригал се раздвижи. Хвана ръката на Акива и се гмурна в хаоса на тълпата. Държеше главата си ниско и напредваше бързо. Пред двамата сякаш се отвори коридор сред гъсто притиснатите едно в друго тела. Те тръгнаха по него и той ги отведе надалече от това място.

[1] Мадригал (от фр.) е музикална композиция за пеене на няколко гласа, обикновено с любовно съдържание. — Б.ред. ↑

ДЕЦАТА НА СКРЪБТА

Едно време, много отдавна, още преди да се появят химерите и серафимите, имало само едно слънце и две луни. Слънцето било сгодено за Нитид, по-сияйната от сестрите, но тъкмо скромната Елай, която все се криела зад самоуверената си сестра, разпалвала похотта му. Веднъж, докато се къпела в морето, то я издебнало и я обладало. Тя се съпротивлявала, но Слънцето смятало, че трябва да притежава всичко, което пожелае. Накрая Елай го пробола и избягала, а кръвта на Слънцето се посипала като искри над земята и от нея се родили серафимите — незаконните деца на огъня. Също като баща си и те смятали, че тяхно право е да искат, да вземат и да притежават.

Елай разказала на сестра си какво се е случило. Нитид заплакала, нейните сълзи покапали по земята и от тях се родили химерите, децата на скръбта.

Когато Слънцето отново дошло при сестрите, никоя от тях не го пожелала. Нитид застанала пред Елай да я закриля, макар Слънцето, все още кървящо в искри, да знаело, че тя не е толкова беззащитна, колкото изглежда. То се замолило на Нитид да му прости, но тя го отхвърлила и от този ден нататък то неизменно следва сестрите по небесния им път, все искайки и искайки, но без да получава. Това била неговата присъда за вечни времена.

Нитид е богинята на сълзите и живота, лова и войната, а храмовете ѝ нямат чет. Тя е тази, която пълни женските утробы, укротява сърцата на умиращите и предвожда децата си срещу серафимите. Нейното сияние е като на малко слънце. Тя прогонва сенките.

Елай е по-коварната. Тя е само дия в въздуха, невидимата луна и едва няколко нощи в годината царува сама на небето. Наричат ги нощите на Елай; те са тъмни, обсипани само със звезди и добри за потайни деяния. Елай е богиня на убийците и тайните любовници.

Нейните храмове се броят на пръсти и са скрити от хорските очи, също като онзи в реквиемната горичка сред хълмовете над Лораменди.

Тъкмо там Мадригал отведе Акива, след като двамата избягаха от бала на Войнолюбеца.

* * *

Летяха. Крилете му все така бяха невидими заради заклинанието, но това не му пречеше да лети. Реквиемната горичка беше недосегаема по суша. Сред хълмовете се таяха пропасти и дерета и само понякога през тях прехвърляха въжени мостове — това ставаше в нощите на Елай, когато скрити под наметките поклонници отиваха на богослужение в храма. Тази нощ обаче там нямаше жива душа и Мадригал знаеше, че храмът ще е само за тях.

Имаха цяла нощ пред себе си. Нитид беше още високо в небето. Предстоеше им часове наред да бъдат заедно.

— Такава ли е вашата легенда? — с недоверие попита Акива. Докато летяха, Мадригал му разказа за Слънцето и Елай. — Значи серафимите са кръвта на Слънцето насилник, така ли?

— Щом така не ти харесва, разбери се със Слънцето — безгрижно каза Мадригал.

— Тази легенда е кошмарна. Що за брутално въображение имат химерите!

— Е, и онова, което ни е вдъхновило, също е било брутално.

Наближиха храма и куполът му вече прозираше между върхарите на дърветата; сред дебелите клони проблясваха фигурите на неговите сребърни мозайки.

— Ето тук — каза Мадригал и забави размаха на крилете си, за да се спусне през една пролука на листния покров. Тялото ѝ потръпна от нощния вятър, от усещането за свобода, от очакването. Изтика някъде назад в съзнанието си страха пред онова, което предстоеше да се случи — последиците от прибързаното ѝ напускане на бала. Докато се спускаше сред дърветата, този страх бе удавен от шумоленето на листата и музиката на вятъра, от онова *хиш-хиш*, което се носеше навсякъде около тях. Издаваха го евангелините, змиите-птици, които

пиеха нощния нектар на реквиемните дървета. В мрака на горичката очите им сребърно лъщяха като мозайките по купола на храма.

Мадригал стъпи на земята и Акива кацна до нея, разпръсквайки топлина. Тя застана с лице към него. Все още носеха маските. Можеха да ги свалят, докато летяха, но не го направиха. Мадригал си представяше мига, в който ще се изправят лице в лице и не махна маската си, защото в нейното въображение Акива я сваляше, а тя — неговата.

Явно и той си беше представял същото. Пристъпи към нея.

Реалният свят, останал далече зад тях — само пукане на фойерверки някъде в далечината на хоризонта — съвсем се стопи. Весел и сладък трепетен звук зазвъня вътре в Мадригал, сякаш бе струна на лютня. Акива свали ръкавиците си и ги пусна на земята. Когато я докосна, проследявайки с върховете на пръстите линията на раменете и шията ѝ, той беше с голи ръце. Посегна към тила, развърза маската и я свали от лицето ѝ. Очите ѝ, присвити цяла вечер, за да се нагодят към тесните цепнатини на маската, се разтвориха широко и погледът ѝ се изпълни с Акива, все още с последната смешна маска върху себе си. Тя долови тихата му въздишка и едва пророненото „Такава красота!“, след което посегна да махне неговата дегизировка.

— Здравей — повтори тя, както се бяха поздравили при срещата във фигурите на емберлина и щастието беше разцъфнало в нея. В сравнение с чувствата, които я изпълваха сега, онова щастие приличаше на мимолетна искра от фойерверк.

Той се оказа много по-съвършен от образа, който помнеше. При Булфинч лежеше умиращ, пепеляво бледен, отпуснат и въпреки това, неземно красив. Сега, цъфтящ от здраве и с кипнала от любовта кръв, той беше сияйнозлатен. Излъчваше жар, докато се взираше в нея с надежда и очакване, вдъхновен, омагьосан, *искрящ*. И толкова *жив*.

Тя беше причината той да е жив.

— Здравей! — прошепна в отговор той.

Двамата се гледаха прехласнато, смаяни, че стоят лице в лице след две години, сякаш бяха плод на нечия фантазия, призовани към живот по чужда воля.

Само докосване можеше да превърне този миг в реалност.

Ръцете на Мадригал трепереха, когато ги вдигна. Но те постепенно се успокоиха, щом ги опря в могъщата гръд на Акива. През

тънката материя на ризата му струеше горещина. Въздухът в горичката бе толкова гъст, че можеше да се пие на глътки, толкова плътен, че с него можеше да се танцува. Той стоеше като трети между тях, но изчезна в мига, в който двамата пристъпиха един към друг.

Ръцете му я обгърнаха и тя вдигна лице, за да прошепне още веднъж:

— Здравей!

Когато ѝ отговори, дъхът му опърли устните ѝ. Очите им още бяха широко отворени, пълни с почуда и удивление, но клепачите се спуснаха, щом устните им най-накрая се срещнаха и докосването ги убеди, че всичко това е истина.

СЪТВОРЕНИЕТО НА ЖИВОТА

Едно време, много отдавна, навсякъде царял мрак и властвали чудовища, огромни като световите, из които бродели. Това били гиборимите^[1]. Те обичали мрака, защото той прикривал тяхната грозота. И щом някое друго създание се изхитрявало да създаде светлина, те я потушавали. Когато се родили звездите, те ги погълнали и така мракът сякаш щял да царува навеки.

Но една друга раса от сияйни воители чула за гиборимите и поела от своя далечен свят на поход срещу тях. Това била продължителна война на светлината срещу мрака и мнозина от воителите паднали в битката. Когато най-накрая надвили чудовищата, били останали едва стотина — това били звездните богове, донесли светлина във Вселената.

Те създали звездите, сред които е и нашето Слънце, и вече нямало мрак, а безкрайна светлина. Звездните богове създали и деца по свой образ и подобие — серафимите — и ги пратили долу да занесат светлината на световите, които се реели из пространството, та всички да добруват. Един ден обаче последният от гиборимите, на име Замзумин, ги убедил, че трябва да има и сенки, та в сравнение с тях светлината да изглежда още по-сияйна. Тогава звездните богове сътворили сенките.

Но Замзумин бил измамник. Достатъчно било само малко късче мрак, за да може да борави с него. Той вдъхнал живот на сенките и както звездните богове създали серафимите по свой образ и подобие, така и Замзумин създал химерите по свой образ и подобие — грозни и ужасяващи. От този момент нататък серафимите винаги се сражават на страната на светлината срещу химерите, които са на страната на мрака и които ще останат врагове, докато свят светува.

* * *

Мадригал сънливо се разсмя.

— Замзумин ли? Ама че име!

— Не вини мен. Той е твой праотец.

— А, да. Грозният вуйчо Замзумин, който ме е създал от сенките.

— От грозните сенки — подчерта Акива. — Откъдето идва и твоят ужасяващ вид.

Тя отново се разсмя, натежала и отпусната от наслада.

— Винаги съм се питала откъде съм го наследила. Сега вече знам. Роговете са ми по бащина линия, а грозотата идва от огромното и зло чудовище, което ми е вуйчо.

След кратко мълчание, докато Акива притискаше лице във врата ѝ, тя продължи:

— Моята легенда повече ми харесва. Предпочитам да съм родена от сълзи, вместо от мрак.

— Нито една от двете не е много весела — каза Акива.

— Така е. Трябва ни мит с по-щастлив край. Хайде да си го измислим.

Лежаха, прегърнати зад храма на Елай, върху дрехите си, разпрострени по мъха, който сякаш приканваше към изповед, а покрай тях ромолеше тънко поточе. Лъчите и на двете луни се процеждаха през балдахина от листа. Евангелините утихнаха, когато цветовете на реквиемното дърво затвориха белите си пъпки за нощта. Мадригал скоро трябваше да тръгва, но и двамата се опитваха да прогонят далеч тази мисъл, сякаш можеха да забавят идването на зората.

— Имало едно време... — започна Акива, но гласът му секна и устните му плъзнаха по шията на Мадригал. — Ммм, захар. А мислех, че вече цялата съм я обрал. Сега пак трябва да проверя навсякъде.

Мадригал изписка и безпомощно се разсмя.

— Не, недей, имам гъдел.

Акива обаче продължи да вкусва шията ѝ и тя вече усещаше не гъдел, а тръпка, затова скоро спря да се противи.

Мина известно време, преди да се върнат към създаването на свой мит.

— Имало едно време... — пророни малко по-късно Мадригал. Лицето ѝ сега лежеше отпуснато върху гърдите на Акива, извивката на левия ѝ рог повтаряше линията на неговия овал и той можеше да опре чело на него. — Един съвършен свят, пълен с птици, създания на

ивици и други прекрасни творения като медени лилии, звезди и невестулки...

— *Невестулки ли?*

— Шшт! В този свят вече имало светлина и сенки, та не било нужно никакви свирепи звезди да идват и да го спасяват, както нямал нужда също и от кървящи слънца и плачещи луни. Но най-важното било, че този свят не познавал войната — ужасяващо, безполезно нещо, от което нито един свят няма нужда. Той имал земя и вода, въздух и огън, всичките четири стихии. Липсвала му само петата от тях. Любовта.

Акива слушаше със затворени очи. Усмихнат, галеше късата и мека като пух коса на Мадригал и чертаеше с върховете на пръстите си по улеите на нейните рогове.

— Този рай бил като празна кутия за скъпоценности. Така минавал ден след ден, богат на розови изгреви, на звуци от различни създания и необикновени благоухания, в очакване да се появят двама възлюбени, които да изпълнят всичко със своето щастие — мълчание. — Край.

— Край ли? — Акива отвори очи. — Какво искаш да кажеш с това „край“?

— Тази история още не е завършена — потърка тя буза в златистата кожа на гърдите му. — Светът още чака.

— А знаеш ли как да го откриеш? — закачливо попита той. — Хайде да тръгваме, преди слънцето да е изгряло.

Слънцето. Това подсеждане накара устните на Мадригал да застинат там, докдето бяха стигнали, а тъкмо се канеха да изследват извивките по рамото на Акива, белязано със следите на спомена за първата им среща при Булфинч. За миг си представи, че е могла да го остави там кървящ или още по-лошо — да го довърши, но тогава някаква неизбежност я беше възпряла и затова сега бяха тук, двамата. При мисълта да се откъсне от прегръдките му, да се облече, да си тръгне, в нея се надигна толкова силна съпротива, че чак я заболя.

Почувства и страх от онова, което нейното изчезване може да е предизвикало в Лораменди. В щастието ѝ нахлу образът на обзетия от ярост Тиаго, но тя го прогони. Нямаше как да прогони обаче изгряващото слънце. И с печален глас тя каза:

— Трябва да вървя.

— Знам — отвърна Акива.

Тя вдигна лице от рамото му и видя, че той е не по-малко окаян от нея. Нито той попита „Какво ще правим сега?“, нито тя. По-късно щяха да говорят за това. През тази първа нощ все още се бояха от онова, което предстои, и въпреки откритието на любовта, все още изпитваха свян един от друг.

Вместо това, Мадригал посегна към талисмана, който носеше на врата си.

— Знаеш ли какво е това? — попита, развързвайки връвчицата.

— Кост.

— Така е. Казваме ѝ ядец. Хващаш с пръст едната костичка, ето така, двамата си пожелаваме нещо и дърпаме. При когото остане по-голямата част, неговото желание се сбъдва.

— Магия ли е това? — попита Акива и седна. — Коя е тази птица, в чиито кости има магия?

— О, не е магия. Това е само игра и желанията всъщност не се сбъдват наистина.

— Тогава защо да го правим?

Тя вдигна рамене.

— Сигурно заради надеждата. Надеждата е могъща сила. В тази кост може и да няма магия, но когато знаеш каква е твоята надежда и я съхраняваш като светлинка в себе си, тя може да се сбъдне, почти като магия.

— Ти на какво най-много се надяваш?

— Не бива да се казва. Хайде, пожелай си нещо заедно с мен!

И тя му подаде ядеца.

Ядецът се появи на врата ѝ донякъде заради обикновена детска прищявка, донякъде поради вродената ѝ дързост. Тогава беше четиринайсетгодишна, вече четвърта година на служба при Бримстоун, но и минала през първите изпитания на бойните сражения, което я изпълни с увереност в собствените ѝ сили. Пристигна в дюкяна един следобед, тъкмо когато Туига вадеше току-що изсечените лъкнута от гнездата на калъпа, и взе да го увещава да ѝ даде един.

Бримстоун още не я беше посветил в суровата реалност на магията и нейния данък болка и тя продължаваше да мисли изпълнението на желанията за игра. Когато и този път той, както обикновено, ѝ отказа — не се скъпеше единствено на скупита, чиято

изработка струваше близо щипка болка за всяко — тя разигра в ъгъла един мъничък, но драматичен припадък. Вече беше забравила кое е било толкова важно желание за четиринайсетгодишната ѝ особа, но добре помнеше как Исса измъкна една кост сред останките от вечерята — блатни яребици в сос — залъгвайки я с поверието за ядеца, което беше научила от хората.

Исса имаше цяла съкровищница от легенди на човешкия род и предаде и на Мадригал страстта си по тази раса и нейния свят. Напук на Бримстоун, тя взе костта и превърна в цял спектакъл наричането на желания над нея.

— Това ли е всичко? — попита Бримстоун, когато чу каква детинщина е причината за гневното ѝ избухване. — И се канеше да пропилееш едно желание само заради това?

Двете с Исса тъкмо щяха да разчупят ядеца, но думите му ги спряха.

— Ти не си глупава, Мадригал — продължи Бримстоун. — Щом искаш нещо, преследвай целта си. Надеждата притежава мощ. Не я пропилявай така лекомислено.

— Добре, тогава — отвърна тя и стисна ядеца в шепата си. — Ще го запазя, докато моите надежди не оправдаят високите ти очаквания към мен. — И завърза костта на връвчица. Няколко седмици след това тя демонстративно казваше на глас всякакви нелепи желания и се преструваше, че съвсем сериозно обмисля да счупи ядеца заради някое от тях.

— Искам да мога да вкусвам с краката си като пеперуда.

— Искам мишескорпионите да могат да говорят. Обзалагам се, че знаят най-новите клюки.

— Искам косата ми да е синя.

Но така и не счупи ядеца. Започналото като детски каприз лека-полека се превърна в нещо друго. Седмиците ставаха месеци и колкото по-дълго време ядецът оставаше цял, толкова по-важно беше за нея, когато дойде време да го счупи, желанието ѝ — надеждата, по-скоро — наистина да си заслужава.

Когато се озова в реквиемната горичка заедно с Акива, това време най-после дойде.

Гледайки го право в очите, тя внимателно формулира желанието си наум, после дръпна. Костта се разцепи точно по средата и когато

сравниха двете костици, те се оказаха със съвсем еднаква дължина.

— О! Нямам представа какво означава това. Може пък желанията и на двамата да се сбъднат.

— Може да означава, че двамата сме си пожелали едно и също.

Тази мисъл се понрави на Мадригал. Желанието ѝ беше просто, целенасочено и страстно: да го види отново. Единствено тази надежда би ѝ дала сили да си тръгне сега.

Двамата се надигнаха от постелята с измачкани дрехи. Мадригал трябваше отново да се напъха в среднощно синята си рокля като змия, която се връща в старата си кожа. Влязоха в храма и пиха вода от свещения извор, който бликаше от земята. Тя наплиска лицето си и се зарече да донесе свещи, когато дойде пак.

Естествено, че щеше да дойде пак.

Раздялата приличаше на театрална драма с нейната преувеличена физическа непосилност да отлети и да остави Акива, в чиято реална тежест не вярваше до този момент. Връщаше се отново и отново за последна целувка. Усещаше устните си, не познали дотогава подобно бreme, издайнически набъбнали, похотливи. Въобразяваше си, че по вида ѝ отдалече може да се разбере как е прекарала нощта.

Най-накрая отлетя, стиснала маската за едната от дългите ѝ панделки. Тя се развяваше след нея, сякаш някаква птица ѝ правеше компания в полета. Целунатата от зората земя се търкаляше долу по целия път към Лораменди.

След шумното веселие сега градът лежеше притихнал и укротен, въздухът над него беше още тръпчив и задимен от фойерверките. Промъкна се в подземната катедрала през един таен проход. Бримстоун беше направил магия заключените врати да се отварят при звука на нейния глас и вътре нямаше стражи, които да видят пристигането ѝ.

Оказа се съвсем лесно.

В този първи ден тя се чувстваше нерешителна, предпазлива, в неизвестност какво се е случило по време на отсъствието ѝ и дали не я чака вълна от гняв и възмущение. Но мойрите^[2] продължаваха да тъкат своите невидими нишки и сутринта от брега на Миреа пристигна съгледвач с вестта, че към сушата приближават галеони на серафимите. Ето защо Тиаго напусна Лораменди почти по същото време, когато Мадригал се върна в града.

Чиро започна да я разпитва къде е била и Мадригал ѝ отговори с някаква нескопосана лъжа. От този момент нататък отношението на сестра ѝ към нея се промени. Мадригал често хващаше Чиро да я следи със странно, бездушно изражение, и щом усетеше, че е разкрита, започваше да се занимава усърдно с нещо, сякаш изобщо не я е гледала. Двете все по-рядко се виждаха, едно, защото Мадригал беше погълната от своята тайна и паралелния си живот, но и защото Бримстоун особено се нуждаеше от помощта ѝ по това време, което я освободи от всички останали задължения. Нейният легион не участваше в отбраната срещу нахлуването на серафимите и тя си помисли, че по ирония на съдбата дължи това на Тиаго. Известно ѝ беше, че той я държи настрана от всяка предполагаема опасност, която би я лишила от нейната „неопетненост“ преди сватбата им. Явно не е имал време да промени заповедта преди заминаването.

Така дните на Мадригал преминаваха в дюкянчето и в катедралата заедно с Бримстоун; тя нижеше зъби и съчленяваше нови тела. Нощите — когато успяваше — бяха посветени на Акива.

Принесе в дар на Елай свещи и сладки кифлички с трошливка, любимата подправка на луната; изнасяше тайно от града храна за себе си и за своя възлюбен, която ядяха направо с пръсти, след като се бяха любили. Медени сладкиши, плодове на греха и печени птици, с които да заситят нестихващия глад, като никога не забравяха да запазят ядеца. Носеше тънки бутилки с вино и малки чаши, издълбани от кварц, а след като изпиеха виното, изплакваха чашите в свещения извор и ги оставяха на олтара на богинята до следващия път.

С всеки нов ядец, който разчупваха, двамата се надяваха да има и следващ път.

Докато тихо работеше край Бримстоун, Мадригал често си мислеше, че той знае за тайните ѝ похождения. Търговеца на желания често спираше златистозеления си взор на нея и тя се чувстваше като прикована от него, разголена. В такива моменти си повтаряше, че не може да продължава вечно така, че това е лудост, която трябва да се прекрати. Всеки път репетираше думите на онова, което искаше да каже на Акива, преди да отлетят към реквиемната горичка, но щом го видеше, те излитаха от ума ѝ и тя без противене се отдаваше на пиршеството на радостта. Постепенно започнаха да мислят за

горичката като за света от нейната легенда — рай, който очакваше двама възлюбени да го изпълнят със своето щастие.

И те непрекъснато го пълнеха. През този месец на откраднати нощи и няколко окъпани в слънце следобеди, когато Мадригал успяваше да избяга от Лораменди посред бял ден, двамата обгръщаха с крилете си своето щастие и наричаха това затворено пространство свой свят, макар да знаеха, че не е свят, а само скривалище, което е нещо съвсем различно.

След няколко срещи започнаха да се учат да бъдат честни един с друг и го правеха с ненаситността на любовници, които искат да узнаят чрез думи и докосване всичко за другия: всеки спомен и мисъл, всяка миризма и шепот. Когато свенливостта помежду им се стопи, те признаха бъдещето: че него го има и не могат повече да се преструват, че то не съществува. И двамата си даваха сметка, че животът им не може да продължава така, особено за Акива, чийто хоризонт беше изпълнен единствено от Мадригал; той спеше по цял ден като евангелините, очаквайки да падне нощта.

Акива ѝ призна, че е едно от копелетата на императора, един от легионите, отгледани с единствената цел да убиват. Разказа ѝ за деня, в който стражите бяха дошли в харема, за да го отнемат от майка му. И как тя му е обърнала гръб, оставяйки го в ръцете им, сякаш не е нейно дете, а кръвен данък, който трябва да се изплати. Как е намразил баща си, задето отглежда децата си с единствената цел да ги обрече на смърт, и в някакви кратки проблясъци тя усещаше, че той се самообвинява, задето е едно от тях.

Мадригал галеше изпъкналите белези по пръстите му и си представяше химерите, чиято смърт символизираха тези черти. Питаше се колко ли от душите им са били пречистени и колко са изгубени безвъзвратно.

Не разкри пред Акива тайната за прераждането. Когато я попита защо върху дланите ѝ няма татуирани очи, тя скалъпи някаква лъжа. Не можеше да му каже за ревенантите. Това беше голямата и злокобна тайна, на която се крепеше устойчивостта на нейната раса. Не можеше да я сподели с Акива, макар че така би го освободила от вината за убитите от него химери. Наместо това, тя целуна една по една бройните резки по пръстите му и каза:

— Научени сме единствено да воюваме, но има и други пътища, по които да тръгнем в живота. Двамата с теб трябва да ги открием, Акива. А можем и ние да ги *прокараме*. Това сега е началото.

Тя докосна гърдите му и почувства как в нея се надига любов — към сърцето, което кара кръвта му да се движи; към гладката му кожа и неговите белези; към плахата му нежност. После взе ръката му и я притисна към гърдите си.

— *Ние* сме началото.

Постепенно двамата започнаха да вярват, че това е наистина възможно.

Акива й каза, че през двете години след Булфинч не е убил нито една химера.

— Наистина ли? — попита тя почти недоверчиво.

— Ти ми показва, че пред всеки от нас стои и този избор — да не убива.

Мадригал сведе поглед и призна:

— Аз обаче съм убивала серафими и след това.

Акива я хвана за брадичката и вдигна лицето й към своето.

— Като спаси *мен*, ти ме промени и ето че сега сме заедно, благодарение на онзи момент. Досега вярвала ли си, че това е възможно?

Тя поклати глава.

— Не вярваш ли, че и други могат да бъдат променени като мен?

— Само някои — отвърна тя, мислейки за своите другари, за приятелите си. За Белия вълк. — Но не всички.

— Първо, само някои, после — повече.

Първо, само някои, после — повече. Мадригал кимна и двамата се опитаха да си представят този различен живот, не само за тях, а за всички раси на Ерец. През този месец, в който се криеха и се любеха, мечтаеха и градяха планове, те успяха да повярват, че така е било писано, че двамата са плод на нечия велика и загадъчна промисъл. Дали това е била Нитид, или звездните богове, или някой друг, не знаеха. Усещаха само, че тази могъща воля е оживяла в тях, за да донесат мир на своя свят.

Тъкмо това беше новата им надежда, когато разчупиха поредния ядец. Знаеха, че не могат вечно да се крият в реквизиенната горичка и да сънуват наяве. Чакаха ги дела, стояха едва в началото на пътя, който

трябваше да извървят, за да се превърне всичко това в реалност. В тази тяхна надежда имаше толкова страст, че бяха способни да сътворят чудеса — да положат *началото* на нещо ново. Стига да не бяха предадени.

[1] От иврит — може да се употребява и като съществително и като прилагателно име и означава „герои“ и „храбри“ — Б.ред. ↑

[2] В древногръцката митология трите мойри са сестри, богини на съдбата и плетат нишка от участието на всеки смъртен. — Б.пр. ↑

РЕВЕНАНТ

— Акива — изрече само с дъх Кару, чувствайки се цялостна и завършена.

Откакто разчупиха ядеца, не бе минала и секунда, но в този кратък отрязък от време я връхлетяха години. Мадригал беше приключила пътя си преди седемнайсет години. Всичко, случило се след това, беше от един друг живот, но той беше също неин. Тя беше Кару, но беше и Мадригал. Едновременно човек и химера.

Тя беше ревенант.

Нещо се случваше вътре в нея: бързолетно се сливаха два вида спомени, две съзнания, които бяха всъщност едно цяло; всичко това преливаше едно в друго като сплетени пръсти.

Видя хамсите си и разбра какво бе сторил Бримстоун. Въставайки срещу заповедта на Тиаго тя да бъде изличена, той някак беше успял да прибере душата ѝ. И тъй като за нея вече нямаше живот в собствения ѝ свят, тайно я беше пренесъл в този. Как ли е успял да изтръгне всички спомени от душата ѝ? Взел е целия живот на Мадригал и го е събрал в ядеца, съхранил го е за нея.

Внезапно си припомни какво ѝ каза Изил последния път, когато се видяха — тогава той ѝ предложи бебешки зъби и тя ги отхвърли. „Веднъж — каза той и тогава Кару не му повярва. — Веднъж той поиска няколко“.

Вече му вярваше.

Ревенантите бяха правени за битки; телата им се появяваха вече съзрели, сътворени от зъби на зрели създания. Но нея Бримстоун я е създал от бебе, като човешко дете, дал ѝ е името *Надежда* и я е дарил с цял и пълноценен живот, далече от войната и смъртта. Изпълни я блага, дълбока, нежна любов. Той я беше дарил с детство, с цял един нов свят. С желания. С *изкуство*. А Исса, Ясри и Туига са били посветени в тайната и са му помагали да я скрие. Да я обича. Скоро щеше отново да ги види и вече нямаше да страни от Бримстоун, както

правеше досега, наплашена от мрачната му грубост и външността му на чудовище. Сега щеше да обвие ръце около тялото му и да каже, най-после, *благодаря ти*.

Вдигна поглед от дланите си, премести очи от едно чудо на друго — Акива стоеше пред нея. Все още беше изправен в края на леглото, върху което само преди миг се бяха повалили с вплетени тела, неговото, покрило изцяло нейното. Кару вече проумяваше тази болезнена *всеобятност*, дошла след всичко онова, което двамата бяха споделяли в другото й тяло, в другия й живот. На два пъти се беше влюбвала в него. Сега Кару го обичаше и с двете си любви, така съкрушителни, че едва успяваше да ги понесе. Тя го погледна през сълзи.

— Ти си успял да избягаш — каза. — Ти си оживял.

Смъкна се от леглото, хвърли се към него, притисна се в тялото му, припомняйки си неговата мощ, неговата жар.

Миг колебание, после ръцете му я обгърнаха, здраво. Не пророни и дума, но я притискаше силно към тялото си и я полюляваше в прегръдките си. Усети го да трепери, да ридае, да притиска устни към главата й.

— Избягал си — повтори тя, като едновременно хълцаше и се смееше. — Жив си.

— Жив съм — шепнешком произнесе той, давейки се. — Ти си жива. Дори не знаех. През всичките тези години не съм и помислял...

— Живи сме — замаяно рече Кару. Тази чудотворна мисъл се пропи в тялото й и тя се почувства така, сякаш техният общ мит се превръща в реалност. Двамата имаха свой свят, бяха заобиколени от него. Това място, дарено й от Бримстоун, беше едната половина от нейния дом; другата половина я чакаше зад портала в небесата. Те вече можеха да имат и двете половини.

— Видях те как умираш — безпомощно рече Акива. — Кару... Мадригал... Любов моя. — Очите му. Неговото изражение. Изглеждаше така, сякаш се е върнал седемнайсет години назад и отново е на колене, принуден да гледа. — Видях те да умираш — повтори.

— Знам. — Тя нежно го целуна, спомняйки си разяждащия ужас в неговия вик. — Всичко си спомням.

Той също си спомняше.

Качулатият палач: чудовището. Вълка и Войнолюбеца, наблюдаващи сцената от балкона. И тълпата, тътенът от удрящите по земята крака. Нейният рев и жаждата за кръв. Всички тези чудовища, взели на подбив мечтата на Акива за мир, която той отглеждаше в продължение на двете години след Булфинч. Само защото един от тях успя да докосне душата му, той повярва, че всички зверове заслужават тази мечта.

А насреща стоеше тя, цялата окована — единствената, *неговата* избраница — с немилостиво изкълчени криле. Тогава илюзорната мечта отлетя. Ето какво бяха способни да сторят на един от своите. Неговата красива Мадригал, изящна дори в този миг.

Той гледаше с безсилен ужас как тя пада на колене. Как полага глава на дървника. „Невъзможно“, изкрещя сърцето на Акива. Това не може да е истина. Промисълът, тайнството, които бяха на тяхна страна... къде са те сега? Протегнатият врат на Мадригал, толкова крехък; гладката ѝ буза, опряна в черната скала и острието, вдигнато високо, готово да се стовари.

Викът му сякаш заживя свой живот. Издраска с нокти гърлото му, проправяйки си път навън, изтърбуши го отвътре. Късаше и дереше. Това беше болка, чрез която можеше да призовава и той се опита да я превърне в магия, но се оказа твърде немощен. Вълка се беше погрижил за това. Акива дори сега беше уязвим за пазачите ревенанти; техните хамси, насочени към него, бяха способни да го затрият с парализираща болка. Въпреки това, той опита и през тълпата премина вълна, сякаш земята под краката се гънеше. Ешафодът подскочи, палачът трябваше да направи крачка назад, за да се задържи, но въпреки това, постигнатото не беше достатъчно.

Капилярите в очите му се спугаха от усилието. Той продължаваше да крещи. Опитваше.

Острието проблесна при спускането и Акива се повали напред, опрян върху дланите си. Усети се разкъсан на парчета, празен. Любов, мир, чудо — всичко изчезна. Надежда, човечност — край.

Единствено остана жаждата за мъст.

Острието беше голямо и блестящо като падаща луна. То се стовари и Мадригал беше незащитена срещу него.

Тя сякаш наблюдаваше неговото падане някъде извън тялото си.

Все още я имаше. *Имаше я*, но вече без тяло. Не желаше да гледа позорното търкулване на главата си, но беше безсилна. Роговете ѝ първи с тропот удариха платформата, последва тъп, неприятен звук от падане на къс месо, преди всичко да утихне. Роговете не позволиха на главата ѝ да се отърколи.

От необичайната нова позиция над собственото си тяло тя проследи всичко. Нямаше как да го избегне. Очите останаха някъде там като част от тялото ѝ; вече не можеше да ги извърне, накъдето си поиска, нито да затвори клепачи, за да не гледа. Сега виждаше всичко и никаква телесна обвивка не я отделяше от въздуха наоколо. Наблюдаваше нямо случващото се и гледаше във всички посоки едновременно, сякаш цялата бе само едно око, но с малко замъглен взор. Агората, изпълнената с омраза тълпа. А върху платформата срещу ешафода викът му все още огъваше пространството около нея: Акива на колене, наведен силно напред и разтърсван от хлипове.

Точно под нея беше собственото ѝ тяло, обезглавено. Залюля се на една страна и падна. Всичко свърши. Но тя продължаваше да се чувства свързана с него. Очакваше го; още отпреди знаеше, че душите остават с тленните останки няколко дни, преди да започнат да гаснат. Ревенантите, спасени в последния момент, преди пълното изличаване на душите им, разказваха, че усещането е все едно някакъв прилив те отнася.

Тиаго заповяда тялото ѝ да бъде оставено върху ешафода, докато не изгние. Щеше да бъде охранявано, та да не се опита някой да събере душата ѝ. Стана ѝ жал заради начина, по който се отнасяха с тленните ѝ останки. Макар Бримстоун да наричаше телата само „обвивка“, тя си харесваше кожата, която бе носила цял живот и би желала нейният край да е поне малко по-благоприличен. Но вече нищо не можеше да се направи, а и тя нямаше намерение да остане тук, за да види как се разлага тялото ѝ. Имаше съвсем други планове.

Още не беше сигурна дали ще може да осъществи идеята, която я преследваше. Имаше само далечна представа как да стане това, но беше съсредоточила цялата си воля, копнеж и страст в решението. Всичко, за което мечтаеха двамата с Акива, вече беше унищожено и тя събра сили само за едно последно усилие: да го освободи.

За целта обаче ѝ трябваше тяло. Вече си беше избрала едно. Добро беше — нейно собствено дело.

Добре използва диаманти за направата му.

ПОБЕДА И МЪСТ

— Какво става с теб, Мад?

Седмица по-рано Мадригал завари Чиро в казармата. Зазоряваше се и тя се беше добрала до нара си едва половин час по-рано след поредната нощ с Акива.

— Какво искаш да кажеш?

— Спиш ли изобщо напоследък? Къде беше снощи?

— На работа — отвърна.

— Цяла нощ?

— Точно така, цяла нощ. Нищо чудно да съм задрямала в дюкянчето и да съм проспала няколко часа — тя се прозя. Чувстваше се уверена в лъжите си, защото никой, освен най-близкото обкръжение на Бримстоун, не знаеше какво става в западната кула, нито имаше представа за тайните проходи, през които тя влизаше и излизаше. Пък и не беше лъжа, че поспя няколко часа, само дето не го направи в дюкянчето. Задряма, свита в прегръдките на Акива, и се събуди от неговия поглед.

— Какво? — попита свенливо.

— Нещо хубаво ли ти се присъни? Усмиваше се, докато спеше.

— Разбира се, че ще се усмихвам. Щастлива съм.

Щастлива.

Помисли си, че сигурно точно това има предвид Чиро, когато попита „Какво става с теб?“. Мадригал се чувстваше като *новородена*. Досега нямаше представа колко надълбоко може да проникне в нея щастието. Въпреки трагичните събития от детството ѝ и постоянната угроза на войната, тя се чувстваше щастлива. Винаги има нещо, от което може да се извлече наслада, стига да го потърсиш. Но сега беше различно. Вече не можеше да се прикрива. Понякога даже имаше чувството, че щастието струи от нея като светлина.

Щастие. Това беше пресечната точка, в която страстта, с нейната омая и барабаниящ ритъм, среща нещо по-нежно: като завръщане у

дома, някаква сигурност и същинско слънчево доволство. Щастието бе всичко това, преплетено с жар и трепет и сияеше вътре в нея, сякаш е погълнала звезда.

Приемната ѝ сестра я наблюдаваше мълчаливо с присвити очи, когато изсвирване на тръба някъде навън в града я накара да се втурне към прозореца. Мадригал застана до нея и също погледна навън. Тяхната казарма беше точно зад оръжейната палата и от нея се виждаше фасадата на двореца от другата страна на агората, върху която висеше гонфалонът на Войнолюбеца — широко копринено знаме, което показваше, че той е в палата. Върху него имаше извезан герб — еленови рога с напъпили филизи, символ на непрекъснат растеж. Докато Мадригал и Чиро надничаха през прозореца, до гонфалона се спусна още едно знаме. Неговият герб представляваше бял вълк и макар да беше прекалено далече, за да разчетат мотото, и двете знаеха какво гласи то.

„Победа и мъст“.

Тиаго се беше завърнал в Лораменди.

Ръцете на Чиро се разтрепериха и тя трябваше да се хване за рамката на прозореца, за да ги успокои. Мадригал забеляза вълнението на сестра си, въпреки че едва успяваше да се пребори с надигащата се в самата нея жлъчка. Приемаше заминаването и отсъствието на Тиаго като знак на съдбата, която ѝ беше отредила щастие. Но ако неговото заминаване беше знак, тогава какво ли трябва да означава завръщането му? При вида на флага, като че я поляха със студена вода. Това не би могло да погаси нейното щастие, но тя усети порив да се свие на кълбо, за да го предпази.

Мадригал потръпна.

Чиро забеляза това.

— Какво ти става? Да не се страхуваш от него?

— Не се боя — отвърна Мадригал. — Само съм малко неспокойна, че го обидих, като изчезнах така внезапно.

Версията, с която обясни бягството си от бала, бе, че е попрекалила с житното вино, вълнението ѝ е дошло в повече и се е скрила в катедралата, където е заспала. Вгледа се внимателно в сестра си и попита:

— Той беше ли... бесен?

— На никого не му харесва да го отхвърлят, Мад.

Мадригал прие този отговор за „да“.

— Мислиш ли, че го е забравил? Дали се е отказал вече от мен?

— Има само един сигурен начин това да стане — отвърна Чиро.

Гледаше нагло, подигравателно — несъмнено — но очите ѝ сияеха. — Може да умреш — продължи. — И да се преродиш в грозница. Тогава със сигурност ще те остави на мира.

Мадригал още тогава трябваше да се усети и да бъде поне малко по-предпазлива. Но в душата ѝ не се таеше и капка подозрение. Нейното безкрайно доверие бе най-голямата ѝ слабост.

ЕДИН ПРЕРОДЕН СВЯТ

— Не мога да те спася.

Бримстоун. Мадригал вдигна очи. Тя седеше на пода в единия ъгъл на оградената с решетки затворническа килия и не чакаше спасение.

— Знам.

Той пристъпи към решетките, но тя не помръдна, остана с вирната брадичка и безизразно лице. Дали и той ще я заплуюе като останалите? Нямаше нужда да го прави. Разочарованието на Бримстоун беше много по-страшно от всичко, което останалите можеха да й сторят.

— Причиниха ли ти болка? — попита той.

— Само когато изтезават него.

А това бе най-страшното мъчение, което можеше да си представи. Където и да държаха Акива, явно беше достатъчно близо, защото го чуваше да крещи, докато виковете му не се извисяваха до пълна агония. Разнасяха се непрекъснато, достигайки до нея на неравни интервали. Тя не знаеше кога ще дойде следващият и прекара последните няколко дни в изтощително очакване.

Бримстоун я изгледа изпитателно.

— Обичаш го.

В отговор, тя успя единствено да кимне. Досега се справяше добре, с високо вдигната глава и външно самообладание. Не им позволи да усетят какво я разяжда отвътре, сякаш изличаването на душата ѝ вече беше започнало. Но под изпитателния поглед на Бримстоун долната ѝ устна започна да трепери. Тя я притисна с юмрук, за да спре треперенето. Помълча известно време и щом се увери, че гласът ѝ няма да я издаде, каза:

— Съжалявам.

— За какво, дете?

Подиграваше ли се? Невъзможно бе да се разгадае изражението на овчето му лице. Кишмиш и сега стоеше кацнал на единия рог и позата му повтаряше тази на неговия господар — килнатата настрани глава, приведените рамене.

— Да не съжаляваш, че си се влюбила? — попита Бримстоун.

— Не за това.

— За какво тогава?

Не знаеше какъв отговор очаква той. Навремето ѝ беше казал, че иска от нея единствено истината, колкото по-проста, толкова по-добре. Тогава къде беше истината? За какво съжаляваше сега?

— Че позволих да ме заловят — отвърна. — И... задето те посрамах.

— Трябва ли да се чувствам посрамен?

Тя примигна насреща му. Не можеше да повярва, че Бримстоун ѝ се подиграва. Дори не очакваше да дойде при нея. Мислеше, че ще го зърне за последно на балкона на палата, докато заедно с всички останали чака екзекуцията.

— Кажи ми какво си сторила — продължи той.

— Знаеш много добре какво направих.

— Разкажи ми.

Явно ѝ се подиграваше. Мадригал се примири с това. И започна да изрежда:

— Най-висша степен на предателство. Заговор с врага. Заплаха за бъдещето на химерите да пребъдат във вечността и за всичко онова, за което сме се борили в продължение на хиляди години...

— Знам каква е присъдата ти — прекъсна я той. — Разкажи ми със свои думи.

Тя преглътна мъчително, опитвайки се да отгатне какво точно иска от нея. Накрая колебливо каза:

— Аз... се влюбих. Аз... — изгледа го с празен поглед, преди да му разкрие онова, което не беше споделяла с никого досега. — Всичко започна по време на битката при Булфинч. Сражението беше приключило. Стана после, докато събирахме душите. Намерих го издъхващ и го спасих. Не знам защо го направих; така го усетих, сякаш нямах друг избор. По-късно... После вече мислех, че двамата с него сме предопределени за нещо, че така ни е било писано — гласът ѝ

секна и страните ѝ пламнаха, когато прошепна: — Двамата с него да донесем мир.

— Мир — повтори като ехо Бримстоун.

Колко детско и незряло ѝ се виждаше това сега от мястото, на което се намираше — да си въобразява, че тяхната любов е плод на божествена намеса. Но колко красива бе тя, въпреки всичко. Онова, което преживя с Акива, бе недосегаемо за срама и позора. И Мадригал извиси глас, изричайки:

— Двамата с него мечтаехме за един прероден свят.

Думите ѝ бяха последвани от продължително мълчание.

Бримстоун само я гледаше втренчено и ако като дете не си бе измислила игра да устоява на погледа му, сега нямаше да успее да го издържи. Въпреки това, очите ѝ вече смъдяха и беше готова да мигне, когато той най-накрая проговори:

— И за това ли трябва да се чувствам посрамен? — каза.

Страданието и скръбта, които я разкъсваха, внезапно утихнаха. Почувства се така, сякаш кръвта ѝ спря да тече. Не се беше надявала... Не би посмяла дори. Какво ли искаше да каже? Дали ще продължи?

Едва ли. Той въздъхна тежко и отново каза:

— Не мога да те спася.

— Аз... го знам.

— Ясри ти праща това — протегна ѝ през решетките някакво платнено вързопче. Мадригал го взе. То беше топло и благоухаещо. Развърза го и намери вътре сладки рогчета. Ясри от години я тъпчеше, с напразното усилие да я поохрани малко повече. От очите на Мадригал бликнаха сълзи.

Нежно остави вързопчето край себе си.

— Не мога да ям сега — каза. — Но ти ѝ кажи, че съм ги изяла.

— Ще кажа.

— А на... Исса и Туига... — болката я стисна за гърлото. — Кажи им... — отново се наложи да притисне юмрук към устните си. Едва ги удържаше да не треперят. Защо всичко ставаше още по-тежко в присъствието на Бримстоун? Преди да дойде, гневът я правеше силна.

Макар да не беше казала още нищо, той я увери:

— Те го знаят, дете. Вече го знаят. И също не се срамуват от теб.

Също.

Това беше най-много, което би си позволил да ѝ каже, но и то стигаше. Мадригал избухна в сълзи. Опря се на решетките със сведена глава, ридаеща. Усети ръката му на тила си и се разхлипа още по-силно.

Той не бързаше да си тръгва и Мадригал знаеше, че никой друг, освен Бримстоун — навремето лично спасил Войнолюбеца — не би могъл да погази изричната заповед на Тиаго при нея да не идват посетители. Бримстоун имаше власт, но дори тя не можеше да отмени присъдата. Престъплението ѝ бе твърде тежко, а вината — прекалено очевидна.

Когато риданията утихнаха, тя изведнъж се почувства празна и... много по-добре, сякаш досега солта на неизплаканите сълзи е тровела кръвта ѝ, но вече е пречистена. Опря се на решетките. Бримстоун беше приклепнал от другата страна. Кишмиш започна да надава кратко накъсано цвъртене. Мадригал знаеше, че така се моли за нещо на господаря си, затова натроши сладките на Ясри и го нахрани.

— Затворнически пикник — каза накрая с някакво бледо подобие на усмивка, което веднага изчезна от лицето ѝ.

Двамата го чува едновременно — вик на толкова дълбоко отчаяние, че Мадригал се сви на място, скри лице в коленете си и запуши с ръце ушите си, потъвайки в мрак, тишина и отрицание. Това не ѝ помогна. Викът вече кънтеше в главата ѝ и дори след като заглъхна, ехото му продължаваше да отеква вътре в нея.

— Кой ще бъде първи? — обърна се тя към Бримстоун.

Той разбра какво го пита.

— Ти. Серафимът ще гледа.

В пристъп на някакво странно отчуждение тя каза:

— Мислех, че ще реши обратното и ще накара мен да гледам.

— Според мен... — започна след кратко колебание Бримстоун, — той не е... приключил още с него.

От гърлото на Мадригал излезе задавен звук. Колко още? Колко още Тиаго ще го кара да страда?

— Спомняш ли си ядеца от моето детство — попита тя Бримстоун.

— Помня го.

— Най-последно си пожелах нещо. Така де, нарекох си една надежда, след като в костта няма никаква магия.

— Надеждата е магия, дете.

Образи запрепусаха из главата ѝ. Акива сияйно се усмихва. Акива, повален на земята, а кръвта му изтича в свещения извор. Храмът, погълнат от пламъци, докато войниците ги влачат нанякъде; огънят подхваща и реквизиерните дървета, заедно с евангелините, скрити в короните им. Мадригал бръкна в джоба си и извади ядеца, който отнесе в горичката последния път. Остана недокоснат. Така и не успяха да го разчупят.

Подаде го на Бримстоун.

— Ето. Задръж го, размени го за нещо или го изхвърли. Вече няма никаква надежда.

— Ако и аз мислех така, нямаше да съм тук сега — отвърна той.

Какво ли искаше да каже с това?

— Какво според теб правя ден след ден, дете, ако не да се боря срещу прилива? Вълна подир вълна се разбива на брега и всяка следваща облизва пясъка още по-навътре. Ние няма да победим, Мадригал. Не можем да надделеем над серафимите.

— Какво? Но нали...

— Невъзможно е да спечелим тази война. Вече знам това. Прекалено силни са. Успяваме да удържим толкова дълго само защото изгорихме библиотеката.

— Библиотеката ли?

— В Астре. Там се съхраняваше архивът на цялото магическо познание на серафимите. Глупаците държаха всички ръкописи на едно място. Така ревниво пазеха магическата си сила, че бяха забранили да се правят дори преписи. Не можеха да допуснат някое парвеню да ги шантажира, затова събраха своето познание на едно място и го предаваха само на онези ученици, които можеха да контролират и да държат подръка. Това беше първата им грешка — да съхраняват цялото си могъщество само на едно място.

Мадригал слушаше прехласната. Бримстоун споделяше с нея. История. *Тайни*. Уплашена да не развали магията на момента, тя попита:

— Каква беше следващата им грешка?

— Престанаха да се страхуват от нас — той замълча за по-дълго. Кишмиш подскачаше ту на единия, ту на другия му рог. — Имаха

нужда да вярват, че ние сме животни, за да намерят оправдание за това как ни използват.

— Роби — прошушна тя, чувайки гласа на Исса в главата си.

— Превърнаха ни в роби на болката. *Ние* бяхме източникът на тяхната мощ.

— Мъчения.

— Казваха си, че ние сме безчувствени и безсловесни зверове, сякаш това ги оправдаваше. Държаха в кариерите си пет хиляди звяра, които съвсем не бяха безсловесни, но те повярваха на собствената си измислица. Вече не ги беше страх от нас и това направи всичко още по-лесно.

— Кое стана по-лесно?

— Тяхното унищожаване. Половината от пазачите дори не разбираха езика ни. Предпочитаха да си мислят, че това е само грухтене и рев, които надаваме от болка. Те бяха глупци и ние ги избихме до крак, после изгорихме всичко. Лишени от магическата си сила, серафимите изгубиха и превъзходството си. През всичките тези години не успяха да си го възвърнат. Но рано или късно, това ще стане, дори библиотеката да я няма. Твоят серафим е доказателство, че започват да преоткриват онова, което изгубиха.

— Но... Не, магията на Акива не е такава... — тя си спомни за живата наметка, с която той я загърна. — Той никога не би я използвал като оръжие. Единственото му желание е да има мир.

— Магията не е оръдие на мира. Цената ѝ е прекалено висока. Продължавам да я използвам, възраждайки душите смърт след смърт с вярата, че ще ги поддържам живи само докато... светът не се прероди.

Нейните думи.

Той се изкашля. Звукът приличаше на стъпки по чакъл. Нима това е възможно, нима ѝ казваше, че...?

— Аз също мечтая, дете — продължи той.

Мадригал не откъсваше очи от него.

— Магията няма да ни спаси. Кръвнината, която ни е необходима, за да я призоваваме, най-накрая ще ни убие. Едничката надежда е... *надеждата* — той продължаваше да стиска ядеца. — За нея не ти трябват заклинания. Тя е или в сърцето, или изобщо я няма. А в твоето сърце, дете, е толкова силна, каквато никога преди не съм виждал — той пусна ядеца в джоба си, после се надигна от позата на

полегнал лъв и се обърна. Сърцето на Мадригал започна да кърви при мисълта, че я оставя сама.

Той обаче само отиде до малкото прозорче на срещуположната стена и погледна през него.

— Сигурно знаеш, че беше Чиро — каза, променяйки внезапно темата.

Мадригалго знаеше.

Чиро, която имаше криле, за да я проследи, и която се беше скрила в горичката, ги видя.

Чиро, сякаш беше послушното пале на Тиаго, я предаде само срещу едно потупване по главата.

— Тиаго обеща да ѝ даде човешка външност — каза Бримстоун. — Сякаш това е желание, което може да изпълни.

„Глупавата Чиро“, помисли си Мадригал. Ако се е надявала на това, значи не е избрала правилната страна, на която да застане.

— Няма ли да уважиш желанието му?

— Тя направи всичко възможно никога повече да не се нуждае от тяло — отвърна с потъмнял поглед Бримстоун. — Имам връзка зъби от змиорка и никога не съм мислел, че ще се изкуша да ги използвам.

Змиорка ли? Мадригал не успя да разбере дали той говори сериозно. Сигурно наистина го мислеше. Тя почти съжали сестра си. Почти.

— Като си помисля само, че похабих диамантите за нея.

— Ти ѝ беше предана, но тя не ти отвърна със същото. Но не съжелявай за добротата си, дете. Да останеш вярна и предана пред лицето на злото, е признак на сила.

— Сила — повтори Мадригал и слабо се засмя. — Аз дадох силата на нея и виж какво направи тя.

— Чиро не е силна — презрително каза той. — За изработването на тялото ѝ може и да са използвани диаманти, но душата вътре прилича на мекотело, хлъзгава и сбръчкана.

Това сравнение беше доста нелицеприятно, но пък попадна съвсем на място.

— И лесно може да бъде смачкана — добави Бримстоун.

Мадригал вдигна глава.

— Какво?

Откъм коридора се разнесоха звуци. Дали някой идваше насам? Време ли беше вече? Бримстоун се обърна към нея.

— Димът на ревенантите — каза, бързо и отсечено. — Знаеш какво има в него.

Тя примигна. Защо ли той изведнъж заговори за дима? Нали така или иначе на нея не ѝ се полага? Но Бримстоун я гледаше толкова напрегнато. Тя кимна в отговор. Естествено, че знаеше. Тамянът се приготвяше от кала и вратига, розмарин и асафетида^[1], от която идваше мирисът на сяр.

— Знаеш ли как действа? — попита той.

— Той прави пътека за душата, за да открие своя съсъд. Кандилница или тяло.

— Това магия ли е?

Мадригал се поколеба. Тя често помагаше на Туига да приготвят тамян.

— Не — отвърна, разсеяна от шумовете, които приближаваха по коридора и ставаха все по-силни. — Това е просто дим. Само пътека за душата.

Бримстоун кимна.

— Също като твоя ядец. В него няма магия, това е просто средоточие за волята — той замълча. — Една силна воля дори няма нужда от такава опора.

Настоятелният му поглед сякаш прогори дупка в нея. Той се опитваше да ѝ каже нещо. Но какво?

Ръцете на Мадригал започнаха да треперят. Тя все още не разбираше съвсем ясно, но нещо започна да се оформя в главата ѝ, нещо, различно от магията и волята. Дим и кост.

Пантите на вратата изскърцаха. Сърцето на Мадригал заблъска в гърдите. Крилете ѝ безпомощно изпърхаха като птица в клетка. Вратата се отвори и в рамката ѝ застана Тиаго, застинал като портрет. Както обикновено, целият беше облечен в бяло и за първи път Мадригал осъзна *защо* се облича така: неговата туника беше платното, върху което рисуваха с кръвта на жертвите си и сега то цялото беше просмукано с нея.

С кръвта на Акива.

Лицето на Тиаго пламна от гняв, когато видя Бримстоун в килията. Въпреки това, не рискува да кръстоса волята си с неговата,

защото знаеше, че не може да спечели тази битка. Той кимна с глава към магьосника и се обърна към Мадригал.

— Време е — каза. В мекотата на гласа му — все едно придумваше дете да си ляга — имаше нещо перверзно.

Тя нищо не отговори, борейки се да остане спокойна. Нямаше как да заблуди Тиаго обаче. Изострените му сетива на вълк можеха да доловят миризмата на нейния страх. Той се ухили и се обърна към стражите, които очакваха заповедите му.

— Вържете й ръцете. Оковете крилете й.

— Това не е необходимо — каза Бримстоун.

Стражите се поколебаха. Тиаго се обърна към възкресителя и двамата впиха поглед един в друг, показвайки взаимната си омраза с разширени ноздри и стиснати челюсти. Вълка повтори заповедта, като натъртваше всяка сричка и стражите трескаво се засуетиха да я изпълнят. Втурнаха се в килията, взеха да се борят с крилете на Мадригал, накрая ги събраха заедно и ги приковаха едно в друго с железни скоби. С ръцете беше по-лесно, тя не се съпротивляваше. Когато бе напълно окована, те я блъснаха към вратата.

Бримстоун обаче беше запазил една изненада за накрая.

— Извикал съм някой, който да благослови изличаването на Мадригал — обърна се той към Тиаго.

Благославянето беше свещен ритуал и Мадригал очакваше той да ѝ бъде отказан. Явно и Тиаго беше очаквал същото. Той присви очи и каза:

— Каниш се да пратиш някой толкова близо, че да събере нейната...

— Чиро — прекъсна го Бримстоун.

Мадригал трепна.

— Едва ли ще имаш нещо против нея — продължи Бримстоун към Тиаго.

Тиаго нямаше против.

— Добре — каза. После към стражите: — Тръгвайте!

Чиро. Имаше нещо толкова дълбоко сгрешено, толкова скверно тъкмо тази, която я предаде, сега да даде покой на душата ѝ, та за миг Мадригал реши, че съвсем погрешно е изтълкувала казаното от Бримстоун; че това е още едно, последно наказание, което да сложи край на всички останали. После се усмихна. Лукава извивка в

крайчеца на неумоливо стиснатите ѝ устни. Едва сега разбра. Прозрението избухна в главата ѝ.

„Хлъзгаво и сбръчкано мекотело. Лесно може да бъде смачкана“.

Стражите отново заблъскаха Мадригал и тя политна навън от килята. Но умът ѝ трескаво работеше, за да преосмисли тази нова идея за краткото време, което ѝ оставаше.

[1] Растение, разпространено в Близкия изток, от корените, на което се извлича смола с богати лечебни свойства. Използва се и като подправка. — Б.ред. ↑

АКО НАМЕРИТЕ ТОВА, МОЛЯ, ВЪРНЕТЕ ГО

Такова нещо досега никой не беше правил, поне доколкото на нея й беше известно. Даже не се бяха опитвали да го постигнат. Със сигурност не би било възможно с естествено тяло. Тялото се сраства с душата като седефената мида с пясъчното зрънце, попаднало в нея, образувайки съвършен съюз, който единствено смъртта може да разтрогне. В едно естествено тяло няма *пролука* нито за гости, нито за натрапници. Но тялото на Чиро беше съсъд, Мадригал знаеше това много добре, защото лично го беше изработила.

Може и да нямаше нужда от дим, който да я води, но приемникът трябваше да е възможно най-близо. Не можеше да движи в пространството; нямаше как да направлява движенията си. Затова Чиро трябваше да дойде при нея и тъй като Бримстоун я беше избрал да изпълни благословията, тя щеше да го направи. Щеше да се изкачи с тежки стъпки нагоре по стълбите на ешафода, за да коленичи край разчленените останки, които доскоро бяха нейната сестра. Разтреперана, тя вдигна очи към ефира над мъртвото тяло.

— Съжалявам, Мад — прошепна. — Не знаех, че ще бъде изличаване. Съжалявам.

Мадригал, която нямаше как да се отърве от гледката на собствената си отсечена глава или от спомена за кряска на Акива, остана неподвижна. На какво се беше надявала Чиро? На по-малка присъда? Прераждане в по-нисш вид може би? А най-вероятно изобщо не е мислила за Мадригал, освен като средство да привлече вниманието на Тиаго. Любовта кара подвластните й да вършат странни дела, Мадригал знаеше добре това. Ето защо нямаше нищо необикновено и в това, което тя се канеше да направи.

Нямаше никакъв дим, който да я води. Но както каза Бримстоун, той не й трябваше. С един мощен тласък на волята тя щеше да се

вмъкне в тялото, което изработи с толкова нежна грижа.

Съпротивата бе дори по-слаба, отколкото очакваше — изненада и леко противене. Душата на Чиро бе мудна, завистта бе отнела нейната устойчивост. Тя не можеше да се мери с душата на Мадригал и почти веднага ѝ се покори. Не беше прогонена, а просто изтикана да се гърчи в собствените си дълбини. Съсътът обаче остана непроменен и пред очите на всички продължаваше да стои Чиро.

Цялата се тресеше, докато произнасяше благословията, но това не се стори странно на никого — нали нейната собствена сестра лежеше в краката ѝ. Никой не се усъмни и докато слизаше сковано по стълбите на ешафода, с резки и отсечени движения.

Никой нищо не подозираше, защото такова нещо се случваше за първи път. Когато Чиро слезе от ешафода, вече нищо не беше привързано към разчлененото тяло, което лежеше горе. Войниците, останали на пост край него през следващите три дни, охраняваха само разлагаща се плът и въздух, не и душа.

Единственият, способен да усети нейната липса, беше Бримстоун, но той нямаше интерес да говори.

* * *

Тъкмо през очите на Чиро Мадригал за последен път видя Акива. Той бе превърнат в същинска развалина, крилете и ръцете му бяха огънати на гърба и приковани с железни халки към стената. Главата му висеше на гърдите и когато тя влезе в килията, той я вдигна, поглеждайки я с мъртви очи.

Белтъкът на очните ябълки беше почервенял от спуканите капиляри при усилието да призове магията. Но не беше само това. Златото в тях — прелестният плам — гореше едва-едва и Мадригал усети, че оттам наднича изпепелената му душа. Това беше най-страшното, по-страшно дори от собствената ѝ смърт.

Сега, в Маракеш, докато съшиваше спомените от двата си живота, Кару си припомни същия мъртъв поглед и от първата им среща с него. Тогава се запита какво ли е преживял, за да гледа така, но сега вече знаеше. Мисълта, че през всичките тези години, докато е растяла в новото си тяло в един далечен свят, докато с детско

безгрижие е пропилявала желанията за глупости, той е бродил с мъртва душа, тъгувайки по нея, разбиваше сърцето ѝ.

А само ако знаеше.

Там, в затворническата килия, тя се втурна да освободи ръцете му. Остана доволна от диамантената твърдост в тялото на Чиро. Веригите на Акива толкова здраво се врязваха в неговата плът, че ръцете сигурно бяха излезли от ставите. Тя се боеше, че ще е прекалено слаб да лети или да направи заклинание, което да му помогне да напусне града незабелязано. Но не трябваше да се страхува. Познаваше силата на Акива. Когато веригите паднаха, той не се свлече на пода. Тялото му се изопна като тялото на хищник, който е чакал в засада. Обърна се към нея и видя само Чиро, но нямаше време да се чуди защо тази непозната го освободи. Блъсна я в стената още преди да успее да каже и дума и тя потъна в мрака на безсъзнанието.

Спомените ѝ стигаха дотук. Кару нямаше да научи как Бримстоун я е открил и е събрал душата ѝ, докато не го попитахме сама. Знаеше само, че го е направил, иначе сега нямаше да е тук.

— Не знаех — каза Акива. Галеше я по косата, плъзгайки длан по контура на главата ѝ, продължавайки по врата и раменете, любовно и копнежно. — Само ако знаех, че те е спасил... — той силно я притисна към себе си.

— Не можех да ти кажа, че това съм аз — каза Кару. — Пък и как би ми повярвал? Ти не знаеше за прераждането.

Той преглътна мъчително. После каза едва чуто:

— Знаех.

— Какво?! Как така?

Двамата все още стояха прави в единия край на леглото. Кару се изгуби във вихъра от чувства. Пресяването на спомените. Простата и дълбока радост да е отново с Акива. Странното съжителство на близост и... липса. Тялото ѝ, нейната седемнайсетгодишна кожа, изцяло нейна и въпреки това, нова. Липсата на криле, извивката на човешките стъпала с тяхната сложна мускулатура, лишената ѝ от рогове глава, лека като вятър.

Но имаше още нещо, нещо като жужене, тревога някаква, познание, което все още не можеше съвсем да долови.

— Тиаго — обади се Акива. — Той... обичаше да говори, докато... Както и да е. Злорадстваше. И ми разказа всичко.

Кару не можеше да повярва на ушите си. Сега още един от спомените ѝ доби смисъл: Вълка, който се събужда върху каменната маса, докато тя — Кару — държи белязаната му с хамса ръка в своята. Помисли си, че ако тогава го нямаше Бримстоун, той сигурно щеше да я убие. Вече разбираше защо Бримстоун е бил толкова бесен. През всичките тези години я е криел от Тиаго, а тя влезе с танцова стъпка в катедралата и даже го държеше за ръката. Която беше същата животинска лапа, каквато я помнеше отпреди.

Тя се сгуши в прегръдките на Акива.

— Тогава можех да се сбогувам с теб — каза тя. — Но дори не помислих за това. Искрах единствено да те видя свободен.

— Кару...

— Всичко е наред. Вече сме заедно.

Тя вдишваше дълбоко познатия аромат на тялото му, топъл и димен, и притисна устни в шията му. Това я опияняваше. Акива бе жив. Тя беше жива. Толкова много им предстоеше. Устните ѝ бавно направиха пътека от шията до линията на челюстта, припомняйки си, преоткривайки. Омекваше в ръцете му както навремето — колко вълшебно бе усещането две тела да се разтапят едно в друго, заличавайки негативното пространство между тях. Накрая стигна до устните му. Наложил се да вземе главата му в ръце и да я наклони надолу към своята.

Но защо трябваше да прави това? Защо Акива не отвръщаше на целувките ѝ?

Кару отвори очи. Той я гледаше, но не със страст, а със... силна болка.

— Какво? — попита тя. — Какво има? — през главата ѝ мина ужасяваща мисъл и тя отстъпи назад, пусна го и обви ръце около тялото си. — Защото вече не съм неопетнена ли? Или защото съм... нещо направено?

Каквото и да го мъчеше, нейните въпроси още повече усилиха болката.

— Не — отвърна ужасен той. — Как можа да си помислиш такова нещо? Аз не съм Тиаго. Ти обеща да го помниш, Кару. Обеща да запомниш, че те обичам.

— Тогава, какво е? Акива, защо се държиш толкова странно?

— Само ако знаех — отвърна той. — О, Кару. Само ако знаех, че Бримстоун те е спасил... — той прокара пръсти през косата си и закри из стаята. — Мислех, че е един от тях, че е срещу теб и неговото предателство срещу теб е *още по-страшно*, защото ти го обичаше като баща...

— Не. Той е като нас, Акива. И също иска мир. Може да ни помогне...

Неговият поглед я накара да замълчи. Такава покруса имаше там.

— Нямах представа — каза той. — Само ако знаех, Кару, щях да повярвам в изкуплението. Никога... Тогава *никога* не бих...

Пулсът на Кару взе да прескача. Станало беше нещо много, много лошо. Усещаше го и се боеше от това, не искаше да чува за него и в същото време имаше нужда час по-скоро да разбере какво е.

— Какво не би направил никога, Акива? *Какво?*

Той спря да крачи из стаята и замръзна на място, стиснал глава с ръцете си.

— Тогава, в Прага... — произнасяше всяка дума с огромно усилие. — Ти ме попита как съм те открил.

Кару помнеше това.

— Отговори ми, че не е било трудно.

Той бръкна в джоба си и измъкна оттам сгънато парче хартия. Подаде ѝ го с видима неохота.

— Какво... — започна тя, но млъкна. Ръцете ѝ неудържимо взеха да треперят и докато разгъваше листа, той се разкъса по линията на протритата гънка, точно по средата на нейния автопортрет. Държеше в ръце двете половини на лицето си и молбата, написана с нейния почерк: „Ако намерите това, моля, върнете го!“.

Това беше страница от нейния скицник, който остана в дюкянчето на Бримстоун. Прозрението беше внезапно и заслепяващо. Имаше само един начин Акива да се добере до него.

Тя ахна. Сега всичко си идваше на мястото. Черните отпечатыци от длани, синият ад, който погълна порталите и тяхната магия, слагайки край на търговията на Бримстоун. И ехото от гласа на Акива, който обясняваше защо го е направил.

„За да се сложи край на войната“.

Когато много отдавна двамата заедно мечтаеха за прекратяването на войната, те виждаха нейния край с настъпването на *мира*. Но — о!

— мирът не беше единственият начин да се сложи край на една война.

Цялата картина се разкри пред очите ѝ. Тиаго беше издал пред Акива най-строго пазената тайна на химерите, убеден, че тя ще умре заедно с него, но именно тя — *тя* — го пусна да избяга и да я отнесе със себе си.

— Какво си направил? — попита невярващо тя с пресипнал глас.

— Съжалявам — прошепна той.

Черни отпечатьци, син ад.

И край на прераждането.

Ръцете на Акива, неговите ръце, които я бяха държали, докато танцуват, докато спи, докато се любят, кокалчетата на пръстите му, които беше целувала и опростила — бяха покрити с нови резки. Не беше останало свободно място по тях. Тя изкрещя „Не!“ и тази дума кънтя дълго и умолително. После го сграбчи за раменете, впи ноктите си в тях и го принуди да я погледне в очите.

— Разкажи ми! — изпищя.

С дрезгав глас, пропит от толкова искрена горест и толкова дълбок срам, Акива проговори:

— Те са мъртви, Кару. Твърде късно е вече. Всички са мъртви.

ЕПИЛОГ

Просто пролука в небето, това беше всичко. Нищо общо с изкусните портали на Бримстоун и техните врати като в птичарник. Тук изобщо нямаше врата, нито стражи. Единственото предпазващо нещо беше мястото — високо над Атласките планини — и незабележимата цепнатина, по-тясна от разтворените криле на серафим.

Цяло чудо беше, че Разгут я откри след толкова много време.

Или пък, мислеше Кару, вторачена в жалката твар пред себе си, може и да не е точно чудо, ако най-ужасният момент в нечий живот се вреже в паметта и остане там, по-ярък, от която и да е преживяна радост. Вече разбираше защо точно болката е кръвният данък да владееш магията: в нея имаше много по-голяма мощ, отколкото в радостта. Отколкото, в каквото и да е друго нещо.

Дали е по-голяма и от надеждата?

Виждаше погребалните клади в Лораменди, като че ли самата тя е била там: телата на химерите, станали храна на пламъците, сякаш са стари парцаливи дрехи, и Акива, който наблюдава всичко това от кулата, вдишвайки пепелта на нейния народ. Кару също усети вкуса на пепел и си помисли, че е полепнала по тялото, което беше обсипала с целувки.

Тази цел е осмисляла живота му и тя беше причината за всичко станало.

Въпреки това, нямаше сили да го убие. Нищо, че лично донесе ножовете ѝ от Прага и би коленичил пред нея, за да я улесни.

Тя го изостави. Но пак усещаше разстоянието помежду им като неестествено изкривена сфера. Имаше нещо *нередно* в тази растяща помежду им дистанция. Болката, тя сега запълваше празнината в нея, това бе новата ѝ цялост. Една жалка част от нея искаше да не беше научавала за коварството на Акива, да се върне във времето, преди то да се е случило, да изпадне отново в пламенното щастие отпреди сриването на целия ѝ свят.

— Идваш ли? — подкани я Разгут, промъквайки едното си рамо в света отгатык, така че половината му тяло се изгуби в ефира на Ерец.

Кару кимна. Останалата част от него също изчезна. Тя си пое дълбоко дъх в разреждения въздух, събирайки сили да го последва. За нея нямаше да има щастие от тук нататык. Но някъде дълбоко под нещастиято тлееше надежда.

Надежда, че името, което й беше дал Бримстоун, е нещо повече от случайно хрумване.

И че това не е крайт.

Следва продължение...

БЛАГОДАРНОСТИ

Най-първо искам да благодаря на Кати Апелт, Коу Буут, Каролин Коман, Нанси Уърлин и Джийн Люн Янг за това, че промениха живота ми на писател. Дълбоки, най-дълбоки благодарности навеки.

На Александра Сапърстийн и Стефани Пъркинс, задето прочетоха всеки сантиметър от тази книга по няколко пъти и въпреки това, запазиха първоначалното си вълнение от нея. Всеки автор трябва да има читатели като вас. Но никой не може да има точно вас. Вие сте мои. Муа-ха-ха!

На Джейн Поч, която е много повече от агент: благодаря ти. *Благодаря ти.* Това е за теб.

На скъпата ми Клементин, задето е толкова спокойно бебе — *съвършеното* бебе, бих се осмелила да кажа. Ако не беше така, написването на тази книга щеше да се превърне в съвсем различно преживяване.

И, разбира се, на Джим ди Бартоло, прекрасния ми съпруг. За всичко — за четенето и подкрепата, за подбора на песните и правенето на кафе, за това, че споделя с мен грижите за бебето и удържа крепостта, докато аз съм *Където-и-да-е*. Ти си моят безценен партньор, както в творчеството, така и във всекидневието — книгите, смеховете, пътуванията, смяната на памперси — не бих могла да се справя без теб, а и не бих искала.

Планини от благодарности за Алвина Линг и целия невероятен екип на Little, Brown, моят нов дом. Досега всичко е такава *забава*. Вашата съзидателност и ентусиазъм ми просветлиха хоризонта. Благодаря ви. На всички езици, реални и измислени: благодаря ви.

Накрая — това е малко шантаво, но какво пък — благодаря на света, че е такова щуро и вдъхновяващо място, пълно със странни създания, странни хора и мистериозни градове. Надявам се малко по малко да те опозная още по-добре.

Издание:

Автор: Лейни Тейлър

Заглавие: Създадена от дим и кост

Преводач: Анелия Янева

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: „Егмонт България“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2012

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Редактор: Виктория Бешлийска

Коректор: Тереза Бачева

ISBN: 978-954-27-0779-0

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2500>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.